

Phi Hữu

Contents

Phi Hữu	1
1. :1:	2
2. :2:	6
3. :3:	11
4. :4:	17
5. :5:	25
6. :6:	33
7. :7:	38
8. :8:	43
9. :9:	51
10. :10:	53
11. :11:	57
12. :12:	61
13. :13:	65
14. :14:	71
15. :15:	76
16. :16:	79
17. :17:	83
18. :18:	87
19. :19:	92
20. :20:	96
21. :21:	100
22. :22:	106
23. :23:	111
24. :24:	116
25. :25:	121
26. :26:	128
27. :27:	133
28. :28:	140
29. :29:	146
30. Phiên Ngoại 1: Khuy Tâm	150
31. Phiên Ngoại 2: Bạn Gái	153

Phi Hữu

Giới thiệu

Không phải là bạn Phi Hữu () Tác giả: Lam Lâm () Thể loại: hiện đại đô thị, hương ngập mặt, 1x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-huu>

1. :1:.

Lời dẫn:

Trong một lần trà trộn vào buổi party âm nhạc, Chung Lý gặp lại người bạn chơi cùng thời tiểu học Đỗ Du Dư, sau gần hai mươi năm xa cách, từ hai thế giới bất đồng bọn họ cùng nhau ôn lại mối quan hệ cũ.

Mang vẻ ngoài của một đứa trẻ nghịch ngợm không vâng lời, tay chân thô kệch lại thêm cá tính lỗ mãng, từ nhỏ Chung Lý đã chịu mang tiếng xấu thay Đỗ Du Dư. Nhưng vì bề ngoài Đỗ Du Dư hiền lành vô hại, Chung Lý cảm thấy dù sao cũng xứng đáng.

Nhưng đến khi bị Đỗ Du Dư triệt để ‘ăn sạch’, từ tận đáy lòng Chung Lý mới trỗi dậy linh cảm mãnh liệt, có thật là hắn có thể kháng cự được từng bước tấn công của người kia hay không?

:1:.

Cảm xúc của Chung Lý đối với Đỗ Du Dư vô cùng phức tạp.

Hồi còn tiểu học, bọn họ học cùng lớp với nhau. Chung Lý vô cùng thích tìm cậu nhóc kia chơi, mặc dù nhìn cả hai không có điểm gì tương đồng cả, nhưng tình bạn của lũ trẻ vốn không cần lý do.

Đỗ Du Dư không hoạt bát, lúc nào cũng ăn mặc chỉnh tề đẹp đẽ, khuôn mặt tỏ vẻ ngoan ngoãn có phần tế nhị luôn đứng ở một chỗ, không bao giờ tham gia những trò náo loạn của trẻ con.

Tuy vậy Chung Lý cũng không nề hà gì, lúc chơi trò trốn tìm, hắn luôn cố chấp ép buộc cậu ta phải chơi cùng, hơn nữa còn tự nguyện chung một cặp, bởi vì người khác không muốn cùng đội với Đỗ Du Dư, cậu ta rất biếng nhác, lại thích an nhàn, rất dễ dàng bị bắt được.

Kết quả sự hợp tác của hai người luôn luôn là bị tóm gọn.

Chung Lý mang đầy đủ vẻ đặc trưng của phần lớn những đứa trẻ nghịch ngợm không chịu vâng lời, bề ngoài có phần đen đúa, thích leo trèo nghịch đất, ngoài tay chân thô kệch là vẻ kháukhinh khỏe mạnh, ham vận động, ưa chạy nhảy, học hành cũng bết bát.

Còn Đỗ Du Dư nhìn phớt qua là một đứa trẻ ngoan, tựa như viên ngọc bích trắng không tỳ vết, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ, bề ngoài xinh đẹp, quần áo cũng chỉ chu trau chuốt, không phá phách cũng không ồn ào, là đứa trẻ vừa nghe lời vừa thông minh.

Nhưng Chung Lý mơ hồ cảm thấy Đỗ Du Dư không hề ngoan như bề ngoài là vậy.

Đỗ Du Dư sẽ thừa dịp tên nhóc bị tò chuyên đi bắt nạt người khác đang ngủ mà vẽ loạn xạ lên mặt nó một màu xanh lè. Không cần thận đánh rơi một cái chén, cậu ta sẽ dùng keo dán lại rồi nhân lúc không ai để ý mà ném vỡ tan tành thành nhiều mảnh vụn, làm cho trò khác phải sợ đến mức òa ra khóc lớn. Bởi vì thấy

chán mà trong khi hiệu trưởng đang đọc diễn văn, cậu ta lén cột hai chiếc giày của hiệu trưởng vào nhau, rồi thì lúc hiệu trưởng đang định bước đi, a, cảnh tượng hỗn loạn đó đến giờ Chung Lý vẫn còn nhớ rõ.

Sở dĩ mấy chuyện vụn vặt từ hơn chục năm về trước Chung Lý đều nhớ rành rành, đều là có nguyên do.

Bởi vì cho dù Đỗ Du Dư làm gì đi nữa, người chịu tiếng xấu cũng là Chung Lý. Vì nhìn từ góc độ nào thì Chung Lý cũng sắm tròn vai một đứa trẻ thích gây chuyện phá phách hơn cả, mà bản thân cũng không hiểu vì sao lại bị vu oan.

Thế nhưng dù bị oan uổng nhiều lần, Chung Lý vẫn như cũ thích tìm đến Đỗ Du Dư mà chơi, chỉ là mỗi lần chơi xong hẳn lại cảm thấy mình càng thê thảm hơn.

Trong lớp học piano nhìn thấy Đỗ Du Dư là một sự kiện vô cùng vui sướng trong đời Chung Lý. Nhưng lúc đó gia cảnh sa sút, học một môn nghệ thuật thượng lưu như vậy là chuyện quá xa xỉ. Vừa không đủ tiền để lo, rồi lại thêm mớ tiền ‘tài trợ’ linh tinh nộp định kỳ cho trường cũng không xoay sở kịp, số lần đi học piano của hắn cũng thưa thớt hơn so với những người khác.

Chung Lý vô cùng cố gắng, hẳn cố sức liều mạng để đàn giỏi như Đỗ Du Dư, bởi vì nếu trình độ ngang ngang nhau thì tên hai người sẽ được đặt gần nhau.

Sự thật là trình độ của hắn kém quá xa, cái gọi là tư chất đối với loại nhạc cụ quý phái này hắn hoàn toàn không có, còn Đỗ Du Dư bẩm sinh đã là thiên tài diễn tấu.

Tình bạn của bọn họ chấm dứt, là vào một năm diễn ra cuộc tranh tài piano.

Đỗ Du Dư vốn là hạt giống đại biểu cho trường đi thi, còn Chung Lý không trúng tuyển, nhưng không hiểu vì sao sau đó lại nhận được giấy báo.

Nhưng cảm giác may mắn vì đạt được tư cách dự thi, không hề tuyệt diệu đẹp đẽ như tưởng tượng.

Lúc đưa giấy báo ra, thầy giáo cố ý giữ hắn lại, nghiêm khắc chất vấn, “Du Dư nói rằng nếu trò không đi thì thằng bé cũng không đi, chuyện này là thế nào?”

“...”

“Mới còn nhỏ tại sao lại có suy nghĩ không tốt như vậy? Sao trò có thể lợi dụng tình bạn với Đỗ Du Dư?”

Chung Lý cũng không hiểu rõ tội cùng là thế nào, chỉ biết mặt đã đỏ bừng vì nóng lên.

Mãi cho đến ngày diễn ra cuộc thi, hắn vẫn bị cảm giác bất an đeo bám, sự tự tin luôn tràn đầy đã bay sạch nơi nào, chỉ có thể căng thẳng ngồi bên cạnh Đỗ Du Dư, để mẹ giúp hắn chải lại mái tóc rối tung. Trong khi đó Đỗ Du Dư lại ăn mặc như một hoàng tử bé, phong độ gì cũng đều có đủ.

Thầy giáo hướng dẫn cả nhóm bước đến, nhẹ nhàng nói với Đỗ Du Dư, “Đừng ngồi ở đây, chỗ của trò ở phía trước.”

“A, tại sao vậy?” Nghĩ mình phải tách ra với Đỗ Du Dư, Chung Lý cảm thấy không muốn chút nào, “Chỗ có thể đổi vị trí với nhau mà, em muốn ngồi chung với Tiểu Dư.”

Thầy hướng dẫn không giữ được kiên nhẫn, “Đủ rồi, các trò căn bản không cùng đẳng cấp, sao có thể ngồi chung với nhau được!”

Chung Lý ngẩn ngơ một lúc mới kịp phản ứng, màu hồng từ từ nhuộm kín gương mặt, mỗi lúc càng thêm hồng.

Đỗ Du Dư bị thầy dẫn ra phía trước ngồi, còn ngoái lại nhìn hai mắt Chung Lý, hắn không thấy rõ vẻ mặt của cậu ta lúc ấy như thế nào, có phải là vẻ mặt lúc buộc giày của hiệu trưởng lại với nhau không?

Cuộc thi diễn ra như thế nào, Chung Lý cũng không còn nhớ mấy, chỉ có vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng của mình là vẫn khắc sâu vào ký ức.

Sau đó Chung Lý không còn đến tìm Đỗ Du Dư chơi nữa.

Bởi vì nhà hắn đã phá sản, cha hắn từ trên công ty nhảy lầu tự sát, hắn chỉ có thể khóc theo mẹ. Sau đó nữa, hắn rút khỏi lớp học piano, đổi trường, dọn ra khỏi khu dân cư cao cấp.

Sau đó tiếp nữa, là không ngừng chuyển chỗ này dời chỗ kia, hai ba năm sau mới ổn định ở một chốn nhỏ yên bình. Cứ như vậy mà dần dần mất liên lạc với Đỗ Du Dư.

Gia cảnh biến hóa khôn lường như vậy, tiếp tục học âm nhạc rõ ràng là không kinh tế, mẹ hắn cũng không nhìn thấy thiên phú âm nhạc nào ở hắn, dĩ nhiên sẽ không cho phép hắn tiếp tục dính đến mấy thứ vô dụng như vậy.

Hắn cũng không phải dạng học hành giỏi giang, điểm số cũng chỉ vừa đủ xài, nhưng xét về sự trưởng thành sớm cũng như đi làm công cho người ta thì hơn nhiều người lắm, cũng quen biết không ít với bạn bè bên ngoài trường học.

Cho đến khi tốt nghiệp trường kỹ thuật, Chung Lý đã mang dáng dấp điển hình của con người lớn lên trong một xã hội hỗn tạp.

Cuộc sống có muôn vàn điều phong phú, mỗi ngày thức dậy đều tràn ngập nhiệt huyết. Chỉ là đối với người vốn đã từng tồn tại chung một thế giới là Đỗ Du Dư, mỗi ngày lại càng cách xa hơn.

Tuy rằng không còn liên lạc với Đỗ Du Dư nữa, nhưng hắn cũng biết hiện tại người kia rất thành công. Có điều hắn nghĩ rằng người đó vốn đi theo con đường nhạc cổ điển, sẽ trở thành một hoàng tử piano cao quý thần bí gì gì đó, không ngờ cuối cùng lại trở thành một phần tử trong thị trường âm nhạc đại chúng, một nhạc sĩ hàng đầu đón nhận nhiều sự hâm mộ ưu ái.

Hoài niệm lại suy nghĩ trẻ con muốn vượt qua người kia ngày ấy, cho đến hiện tại, vẫn là hai con người thuộc về hai thế giới khác nhau.

Hôm nay tan tầm về nhà, Chung Lý cẩn thận tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ đồ VIP hơn những bộ khác rồi mới rời khỏi cửa.

Trên tàu điện ngầm, bên cạnh Chung Lý là hai nữ sinh trang điểm theo phong cách búp bê của Nhật Bản, cầm trên tay một tờ báo giải trí, tóc cô nào cũng xõa dài theo nếp, khuôn mặt phủ đầy phấn trắng cùng phấn hồng, đôi mắt được biến đổi sao cho to tròn hơn, hàng mi dài cong vút, còn mặc một bộ váy LOLITA nhiều tầng khiến cho Chung Lý nhìn thấy cũng chỉ biết bàng hoàng cùng sửng sốt.

Thương thay cho hắn, một nửa cô bồ chính thức cũng không có.

“Đỗ Du Dư đẹp trai quá!”

Chung Lý lập tức vĩnh tai lên.

Tiểu nữ sinh tô môi màu trần bì nói, “Tớ thích Từ Diễm hơn!”

Tiểu nữ sinh tô môi màu hồng phấn mà Chung Lý cảm thấy xinh hơn lớn tiếng phản đối, “Nhưng nhìn sơ qua cũng thấy Đỗ Du Dư là một người đàn ông lịch lãm dịu dàng, cậu xem ánh mắt anh ấy sâu thẳm thẳm biết bao, sao trên đời lại có thể tồn tại một người có nụ cười quyến rũ như vậy...”

“Hai người đó là anh em họ mà, gen tốt đúng là nhờ di truyền nha.”

“Một người biểu diễn, một người sáng tác, lại có quan hệ họ hàng, thật xứng đôi mà, tớ dám cá là hai người đó có chuyện mờ ám...”

“Không biết ai là công ai là thụ nữa...”

Phản thảo luận sau đó Chung Lý đã không còn theo kịp, giới trẻ bây giờ dùng từ quá đổi xì tin khiến hắn cảm thấy ù ù cạc cạc. Trước đây có một cô bé quen không lâu, cũng tuôn ra một hơi nào là ‘manh’, ‘khổng’, ‘nữ vương’, ‘trung khuyến’, hắn nghe mà cứ đực mặt ra. Người ba mươi tuổi với người hai mươi đã có sự khác biệt, đúng là bị kịch xã hội mà.

Chung Lý gãi gãi đầu, may mà tàu đã vào ga, hắn liền nhanh chân bỏ chạy.

Đêm nay hắn đến tham dự một buổi party có đông đảo người trong giới âm nhạc hội tụ.

Chuyện này ít nhiều gì cũng nhờ vào lão Ngũ - tay guitar bass trong ban nhạc, mặc dù hắn ta bình thường không mấy đứng đắn, nhưng quen biết rộng rãi, cũng lắm mưu mẹo, thường thường có thể giúp mọi người

một vé tham dự các dịp lớn. Tuy rằng cơ hội để lọt vào mắt xanh của các nhà chế tác là rất thấp, nhưng chí ít, cũng có thể ăn được một bữa no nê.

Sau khi vào tiệc hội tụ với bọn lão Ngũ một chút, bọn họ bắt đầu tản ra tìm đồ ăn. Chung Lý uống liền vài ly Martini, ăn một đĩa tôm đông lạnh cùng với một đồng hồ, lại tiếp tục mở rộng bao tử, chuẩn bị đại khai sát giới.

Miệng tọng đầy hai miếng cá sống, đang nhai nhai, nâng mắt lên, nhác thấy xa xa một người đàn ông trắng trẻo cao ráo, trái tim bùm một tiếng thành linh nhảy cẫng lên.

Tuy rằng không chắc chắn mấy, chỉ là cảm thấy rất giống, vậy mà liền lập tức căng thẳng.

Chờ cho người ấy vừa nói chuyện với người bên cạnh vừa uống rượu di chuyển lại gần, Chung Lý mới xác định đó chính là gương mặt trên bìa tạp chí mà hai nữ sinh ban nãy cầm, trong giây lát tim đập thình thịch như trống đánh, miếng cá tươi rói vừa bỏ vào miệng cũng bị tắc lại trong cổ họng.

Tình cờ gặp lại bạn cũ năm xưa, mấy câu trong thiết nghĩ cũng đã cổ lỗ sĩ quá đi, mà tay bắt mặt mừng cũng không xong. Nhất thời Chung Lý băn khoăn không biết có nên tiến lên chào hỏi hay không.

Dù sao cũng đã hai mươi năm trôi qua, mọi người đều đã thay đổi, nếu không phải nhìn thấy Đỗ Du Dư trên bìa tạp chí, có lẽ Chung Lý cũng không nhận ra người đàn ông đẹp trai cao ngất trước mặt mình chính là đứa trẻ mặt như cục bột không khác gì con gái ngày nào.

Chưa nói đến không biết Đỗ Du Dư có còn chút ấn tượng nào về hần thời tiểu học không nữa, cho dù người ấy còn nhớ đến tình bạn cũ, còn nhớ về hần, hiện tại có bản lĩnh nhận ra được hần mới là đáng sợ.

Có thể vì bị ánh mắt chăm chú của hần tác động, người kia nhìn về hướng hần đang đứng, sau đó nhanh chóng bước tới, khi chỉ còn cách một bước thì dừng lại, hơi rũ mắt xuống nhìn hần.

Động tác ‘rũ mắt xuống’ này của đối phương làm cho hần nhất thời cứng người, Đỗ Du Dư vậy mà đã cao hơn hần không ít.

Hai người nhìn nhau mấy chục giây, người kia rốt cuộc cũng lên tiếng, “Chung Lý?”

Chung Lý nhất thời thụ sủng nhược kinh.

“Thật sự là anh sao?”

Đỗ Du Dư lập tức lộ ra nụ cười sáng ngời, vươn tay ra bắt lấy tay hần, Chung Lý coi như cũng trải đời không ít, vậy mà lại căng thẳng đến mức tay ra đầy mồ hôi.

Đỗ Du Dư rất nhiệt tình, nắm tay xong cũng không vội buông ra, còn thuận thế ôm lấy hần trong chốc lát, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng hần.

“Đã nhiều năm không gặp rồi.” Đỗ Du Dư mỉm cười, “Anh vẫn như trước.”

...Như trước? Không lẽ thời tiểu học hần cũng cao hơn 1m8, sáng sáng đều phải cạo râu cẩn thận.

Tự hần soi gương cũng thấy mình đã thay đổi toàn diện, vậy mà Đỗ Du Dư chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra, không thể không khen ngợi người này có trí nhớ và nhãn lực của superman.

Tuy rằng đã xa cách nhiều năm, địa vị cũng đối nghịch, nhưng khi gặp mặt cũng không hề tỏ vẻ khách sáo xa lạ, hàn huyên với nhau vài câu, sự hưng phấn dần lấn áp căng thẳng trong lòng Chung Lý.

Đỗ Du Dư vừa nói vừa mỉm cười tỉ mỉ nhìn hần từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại trên ngón tay hần, “Anh còn đàn piano sao?”

Chung Lý gãi gãi đầu, “Bỏ lâu lắm rồi.”

Lúc chuyển nhà đi, đâu ai rảnh rang mang theo chiếc đàn piano cồng kềnh không thể xài cũng không thể ăn, hơn nữa nó cùng với đồ đạc và nhà cửa đều dùng để gán nợ. Rất nhiều năm sau đó, hần chỉ có thể nhìn những phím đen trắng trên tranh ảnh để hoài niệm lại cảm giác lướt trên phím đàn thuở nào.

“Vậy sao?” Đỗ Du Dư suy nghĩ một chút, “Vậy bây giờ anh làm gì? Producer? Chơi band? Hay là làm cho hãng nhạc nào?”

Chung Lý lập tức thấy xấu hổ, cười ha ha hai tiếng. Thật ra chỉ là một ban nhạc tự mình tập hợp chơi trong quán bar, cho dù có chút tự hào đi chăng nữa cũng không hề đáng giá để nhắc trước mặt Đỗ Du Dư.

Hắn thật hoài niệm lại tuổi thơ mà hai người còn ngồi song song với nhau, nhưng vị trí chênh lệch hiện tại hiển nhiên không thể phủ nhận.

“Tôi không còn chơi nhạc nữa.”

“Sao?” Đỗ Du Dư lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Tôi ấy hử, là do bạn bè dẫn vào đây, chứ không phải là người trong giới, ha ha.” Chung Lý thấy nhứt đầu, “Chỉ là vô giúp vui một tý, nhân tiện đánh chén một bữa.”

Nói xong tự cảm thấy lòng tự trọng của một kẻ thô kệch như hắn đã vỡ vụn, sớm biết vậy thì đêm nay đã không đến đây kiếm ăn, mùi vị bị mất mặt trước Đỗ Du Dư quả thực vô cùng khó nuốt trôi.

“Tôi xin số điện thoại của anh được không?”

Chung Lý ‘sao?’ một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn người đứng trước mặt, biểu tình có chút ngượng ngùng, nhưng ánh mắt đối phương lại rất thành khẩn.

“Điện thoại?”

“Ừ, sau này còn tiện bề liên lạc.”

Dù rất bất ngờ, Chung Lý cũng móc di động ra, vừa lầm bầm, “Giờ cậu đã là người nổi tiếng rồi, còn liên lạc với tôi làm gì.”

“Tôi vẫn luôn hy vọng có thể nói lại liên lạc với anh, hôm nay ngẫu nhiên gặp nhau, tôi vui lắm. May mà hôm nay đến tham gia buổi tiệc này, nếu không đã lỡ mất cơ hội.”

Ngoại hình lẫn tính cách của Chung Lý đều bộc trực, cung cách xử sự có phần chộp búa, hở miệng ra lại đệm vào vài tiếng lóng như ‘con mẹ nó’, nốc rượu cũng không khác gì uống nước lã. Nghe những câu văn vẻ bóng bẩy như thế, cả người đều cảm thấy dị ứng, “Má nó, xạo vừa thôi, nhớ mới là lạ ấy.”

Đỗ Du Dư không cười, nghiêm mặt nói, “Thật sự đấy, đến giờ tôi vẫn chưa hề quên anh.”

Đôi mắt dài xinh đẹp của Đỗ Du Dư vừa đen lại vừa sâu, may mà Chung Lý da dày thịt thô, dù bị ráu riết nhìn chăm chăm như vậy cũng chỉ hơi đỏ mặt một chút. Tuy là có ngượng, nhưng cũng cảm thấy thật sung sướng.

“Được, coi như cậu có nghĩa khí!”

2. :2:.

:2:.

Đỗ Du Dư cười, dựa sát vào người hắn, “Đã lâu không gặp, lúc nào chúng ta cùng ăn một bữa đi.”

“Được.” Chung Lý rất phóng khoáng. “Chỉ cần cậu rảnh là được. Tôi mời.”

Đỗ Du Dư mỉm cười, “Vậy cảm ơn trước. Đến nhà anh được không? Tôi muốn dùng cơm nhà hơn.”

Chung Lý gãi gãi đầu, “Ha, chỉ cần cậu không chê chỗ tôi nhỏ thì ăn ở nhà cũng tốt thôi. Có điều tôi không biết nấu ăn, để cho Tiểu Văn làm vậy, tay nghề cậu ấy là nhất, cậu cứ yên tâm.”

Đỗ Du Dư ừm một tiếng, cười nói, “Đã có người phụ trách nấu ăn cho rồi à? Là bạn gái ở chung? Hay là đã kết hôn?”

Chung Lý ngượng ngùng, “Đến một cô bồ còn chưa có nữa là, cậu ấy chỉ là bạn thân của tôi thôi, chuyên ngành sư phạm.”

Đỗ Du Dư lại mỉm cười.

Âu Dương Hi Văn và Chung Lý đã là bạn hơn mười mấy năm, sau khi đi làm cả hai quyết định thuê chung nhà trọ. Dáng người Âu Dương cao cao gầy gầy, hiền lành điềm đạm lại kiệm lời, là một người đàn ông dịu dàng hòa nhã. Điển hình một cây một sách nhã nhặn, hiện tại không có nơi công tác ổn định, chỉ ở nhà dịch một chút sách.

Phải thay Chung Lý tiếp đón một nhân vật VIP như vậy, Âu Dương cảm thấy rất hốt hoảng, vội vàng lau sạch bóng nhà cửa từ trước ra sau, màn cửa vừa giặt cách đây không lâu đều tháo xuống giặt lại, còn mua thêm một lọ cắm hoa.

Âu Dương cũng lo lắng việc đãi Đỗ Du Dư bằng đồ ăn thường ngày có phải hơi bủn xỉn không? Chung Lý có chút chột dạ, nhưng hẳn cảm thấy không nhất thiết phải tỏ vẻ trưởng giả, bày một bàn đầy tổ yến với tôm hùm làm gì, trông cứ bộ tịch thế nào ấy.

Bình thường ăn cái gì thì cứ mang cái đó ra thết, chỉ cần có tấm lòng là được, không cần phải sống chết sĩ diện làm gì.

“Cậu ta bảo thích dùng cơm nhà thì mình cứ làm cơm nhà, tay nghề của cậu cũng đâu có kém mấy tiệm ăn bên ngoài đâu, không cần phải lo. Nếu cậu ta chỉ muốn ăn tôm hùm vi cá, xem ra vai bạn bè này tôi sấm không nổi rồi, không cần phải miễn cưỡng, cậu nói có đúng không?”

Lúc còn nhỏ đã từng liều mạng muốn chạy theo người ấy, không biết từ bao giờ, đã hoàn toàn phai nhạt.

Đỗ Du Dư vô cùng lễ độ và khách sáo, lần đầu tiên đến làm khách đã xách theo hai chai rượu, khẽ mỉm cười đứng ngoài cửa.

Chung Lý nhìn thấy bạn bè tay không đến ăn chực với nói chuyện bỗ bã đã thành quen, giờ nhìn con người nho nhã trước mặt, tay chân có hơi cuống lên.

Đỗ Du Dư tự giác tháo giày ra, vô cùng tự nhiên mà thay đôi dép lê đi trong nhà, đôi vớ trắng tinh không dính một hạt bụi, kể cả tư thế xoay người cất giày cũng thật duyên dáng. Chung Lý nhìn đến đỡ người ra, ngay từ thuở nhỏ người kia đã thu hút ánh nhìn của người khác như vậy đấy.

Đỗ Du Dư là loại người mà cảnh long trọng gì cũng đã thấy qua, vậy mà lúc vào nhà lại có chút ngượng ngùng, cũng không nói câu nào mà chỉ cười.

Thông thường đàn ông mày rậm mắt to, thân hình cao lớn đều mang dáng dấp vạm vỡ khỏe mạnh. Nhưng Đỗ Du Dư hoàn toàn ngược lại, đôi mắt bẩm sinh đã rất đẹp, đồng tử to đen lay láy, làn da cũng trắng trẻo mịn màng hơn người bình thường, cằm lại nhọn, nhìn thế nào cũng giống hệt một mỹ nhân xinh đẹp nhã nhặn, lúc cười để lộ hàm răng cũng thật bên lên đáng yêu.

Trong khi người kia có chút lúng túng, ngược lại hai vị chủ nhà tỏ ra rất thoải mái. Mọi người ngồi vào vị trí của mình, Âu Dương liền lục tục mang đồ ăn đã được nấu nướng công phu lên.

Gạo thì như nhau nhưng lại dường thành mỗi người một vẻ, ba người xấp xỉ tuổi nhau, ngồi cùng một chỗ nhưng khí chất cũng như vẻ ngoài hoàn toàn khác biệt. Lúc cùng nhau gấp chung một đĩa rau, ba cánh tay ba màu sắc khác biệt, Chung Lý nhịn không được cười hì hì.

Hắn vô cùng tự hào bởi nước da tiểu mạch của mình. Âu Dương vốn là người đọc sách văn nhược nên có làn da tái tái, còn Đỗ Du Dư thì do huyết thống di truyền nên trắng nõn không cần phải bàn, nhìn đi nhìn lại chỉ có hắn là men nhất mà thôi.

Hồi còn bé xiu hắn đã là vua đánh lộn, trong lúc chơi đùa hắn không đánh người ta thì cũng bị người ta đánh. Khi ấy Đỗ Du Dư và Âu Dương đều là những học sinh yếu ớt đứng phía sau nhờ hắn bảo vệ nha, chỉ có việc này là đến lúc trưởng thành cũng không thay đổi.

“A, ngon quá.”

Đồ ăn do Âu Dương nấu dù dốc sức cách mấy cũng không thể bì được với nhà hàng cao cấp, nhưng tuyệt đối không kém phần ngon miệng, cách phối món ăn cũng rất hài hòa, Đỗ Du Dư khen không tiếc lời, tay gấp thoăn thoắt.

Rõ ràng người được khen là Âu Dương, nhưng Chung Lý lại cảm thấy phần khởi, phá ra cười nói, “Nào nào, uống thêm ly nữa, chúng ta không say không về.”

Đỗ Du Dư uống rượu cũng rất sành sỏi, thế là cứ anh một chén tui một chén, nhân tiện tán gẫu chút chuyện cũ, một chai rượu đổ nhanh chóng cạn queo.

Thấy Chung Lý định mở chai khác, Âu Dương không nhịn được nhỏ giọng khuyên can, “Cậu uống ít thôi, uống nhiều hại gan lắm.”

Chung Lý ý sức khỏe tốt, thường xuyên lấy ngày làm đêm lấy đêm làm ngày, không thì liên tục thức trắng mấy đêm. Dù sao cũng đã là người hơn ba mươi tuổi, không thể sánh bằng với thanh niên trai tráng được.

Âu Dương cũng tự mình nếm trải cảm giác đau ốm không ít, trái gió trở trời là chân anh đau đến mức không ngủ được, nhìn thấy Chung Lý không hề có ý thức giữ gìn sức khỏe, anh phải giống như bảo mẫu mà theo nhắc chừng phía sau.

Hơi men bốc lên, Chung Lý nghe những lời nhắc nhở của Âu Dương bèn ôm lấy vai anh, lè nhè nói, “Ha ha, cậu thật giống bà xã của tui ghen. Tôi rất khỏe, cậu cũng biết mà, đúng không?”

Đỗ Du Dư cười liếc Âu Dương một cái, thay Chung Lý khui rượu ra.

Chung Lý một khi đã rượu vào rồi, đầu óc hơi mơ màng sẽ hào hứng đàn vài khúc, cao hứng hơn nữa sẽ ngâm nga ca vài bài cho Âu Dương nghe. Lúc này đã say ngất ngư, cũng quên bằng Đỗ Du Dư đi, quay về phòng lấy đàn guitar, ngồi ngất ngưỡng trên ghế sofa nhìn Âu Dương nói, “Tiểu Văn, tối qua tôi đã sửa ca khúc đó lại rồi, giờ tôi đàn cho cậu nghe nhé?”

Âu Dương không kịp ngăn cản thì hắn đã bắt đầu tự xướng tự ca. Ngồi ở trên cao mang lại cảm giác giống như đang biểu diễn trong quán bar, vì thế mà cứ sáng khoái trình diễn.

Chung Lý thật ra cũng đẹp trai, đường nét góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt sáng láng, lại thêm chiếc mũi thẳng cao ngạo héch lên. Ngày thường hắn cũng chăm chỉ tập thể dục nên vóc dáng dù gầy cũng không thiếu những đường cong trên cơ thể. Mặc dù chỉ mặc áo T-shirt rộng thùng thình cùng với quần bò, nhưng lúc ngồi ngã người trên ghế nhập tâm vào bài hát, cũng rất có dáng dấp của một ngôi sao rock&roll.

Bài hát mới này rất được thành viên trong band yêu thích, lời nhạc toàn là tiếng Anh do Âu Dương phụ giúp biên soạn. Dù không có sự phối hợp của những người khác nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến độ bốc của Chung Lý do rượu mang lại, ngón tay lướt trên dây đàn nhanh đến hoa cả mắt.

Từ từ nhắm chặt hai mắt lại, sau khi kết thúc một cách thành công hắn vẫn còn ôm cây đàn vào ngực, giống như ý vẫn chưa diễn đạt hết, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vỗ tay khen ngợi.

Âu Dương không biết vỗ tay, cho dù có bị rung động đến mấy cũng chỉ có thể nói câu ‘Hay quá’, sau đó cả hai không nói gì ngồi nhìn nhau, cười khì với vẻ thỏa mãn.

Nghĩ đến người vỗ tay là ai, Chung Lý đột nhiên tỉnh táo lại, men rượu cùng phần kích đều bốc hơi sạch, suýt chút nữa là rút ra khỏi ghế.

“Đàn hay lắm, cậu nói bài này là do cậu viết à?” Đỗ Du Dư mỉm cười, “Anh vẫn chơi nhạc sao?”

“Chỉ là viết cho vui rồi mang đi biểu diễn trong bar với đám bạn.” Chung Lý đỏ mặt, xua tay xấu hổ cười nói, “Tiêu khiển chơi chơi thôi, không nghiêm túc đâu.”

Dù thế nào cũng rất ngại phải thừa nhận, không dám nói ra là mình còn chấp nhất ôm ấp giấc mộng đối với âm nhạc. Để lộ ra sự khó khăn cũng như lý tưởng trước mặt Đỗ Du Dư vẫn là một thứ cảm giác hổ thẹn khó gọi tên.

“Có bản DEMO hay bản thảo từ khúc không?”

“Không không không, không có mấy cái đó đâu.”

Đỗ Du Dư bị từ chối thẳng thừng như vậy cũng có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không kiên trì, chỉ cười nói, “Cám ơn đã mời ăn. Nếu như tối mai không bận gì, có thể đến tham gia tiệc khai trương câu lạc bộ của bạn tôi không?”

“A?”

“Cũng không đặc sắc lắm đâu, nhưng có band nhạc nổi tiếng biểu diễn, trong công ty của tôi cũng nhiều nghệ sĩ đến tham dự, có lẽ sẽ rất náo nhiệt.”

Người kia khiêm tốn như vậy khiến Chung Lý lần Âu Dương đều thấy ngại, vội vàng cung kính nhận lấy thiệp mời từ tay Đỗ Du Dư.

Hôm sau Âu Dương bận việc nên trễ hơn mới tới được, chỉ có mình Chung Lý ngồi trên xe Đỗ Du Dư, vẫn mặc y xì bộ đồ vía trăm năm như một chuyên dùng để dự party của hắn.

Tài xế lái xe rất êm, Đỗ Du Dư đã hoàn toàn thay đổi trang phục, kể cả những món đồ phối nhỏ nhỏ cũng khác đi, cùng ngồi phía sau mỉm cười nhìn hắn.

“Sao vậy?” Chung Lý không mấy tự nhiên.

“Cổ áo bên này bị lệch.” Đỗ Du Dư nhào người qua chỉnh lại trang phục cho hắn.

Khi tiếp xúc gần gũi, rung động vì gương mặt xinh đẹp kia lại trỗi lên mãnh liệt, thêm trên người có mùi nước hoa nhàn nhạt quyến rũ, giống như toàn thân đều đang phát ra hormone.

Nếu người ngồi đây là mấy cô nhóc nữ sinh, hắn đã ngất mất dất từ đời nào.

Vừa mới bước vào trong, Đỗ Du Dư đã bị người khác kéo đi mất. Chung Lý nhìn đông nhìn tây, quả nhiên là không ai thuộc giai cấp của hắn, còn câu chuyện của người ta phỏng chừng hắn cũng không chen vào được, thế là lấy đĩa gấp đây ụ thức ăn rồi chui vào một góc chuyên tâm xử lý.

Hắn cùng bước vào cửa với Đỗ Du Dư nên cũng lọt vào sự chú ý của một số người, bọn họ bèn mượn rượu tiến lại gần.

“Cậu là bạn của Đỗ Du Dư?”

“Hả, đúng vậy, xin chào.” Chung Lý nhận ra người này thuộc một công ty giải trí hàng top, năm đó cùng với bạn bè mang băng DEMO đến các công ty lớn thi tuyển cũng có gặp qua, nhưng đối phương hiển nhiên không hề có ấn tượng với hắn.

“Rất hân hạnh được biết cậu.” Lời lẽ của đối phương khiến Chung Lý có phần thụ sủng nhược kinh, lại tiện tay nhét thêm cái danh thiệp, làm hắn chỉ biết nhận lấy.

Người đó còn đợi nhận lại danh thiệp của Chung Lý, nào biết hắn chỉ là dân các ké, làm gì thủ trong người mấy thứ đồ VIP như vậy, chỉ nghĩ là hắn còn ngần ngại, bèn nói tiếp, “Đỗ Du Dư rất hiếm khi mang bạn đến đây, không biết cậu là...”

“A ha, tôi cũng chỉ là tiện đường đi chung thôi.” Chung Lý sợ những mối quan hệ dựa hơi này sẽ gây phiền phức cho Đỗ Du Dư, bèn thành thật nói, “Chứ không thân với Đỗ Du Dư gì mấy.”

Đối phương ‘ra vậy’ một cái, dùng hai mắt hàm súc đánh giá Chung Lý, cảm thấy không có gì tiềm ẩn trong này, liền mất đi hứng thú, khách sáo trò chuyện đôi ba câu rồi bỏ đi mất.

Chung Lý lại có thể tiếp tục quay về chuyên môn chính: xử lý đồng thịt heo và cua. Hắn chui vào trong góc tập trung tận hưởng mỹ thực, ăn đến mức nhập tâm, bộ dạng trông có vẻ mịch mịch giản dị, không hề giống các vị khách khác, mấy người phục vụ đi tới đi lui cũng coi hắn như đồng loại, thậm chí còn lén lút tám chuyện với nhau.

Đang ăn uống hăng say, thỉnh linh tay bị níu lấy. Quay đầu lại nhìn thấy Đỗ Du Dư, Chung Lý vừa mới nói ‘Đồ ăn hơi bị ngon’ thì người kia đã mỉm cười kéo hắn qua chỗ khác.

“Tôi giới thiệu một chút.”

Chung Lý còn chưa kịp nuốt xuống ngụm rượu đã nhìn thấy mấy gương mặt nổi tiếng ở sát bên, hoảng hồn thiếu điều muốn phun ra.

“Vị này là...”

Đỗ Du Dư mỉm cười ôm vai hắn sát rạt, “Đây là Chung Lý.”

Vài người khách sáo chào hỏi “Chung tiên sinh”, sau khi hỏi thăm lẫn nhau, Đỗ Du Dư còn nói thêm, “Anh ấy là bạn thân của tôi. Đàn guitar rất giỏi.”

Mấy lời này nghe có vẻ nhẹ nhàng bằng quơ, nhưng người được giới thiệu đến, lại là Từ Diễm.

Idol đối với những người ở đây cũng chỉ là người bình thường, nhưng đó lại là Từ Diễm, một thiên vương có số lượng album tiêu thụ lên đến hàng triệu ngay trong tuần đầu tiên, lợi nhuận mà công ty giải trí của cậu ta thu về năm vừa rồi chỉ có thể dùng hai chữ ‘kỳ tích’ để hình dung. Tóm lại chính là một cây hái ra tiền có giá trị liên thành.

Ai dám nói lời khen ngợi của Đỗ Du Dư là không đáng đồng tiền bát gạo?

Cho nên dù diện mạo của Chung Lý có tầm thường cỡ nào, mọi người đều lập tức nhìn hấn bằng con mắt khác.

Chưa bao giờ trải qua tình huống được sẵn đón vồn vã và nồng nhiệt như vậy, Chung Lý thấy ngọt ngào không chịu được, lại còn mang mặc cảm lừa gạt người khác mà xấu hổ không thôi. Đợi đến khi chỉ còn hai người hấn và Đỗ Du Dư, Chung Lý mới thở hắt ra, cơ mặt vì phải mỉm cười quá lâu mà cứng hết cả, “Cậu thật biết cách dọa người.”

Đỗ Du Dư cười cười, “Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

Dù thừa biết mấy lời đường mật của người này không phải lúc nào cũng đáng tin, Chung Lý cũng ngại ngừng mà vò vò tóc.

“Đúng rồi, Tiểu Văn chưa đến phải không?”

Đỗ Du Dư nhìn xung quanh, “Ừ, chưa đến. Chắc là còn trên đường đi.”

“Đi gì mà lâu vậy?” Chung Lý bắt đầu lo lắng, lấy điện thoại trong túi áo ra, vừa nhìn đã a một tiếng, “Hồng bét, Tiểu Văn gọi đến mà tôi không bắt máy.”

Không để Đỗ Du Dư nói tiếp, Chung Lý đã chuyển tâm ôm lấy di động, “Tiểu Văn cậu đang ở đâu? Hả muốn về nhà à? Không khỏe, không khỏe làm sao? Đau đầu hay đau bụng? Rồi chắc là cảm rồi, uống thuốc xong thì ngủ sớm đi nha, nhớ đắp chăn cẩn thận. Ừm, để lát nữa tôi mua cháo về cho cậu. Cháo trứng muối thịt nạc nhé? Ok ok, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Cất di động đi, Chung Lý quay đầu lại, có chút áy ngại nhìn Đỗ Du Dư, “Hi, ngại quá, trong nhà có người ốm, tôi phải về sớm một chút rồi.”

“Ừ, không sao, để tôi đưa anh về.”

“Hả, phiền lắm.”

“Không cần phải khách sáo với tôi.” Đỗ Du Dư nhìn về ngại ngừng của hấn bèn cười nói thêm. “Thật đấy.”

Chung Lý gãi đầu, “Cậu tốt bụng thiệt.”

Đỗ Du Dư nhướn mày lên nhìn hấn cười, “Cậu cũng rất quan tâm đến Âu Dương. Chắc tình cảm của hai người tốt lắm?”

“Ừ đúng vậy, tụi tôi quen nhau lâu lắm rồi.” Chung Lý có phần cảm khái, “Nếu cậu ấy là nữ, nhất định tôi sẽ lấy làm vợ ngay.”

Thân là đàn ông đã trên ba mươi, vậy mà chưa có nổi một cô người yêu, tựu trung là vì không tìm thấy đối tượng phù hợp. Âu Dương nếu là nữ thì quá tốt rồi, vừa tốt tính, lại cần mẫn siêng năng, đảm việc nhà, trí thức gia giáo, ngoại hình cũng không đến nỗi nào, hai người ở chung rất hợp rơ nhau. Đối với hấn mà nói, chính là người yêu vô cùng lý tưởng, vậy mà ông trời lại nữ trên người cho là nam giới.

Chung Lý bất giác mang toàn bộ tâm sự trong lòng trút ra, Đỗ Du Dư cũng cười kiên nhẫn lắng nghe hấn, cười nửa ngày, mới đột nhiên hỏi một câu, “Chuyện này, dù có tế nhị một chút, nhưng mà tôi hơi tò mò, vậy kinh nghiệm về ‘chuyện ấy’ anh cũng không có sao?”

Chung Lý ‘hả’ một tiếng, mặt đỏ bừng lên. Chuyện này có liên quan đến danh dự đàn ông, nếu chịu thua thì vô cùng bẽ mặt, nhưng nói dối cũng không tốt.

Trái nghĩ phải lo nghẹn ngào câm nín nửa ngày cũng coi như thừa nhận, nhìn vẻ mặt như cố gắng trấn định của Đỗ Du Dư mà nói ‘thật vậy sao?’, làm Chung Lý thiết muốn tự búng mình vào bồn cầu, giật nước trôi xuống cống luôn cho rồi.

Hắn nhìn Đỗ Du Dư cố gắng nín cười mà không được, không khỏi cảm thấy uể oải, chán chường buông một câu, “Tôi nghĩ mình dứt khoát đi làm gay phút cho xong.”

Đỗ Du Dư nâng mắt lên, “Sao?”

“Cậu nhìn tôi đi, suốt ngày toàn đi chơi với mấy thằng bạn, nhìn tới nhìn lui toàn là đực rựa, ở chỗ làm việc cũng không bó ra được một bóng hồng nào, ngay cả con mèo đi ngang qua đường cũng là giống đực nốt. Cứ tiếp tục như vậy, không cặp với đàn ông thì còn cách nào khác sao?”

“Thật vậy à?”

“Thật, đàn ông với nhau thì có gì mà không được, ít ra cũng giúp đỡ nhau giải tỏa áp lực, cậu nói đúng không?”

Đỗ Du Dư cười, “Ừ, tôi hiểu rồi.”

3. .:3:.

.:3:.

Đỗ Du Dư thuộc dạng kiêu lời, chỉ cười luôn miệng, cho dù nói chuyện lung tung vớ vẩn thế nào thì cũng phối hợp ăn ý. Chung Lý ở cạnh người kia suốt trên đường về, cảm thấy như có gió xuân thổi qua, đến lúc chào từ biệt vẫn còn đang lâng lâng.

Bản thân mình từng cố gắng kết bạn với người như vậy, dẫu cho bây giờ đã trở nên cao đến không thể với tới, vậy mà vẫn có thể ngồi bên cạnh nhau, như mấy ông bạn già khề khà nói chuyện phiếm. Chung Lý cảm thấy đúng là lạ lùng tuyệt diệu, trong dạ âm ỉ hưng phấn.

Tựa như trước đây bất cần đánh rơi một thứ gì đó, giờ đã có thể tìm lại được.

Cơ hội gặp nhau lần nữa không biết bao giờ mới tới, Chung Lý đang ôm một bụng tâm tình cho tương lai xa xăm thì ngày hôm sau nhận được điện thoại của Đỗ Du Dư.

“Tối nay anh rảnh không?”

Âm hưởng dịu dàng của đối phương khiến Chung Lý khắp khởi vui mừng, dù có nói “Đi đâu cũng được” cũng không phải là quá khách sáo.

“Hắc, rảnh, rảnh.”

“Vậy thì dùng cơm chung nhé. Anh đang làm ở đâu, tôi lái xe qua rước.”

“A.” Chung Lý đàn đúm gì thì đàn đúm, cũng là người đàn ông gương mẫu về nhà đúng giờ cơm, nhất thời cảm thấy có lỗi khi để Âu Dương ở nhà một mình đợi, “Chỉ sợ là Âu Dương đã làm xong cơm tối rồi, chờ một tý để tôi hỏi cậu ấy đã.”

Đỗ Du Dư khẽ cười ừ một tiếng, rất nhẫn nại đợi Chung Lý quay số báo cho Âu Dương biết.

Chung Lý rất nhanh chóng gọi lại, “Rồi, không có vấn đề gì. Để cậu đợi thật ngại quá, Âu Dương ở nhà có một mình, dù không nói gì nhưng tôi cũng sợ cậu ấy tủi thân lắm.”

Đỗ Du Dư ồ ồ cười, “Không sao, anh vốn để ý đến bạn bè, làm vậy cũng phải thôi.”

Một lời quan tâm như vậy liền khiến Chung Lý âm áp cả cõi lòng.

Lúc Đỗ Du Dư lái xe đến, Chung Lý vừa sửa xe xong, mặt mày nhếch nhác bám đầy bụi bẩn. Thấy Đỗ Du Dư đậu xe ngoài cổng, liền cách lớp kính xe mà ra hiệu cho người kia đợi một chút.

Chung Lý vội vàng tấp nước rửa mặt, rồi dùng khăn lông ướt chà lau má tóc ngấn ngùn mấy lần, sau đó nhanh chóng thay bộ quần áo lao động và giày ra.

Đồng nghiệp vừa tan ca đứng bên cạnh rửa đôi tay dính đầy dầu nhớt, nhân tiện nói chuyện phiếm với hần, “Sao gấp vậy, có hẹn à?”

“Hẹn ăn cơm với bạn, người ta đang đứng chờ kia.”

Đồng nghiệp lộ nụ cười gian xảo, “Oa, người chạy xe Ferrari đó hả. Mà định cặp với phú bà à?”

Chung Lý cười lớn, mang giấy vào, tặng thằng kia một đập, “Mày nghĩ đi đâu vậy, là đàn ông đó, trước đây từng học chung.”

Tuy trên người đã khá sạch sẽ, nhưng lúc ngồi vào trong xe Đỗ Du Dư, không cẩn thận vẫn để lại dấu tay, Chung Lý nhất thời lo lắng sẽ làm dơ xe người ta. Hần mặc toàn áo T-shirt, chân mang giày đá banh, nước da rám nắng, tay còn đầy vết chai, vốn chỉ thích hợp ngồi trong mấy chiếc Jeep cà tàng.

“Chúng ta đi đâu ăn? Tôi biết chỗ này bán thịt nướng ngon lắm...”

Đỗ Du Dư cười, “Chỗ tôi định giới thiệu cũng khá.”

Khi đến trước cửa nhà hàng Chung Lý rất không tự nhiên, sớm biết đến mấy chỗ sang trọng thế này, hần đã thay bộ đồ vía trăm năm như một cửa mình rồi.

“Hắc, đáng lẽ cậu nên nói sớm là đến chỗ sang như vậy, hay để tôi về nhà thay đồ đã.”

“Thì đã sao?” Đỗ Du Dư cười, “Chỉ cần bước qua cánh cửa này, có đủ khả năng thanh toán, cho dù anh đi dép lê đến, họ cũng không có lý do gì phục vụ trễ nải cả.”

Người tiếp viên đi đến, liếc qua trang phục của Chung Lý một cái, trên tay áo còn dính vệt dầu máy, có chút chần chừ rồi mới nhìn sang Đỗ Du Dư, “Các vị đi hai người?”

Đỗ Du Dư nâng mắt lên nhìn người đó, vẻ mặt không mang theo tươi cười đáp, “Đương nhiên.”

Lúc ngồi xuống Chung Lý vẫn còn thấy gò bó, nhức đầu nói, “Hắc, hại cậu mất mặt rồi.”

Đỗ Du Dư mỉm cười, “Có gì mà mất mặt? Anh có chỗ nào không bằng người đâu? Vả lại chúng ta là khách hàng mà, thấy thoải mái là được rồi; vui lòng khách đến, đẹp lòng khách đi, làm phục vụ thì phải tuân thủ nguyên tắc đó.”

Chung Lý đối với đồ ăn kèm theo một đồng dao nữa vô cùng lúng túng, trình độ của hần chỉ hạn chế ở mỗi con dao với cái nĩa thôi, nhiều như vậy hoàn toàn không biết phải xử lý như thế nào.

Đỗ Du Dư lại trấn an hần, “Ăn uống không nhất thiết phải theo quy củ. Anh làm sao thấy tiện nhất là được, dùng tay bốc cũng không sao. Người ăn cơm chứ đâu phải cơm ăn người.”

Chung Lý nhẹ nhàng thở ra, nếu Đỗ Du Dư đã nói như vậy, cho dù có ngồi ghế bọc đệm cũng không cần phải để ý ánh mắt người khác. Thế là hần đơn giản bình tĩnh lại, phát huy sáng kiến dùng hai cái nĩa để xiên thức ăn.

Đỗ Du Dư nhìn trong chốc lát, nhẹ nhàng khen ngợi, “Như vậy là tiện nhất.” Rồi cũng bắt chước cầm hai cái nĩa lên, Chung Lý nhìn thấy liền phì cười.

Dùng xong bữa cơm vừa thoải mái vừa no căng bụng, Chung Lý vốn dân tiết kiệm lần đầu ăn uống ở nơi đắt tiền như vậy vẫn cảm thấy thoải mái. Chỉ cần ngồi cùng với Đỗ Du Dư, liền mang một sắc thái riêng biệt.

Xong bữa tối, lên xe, Đỗ Du Dư nhìn đồng hồ, “Giờ vẫn còn sớm, không vội về nhà làm gì. Anh có muốn ghé qua nhà tôi một chút không?”

Chung Lý ở cùng người kia vốn luyện tiếu phải chia tay, thầm nghĩ rằng như vậy có thể trò chuyện lâu hơn một chút, liền gật đầu như mổ thóc.

‘Nhà’ của Đỗ Du Dư là một căn nằm trong khu biệt thự. Vì người kia rất coi trọng chất lượng giấc ngủ, hơn nữa lại thường xuyên đánh đàn vào lúc người ta đang say giấc, hoàn toàn không thích hợp với việc share nhà cùng người khác.

Căn nhà hai tầng nằm ở vị trí đắc địa, lại có vườn hoa riêng, phòng người giúp việc ở bên cạnh, thuận tiện cho việc quét dọn. Nhưng tuyệt đối không có vẻ phô trương, thoát nhìn chính là đơn giản và tiện nghi.

“Vào đi.”

Bên trong sáng đèn, bước vào đã thấy không gian ấm áp tươi tắn, lớp thảm dưới chân rất dày và mềm mại. Ngôi nhà mang phong cách Châu Âu nhưng lại giống như Đỗ Du Dư, cô đọng mà thanh nhã, dù để lộ một chút xa hoa ra đi nữa, cũng không hề quá lộ.

Chung Lý lúc đổi giày mới phát hiện đôi vớ mình mang đã rách teng beng, lưng lỗ từ đời nào, mấy ngón chân trụi thò ra ngoài tiếp xúc với lớp gạch lạnh lẽo, hần hết ngó đông lại ngó tây, bước vào trong phòng chỗ nào cũng sang trọng lịch thiệp, không khỏi nhón từng bước thăm.

Diện tích tầng dưới gần như đã bị phòng khách chiếm dụng hết, ngoài đàn piano ra, Chung Lý liếc mắt một cái liền nhìn thấy mấy cây đàn guitar bày một bên phòng, tiến gần hơn nữa, thấy một số cây đã lỗi thời, còn có một số cây nhìn rất quen mắt, phỏng chừng không có mấy ai sử dụng ngoài trừ những bậc cao thủ về guitar cổ điển, việc này tác động đến hần không nhỏ chút nào.

Hần vốn cảm thấy Đỗ Du Dư chỉ cần đàn piano là tốt rồi, hần chỉ có đàn piano mà thôi, nào ngờ ngay cả lĩnh vực guitar cũng không hững hờ. Chung Lý nhìn thấy mấy cây đàn cổ điển đó, tay liền ngứa ngáy, muốn sờ vào nhưng lại ngại ngừng, chỉ có thể giương mắt lên ngó.

Bản thân vốn muốn sở hữu một cây đàn cổ điển tốt, nhưng chưa gom đủ tiền đã chịu không được chạy đi mua một cây Vowinkel2a làm bằng gỗ bạch tùng, đã giảm giá hơn phân nửa, chỉ là hàng second hand, mà không chừng là còn sida hơn thế nữa.

Cây đàn mới dùng cũng tốt lắm, âm hưởng hài hòa, độ vang cũng tốt, chính mình cũng coi như đồ trân bảo. Nhưng dầu sao vẫn muốn có một cây mới tốt hơn một chút.

Lần trước mượn thằng bạn cây Kenipp, âm lượng lớn khủng bố nhưng không hề mất đi độ tinh tế, power thì không cần phải bàn, đàn một lần nhớ mãi cảm giác không quên. Nhưng dựa vào thu nhập cùng chi tiêu của hần, muốn gom góp một số tiền lớn như vậy thiệt không dễ dàng gì.

Bản thân chơi rock với heavy metal, nhưng để lần lần sắm sửa đầy đủ thiết bị cần thiết, đã mất hơn một nửa đời tích lũy, còn thừa ra đâu mà nghĩ đến chuyện mua đàn cổ điển.

Hần thậm chí còn không có cơ hội để đàn nó nữa là.

Có rất nhiều thứ trên đời chỉ có thể xếp vào danh mục khát khao cùng ước ao.

Hiện tại ngay trong tầm với của hần, chỉ cách một khoảng rất nhỏ chính là chiếc đàn Smallman mà hần cố dành dụm để mua mà không được. Thiệt giống như nằm mộng nhìn thấy gái đẹp, tim nhảy nhót loạn xạ, không khác gì mấy cô bé nữ sinh nhìn thấy túi Cherry hay Birkin mà bụm mặt rú lên vậy.

“Thích không, có muốn thử một chút không?”

Giọng Đỗ Du Dư không nghe ra là hào phóng hay khuyến khích, Chung Lý nhin không được mà đưa tay sờ soạng hai cái rồi cẩn thận nhấc lên. Trong lòng vô cùng lo lắng.

Loại danh cầm có độ phản ứng cao này, đối với từng kỹ xảo nhỏ đều thật nhạy cảm, chỉ cần đàn lỗi một nhịp thôi sẽ bị phóng đại gấp bội so với đàn thông thường. Giống như chụp ảnh kỹ thuật số có độ phân giải cao vậy, từng đốm tàn nhang đều bị zoom to lên, xấu đến độ người ta nhìn thấy liền không muốn sống.

Lúc mới sở hữu cây Vowinkel2a cũng từng bị đả kích như vậy, vốn kỹ thuật với giai điệu cũng không tệ gì cho cam, vậy mà lúc đàn khúc sở trường lọt vô tai lại hoàn toàn thay đổi, cho đến khi vùi đầu khổ luyện một thời gian ngắn, mới đạt được trình độ nghe ‘êm tai’.

Nếu hôm nay bị kịch lặp lại, sẽ mất mặt với Đỗ Du Dư, vậy thì thảm rồi.

Người chế tác ra cây đàn này tay nghề cao đến không ngờ, ngón tay chỉ lướt nhẹ qua, âm thanh đã tuôn ra ngập tràn không gian, âm lượng vi diệu thể hiện trọn vẹn các tầng âm bậc, âm bass trầm thấp đến mức cả trái tim có thể cảm nhận được lực nén, độ cao âm cùng sự cuồng dã ẩn bên trong.

Đạo một đoạn vô cùng là lướt, không lộ ra điều gì bất ổn, Chung Lý âm thầm cảm thấy phấn khởi, có thể sử dụng Smallman, bắt giác ngón đàn lại càng thêm thành thục.

Đợi đến khi hần trọn vẹn chấm dứt nốt cuối cùng, Đỗ Du Dư ngồi gần đấy, vô cùng thân mật vỗ nhẹ mái tóc ngắn của hần, “Đàn khá lắm.”

“Hắc, là do đàn của cậu tốt thôi.”

“Thích thì cứ mang về.” Đỗ Du Dư mỉm cười, giống như đang nói về đồng quần áo cũ.

Chung Lý bị loại thăng tưng này dọa đến mức mặt xám ngắt, suýt nữa thì nói lắp, “Gì, gì?”

Đỗ Du Dư hơi cười cười, “Tôi nói là, nếu anh thích thì có thể mang về.”

Đối với hần đây chính là của quý báu đắt tiền, đối phương lại dùng giọng không nghiêm chỉnh như vậy, không biết là đang chọc ghẹo hay đang đùa cho vui.

Chung Lý cho là mình lộ vẻ ham muốn trắng trợn ra ngoài, nhất thời mặt đỏ bừng, xấu hổ đến mức tai muốn xì khói, vội trả đàn về chỗ cũ.

“Không, không cần.”

“Ừ?”

“Món đồ này tôi nhận không nổi đâu, nói gì thì quan hệ của chúng ta cũng chưa tới mức đó.” Mặc kệ người kia có phải bỡn cợt hay không, Chung Lý vô cùng thật thà nói.

Đỗ Du Dư “hửm” một tiếng, nhúu đôi mày lại.

“Dù sao cũng là cây đàn hiếm có, sao có thể cho người khác được?”

Đỗ Du Dư mỉm cười, “Thế cũng phải.”

Chuyện đàn cả hai cũng không bàn tới nữa, chỉ đơn giản ngồi xem tivi.

Đỗ Du Dư bưng ra đĩa bánh xốp loại hình tròn, còn tự tay pha một ấm trà. Chung Lý vừa cắn miếng bánh, phát hiện ra vụn rơi lả tả xuống ghế sofa liền thấy căng thẳng cùng cực, vội vàng nhét nguyên miếng bánh vào miệng.

Hần đến nhà mấy người bạn khác, ăn uống xong thì quăng rác tùm lum, vụn khoai tây chiên có vãi ra đầy nhà cũng không có vấn đề gì, dù sao sàn nhà vốn cũng dơ sẵn, chưa kể có mấy con mèo con chó ị bậy lung tung. Nhưng ở chỗ này, sạch sẽ đến mức một cọng tóc rụng cũng không thấy, làm rớt một mẩu vụn cũng chẳng khác gì tội ác tày trời.

“Không cần phải cầu nệ, dơ thì quét lại thôi.” Đỗ Du Dư vừa cười lại một phen xoa đầu hần, “Đã nói rồi, người ở nhà chứ không phải ngược lại.”

“Hắc hắc...”

“Anh cứ coi như nhà của mình đi. Ở nhà thế nào thì anh cứ làm như thế đấy.”

Đêm nay Đỗ Du Dư không ngừng trấn an, khiến cho Chung Lý dần dần yên lòng lại, thoải mái ăn bánh ngọt xem tivi, rồi lại phát hiện ra Đỗ Du Dư không biết vô tình hay cố ý mà nhìn chân hần mãi.

Dù mang vớ lủng lỗ Chung Lý cũng không mấy may để tâm, nhưng lại bị Đỗ Du Dư không ngừng nhìn sang, mấy ngón chân thò ra ngoài cũng ngượng ngùng rút về. Trong lòng vừa thầm nghĩ sau này ra ngoài đường nhất định phải mang vớ lành lặn, vừa đem chân rút vào trong.

“Chân của anh rất đẹp.”

Chung Lý bị sốc mạnh, suýt chút nữa trà trong miệng đã phụt ra ngoài. Hắn chưa bao giờ nghĩ vấn đề chân cẳng ngoài sạch với dơ ra, còn có chuyện đẹp hay xấu.

“Hả... a ha ha ha...”

Đỗ Du Dư cũng cười, “Đúng rồi, mấy hôm trước tôi nhìn thấy một đôi giày rất hợp với anh nên đã mua về. Chỉ không biết có vừa size hay không.”

“Hả? Mua giày cho tôi?” Chung Lý rất bất ngờ.

Ngoài Âu Dương ra, đây là lần đầu tiên có người mua đồ cho hắn. Thông thường mấy người anh em hay bạn bè thân quen đi nữa cũng không buồn nôn mà đặc biệt đi mua quà, có muốn cũng chỉ cho rượu thịt hay mấy phiếu giảm giá linh tinh mà thôi.

Âu Dương thì chẳng khác gì người nhà, dù là giặt quần áo hay giặt đồ lót cũng đều thâu hết, ra ngoài thấy quần áo giảm giá cũng mua mấy cái về cho hắn, thậm chí vá tất cũng một tay người ấy, cho nên dù làm gì đi nữa cũng không hề ngạc nhiên.

Mà Đỗ Du Dư lại có thể làm đến mức này, thiệt tình là tri kỷ quá đổi.

Chung Lý cực kỳ cảm động, nhìn chiếc hộp mở tung đó, tay chân tự dưng cứng đờ, cầm chiếc giày nửa ngày trời vẫn chưa mang vào chân.

“Tôi giúp anh mang.” Đỗ Du Dư không chút kiêng dè, ngồi xổm xuống, nâng chân hắn lên xỏ giày vào.

Chung Lý lắp bắp, không kịp rút chân về, chỉ thầm tạ ơn trời đất là chân hắn dù có chảy mồ hôi cũng không có mùi kinh dị gì, nếu không Đỗ Du Dư có sức kiềm chế cao cỡ nào cũng sẽ bị tịt mũi té xỉu mất.

Giày mang thật vừa vặn, nhìn cũng đẹp, Chung Lý hơi ngượng ngùng, đầu đau ong ong, chỉ có thể cười hắc hắc, “Cảm ơn nha.”

“Đây là chân mà Đỗ Du Dư đã sờ qua.” Nghĩ như vậy, Chung Lý bỗng run rẩy nghĩ đến nguy cơ bị các fan gơ chặt cụt giò.

Lúc ban đầu Chung Lý cũng bố trí không ít phòng tuyến với Đỗ Du Dư, thế nhưng trong đêm nay, người kia không ngừng tỏ vẻ ân cần dễ chịu, khiến cho hắn từ từ gỡ bỏ phòng bị, an tâm phô bày sự nghèo nàn vất vả và lỗ mãng của hắn trước mặt Đỗ Du Dư.

“Hôm nay nhìn thấy một chiếc xe được cải tiến, lắp thêm 2 bình nén xylanh, mã lực ước chừng cũng phải tăng lên cả ngàn, cừ thật... À, có nước uống không?” Chung Lý hăng hái kể ra hiểu biết của hắn về xe hơi ở chỗ làm, nói đến khô cả cổ họng mà không hay.

“Uống bia đi.” Đỗ Du Dư mở tủ lạnh, “Tôi đã chuẩn bị sẵn.”

Bên trong là bia ướp lạnh, hiển nhiên là một trong những thứ mà Chung Lý thích nhất. Anh em ngồi với nhau chén thù chén tạc, thêm dấm mớ lạc rang cùng đậu hủ, nói chuyện trên trời dưới biển, chính là thú giải trí lớn nhất trong nhân sinh a.

Đỗ Du Dư không có đậu hủ hay lạc rang, nhưng lại có khô bò. Rượu đỏ và bánh ngọt là kiểu cách ăn uống của quý xờ tộc, cho dù ngon như thế nào cũng không thể thỏa thuê tận hưởng, càng không đủ hào sảng, sao có thể sánh bằng bia chai với thức nhắm.

“Nào nào nào, uống xả láng luôn.”

Uống đến thích chí, Chung Lý cũng không thềm câu nệ nữa, hai bên còn vừa uống vừa chơi oản tù tì.

Người như Đỗ Du Dư mà cũng chơi oản tù tì, lại còn chơi rất khá, thật sự không thể ngờ được. Chung Lý cảm thấy người này dù là nhà nhận hay dung tục cũng đều có đủ, khá hợp với tính cách của hắn.

Hai người sôi nổi giỡn hớt với nhau, Đỗ Du Dư vẫn mỉm cười mơ hồ, dù là chơi bao búa kéo về mặt cũng rất thần nhiên, thật sự hiếm thấy, Chung Lý nhiệt huyết bùng bùng, chẳng mấy chốc bia đã cạn sạch.

Hết bia, chỉ còn hơi men chéch choáng, đầu nóng lên, liền chơi phạt cỏi đồ, ai thua liền cỏi một món, thích cỏi gì thì cỏi.

“Dù gì cũng phải chơi với gái đẹp mới có hứng.” Chung Lý thua phải cởi áo và tất ra, liền lều bều nói.

Đỗ Du Dư nở nụ cười, “Thế nào, anh thích cởi trước mặt phụ nữ hơn à?”

Kỳ thật chỉ là lý do lý tưởng, toàn là Chung Lý cùng với bọn đàn ông bu lại một chỗ đùa giỡn, lại còn chơi hăng say.

Nếu chơi cùng với phái yếu, sẽ rất xấu hổ, lại còn thấy hạ lưu. Còn bọn đàn ông với nhau thì chẳng sao cả, nào mình cùng cởi, cho dù có bị lộ trần như nhộng cũng không bị thiệt gì, miễn cảm thấy chơi vui là được.

Hai người có thắng có thua, cởi cũng ngang ngang nhau. Đỗ Du Dư còn mặc quần dài, chân trần, tư thế nghiêng người tao nhã, nửa thân trên lóa ra cũng rất đẹp. Chung Lý thua nhiều hơn, quần dài đã lột xuống, chỉ còn vồn vện quần đùi che đi chỗ hiểm, đành phải ôm cái gối chặn lên.

“Ha, anh thua rồi.”

Đỗ Du Dư cười ngả người ra ghế sofa, Chung Lý lập tức thẹn đỏ mặt.

“Ấy...”

“Anh không phải muốn chơi xấu chứ?”

“Hắc, tôi có cái gì thì cậu cũng có, hay ho gì mà xem?”

Chung Lý đỏ mặt, cảm thấy hơi kỳ cục, chỉ có hai người với nhau không hiểu sao có chút ngượng ngùng, loại chuyện này phải đông người náo nhiệt thì mới làm liều được.

“Đúng là không có gì hay, nhưng thua thì phải chịu chứ.”

“...” Chung Lý vẫn còn đang đấu tranh nội tâm.

“Không lẽ anh không muốn để cho người ta nhìn thấy?” Đỗ Du Dư cười, gãi hai tay ra sau đầu, “Hay là... không được lớn? Hay là...”

Chung Lý bị đả kích, lập tức kéo quần đùi xuống, mặt đỏ tía tai trong chốc lát rồi bỏ cái gối ra.

“Thế nào?”

Thấy vẻ mặt của Đỗ Du Dư vẫn là đang nhin cười, Chung Lý thẹn quá hóa giận nói, “Có, có gì đáng cười chứ?”

“Ừm...”

Âm thanh mang hàm súc sâu xa kia thật sự tổn thương đến lòng tự trọng đàn ông, Chung Lý rầu rĩ nói, “Có gì bất thường sao? Của tôi cũng được chứ bộ!”

Đỗ Du Dư vẫn cười.

“Nè nè, cậu xem thường người khác vừa thôi, bạn tôi cũng chỉ đến bằng này.”

Đỗ Du Dư nhướn nhướn mày, “Cái này... còn phải xem là so với ai...”

“Gi!?” Chung Lý giận dữ nói, “Vậy cậu cũng lấy ra tôi xem nào!!”

“Được...”

Lông mày của Đỗ Du Dư hơi chéch lên một chút, thật sự đứng lên, từ tốn cởi quần ra.

Chung Lý về đến nhà, chân vẫn còn mềm nhũn.

Nhìn người cùng giới đứng sát rạt một chỗ khỏa thân, loại đả kích này không hề nhẹ nhàng.

Lúc trước chơi bóng xong, mọi người thường nhào vào phòng công cộng tắm chung, mấy cơ thể trần như nhộng cũng nhìn thấy hoài, nhưng lúc đó hơi nước mù mịt, ai cũng lo xối nước chà lưng, hơi đâu quan tâm sẫm soi người khác.

Mà lần này, cảm giác bị thứ đó zoom-to-sinh-động-chân-thật đập vào mắt, khiến cho đầu phải run lên, tay còn nổi da gà một mảng.

Tên đó, gương mặt với cơ thể thật không tương xứng chút nào... Là đàn ông, Đỗ Du Dư thật sự có tư cách để kiêu ngạo hãnh diện.

Chung Lý tay chân nhũn nhão leo lên giường ngủ, thầm cầu mong cho màn vừa rồi biến lẹ ra khỏi não, bằng không chỉ cần nhắm mắt lại thì cái đó đó sẽ hiện ra, hẳn nhất định sẽ vì tự ti mà gặp ác mộng mất.

4. .:4:.

.:4:.

Cũng may là trong mơ không nhìn thấy cảnh đặc tả chỗ-mà-ai-cũng-biết-là-chỗ-nào-đó, thiệt mừng hết lớn. Thay vào đó lại mơ thấy cảnh hẹn hò với bạn gái, cùng nhau lái xe vi vu hóng gió, vân vân và vân vân. Dù không nhìn rõ mặt người ấy, nhưng lại cảm nhận được tiếng tim đập thành thịch giữa đôi lứa yêu nhau.

Sau khi thức giấc Chung Lý có chút ai oán, vùi mặt vào trong gối, sự khác biệt giữa mơ và hiện thực khiến hắn bị đả kích nặng nề. Dù trong mơ hắn có thể tuôn ra một tràng luyến ái, nhưng thực tế ngoài đời hắn lại chả có nổi một người để yêu, một chút nhân duyên cũng không mốt được. Hắn ngẫm lại mình, tính cách cũng không tệ, mặt cũng đâu xấu như Thị Nở, sao không ai thích hắn thế nhỉ?

Khách quan mà nói, ngũ quan của Chung Lý rất hài hòa, gương mặt và sống mũi đặc biệt đẹp. Cho dù ra ngoài tiệm cắt tóc rẽ như bèo hớt đại một kiểu đầu nào đấy, nhìn cũng đâu đến nỗi nào.

Vóc dáng hắn cao lớn, dù hơi ốm nhưng cơ thể lại cân đối. Nước da màu mật ong trơn nhẵn, vai rộng eo hẹp, mông đầy đặn, chân dài, đường cong của đùi rất đầy đặn và săn chắc.

Về bề ngoài tuyệt đối không có vấn đề.

Lúc còn thanh niên trai tráng tuổi đôi mươi, công việc gì cũng từng làm qua, cũng từng lăn lộn giữa đám người trẻ trung nhiệt huyết, muốn trở thành một đại minh tinh. Nhưng hắn vốn dĩ không phải loài báo quý tộc đứng trên đài cao, phô trương vẻ đẹp để cho đám đông chiêm ngưỡng, hắn chỉ là một con chó có lớp lông ngoài tạm coi là đẹp mã, suốt ngày hùng hục sức trâu làm việc, thiệt thà kiếm chút tiền vun vật trang trải cho cuộc sống.

Mơ màng nhớ lại dĩ vãng xa xăm, cũng có người gọi hắn một tiếng ‘Anh đẹp trai’, khốn nỗi mệnh của hắn suốt ngày chỉ có thể quây quần với mấy thằng bạn. Chớp mắt đã ngoài ba mươi, bạn gái càng trở thành cái gì đó thật mờ lung, tựa như sao ở trên trời cao.

Đến tận cùng vì cái gì mà không chiếm được ưu ái của phái đẹp? Chung Lý úp mặt vào gối tìm cách lý giải. Chung quy cũng vì cơ hội tiếp xúc phụ nữ của hắn rất ít ỏi, hại hắn đến khi lâm trận chỉ có thể đổ mồ hôi hột, tay này chà tay kia, nói được nửa câu thì nín khe.

Một cách lý giải nữa, là vì những người ấy cứ như tồn tại trong thế giới khác. Hắn có cảm giác họ quá tinh tế, quá mảnh mai, hết như những con búp bê làm bằng thủy tinh. Hắn làm công việc thô nặng, đầu ngón tay đầy những vết chai, nắm tay thì sợ người ta đau, thả ra thì sợ người ta té, muốn khiến cho một cô gái vui vẻ, còn khó hơn nâng cấp mười cái xe.

Bạch mã hoàng tử trong mộng các cô, hắn phải như Đỗ Du Dư vậy. Nhả nhặn, cao quý, thông minh, đọc nhiều sách vở, am hiểu lòng người, thường xuyên dùng lời lẽ ngọt ngào quan tâm chăm sóc, có thể lái xe rước nàng đi, dẫn nàng đến các nhà hàng sang trọng.

Nghĩ tới nghĩ lui xong thở dài thườn thượt, vừa nhức đầu vừa trần trọc.

Hắn thật sự muốn yêu một ai đó quá. Làm thằng đàn ông độc thân ba mươi năm trường thiệt khổ sở không thể tả.

Đang phiền muộn nằm bẹp dí trên giường, hồi tưởng lại gương mặt cô bạn gái trong mơ thì điện thoại để đầu giường vang bên tai. Vừa mới đổ một hồi chuông đã im bật, chắc là Âu Dương ở bên ngoài đã bắt máy dùm.

Không tới mấy giây sau, Âu Dương gõ cửa phòng hần.

“Chung Lý, dậy đi, có người gọi cho cậu.”

“Ừm...” Chung Lý đau lòng cầm lấy ống nghe. Hần với bọn bạn chẳng khác gì lũ dơi, ban ngày được nghỉ cũng không chịu ra ngoài vận động, đợi đêm đến mới tụ tập mà chơi đua xe điện tử, không thì luyện đàn linh tinh mà thôi.

“Đã đánh thức anh sao?” Phía bên kia là âm thanh mang ý cười.

“A? Không có không có.” Chung Lý lập tức xoay người đứng lên, không ngờ mới sáng sớm Đỗ Du Dư đã gọi tới. “Tìm tôi có việc gì à?”

“Thật ngại quá, muốn hỏi anh là sáng nay có rảnh không?” Giọng Đỗ Du Dư lộ vẻ ái ngại, “Có người mới tặng rất nhiều cua ngon, ăn một mình không hết, giờ muốn mở party tại nhà, nướng BBQ ngoài vườn hoa. Nhưng mà việc chuẩn bị có hơi lu bu lại đang gấp, có thể phiền anh đến đây phụ một tay không?”

“Đi, không thành vấn đề.” Chung Lý nhiệt tình nói, “Chờ một chút, tôi sẽ qua ngay.”

Cần một chân giúp đỡ mà gọi hần là đúng người rồi. Bạn bè tụ tập đi dã ngoại cũng thường xuyên nướng cái này cái nọ, mấy chuyện sử dụng vỉ nướng này kia hần rất thành thạo.

Đỗ Du Dư đích thân ra đón hần, Chung Lý chạy xe gắn máy ‘brừm brừm’ tiến vào khu biệt thự, từ xa đã nhìn thấy bóng người cao lớn nhàn nhã đứng đấy, làn da với mái tóc như trở nên sáng bóng, trong suốt dưới ánh mặt trời.

“Tôi dẫn anh vào nhà giữ xe.”

“Hắc, cảm ơn.”

Chung Lý ngửi thấy mùi mồ hôi ám đầy xăng dầu quen thuộc trên người mình, lại cảm nhận được mùi hương nhàn nhạt sạch sẽ từ người kia, không khỏi hít sâu một cái, lại hắc hắc cười.

Giống như Đỗ Du Dư vĩnh viễn là một mỹ nhân luôn bình thản luôn mỉm cười, không vương chút khói bụi thời gian.

Dưới sự hướng dẫn của Đỗ Du Dư, hôm nay Chung Lý nhìn thấy một nhóm diễn viên, nhất thời rất hoảng hốt, lập tức ái mộ đến nước miếng nhỏ tong tong. Cho dù hần mù điện ảnh đi chăng nữa, cũng nhìn thấy ngoại hình của những người ấy đều thuộc hàng xuất sắc.

“Cua!!”

Trong các thùng lớn, mấy con cua hươ hươ càng lạch cạch ‘trợn mắt’ ngó khiến tim Chung Lý giật thon thót. Đang mùa cua ngon, con nào con nấy gạch đầy thịt chắc, bộ dáng hùng dũng, dù bị dây trói lại cũng không ngừng xì bong bóng.

Chung Lý cầm một con lớn lên, cảm thấy nặng nề, ước chừng cũng phải được nửa ký. Hai chiếc càng bự nhìn giống như gọng kìm thép, chỉ cần nghiêng một chút cũng đủ làm đứt ngón tay. Tuy rằng cua không biết biểu lộ cảm xúc, nhưng cũng nhìn thấy nó đang ở trạng thái đề phòng cực độ và vô cùng hung hãn, dấu đã bị trói nghiêng lại, chỉ có thể phun một đồng bọt nước.

Chung Lý nhìn vị tướng của với bộ giáp sắt kiên cố này, nhin không được nói, “Con này lợi hại như vậy, không hiểu sao người ta có thể bắt được.”

“Rất đơn giản, trước đây chúng tôi trong giờ học ngoại khóa cũng từng bắt được cua. Tuy rằng khác chủng loại, nhưng cách làm cũng tương tự.” Đỗ Du Dư mỉm cười, “Dùng túi lưới có chứa mồi để sẵn trong nước, chúng ta chỉ việc đứng chờ, đợi chúng lắt sau kéo vào túi là xong.”

“Ha?” Chung Lý chưa từng ra biển, cảm thấy rất mới mẻ, “Để vậy sao? Lỡ như khi bắt ra khỏi túi bị kẹp thì làm thế nào?”

“Ừm, loài cua rất ngu ngốc, anh chỉ cần ra tay phía sau nó, nhắm vào đằng sau hai cái càng là bắt được, nó cũng không thể làm gì hơn. Con cua to như vậy anh bỏ vào túi nhựa dày là xong, cho dù càng của nó có sắc bén đến đâu, cũng không đủ thông minh mà cắt túi chạy thoát.”

“Ra vậy...”

“Tứ chi phát triển cũng không có ích lợi gì, đầu óc ngu si như vậy muốn đổi phó một chút thật ra không hề khó.”

“Hiểu rồi...”

Rõ ràng thoát nhìn có vẻ rất nguy hiểm, nào ngờ lại dễ dàng bị người ta bắt trói lại như đòn bánh tét, Chung Lý cùng con cua mất to tròng mắt nhỏ một hồi lâu.

Đỗ Du Dư khẽ cười, “Để tôi chọn vài con giữ lại, lát nữa anh mang về, có thể chế biến mấy món tùy ý.”

“Hắc, không nhớ Tiểu Văn biết làm cua không nữa?” Chung Lý hơi sợ nếu tháo dây rồi, Âu Dương vốn yếu ớt sẽ bị nó kẹp đứt mất ngón tay.

“Nếu anh sợ làm cua thì có thể bỏ dây ra rửa sạch, rồi chặt thành từng miếng nấu ăn cũng ngon. Giờ chỉ cần giết nó đi là được.”

“Hắc, chỗ nào cũng cứng như vậy, biết giết thế nào?” Chung Lý thấy hơi đau đầu, về chuyện này hẳn hoàn toàn mù tịt.

“Dễ lắm.” Đỗ Du Dư cầm lấy con cua trong tay Chung Lý, nhẹ nhàng hướng dẫn. “Anh chỉ cần nhắm vào một trong hai chỗ, hoặc là ngay yếm cua, hoặc là giữa hai mắt, dùng chiếc đũa chọc nhẹ vào là xong.”

“Vậy thôi hả?” Chung Lý bán tín bán nghi. Hẳn cho là loài cua sống rất dai, trước đây hẳn cũng từng giúp Âu Dương chặt cua, hì hục cả buổi trời mới có thể bửa con cua ra làm hai, nửa còn lại còn cố bò đi một quãng xa khiến cả hai lạnh xương sống, từ đó thề sống thề chết không đụng tới cua nữa.

“Đừng để vẻ bề ngoài đánh lừa, càng nhìn hung tợn bao nhiêu thì nhược điểm càng trí mạng bấy nhiêu, anh xem này.” Đỗ Du Dư mỉm cười, cầm chiếc đũa dài có chạm hoa văn, gọn gàng nhắm giữa hai mắt con cua mà cắm mạnh xuống.

Con cua mới còn cựa quậy, không ngừng xì bọt nghiền răng ken két, lập tức ngay đơ.

“...” Chung Lý dựng tóc gáy. Đường như không thể tin cái thứ mình đầy giáp sắt, mạnh mẽ là thế, chỉ cần một chiếc đũa dài chọc vào là đi bán muối.

“Đơn giản hen.” Đỗ Du Dư cười.

“Ồ...” Chung Lý âm thầm rùng mình, không hiểu vì sao thấy hơi rét.

Kỳ thật công việc phụ giúp cũng rất nhàn nhã, cua và thịt dùng để nướng đã có đầu bếp chuyên nghiệp lo hết, Chung Lý chỉ cần dựng mấy vỉ nướng cho ngay chỗ là xong, Đỗ Du Dư liền cười gọi hẳn vào nghỉ ngơi.

Chung Lý đến là để giúp đỡ, chứ không phải đứng kiểng chân trên lầu thông dong uống trà ngắm cảnh. Vô công rồi nghề hẳn cũng thấy ngượng, cho dù không có việc cũng phải cố moi việc mà làm.

Vì thế liền vội vàng giúp đầu bếp rửa cua, làm nước chấm, lo liệu đồ uống và nước đá. Đỗ Du Dư chủ trương hoàn hảo, cái gì cũng phải sạch sẽ tinh tươm, Chung Lý bèn chuẩn bị rất nhiều khăn ướt dùng để lau tay, ngoài ra còn có hộp giấy dùng để đựng rác, góp phần bảo vệ môi trường.

Mới sáng sớm đã không ngừng chạy tới chạy lui, ướt cả mồ hôi, rất có phong cách của đội trưởng đội culi tài năng.

Rốt cuộc cũng thu xếp mọi thứ thỏa đáng xong, chỉ cần chờ khách đến là ổn. Chung Lý người đầy mồ hôi mẹ mồ hôi con, đứng lại mới cảm thấy khát khô cổ, bèn cầm bình thủy ngựa đầu ra tu ừng ực một hơi. Uống quá nhanh nên nước tràn ra ngoài khóe miệng, chảy từ hầu kết xuống làm ướt hết nguyên một mảng áo sơ mi.

“Mệt lắm phải không.” Đỗ Du Dư đi đến, đưa khăn cho hẳn lau mồ hôi.

“Hắc, làm gì có.”

“Có cần thay đồ không?”

“Không cần, cứ để vậy cho ra mồ hôi.”

Đỗ Du Dư cười nhìn hần mấy lượt. Chung Lý cũng cúi đầu nhìn lại mình, vừa rồi chỉ có một nửa lượng nước trôi vào cổ, nửa còn lại đều đổ hết lên người, làm áo sơ mi dính bết vào ngực, chẳng những lạnh, mà hai điểm nổi cộm lên cũng thật rõ ràng.

Đầu Chung Lý xoay mòng mòng, để vầy tuy hơi mất mỹ quan, nhưng hần đâu phải phụ nữ, cho dù có khoe ngực đi chẳng nữa cũng chẳng sao, việc gì phải ngại, vì thế liền nhìn Đỗ Du Dư cười ha ha, “Cứ để hong gió một lát là tự động khô thôi.”

Đỗ Du Dư khẽ cười, nhìn Chung Lý cầm khăn lau mặt qua loa hai cái, lại chà chà cần cổ, gương mặt đường nét rõ ràng, thành thật lại không chút phòng bị. Đột nhiên liền vươn tay ôm lấy bả vai hần, nhướn người đến khẽ ‘chốc’ lên trán hần một cái.

Chung Lý hóa đá mất mấy giây, mặt thoáng ra. Đến khi thấy Đỗ Du Dư phá lên cười khanh khách, hần mới nhớ người kia vốn không phải dân Trung Quốc thuần chủng, tính ra cũng là con lai. Mà người nước ngoài hử một chút lại ‘tình thương mến thương’ với người khác, hết hôn mặt rồi lại hôn trán, trái hôn phải hôn không ngừng, cũng không có gì quá lạ lùng.

Suy nghĩ theo chiều hướng đó, tiếp tục lau mặt một hồi, sẽ cảm thấy bớt xấu hổ hơn.

Sau một lúc chuẩn bị, rất nhanh đã có hơn mười người lục tục kéo tới. Xung quanh bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, bầu không khí dần được hâm nóng, rượu và mấy con cua to béo cũng được chuẩn bị tốt, nướng một chút thì đã tỏa mùi thơm lừng.

Lúc ăn cua không dễ giữ được hình tượng tao nhã, lại càng khó kiêu cách nọ kia, nên người đến đa phần là người quen, có giao tình tương đối với Đỗ Du Dư. Phần lớn là người trong giới giải trí, nam nữ gì đủ cả, có người còn dắt theo con đến, hai cha con cùng bạn đồ hip hop giống y xì đúc, trông có vẻ ngộ nghĩnh đi tới đi lui, thoạt nhìn cũng vui mắt.

Chung Lý lần đầu nhìn thấy các ngôi sao mặc đồ ở nhà hàng ngày, cũng không thêm trang điểm, lại còn có vẻ bị bỏ dối lẫn ngái ngủ. Đứng cả xiêu cả vẹo dựa cột cũng có, ngồi xếp bằng cũng có, so với vẻ quý phái trên màn ảnh thiết cách nhau cả cây số, nhất thời hần rất lấy làm lạ lùng.

Mấy nữ minh tinh thường xuyên xuất hiện trên tivi đứng ngoài ban công nướng thịt chỉ cách Chung Lý có mấy bước. Cho dù họ không quần là áo lượt đi nữa, thì gương mặt cũng như kiểu tóc đều rất đẹp, thực xứng với câu ‘cười tươi như hoa nở’.

Chung Lý nhìn thấy người đẹp trong lòng liền rối nùi thành cục, toàn thân mất tự nhiên. Nhiều đến mức hần phải choáng ngợp, không khỏi sinh lòng hâm mộ với cuộc sống được mỹ nữ vây quanh của Đỗ Du Dư.

Thậm chí cả Từ Diễm cũng đến, là thần tượng hàng đầu hiện nay, gương mặt đẹp trai trải đều trên mọi mặt trận, từ tivi đến mấy tấm áp-phích quảng cáo to đùng, xuất hiện ở đâu là ở đó xôn xao, Chung Lý không muốn biết cũng khó.

Bên cạnh Từ Diễm còn một người khác, dáng cao gầy, đầu hơi cúi thấp xuống, gương mặt thanh tú. Tuy trời đầy mây lạnh lẽo, lại đeo cặp kính râm nhạt màu.

So với Từ Diễm, sự xuất hiện của người kia khiến cho Chung Lý phấn khởi hơn. Đó là người từ năm trước bắt đầu xuất hiện trên tạp chí âm nhạc cho trào lưu đương đại, rất kiệm lời, dấu hiệu nhận biết là cặp kính râm nhạt màu không bao giờ rời khỏi mắt, rất có cốt cách của một nhân vật thần bí.

Chung Lý cũng mua album thể loại rock nhẹ của người này. Âm nhạc của người đàn ông có tuổi không giống như những thần tượng non choẹt khác, chẳng những mang lại cảm giác dày dặn hơn, còn giống như tảng băng trôi đương chờ đợi khám phá, càng nghe nhiều càng thấy thâm, càng cảm nhận được ý vị sâu xa ẩn mình trong đó.

Chung Lý rất ngưỡng mộ giọng hát tràn đầy xúc cảm của người ấy, nếu không muốn nói là có phần cuồng nhiệt. Không thể tin rằng lại có cơ hội nhìn thấy người thật ngoài đời.

Chung Lý mai phục cả buổi trời mới thấy Từ Diễn đi khỏi, chỉ còn người kia đang ngồi bóc cua ăn. Bèn dốc hết can đảm hùng dũng tiến đến bắt chuyện, “Hèm, chào anh.”

Người kia đang định uống nước, tay dính đầy mùi thịt cua tanh nồng, đang loay hoay không mở được nắp chai, thấy vậy liền cười buông chai nước xuống, quay đầu nhìn hấn, “Chào cậu.”

Chung Lý đưa khăn ướt qua, cầm chai nước vắn nắp xong giúp người kia rót vào ly thủy tinh, người đó vội vàng cảm ơn liên tục.

“Anh là Nhan Khả phải không. Tôi rất thích nhạc của anh.”

Chung Lý mặt đỏ phừng phừng mãi mới nặn ra được một câu, mà người được khen ngợi kia cũng đỏ mặt lên, lại liên tục nói vài câu cảm ơn, sau đó vội vàng mời Chung Lý ngồi xuống.

Chung Lý ngồi phía bên trái người ấy, cả hai có vẻ bối rối trong chốc lát, rồi mới thử trao đổi vài câu. Đối phương rõ ràng lớn hơn hấn vài tuổi, vậy mà cũng rất rụt rè ngượng nghịu, khiến Chung Lý suýt chút nói lắp theo.

Ban đầu cả hai còn e dè, nhưng khi nói đến ý tưởng mới cho album, bắt đầu tìm được cảm giác đồng điệu cùng tiếng nói chung, mới dần thoải mái hơn một chút. Hai người đang bàn luận sôi nổi thì có một đứa nhóc đập phải chính ống quần rộng thùng thình của cu cậu, xoạch một cái ngã sấp ngay bên chân Nhan Khả.

Phản ứng của Nhan Khả có vẻ thờ ơ khác thường. Cho đến khi cu cậu vì té đau mà ré lên khóc, anh ta mới giật mình nghiêng hấn về phía bên phải nhìn qua, không tự nhiên ‘a’ lên một tiếng, giống như vừa mới phát hiện ra sự tình, vội vàng xoay người nâng đứa trẻ kia đứng dậy.

Chung Lý ngạc nhiên trước phản ứng chậm chạp của người này, cảm thấy có điểm gì đó bất ổn, bèn chăm chú nhìn kỹ lại, ở cự ly gần như vậy hấn mới phát hiện ra mắt người đó bị tật, không khỏi sợ hãi.

Mắt phải của người này giống như đã bị mù một nửa, muốn nhìn rõ cái gì cũng phải hơi nghiêng người một chút, rồi mới dùng mắt trái tường tận quan sát. Anh ta sở dĩ mang kính râm, phỏng chừng không phải vì muốn tỏ ra thần bí hay là để cường điệu cá tính.

Trong trí nhớ của Chung Lý, lần đầu tiên người này lên sân khấu cùng với Từ Diễn, khi ấy hai mắt vẫn hoàn toàn bình thường mà.

Không hiểu gặp phải chuyện gì lại thành ra bị tật thể này. Đối với người nghệ sĩ vốn coi trọng hình tượng mà nói, điều này thật sự quá tàn khốc.

Nhan Khả nhận thấy điểm khác thường, nghiêng mặt hỏi, “Ừm? Có chuyện gì thế?”

Chung Lý có chút do dự, “À thì, mắt của anh...”

Nhan Khả ‘a’ một tiếng, lấy tay chỉ hốc mắt bên phải, “Cậu nói cái này sao? Bị thương nên không nhìn được. Nhưng giờ chuyển biến tốt hơn rồi, có thể nhìn thấy được đường nét chung của mọi vật, không đến nỗi nào.”

Thấy Chung Lý còn ngần ngại, Nhan Khả cười đẩy gọng kính, “Có điều tiếp xúc với ánh sáng hay gió máy thì sẽ hơi khó chịu, cho nên phải đeo cái này...”

Người kia thực không để ý nhiều lắm, chỉ nhả nhận nói, “Không mù hoàn toàn là tốt rồi, chỉ cần nhìn thấy chút chút cũng được.”

Phút chốc cảm tình của Chung Lý dành cho người này tăng vọt, từ sùng bái thăng cấp lên thành sùng kính. E rằng chỉ có những tài năng từng trải đời mới có thể độ lượng và khoan dung đến thế, hấn thật tình không làm được, còn kém xa dữ lắm.

Chung Lý định bụng xích lại gần Nhan Khả hơn tý nữa, còn phải xin chữ ký này nọ, bất thần nghe tiếng Từ Diễn hô lớn, “Nhan Khả.”

Chung Lý không dám nhúc nhích cục cựa, nhìn Từ Diễm đứng sau lưng người kia thực tự nhiên mà khom xuống ôm lấy vai, nhét một cái lọ trong suốt vào trong túi áo Nhan Khả, “Thuốc nhỏ mắt cho anh đây. Tôi có mang theo này.”

Tính khó chịu của Từ Diễm cũng nổi như cồn, cư xử với người bình thường vốn chẳng lẽ độ gì cho cam, vậy mà đối với Nhan Khả lại không hề tỏ ra khó ưa chút nào. Lại nghe Nhan Khả rĩ rả cái gì vào tai, liền nhướn mắt lên, đánh giá Chung Lý một lượt từ đầu đến chân.

Chung Lý bị cái kiểu nhìn trong cảm lạnh lại không rõ ý tứ này làm cho cả người sượng trân, nghe tiếng gió thổi vèo vèo sau lưng làm rớt mấy hột mồ hôi lạnh, chỉ có thể cười ngu hai tiếng.

“Anh là Chung Lý phải không? Đỗ Du Dư đang tìm anh đằng kia kìa.”

“À à...” Chung Lý vội đứng dậy, phóng vèo vào trong.

Chung Lý cảm thấy ở gần Đỗ Du Dư là dễ thở nhất, cũng không có kiểu cư xử bằng mặt mà không bằng lòng này. Hầu hết thời gian còn lại Chung Lý đều ở bên cạnh Đỗ Du Dư, lúc nào cũng tràn ngập cảm giác an tâm tuyệt đối.

Đến khi tàn tiệc, chỉ còn lác đác vài người tỉnh rượu, rồi đợi người dọn dẹp sạch sẽ khu vườn xong thì cũng đã tối mịt.

Đỗ Du Dư thịnh tình giữ hẩn lại uống rượu tiếp. Chung Lý là loại người vô cùng tuân theo tiếng gọi bản năng, vừa nghe đó là loại rượu đỏ cao cấp không dễ dàng lấy ra chia sẻ với người khác, liền không ngần ngại cầm đồ, ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa đợi rượu.

Nhìn chất lỏng trong suốt rót vào ly, hương nồng thấm đượm, Chung Lý vô cùng sung sướng, cẩn thận hớp từng ngụm nhỏ, đang hạnh phúc tận hưởng dư vị, Đỗ Du Dư bỗng lên tiếng, “Chung Lý, tôi muốn nói anh nghe chuyện này.”

“Gì vậy?”

Hiếm khi thấy người kia rút đi vẻ tươi cười trên mặt, Chung Lý bất giác ngồi ngay ngắn lại.

“Mặc dù hơi khó mở miệng, nhưng tôi thấy có trách nhiệm phải nói cho anh biết.”

“Ừ...”

Nhìn dáng vẻ trang nghiêm của người kia, Chung Lý cũng thấy căng thẳng theo.

“Tôi hỏi anh, nếu người anh quen là đồng chí[1], anh thấy thế nào?”

“Ai đó!” Chung Lý dài giọng, thở phào một cái. “Tuởng gì. Nghe giọng cậu tôi còn tưởng là giết người cần hủy thi diệt tích nữa chứ!”

“Ừm? Lẽ nào anh không thấy dị ứng?”

“Haiz, có gì đâu, đồng chí thì sao chứ, cũng là người bình thường thôi.”

Chung Lý không phải từ nhỏ đã nhìn thoáng như vậy. Đối lại là hẩn sáu năm trước, nếu nghe thấy cụm từ ‘đồng tính luyến ái’, cũng khó tránh khỏi hơi gai người.

Nhưng từ khi bị sự thật ‘rằng bạn tốt nhiều năm Âu Dương lại là gay’ đã kích một thời gian, hẩn cũng hiểu được đồng tính vốn chẳng phải chuyện gì to tát. Nếu đồng tính nào cũng như Âu Dương, là người đàn ông hiền lành lương thiện, không hại người hại vật, vừa tốt tính lại giỏi việc nhà, nếu có thêm mấy người như vậy, thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới.

“Như vậy, anh không ngại qua lại với đồng chí sao? Ý tôi là, không sợ mâu thuẫn sao, sợ dẫn dà bị ảnh hưởng bởi những người ấy...”

Chung Lý hắc một tiếng, “Cậu suy nghĩ nhiều quá đê. Tôi đây thích phụ nữ, cũng đâu phải thấy ai cũng có ý nghĩ đó...”

Thời tiết nóng nực, hẩn chỉ mặc độc cái quần đùi sọc caro đi nhông nhông trong nhà cho mát, cũng đâu thấy Âu Dương làm gì hẩn. Đồng chí cũng biết ăn kiêng vậy.

“Tóm lại, cậu muốn nói ai là đồng chí?”

Đỗ Du Dư cười cười, viền mắt cong cong, tiến đến gần hắn, dán vào vành tai hắn nhỏ giọng nói.

“Là người đó. Nhan Khả.”

Sự tiếp xúc khiến tai Chung Lý có chút nhột, liền ‘à’ lên một tiếng.

Thông tin này tuy làm hắn bất ngờ, nhưng không hề thấy ghét. Ngược lại biết Nhan Khả là đồng chí, hắn còn có phần vui vẻ. Người như Nhan Khả, vừa kiên định lại nhã nhặn, dường như rất đáng tin cậy, rất xứng đôi với Âu Dương.

Nếu như vẫn còn độc thân, hắn nhất định sẽ giới thiệu cho Âu Dương làm quen.

Đang dẫn đo, thỉnh linh bị Đỗ Du Dư xoa đầu.

“Hôm nay anh vất vả như vậy, giờ thấy mệt lắm phải không?”

Chung Lý cười lớn, “Mệt gì mà mệt! Có chút công lên việc xuống như vậy, làm sao bằng tôi sửa một cái xe chứ.”

“Anh đứng suốt cả ngày.” Đỗ Du Dư nở nụ cười, “Không cảm thấy nhức chân sao?”

“Không có, tôi làm việc nặng riết quen rồi, ngày nào mà chẳng đứng, sao giờ lại thấy nhức chân được.”

“Anh không nhận ra đây thôi, đứng thẳng trong thời gian dài, áp lực dồn xuống nửa thân dưới làm giãn tĩnh mạch, chân nhất định sẽ bị sưng.”

Vốn dĩ không cảm thấy gì, nghe Đỗ Du Dư nói hắn không khác nào mấy bà bầu, tự nhiên thấy chân mình hình như có sưng thịch, giày cũng chật chội hơn.

“Anh ngâm chân một chút rồi tôi giúp anh mát xa, được không?”

“Hả...”

“Sẽ rất dễ chịu.”

“...”

Chung Lý lại không cưỡng nổi cảm dỗ của hai chữ ‘dễ chịu’ kia, bèn lột vớ ra ngâm chân vào nước ấm, sau đó lau cho khô, chưa kịp động dậy thì đã hoảng hồn nhìn Đỗ Du Dư nắm lấy mắt cá chân, nâng lên đặt trên đùi mình.

Đỗ Du Dư có đôi tay rất linh hoạt, ngoài làm mấy chuyện tao nhã như đàn piano ra, còn am tường việc khác, tỷ như mát xa lòng bàn chân.

Chung Lý rất sợ nhột, bị xoa bóp hai cái rồi lại rờ rẫm tới lui, chịu không nổi mặt đỏ au, cố nhịn, không ngừng phát ra tiếng cười rúc rích.

“Cậu, cậu... nói玩笑... A này, này, mà thư thái cái nỗi gì...”

“Ha... a... nhẹ, nhẹ thôi...”

Đỗ Du Dư mỉm cười, không thêm nhẹ tay hơn, làm Chung Lý run rẩy toàn thân, mặt mày tím ngắt, giãy giụa không ngừng, thiếu điều muốn sốc hông.

Cảm giác tra tấn do gan bàn chân bị cù qua đi, cố gắng trấn định lại, từ các huyết vị được mát xa truyền đến cảm giác thư sướng. Chung Lý không đợi ai nói bèn cố gắng điều hòa hơi thở, chính một hồi dần dà rơi vào trạng thái hưởng thụ.

“Ừm... ừ... à... công nhận kỹ thuật cậu tốt thiệt.”

Đỗ Du Dư chỉ cười.

Chung Lý gác chân lên đùi Đỗ Du Dư, ngửa mặt lên trần nhà rên rỉ trong thỏa mãn. Tạm thời quên đi việc được người đàn ông này mát xa chân cho là cái loại đãi ngộ khiến người ta phải đứng ngồi không yên ra sao. Trong bầu không khí thoải mái thể này, phải khách sáo mà rút chân về, thiệt tình coi không được chút nào.

Sau này Đỗ Du Dư có cần sửa xe, hẳn nhất định sẽ không thu tiền, còn nghĩ đến phải gấn linh kiện nào cho tốt nhất.

Lòng bàn chân được mát xa phủ phê, cẳng chân cùng bắp đùi cũng sưng lây, Chung Lý không quản được tư thế của mình, nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, thoải mái đến độ muốn xì bong bóng, trong lòng tràn đầy cảm kích với Đỗ Du Dư.

Ấn được một nửa thì di động của Đỗ Du Dư reo, cậu ta vươn tay ra bắt điện thoại, chỉ im lặng nghe được mấy giây, đã thẳng thừng trả lời rằng, “Xin lỗi, hiện tại tôi không có thời gian rảnh.”

“Ai vậy?” Chung Lý tỉnh táo lại, “Bạn bè hẹn cậu ra ngoài chơi sao?”

Đỗ Du Dư đóng di động, “Đào Nghiên hẹn tôi ra ngoài uống.”

“A?” Là ngôi sao nữ được coi như tình nhân trong mộng của bao nhiêu thằng đàn ông, vậy mà lại bị Đỗ Du Dư nhẹ nhàng cự tuyệt, Chung Lý xót của đến độ ê răng, “Người ta đâu gì cũng là con gái, khó khăn lắm mới dám mở lời, đi cũng có sao đâu, từ chối làm gì?”

Đỗ Du Dư mỉm cười, “Nếu như cái hẹn nào tôi cũng nhận lời, dù không ăn không uống cũng không đủ thời gian.”

Chung Lý mừng tượng mức độ được hoan nghênh của Đỗ Du Dư, đúng là người số đào hoa có khác, đâu đâu cũng nhìn thấy màu hồng phấn, còn hẳn chờ mãi cũng chưa từng thấy hoa đào nở, sợ là ngay cả cây cũng đã chết héo. Không khỏi thấy u ám mờ mịt.

“Ai, sao tui lại không có bạn gái vậy nè!”

Đỗ Du Dư chỉ cười cười, không đáp.

“Du Dư, cậu có tuyệt chiêu gì hấp dẫn phụ nữ không? Nói ra cho anh em học hỏi đi.”

Đỗ Du Dư nhướn nhướn mày, chỉ ‘Ồm...” một tiếng, cười cười rồi im luôn.

“Không cần phải ỡm ờ như vậy! Mình thân nhau thế này, có gì mà không chia sẻ được chứ!”

“Có thể do kỹ thuật hôn của tôi tốt.”

“Hả?”

Đỗ Du Dư mỉm cười, mang theo chút xem thường, “Ít ra là tốt hơn anh.”

Mình đang thiết tha học hỏi, bỗng dưng bị thằng kia tỏ vẻ khi dễ, mặt Chung Lý vì cẩu mà lập tức đỏ bừng, “Ai, ai bảo...”

“Không đúng sao?”

“Chuyện gì không bằng chứ chuyện đó nhất định không thua!”

“Ồ?” Một bên mày xinh đẹp của Đỗ Du Dư nâng lên, “Vậy thì thử xem?”

“Thử thì thử! Thử thế nào?”

Đỗ Du Dư mỉm cười, “Thì hôn chơi một cái.”

“Biến thái không chơi!” Chung Lý lập tức kịch liệt phản đối.

Đỗ Du Dư ‘ha’ lên một tiếng rồi mới cười, “A? Làm anh sợ sao? Ngại quá.”

Chung Lý nhìn cái vẻ lắc đầu ra chiều không chấp nhất của người kia, tuy rằng ý tứ xem thường được cất giấu rất kỹ, nhưng vẫn theo nét tươi cười mà lộ ra.

Mùi vị bị người này coi thường cực kỳ khổ sở.

Mặc dù Chung Lý từ trong ra ngoài, cái gì cũng có thể thua người kia, nhưng những chuyện liên quan đến can đảm, nghĩa khí, hay bản sắc đàn ông, hẳn dù chết cũng không chịu thua.

“Giờn chút thôi, sợ cái gì mà sợ, tôi đâu phải loại nhát cáy đó!”

Đỗ Du Dư lắc đầu cười, “Tôi chỉ nói vớ vẩn, anh không cần miễn cưỡng.”

Mặt Chung Lý đỏ phừng phừng, “Tôi thấy cậu mới là người sợ thì phải! Có gan thì đấu xem, coi ai kỹ thuật tốt hơn?”

Đỗ Du Dư nhìn hần cười, đột nhiên nắm lấy tay kéo hần qua.

“Chung Lý, chỉ cần anh dám, không có gì là tôi không dám.”

Máu nóng bốc lên khiến cả da đầu tê dại, lòng tự trọng bị đả kích, bây giờ có bảo hần nhảy lầu để chứng tỏ can đảm hần cũng làm. Chung Lý tiến gần đến bờ môi kia, đầu nóng hừng hực, cố gắng đặt lên.

Dùng sức quá mạnh, cảm giác hàm răng đụng vào nhau lại chân thật khiến não bộ cũng ong lên vì chịu tác hưởng. Chung Lý hơi xấu hổ, vì sợ bị thua nên cố gắng thực hiện động tác ‘hôn’, nào ngờ lại bị Đỗ Du Dư ra tay trước ngấm lấy vành môi.

Hô hấp bởi vì nụ hôn này mà đình trệ. Đầu lưỡi Đỗ Du Dư chưa tiến vào trong, chỉ dừng lại trước môi mà va chạm cuốn hút cũng đủ khiến người ta choáng váng, đợi đến khi người kia len lõi vào, lưỡi đụng nhau làm Chung Lý tê dại cả sống lưng.

Thầm nghĩ, kỹ thuật của người này quả không thể xem thường, bản thân cũng không được tỏ ra yếu thế. Chung Lý bèn ngậm lấy đầu lưỡi đối phương, cố gắng hôn đáp lại, càng khiến sự xâm nhập của Đỗ Du Dư thêm phần dễ dàng.

Hôn hít kịch liệt mang lại cảm giác rất kỳ quái, hơi thở nặng nề quấn quýt lấy nhau, phía sâu bên trong khoang miệng ướt át không ngừng bị thăm dò khuấy đảo, nơi môi tiếp xúc vừa ấm áp vừa âm ỉm. Trong lơ mơ cảm thấy có vị ngọt nồng nàn, thậm chí còn loáng thoáng mấy tiếng rên rỉ mờ ám.

Rõ ràng là đang thi hôn, vậy mà lại giống như hai người đang điên cuồng, nồng nhiệt hôn nhau. Dục vọng trắng trợn trời lên mãnh liệt. Sự dây dưa của Đỗ Du Dư càng lúc càng dữ dội, Chung Lý gần như không phản công nổi, chỉ có thể mở miệng rộng ra, dù bị hôn đến khó thở cũng không cách nào chống cự.

Hôn đến mức giữa hai chân cũng run rẩy. Đến khi môi tách ra, Chung Lý vì cảm giác uể oải thua cuộc mà đỏ bừng mặt, còn Đỗ Du Dư chỉ hơi cười, vẻ mặt thản nhiên.

Cho dù là đàn ông hôn nhau, nhưng kích tình là thế nên đại não vẫn thành thực truyền điện xuống bên dưới, khiến bộ phận kia nổi lên phản ứng sinh lý. Đến khóe miệng Chung Lý cũng run rẩy, nom thăm hại không chịu được, chỉ còn biết khép chân lại ngồi một lúc lâu.

Đỗ Du Dư nhàn nhã nhấc một chân lên ghé ngồi, trên mặt vẫn là vẻ cổ nhin cười.

“Tôi, tôi về đây.” Đợi đến lúc Chung Lý nói chuyện được, do bị cười chế giễu như dự liệu, thẹn đến mức mặt mày nóng ran.

Hần thật sự ngu xuẩn.

Cho dù có cố gắng thế nào, thì trước mặt người này, cũng chỉ là sự cố gắng ngu xuẩn.

Việc gì phải thế!

[1]Đồng chí: tiếng lóng ám chỉ người thuộc thế giới thứ ba.

5. :5:.

:5:.

Chung Lý cũng biết mình đang buồn bực.

Hần thuộc tuýp người qua loa đại khái, mà chuyện vốn chẳng to tát gì, thiết nghĩ cũng không nên để bụng chi cho nặng.

Thế nhưng phàm là chuyện liên quan đến Đỗ Du Dư, thì tìm hẩn lại giống như cái tủ lạnh cũ trong nhà, mặt trước dán đầy giấy nhớ, từng chuyện lông gà vỏ tỏi gì đều ghi ra từng chút một, không để lọt khe cái nào.

Từ hồi nào mà trí nhớ của hẩn tốt thế nhỉ? Bình thường mượn người ta bao nhiêu tiền có lúc nào nhớ ra đâu.

Nhất là chuyện hôm đó. Hai người bám lấy nhau rất khùng khiếp, nghiêm túc hẩn hỏi mà hôn nhau. Cho dù là đang đấu di chẳng nữa, nhưng cả đá lười cũng làm, hẩn là đàn ông con trai, mà người chạm môi cùng hẩn, cũng lại là đàn ông.

Thỉnh thoảng nhớ ra chuyện đó, hồi tưởng lại vẻ mặt cổ nhin cười sống động của Đỗ Du Dư, tìm hẩn như lọt thỏm xuống nước, sau đó lại xấu hổ không thôi.

Cũng may Chung Lý còn có chuyện khác để quan tâm, chuyện Đỗ Du Dư phải tạm gác qua một bên.

Mấy hôm trước trời bỗng mưa to một trận làm nhiệt độ giảm đột ngột, bệnh đau chân của Âu Dương lại tái phát do thời tiết bất thường. Chung Lý rất lo lắng cho anh, sợ lúc đau lại nhớ tới thằng ôn con đã hại anh đến mức suýt cả mạng cũng khó giữ.

Thằng khôn đó vốn là học trò của Âu Dương, là mối tình đầu, và cũng là đứa đã kêu người đánh gãy chân anh. Ngày trước, Chung Lý cũng tưởng rằng đứa trẻ vị thành niên ấy vốn thuần khiết và đáng yêu. Sau bao chuyện xảy ra mới tỏ tường, loại tàn nhẫn khờ dại của một đứa trẻ, chuyên giày xéo chó mèo cho đến chết ấy, ngay cả người lớn cũng không thể đo bằng.

Cứ ôm mãi vết thương lòng đã cũ cũng thật vô nghĩa, chi bằng tìm kiếm một cuộc tình mới để xoa dịu nỗi đau còn hơn. Vì vậy việc cấp bách nhất của Chung Lý bây giờ, là kiếm cho Âu Dương một người bạn trai.

Chung Lý cũng không cố kị gì, rất thẳng thắn chạy đi hỏi đám bạn bè thân thuộc xem có biết ai là gay mà độc thân thì làm mối cho, hẩn cũng không việc gì phải sợ mất mặt.

Sau khi bữa lười bắn tin khắp nơi, cuối cùng tìm được một người ưng ý, là em trai của A Tràng, một thành viên trong band nhạc. Điều kiện của đối phương khá ổn, hình thức, trình độ học vấn tốt, nhìn chung cũng có phong độ.

Chung Lý sống chết khuyên nhủ Âu Dương chấp nhận chịu quen người mới, nói đến khô cả nước bọt. Hẩn rất thấm thía tâm trạng của đàn ông độc thân U.30, hẩn là minh chứng sống chứ đâu, nôn nóng đến mức có phản ứng với người đàn ông khác, chuyện giới tính cũng vụt bém đi, có thể thấy đã khát khao đến bậc nào. Ngẫm lại cứ để Âu Dương một mình vò vò giữa đêm khuya thật không tốt cho lắm.

Nói chung giúp Âu Dương có mùa xuân thứ hai, sớm ngày đơm hoa kết trái, tìm được người xứng đáng để gả gắm, như vậy Chung Lý mới tạm an lòng.

Tuy nhiên, chuyện tìm hiểu của dân trí thức phải từ tốn và lịch thiệp, hết rề rề mail đi mail lại, đến gọi điện nói toàn chuyện lửng lơ con cá vàng, mãi không thấy tiến triển đến trọng điểm, hại Chung Lý nhìn mà sốt ruột.

Qua một thời gian ngắn, hai người mới chính thức hẹn gặp mặt. Chung Lý mang tâm trạng của ông bố có con gái, vui buồn lẫn lộn thu xếp cho cuộc hẹn đầu tiên của họ, phụ Âu Dương lựa chọn quần áo, còn mượn thằng bạn chiếc Jeep để chở Âu Dương đi.

Một mình về nhà, thế quái nào lại có chút buồn bực, thấy trống vắng đến lạ. Thật ra phải giao Âu Dương cho người khác, hẩn có chút không đành lòng.

Định nấu nướng một chút ăn lót dạ, chợt nhớ ra mấy con cua Đỗ Du Dư cho, quăng vào trong tủ lạnh hôm rày vẫn chưa đựng tới, vội quỳnh quáng đi đào tủ lạnh.

Lúc đó vội đến nỗi quên cho vào hộp, Âu Dương cũng không quen ăn đồ có tính hàn, bây giờ bươi ra, con nào cũng đang trong trạng thái thập tử nhất sinh, toàn thân bất động. Chung Lý thò tay xách một cái que lên, tụi nó cũng hông thêm phản ứng.

Mặc dù chúng bị bỏ đói đến lép kẹp, nhưng cũng còn nhiều thịt, nghĩ đến cảnh phải vứt vào thùng rác, Chung Lý thấy xót của kinh khủng.

Nhưng cua chết có độc, lỡ ăn vào Tào Tháo rượt thì phải tốn một đồng tiền chạy thuốc. Chung Lý trong tình thế khó xử, lại nóng ruột, chỉ có thể chộp mấy con cua đã nghèo kia mà lắc lắc lắc để, “Tụi mày không được chết!!! Mau sống lại cho ônggggg!!!”

Không chịu nổi cái màn lắc động kinh này, một cái que hơi giật giật, Chung Lý như lụm được của quý, la lên, “Sống dzồi!!” rồi ném em nó vào nồi ngay tắp lự!

Và cứ thế, Chung Lý tiếp tục ‘cứu sống’ thêm được hai con, chỉ còn một con không thèm nhúc nhích. Cho dù hấn chuyển qua tung hứng nhào lộn hay xoay 180 độ cũng không có động tĩnh gì, có lẽ đã xuống tuổi vàng thiệt rồi.

Đang bận bịu phù phép hồi sinh cho con cua, chuông điện thoại reo. Chung Lý thò một tay ra móc điện thoại kẹp vào cổ, tay còn lại vẫn chột lẩy chột để con cua, chờ cho nó cải tử hoàn sinh.

“Ai đó?”

“Là tôi.” Bên kia điện thoại là giọng của người vĩnh viễn mang theo ý cười, “Anh đang ở nhà à? Sao dạo này không thấy liên lạc với tôi?”

“Hắc, tôi hơi bận một chút.”

“Bận chuyện gì?” Tựa hồ như Đỗ Du Dư đang áp tai vào nghe ngóng động tĩnh bên này, “Anh đang làm gì vậy?”

“À, đang làm cua ăn.” Chung Lý nghiêng cổ kẹp lấy cái điện thoại, hai tay quây đến độ cái que cua lỏng lẻo, thiếu chút nữa lia ra khỏi thân, chỉ hận không thể đẻ con cua ra hô hấp nhân tạo.

“Từ lần trước vẫn chưa ăn hết à? Mau vứt nhanh đi, chết rồi không ăn được đâu.”

“Cứ từ từ, còn chưa chết hẳn mà.”

Chung Lý bóc con cua đã ngủm củ tỏi tám, chín phần kia lên xem xét, vẫn chưa chịu bó tay. Ném đi thiệt tình tiếc mà, bèn tiến hành biện pháp mổ xẻ tử thi ra khám nghiệm.

Lột đi lớp vỏ cứng bên ngoài ra, lò mờ thấy trái tim bé bỏng còn thoi thóp, xem ra phải đến 2% dấu hiệu sinh tồn, vội la lên, “Còn xơi được!!” rồi vứt tôm vào nồi.

Đỗ Du Dư khẽ phát ra âm thanh như cười, “Anh đó, có phải đang tự gạt mình không vậy?”

Chung Lý hắc một tiếng gãi gãi đầu. “Ăn đồ không sạch là tự rước bệnh vào mình.” Đỗ Du Dư thông minh đến thế, dĩ nhiên không như hấn, thích tự kỷ ám thị bản thân.

“Tối nay có rảnh dùng cơm với tôi không?”

Chung Lý nhìn cái nồi đang sôi ùng ục kia, “Ha ha, tôi nấu xong rồi. Hôm khác đi, lần sau tôi mời cậu.”

Bên kia trầm mặc một lát, “Lại nói, anh bận chuyện gì? Ngay cả một chút tin cũng không có.”

“Hắc, xin lỗi mà, lần sau tôi sẽ bù cho cậu. Cậu muốn ăn gì cũng được, chứ mấy hôm nay tôi bận tối mắt.”

“Ừm? Ví dụ như?”

“Sức khỏe Tiểu Văn không tốt lắm, rất đáng lo nè, còn nữa, bọn tôi phải liên hệ với studio để ghi âm thử bản mẫu nè.” Chung Lý thiệt thà khai ra, “Lần này ai cũng cố bỏ công bỏ sức vào, nên muốn kiếm một chỗ tương đối tốt, mà giá phải chăng, nhưng tình hình chung là tiền nào của đó, kiếm đâu ra một chỗ như vậy.”

“Nếu anh cần ghi âm, tôi có thể giúp anh.”

“A?” Chung Lý hơi kích động, “Thiệt không?”

“Dĩ nhiên thật.” Đỗ Du Dư cười, “Tôi có bao giờ lừa gạt anh chứ?”

Chung Lý vui vẻ chỉ lo cười, không để ý đến nội dung câu nói của Đỗ Du Dư, hình như hơi bị mặt dày và cổ tình bỏ lơ chuyện xưa.

“Đi nhé, chúng ta vừa ăn vừa bàn chuyện.” Đỗ Du Dư ôn tồn nói, “Cua để lâu như vậy, nhất định không được ăn, sẽ làm tổn hại sức khỏe.”

Chung Lý trước khi ra khỏi cửa, vẫn nấn ná không chịu bỏ nồi cua. Có những thứ trên đời này mùi vị quá hấp dẫn, cho dù biết rằng ăn vào là trăm hại không một cái lợi, nhưng vẫn tiếc rẻ không muốn vứt đi.

Đỗ Du Dư từ xa trông thấy hần, đã mở cửa xe ra chờ sẵn. Buổi chạng vạng trời bắt đầu nổi gió, Chung Lý ba chân bốn cẳng chạy nhanh vào trong xe ấm áp.

Bấy giờ là vào cuối thu, Đỗ Du Dư đã chuyển qua trang phục mùa đông, hầu như một cửa người nổi tiếng luôn đi trước thời tiết thì phải. Không như Chung Lý, nhiệt độ cơ thể ổn định, quanh năm bận hoài một cái áo sơ mi, có lạnh cũng chỉ tròng thêm cái áo khoác, chưa kể hần được Âu Dương giặt đồ sạch sẽ, mặc vào thoải mái, một bộ quần áo cứ tăng tăng mà tiến nhiều năm trời.

Đỗ Du Dư tự nhiên nhẹ nhàng ôm vai hần, “Sao lại mặc ít thế? Không sợ lạnh à?”

“Khỏe như vâm sợ gì, máu nóng mà.”

Đỗ Du Dư mỉm cười cởi áo khoác ra, nắm lấy tay hần, “Mặc vào đi, tay anh lạnh ngắt rồi.”

Chung Lý bị nắm chặt tay, có chút vừa mừng vừa lo.

Cái nắm tay thuở còn bé vô cùng trân trọng đó, giờ bỗng chốc sống động hiện về. Thứ tình cảm bạn bè thân thiết ấy, đến tận bây giờ vẫn thực chờ mong. Chẳng qua lúc còn con nít chỉ là cảm xúc ngây thơ khờ khạo, còn bây giờ lại là tình bạn sâu nặng mà ấm áp.

Đỗ Du Dư thuận tay giúp hần chỉnh sửa y phục, “Chuyện ghi âm, mới rồi tôi cũng đã gọi điện hỏi qua, hai ngày nữa sẽ cho anh câu trả lời chắc chắn.”

Tim Chung Lý nảy lên một cái. Mấy yêu cầu cụ thể và râu ria hần còn chưa nói ra, Đỗ Du Dư đã giúp hần quyết định rồi. Hần tin cậy ánh mắt của Đỗ Du Dư, nhưng tiêu chuẩn ‘giá cả hợp lý’ của người này, hần tuyệt đối không tin được.

“Đợi tôi chọn xong, chúng ta cứ y hên mà đến xem trước, đảm bảo anh sẽ hài lòng.”

Mặt Chung Lý xám xịt, “Chuyện này, nói thật thì, tôi biết cậu đã chọn hần phải là tốt rồi, nhưng mà tốt quá thì bọn tôi lại không dám đụng tới.”

Đỗ Du Dư cười lấp lửng nhìn hần, “Sao vậy? Anh không muốn chỗ tốt nhất à?”

Chung Lý thấy đau đầu, “Cũng phải biết tự lượng sức mình chứ, phải chi bao nhiêu, rồi chi như thế nào. Thôi để tôi đưa ra giá cao nhất mà bọn tôi dự kiến, rồi cậu giúp tôi lựa chỗ nào có chi phí hợp lý nhé.”

Đỗ Du Dư cười, “Chi phí? Không cần đâu. Anh đừng lo việc đó, tôi sẽ thu xếp mọi thứ.”

Chung Lý lấy làm kinh hãi, “Như vậy sao được!”

“Có gì mà không được.” Đỗ Du Dư khẽ cười, “Đã giúp thì phải giúp cho trót chứ.”

“Làm gì có đạo lý như thế! Cậu đã ra công, còn bắt cậu trả tiền? Cậu coi tôi là loại người gì hả!?” Chung Lý nghe vậy liền kích động nói lớn, kiên quyết phản đối, “Không được, tuyệt đối không được! Đây cũng không phải chuyện của cậu!”

Đỗ Du Dư áp tay lên tay Chung Lý, nắm lấy ngón tay hần, mỉm cười nói, “Không phải như anh nghĩ đâu, chuyện này tự có người bên tôi lo. Còn nữa, chuyện của anh, không phải là chuyện của tôi sao?”

“Ách...” Chung Lý bị sự nhiệt tình của người kia mà mừng phấp phỏm, đỏ mặt tía tai trong chốc lát.

Hần không ngờ người có địa vị cỡ Đỗ Du Dư có thể đối đãi hần như anh em, lại hết lòng hết sức. Bản thân vì sợ bị đùa giỡn mà dự định giữ khoảng cách với người kia, thật sự là thẳng ngu mà.

Chung Lý lòng đầy cảm kích, ngen ngào trong họng không biết nói gì, mãi mới thốt lên được một câu, “VẬY sau này cậu có chuyện gì, cứ nói với tôi, làm gì cũng được. Chúng ta không khách sáo với nhau.”

Cho dù hẳn không thể giúp, cũng phải nghĩ cách giúp.

Vì chuyện này mà cơm nước xong Chung Lý giành trả tiền, mua một ít rượu mang đến nhà Đỗ Du Dư uống. Hẳn chưa thấy Đỗ Du Dư hút thuốc bao giờ, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có rượu mới biểu đạt được tấm lòng, hơn nữa đàn ông chơi thân với nhau khề khà mấy ly rượu cũng là lẽ thường.

Hai người vừa uống vừa nói chuyện, đầu tiên là chơi búa bao kéo, sau đó là chơi bài. Đỗ Du Dư tuy sắc mặt bình thản, nhưng lại rất hào hứng, dù chỉ hai người cũng khiến Chung Lý cảm thấy đủ náo nhiệt, rất dễ dàng vui vẻ hẳn lên.

Uống say ngà ngà, Đỗ Du Dư đòi chơi Truth or Dare[1], Chung Lý cũng hăng hái ngênh tiếp.

Lần này lại sợ thua đến mức phải cởi quần, hẳn thiệt tình không dám mạo hiểm như vậy, dù sao bản thân cũng chẳng có bí mật gì, hẳn cứ thật thà nói ra cũng không bị thiệt gì cho lắm.

Đỗ Du Dư theo trường phái thích hành động mạo hiểm. Mấy lượt bị thua, phải ăn mù tạc một lần, phải chui xuống bàn một hồi, còn lại toàn Chung Lý thua xiểng liểng.

”Đã từng có chuyện tình một đêm chưa?”

“Bao lâu thay quần lót một lần?”

“Một tuần tự giải quyết mấy lần?”

“Đối tượng tưởng tượng trong lúc xoành xoạch?”

“Đã từng thích ai?”

“First kiss là khi nào?”

Chuyện đáng xấu hổ gì cũng bị moi ra, Chung Lý ngượng đến mặt đỏ kè. Ruột rà bị bối móc cho bằng sạch, vất vả mãi mới thắng được một lần, Đỗ Du Dư chưa kịp chọn thì Chung Lý đã đặt câu hỏi trước, “Bí mật sợ bị người ta biết nhất là gì?”

Đỗ Du Dư trầm ngâm trong chốc lát.

Im lặng một hồi, Chung Lý đâm ngại. Hẳn không quan tâm đến chuyện bí mật của người nổi tiếng, ép người ta đem chuyện mất mặt ra nói, cũng có phần không phải.

“Hắc, tôi giỡn thôi, không cần trả lời đâu, uống hai ly rượu là được rồi.”

Đỗ Du Dư nâng mắt lên, “Thật ra, tôi không cưỡng được với phụ nữ.”

“PHỤT!!” Chung Lý phun một ngụm rượu lên bàn. Sau đó mặt đỏ bừng lên, cảm thấy cực kỳ có lỗi, “Ngại quá, ngại quá, tôi không cố ý cười cậu đâu...”

“Không sao.” Đỗ Du Dư hờ hững nói, trên mặt nhìn không ra cảm xúc gì.

Chung Lý vì tiếng cười vô ý kia mà hối hận trăm nghìn lần, đứng ngồi không yên, gãi gãi đầu mãi mới thận trọng nói, “Thật ra, à thì, bệnh liệt dương không phải không có cách trị.”

Hàng mi Đỗ Du Dư khẽ nhướn lên, mỉm cười nói, “Ừm, tôi biết.”

Không khí xấu hổ đến mức khó vãn hồi, Chung Lý cảm thấy mình vậy mà lại cười ra tiếng, thật sự quá vô ý tứ. Nhưng vừa rồi nghĩ đến việc của Đỗ Du Dư lớn vậy mà lại bất lực, thiệt tình không nhận được.

Trơ mắt nhìn Đỗ Du Dư ngồi đối diện, tuy rằng không lên tiếng, mặt còn hơi cười, nhưng cũng nhìn ra đang phiền muộn.

Chung Lý miệng lưỡi vụng về, không biết cách nào để đền tội, cuối cùng đành an ủi một câu, “Cậu cứ cố gắng lên, nhất định sẽ được thôi.” Nhìn vẻ mặt trước sau vẫn ôn hòa của Đỗ Du Dư, thấy xấu hổ liền tạm biệt về nhà.

Trong lúc vô tình biết được bí mật lớn như vậy, tuy chuyện làm Đỗ Du Dư buồn bực khiến hắn nghiêng rằng tự trách mình không ít, song Chung Lý lại có cảm giác được sắm vai người bạn thân thiết đáng tin cậy, tự cho là có nghĩa vụ cần làm gì đó giúp đỡ Đỗ Du Dư. Một ngày này Đỗ Du Dư không liên lạc gì với hắn, hắn liền chủ động gõ cửa nhà người ta.

“Cái này cho cậu.”

Đỗ Du Dư nhìn thoáng qua gói to to trong tay Chung Lý, “Gì vậy?”

Chung Lý cào tóc, “Phương thuốc bí truyền của bạn tôi, còn có một chút thảo dược. Mấy bài thuốc dân gian dùng cũng được lắm, bạn tôi bảo uống xong đảm bảo sẽ hùng hục như điên, cậu dùng thử xem, biết đâu sẽ có hiệu quả.”

Đỗ Du Dư cười lớn hơn bình thường một chút, hé lộ hàm răng xinh đẹp trắng như tuyết.

“Cám ơn.”

Hai hôm sau Chung Lý chịu không nổi lại đi tìm Đỗ Du Dư, còn mang theo chai rượu tự nấu mới được cho làm quà. Đỗ Du Dư tuy uống nhiều loại rượu, nhưng không quá kén chọn, cũng không hạch sách giá cả ra sao, bằng không Chung Lý khó làm bạn rượu với người này.

“Cái kia có tác dụng không?”

Đỗ Du Dư mỉm cười. Vẻ cười hàm súc ấy nói lên tất cả, Chung Lý thấy thất vọng, cũng thấy oải thay cho bạn hắn.

“Khụ, không sao đâu, mấy chuyện này không gấp được. Đợi cậu uống hết, tôi lại lấy thêm nữa, uống nhiều thang sẽ khỏi thôi.”

Đỗ Du Dư chỉ cười cười.

Chung Lý có thể hình dung sự khiếm khuyết này khiến cho đàn ông bị ám ảnh cỡ nào, không khỏi thông cảm tràn trề, vội lấy trong túi ra một chai rượu bằng gốm sứ được bọc giấy sơ sài, “Chúng ta uống chút rượu đi. Đây là do bạn tôi dưới quê tự mình nấu, bên ngoài không mua được hàng tinh khiết như vậy đâu, tốt lắm đó.”

Ngọn đèn dịu nhẹ mờ ảo, đầy không khí đồng điệu với nhạc bật lên từ CD, trên cơ thể Đỗ Du Dư còn có mùi hương thơm mát khiến người ta dễ chịu. Hai người ngồi cạnh nhau vừa ném rượu vừa tán gẫu, thật khoan khoái.

Rượu vào miệng ngọt thanh, không quá mạnh, nhưng tác dụng chậm rất lớn, không cẩn thận sẽ dễ uống quá nhiều. Chung Lý đã hơi say, thấy Đỗ Du Dư uống cũng hơn mười chén, bèn chặn cái chai lại không cho người kia rót tiếp, “Được rồi, chúng ta cũng quá chén rồi, uống nữa sẽ say đó.”

Đỗ Du Dư cũng hợp tác, buông chai ra, rồi lại nắm lấy ngón tay hắn, tựa vào trên ghế sofa, mắt khẽ nhắm hờ lại, như nửa say nửa tỉnh.

Chung Lý nhìn hàng mi rũ xuống của người kia, tim thành thích đập mạnh hai tiếng.

Người này rõ ràng nam tính từ trên xuống dưới, vậy mà lúc nào cũng có phần giống một thiếu nữ. Khi nằm im không nói lời nào, không lưu ý đến trái cổ, chỉ nhìn gương mặt mà thôi, thật sự không khỏi hồ đồ.

“Có phải cậu mệt không?”

“Ừm, tôi đi lấy trà uống...”

Đỗ Du Dư đứng lên, loạng choạng vấp một cái, ngã sấp xuống đè lên người Chung Lý té nhào lên ghế sofa.

Bị người đàn ông cao hơn một mét tám lăm đè bẹp, suýt chút nữa Chung Lý đã tắt thở đi gặp tía hắn. Vất vả lắm mới hít vào được, khuôn mặt Đỗ Du Dư chỉ còn cách hắn tầm năm cm.

Ánh mắt người kia mơ màng sâu thẳm thẳm, bờ môi đầy đặn như viên kim cương lộng lẫy. Dưới ánh đèn lại mang vẻ kiều diễm quyến rũ, gương mặt đẹp đẽ ấy khiến sống lưng Chung Lý rung mình hai lượt.

“Khụ, cậu đúng là không nhẹ mà.”

Nhìn thấy Đỗ Du Dư ừ hử một chút, mắt như híp lại, có vẻ không đứng dậy được, Chung Lý đành phải cố mà đỡ lên, “Hắc, đừng ngủ ngoài này, cảm lạnh đó...”

Bên trong đùi bông đụng trúng thứ gì đó vừa nóng vừa cứng, Chung Lý giật mình một cái, y như Colombus phát hiện ra Châu Mỹ, “...Í, í, cậu có phản ứng kia!”

Đỗ Du Dư a một tiếng mở to hai mắt ra, cũng giật mình và ngơ ngác.

“Cậu, cậu coi nè!” Chung Lý hận không có gì để cố định lại trạng thái hiện tại, duy trì khoảnh khắc ngàn năm một thuở này, “Cậu cảm nhận được không?”

Đôi mắt đen trắng rõ ràng của Đỗ Du Dư đối diện với hắn, giống như thẹn thùng mà dè dặt cúi đầu xuống, không hề động dẩy.

“Hắc, tôi đã nói là cậu có thể mà. Thuốc hữu hiệu quá. Ngày mai tôi đem thêm hai gói nữa tới.”

“...” Đỗ Du Dư có vẻ khó mở lời, “Thật tình tôi không biết sẽ duy trì được trong bao lâu...”

Chung Lý đã kích động đến mức không biết nói gì cho hợp lẽ, chỉ thấy Đỗ Du Dư ‘lên’ được như vậy thật không dễ dàng gì, nếu không nắm lấy cơ hội, e rằng kỳ tích khủng long tái sinh này sẽ tắt ngóm mất.

“Đừng lo, chắc chắn không có vấn đề!”

Đỗ Du Dư giống như mắc cỡ không biết làm sao, chỉ biết cúi đầu trong cổ Chung Lý, phả hơi thở vào làm hắn ngứa ngứa, “Nhưng mà, sợ chút nữa nó sẽ...”

Này không cần dài dòng cũng hiểu được, Chung Lý rất rõ ý tứ của người kia. Đàn ông vốn dĩ là thứ sinh vật rất yếu ớt, chỉ cần bị chút đả kích hay lời lỏng một tý, trạng thái ‘turn on’ này sẽ biến mất ngay. Khó trách Đỗ Du Dư lại không dậy nổi.

Thấy Đỗ Du Dư đáng thương là thế, đầu Chung Lý nóng lên, buột miệng nói, “Không thì để tôi giúp cậu.”

Đỗ Du Dư đơn giản thả lỏng toàn thân nằm trên người Chung Lý, coi như đồng tình. Mặc dù Chung Lý hơi miễn cưỡng, nhưng đã giúp bạn thì dù có phải lên núi đao xuống chảo dầu, bỏ cả mạng sống cũng không hối tiếc, đằng này chỉ cần ‘thò tay ra lên xuống’ thì bỏ bèn gì, thế là bất chấp khó khăn trùng trùng, đưa tay qua.

Rút dây nịt xuống, sau đó ngón tay cứng ngắc luồn vào trong, chưa bình tĩnh đã đụng tới bộ phận rừng rục kia, Chung Lý sợ run lên, khụ một tiếng.

Đỗ Du Dư tựa hồ đã xấu hổ đến cực điểm, chỉ im thin thít, mặc cho hắn ‘an ủi’. Da đầu Chung Lý giựt mạnh, cố gắng gập ngón tay lại, cảm lấy nơi căng phồng khiến người ta thoáng sợ hãi kia, lấy cách thức mà mình bình thường giải quyết, trật giuộc vuốt ve.

Thật tình thì đàn ông hỗ trợ nhau mấy chuyện này cũng không gì đáng ngạc nhiên. Hồi còn học ở trường trung cấp nghề, trong ban toàn là đực rựa, không có lấy một XX, thỉnh thoảng người trong ký túc xá cũng chơi trò này, nhằm giải tỏa lẫn nhau, còn thực khoan khoái. Hắn tuy không tham gia vào, nhưng thấy rồi nên không trách được.

Mà bây giờ giúp Đỗ Du Dư làm chuyện ‘ấy’, lại nghe tiếng thở dốc bên tai nồng đậm mùi tình dục, bản thân lại bị rung động. Không hiểu vì sao tim lại đập mạnh và loạn nhịp, trán cũng ướt đẫm mồ hôi. Càng lúc càng căng thẳng, hơi thở ấm áp của Đỗ Du Dư lại mơn man cắn cổ, ngay cả lông tơ cũng dựng đứng lên.

Rốt cuộc thì cơ thể đề trên người hắn cũng run rẩy kịch liệt, sau đó trong lòng bàn tay tràn ra thứ chất lỏng ấm nóng, Chung Lý như trút được gánh nặng, thở một hơi dài sườn sượt.

“Thế nào, tôi nói là cậu có thể mà.” Chung Lý nhúc nhích mấy ngón tay dính dấp, không khỏi tự hào.

“Ừm...” Cảm xúc mãnh liệt trên mặt Đỗ Du Dư vẫn chưa hoàn toàn tan hết, mỉm cười nói, “Cám ơn anh.”

Hai người vẫn đang dán chặt với nhau, mặt cũng sát rạt. Đỗ Du Dư hết sức tự nhiên cúi xuống hôn lên môi hắn một cái.

Đầu Chung Lý nổ bùm một phát, lưng tê rần, toàn bộ lông gà lông vịt đều dựng hết, vội đẩy mạnh Đỗ Du Dư ra, ngồi thẳng dậy.

“Làm gì vậy?”

Đỗ Du Dư chống hai tay đỡ người, có vẻ vô tội nói, “Tôi chỉ đáp lễ hôn cảm ơn thôi mà.”

“...Vậy sao?” Đầu Chung Lý lại đau, “...Tôi về trước.”

Tuy rằng chỉ là giúp bạn bè cấp tốc, nhưng trong bụng vẫn thấy khó chịu, thật sự rất kỳ quái, đành phải vội vàng chạy trốn chết.

Cứ như vậy một thời gian, Chung Lý không dám qua lại với Đỗ Du Dư. Dùng tay giúp đỡ đã là chạm mốc giới hạn rồi, xong xuôi lại còn hôn, dù đây thần kinh Chung Lý thô cỡ nào cũng hiểu là đã me mé vượt rào.

Ban đầu Chung Lý còn thấp thỏm lo nếu Đỗ Du Dư đến tìm hấn, hấn không biết nên phản ứng như thế nào cho tự nhiên mà không làm mất hòa khí. Kết quả thì Đỗ Du Dư cứ như bốc hơi khỏi thế gian này, biến mất còn sạch sẽ hơn cả hấn.

Ngược lại Chung Lý thấy bất an. Nhấn vài tin nhắn qua, thử thăm dò bằng mấy câu xã giao thông thường, Đỗ Du Dư cũng bình thản trả lời một cách lãnh đạm, nhẹ nhàng từ chối.

Cứ như vậy Chung Lý càng thêm sốt ruột. Càng nghĩ càng mù mờ không hiểu mình đã đắc tội Đỗ Du Dư chỗ nào, ngoại trừ phản ứng quá khích cuối cùng hôm ấy. Không biết có phải vì vậy mà làm tổn thương đến lòng tự ái của Đỗ Du Dư.

Chung Lý sợ nhất chuyện bạn bè hiểu lầm nhau mà không chịu nói rõ, hai ngày kế tiếp đã chịu hết nổi, sau khi tan tầm bèn y như xe cứu hỏa phóng đi tìm Đỗ Du Dư.

Đỗ Du Dư cũng không mời hấn về nhà, mà chỉ hẹn gặp bên ngoài quán café. Loại xa cách đột ngột này càng khiến Chung Lý khó chịu hơn.

Chung Lý đến quán café sớm ngồi chờ, Đỗ Du Dư lại còn đến muộn. Người đàn ông khí chất thanh nhã mặc chiếc áo len hở cổ có hoa văn sậm màu, quần dài màu lơ hơn, còn quần quanh cổ nhiều lớp khăn choàng cùng màu áo, làn da có phần trắng hơn tuyết, gọn gàng chỉnh chu.

Chung Lý không nén được trong lòng, càng không để ý đến chuyện khách sáo hay không khách sáo, Đỗ Du Dư vừa ngồi xuống, liền trực tiếp hỏi, “Có phải tôi làm gì khiến cậu phật lòng không?”

Đỗ Du Dư rũ mắt xuống, “Không phải, là do tôi không tốt.”

“Chúng ta không dài dòng quanh co nữa.” Chung Lý thiếu kiên nhẫn, “Nói thật đi, có phải hôm đó tôi đã khiến cậu mất vui không?”

“Không phải.” Đỗ Du Dư mỉm cười, “Tôi tuyệt đối không tức giận với anh.”

Nghe một lời ngọt nhạt như vậy, trong lòng Chung Lý cũng nhẹ nhõm đi đôi chút.

“Hơn nữa, người có lỗi là tôi.”

“Hả?”

“Tôi cũng biết hôm đó chúng ta đã làm chuyện hơi quá đáng, khiến anh đề phòng tôi. Để anh phải chán ghét tôi, chỉ bằng tôi tự ý thức mà không quấy rầy anh thì tốt hơn.”

Nghe Đỗ Du Dư thành khẩn như vậy, Chung Lý lập tức thấy bối rối và nhức đầu, “Cậu nghĩ đi đâu vậy, tôi đề phòng cậu cái gì chứ. Ngay cả khi có, ừm, chuyện không được tốt lắm.”

Đỗ Du Dư cười cười, “Anh nói vậy thì tôi yên tâm. Nhưng mà chúng ta từ nay về sau vẫn ít qua lại thì tốt hơn.”

“A?”

Đỗ Du Dư khẽ cau mày, “Tôi không muốn gạt anh, nói thật, hiện tại tôi có phản ứng đối với anh. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ vì xuất phát từ sự ích kỷ bản thân, sẽ khiến mối quan hệ đôi bên càng thêm phức tạp.”

Chung Lý hiểu được ý nghĩa của từ ‘phức tạp’ là gì, da đầu lập tức run lên từng đợt, cảm thấy hoảng sợ, thiếu chút nữa là đứng bật dậy.

Nhưng hắn quả thật không muốn đả kích con người trắng sạch nho nhã trước mặt, bèn vững vàng trấn tĩnh xuống ghế, bình tĩnh mà suy xét lại, Đỗ Du Dư dám thẳng thắn như vậy, âu cũng là điều đáng quý.

Người ta đã vô tư đầu ra đó, mình có gì phải sợ, mà nếu vì sợ bỏ chạy, không khỏi thiếu nghĩa khí.

“Không sao, chúng ta là anh em tốt, cái gì có thể giúp được tôi nhất định sẽ giúp. Cho dù cậu có phát hiện ra mình là đồng chí, cũng đâu lạ lắm, tôi cũng không phải chưa từng gặp qua.”

[1]Truth or Dare: hoặc là nói thật, hoặc là phải mạo hiểm.

6. :6:.

:6:.

Đỗ Du Dư tuy mỉm cười, nhưng nơi đuôi mày khóe mắt lại vương chút u buồn.

“Chung Lý. Tôi nghĩ, mình đúng là người đồng tính.”

“Không sao! Không sao!” Chung Lý chộp lấy bả vai người kia, trấn an, “Mới đầu năm nay thôi, mấy người còn gay hơn tôi cũng từng gặp qua. Chúng ta về sau có cơm thì ăn, có rượu thì uống, nếu có cơ hội tôi sẽ giới thiệu bạn trai cho cậu.”

“Bạn trai?” Khuôn mặt mỉm cười mang theo sâu muộn của Đỗ Du Dư quả thực rất hút hồn, “Mấy ngày nay tôi đều mơ cùng anh làm chuyện như vậy, có phải chứng tỏ rằng tôi đối với anh...”

“Không không không!” Chung Lý lệ làng phủ quyết, “Chỉ có thể chứng tỏ cậu đang dục cầu bất mãn thôi!”

Đỗ Du Dư hơi nghiêng mặt, “Anh không sợ sao? Vạn nhất lúc thần trí tôi không rõ ràng, làm ra chuyện đáng hối hận, tôi sẽ không còn mặt mũi nào gặp anh nữa.”

Chung Lý vội vã khoe bắp tay ra, như muốn an ủi Đỗ Du Dư, “Yên tâm, cho dù cậu có điên loạn cỡ nào, tôi cũng không để cậu đạt mục đích đâu.” So kè thể lực, hắn đâu thể để thua một người thư sinh yếu đuối được.

Đỗ Du Dư cúi đầu, khẽ tươi cười như đã an tâm, hàng mi dài rũ xuống vô cùng hài hòa với cái cổ trắng nõn, đẹp đến chói lọi, “Thật vậy sao...”

“Đương nhiên.” Chung Lý sáng khoái nói, “Sau này chúng ta vẫn là bạn bè tốt, không có gì phải kiêng kỵ cả.”

Thật ra mức độ chấp nhận của Chung Lý đối với chuyện này rất hạn hữu, cảnh tượng hai người đàn ông thân mật nhau hắn không muốn tưởng nổi. Nếu biết trước Đỗ Du Dư là gay, có lẽ hắn đã không dám tiến xa đến mức này.

Nhưng một khi tình bạn đã sâu sắc hắn mới hiểu, bỏ đi một người bạn như vậy hắn không đành lòng, cũng như Âu Dương thôi, hắn luyến tiếc.

Những ngày kế tiếp, Chung Lý càng ân cần quan tâm đến Đỗ Du Dư hơn.

Đỗ Du Dư sống một mình, cuộc sống của đàn ông độc thân không tốt lắm, nội chuyện tự lo ba bữa cơm đã là vấn đề. Mỗi khi trong nhà mua đồ ăn thịnh soạn hơn thường lệ, Âu Dương lại có dịp trở tài, Chung Lý liền mời Đỗ Du Dư đến dùng cơm.

Mỗi khi Đỗ Du Dư không khỏe, cảm mạo hay gì đó vân vân, hắn liền mua mấy viên thuốc thông thường đem qua, còn mang theo canh Âu Dương nấu.

Hắn đối với con người nhả nhận lương thiện ấy có cảm tình đặc biệt, tựa như đối với Âu Dương, hiền lành không hại ai, chỉ vì tính hướng mà phải gánh thêm áp lực xã hội, những người như vậy rất cần sự bảo vệ của hắn.

Những ngày bận rộn cũng trôi qua, việc ghi âm cho ban nhạc đã hoàn thành. Bọn Chung Lý đến giờ từng ghi âm không ít lần, đối với mấy chỗ thu âm chuyên nghiệp không hề xa lạ. Nhưng lần này đến nơi mà Đỗ Du Dư an bài, tất cả mới hiểu được thế nào là ‘chuyên nghiệp’ chân chính.

Quá trình thu không mấy suôn sẻ, chủ yếu do quá căng thẳng mà bị khớp, ngay từ đầu đã liên tục mắc vắn đề, cả ngày đầu tiên coi như hoàn toàn lãng phí. Sau đó mọi việc có khởi sắc hơn, nhưng tiến độ vẫn chậm hơn dự tính, bắt buộc phải kéo dài thời gian sử dụng.

Hợp tác cũng không vui vẻ gì lắm, trước giờ toàn là ca sĩ nhạc sĩ hàng đầu đến, nhân viên cũng khó tránh khỏi thái độ rề rúng. Soi mới không chút nỗ lực, cách lớp kính thủy tinh vẫn trông rõ mồn một nét mặt không hài lòng của họ.

Ai nấy đều thu âm trong tình trạng thấp thỏm, không cảm thấy thoải mái, giữa chừng A Trùng vốn tính nóng nảy còn cùng với chuyên gia thu âm cãi nhau ỏm tỏi.

Từ đầu đến cuối đã mang đến cho Đỗ Du Dư không ít phiền toái ngoài ý muốn. Nhưng Đỗ Du Dư trước giờ vẫn bàng quan, chỉ nói với Chung Lý ‘không sao’, cũng không biết có tức giận hay không.

May mắn là cái gì cũng xong, hơn nữa hiệu quả tốt chưa từng thấy, hết thảy đều đáng đồng tiền bát gạo. Mọi người vui vẻ khôn xiết, không tránh khỏi một màn ăn mừng bù khú.

Tới giờ Chung Lý chưa hề tiết lộ sự thật, rằng hắn và Đỗ Du Dư nổi danh có quan hệ như thế nào, chỉ nói hờ là có một người nhiệt tình lại bản lĩnh giúp đỡ cho.

Lúc này nhìn mọi người phấn khởi như vậy, không khí lại high, hắn bỗng rất xúc động muốn mời Đỗ Du Dư đến uống rượu chung vui.

“Du Dư à.” Hắn vô cùng thân thiết xưng hô, “Tối nay có rảnh không?”

Bên kia điện thoại quả nhiên là giọng đàn ông mang theo ý cười, “Còn phải xem là muốn làm gì?”

“Nếu rảnh thì cùng nhau đi ăn, còn có mấy người trong band, mọi người muốn chúc mừng, nhân tiện phải cảm ơn cậu nữa.”

Đỗ Du Dư trầm ngâm một lát, “Ngại quá, tôi sợ mình nói chuyện không hợp với mọi người.”

“A, không cần lo lắng, bọn Lão Ngưu lành lặn lắm.”

“Có lẽ tôi không đi được, đương bạn chút chuyện.”

Chung Lý tâm trạng tốt, vui vẻ cười ha hả, “Đi đi mà, chỉ uống hai chén thôi, không tốn thời gian lắm đâu, mọi người rất hòa đồng.”

“Chung Lý, tôi không tiện đâu. Tốt nhất anh đừng để họ biết anh quen tôi.”

“A?”

“Dù sao tôi cũng đang làm việc cho công ty, người muốn dây dưa rất nhiều, bên cạnh anh cũng không ít, đến lúc đó sẽ có nhiều vấn đề nan giải, anh hiểu được chứ?”

Chung Lý ngẩn người, “À à, tôi hiểu được, vậy cậu mau đi đi.”

“Thật ngại.”

“Ấy, về sau cậu có rảnh, nhớ để tôi mời một chiều là được.”

“Ừm, để tính sau.”

Tuy rằng Đỗ Du Dư thủy chung vẫn lễ độ, nhưng khoảng cách giữa họ không phải mới tồn tại ngày một ngày hai, Chung Lý đặt điện thoại xuống, trong lòng vẫn thất vọng một hồi.

Đêm đến, mọi người đặt một phòng ở nhà hàng quen, vây quanh cái bàn tròn lớn mà ăn lẩu, uống bia.

Ai có bồ thì mang bồ đến, vừa náo nhiệt vừa tưng bừng, uống đến say bí tỉ. Bia khai một thùng, thịt dê cải trắng đặt mấy mâm trên đất, nồi nước dùng sôi ùng ục, trên bàn mùi rượu bốc lên nồng nặc, khói bay tứ tán.

Chung Lý uống nhiều đến mức chạy đi toilet mấy bận, thịt dê cũng ních không ít, nghĩ đến Đỗ Du Dư, quả nhiên nơi này không thích hợp với người kia.

Người kia trên bìa tạp chí, nhìn tựa như không bao giờ lẫn lộn giữa cuộc đời, cùng với bọn họ thi nhau mò vét mấy cọng cải trắng dưới đáy nồi, chuyện này nội tưởng tượng thôi đã thấy treó ngoeo.

Nhậu xong một chầu, lại đến KTV hát hò, gây mất an ninh trật tự đến khuya, hưởng thụ sự náo nhiệt thích hợp dành cho họ. Vừa hát vừa uống, đến lúc bước ra khỏi KTV, Chung Lý đã chân nam đá chân xiêu.

Ra đến đại sảnh không có âm thanh đinh tai nhức óc, Chung Lý mới nghe tiếng chuông điện thoại, hấn vất vả móc điện thoại ra, là Đỗ Du Dư gọi.

“Vừa rồi gọi đến mấy lần, sao anh không bắt máy?”

“Hắc, tui tui đang hát ở KTV mà.”

Đỗ Du Dư tựa hồ mỉm cười, “Ừm, cũng nghe ra được, giọng của anh khàn rồi. Đang ở đâu vậy?”

“Mới giải tán xong, giờ về nhà đây.” Chung Lý không che giấu được âm thanh say khướt, “Ngày mai không cần phải đi làm, hức, tôi, tôi muốn ngủ cho tới khi...”

Đỗ Du Dư bên kia khẽ cười, “Tôi cũng không cần đi làm. Vừa đúng lúc, anh muốn mời tôi một ly phải không? Vậy mang bia đến nhà tôi đi.”

“A.” Chung Lý miễn cưỡng tỉnh táo lại đôi chút, “Đi, cậu chờ tôi.”

Tuy rằng hôm nay đã uống be bét, nhưng như quán tính sai khiến, chỉ cần Đỗ Du Dư gọi tới, hấn lại thụ sủng nhược kinh mà làm theo.

Hai người đàn ông đích thực uống thả cửa một hồi, bao nylon siêu thị và vỏ chai rỗng bừa bộn trên bàn, cả hai đều say, nằm vất ngang trên ghế sofa.

Chung Lý đầu nóng lên, hai mắt đã nhắm không nổi, miệng khẽ thì thào, “Lần này thật sự đã làm phiền cậu... Tôi biết cậu không tiện...”

Chung Lý nhớ đến A Trùng trong band, vốn là người hiểu thắng hơn cả, cũng là người duy nhất không tỏ ra vui vẻ khi đến nơi cao cấp thu âm, phản đối với cái gọi là ‘trèo cao’, cho rằng đụng chạm đến thể giới không thuộc về mình là rất miễn cưỡng, chỉ tự rước lấy nhục.

Mà bản thân hấn cũng vậy, hấn mời Đỗ Du Dư đến nhà dùng cơm, lần nào cũng phải quét tước từ trước ra sau một lần, cả trong hốc kẹt cũng không bỏ qua, đồ ăn đã cũ không dám mang ra hâm, một lần lại mua cả sáo mới, còn đặc biệt cất giữ bộ ghế ngồi thoải mái chỉ dành riêng cho Đỗ Du Dư, chỉ sợ tiếp đãi Đỗ Du Dư không đủ chu đáo.

Hại Âu Dương lần nào cũng như lâm đại địch, vì một bữa cơm mà phải xoay đến chóng mặt cả ngày.

Đối với người bạn như Đỗ Du Dư, hấn không biết có phải mình đã quá chấp nhất, quá miễn cưỡng hay không?

Đầu nặng nề kêu ơng ơng, mà âm hưởng của Đỗ Du Dư vĩnh viễn ôn hòa không đổi.

“Có gì đâu, chuyện nhỏ mà.”

“Ừm...” Đêm nay uống liền ba tăng, Chung Lý dù uống trâu cách mấy cũng chịu hết nổi, lè nhè nói, “Tôi phải về đây...”

Uống nhiều quá cảm thấy hiu quạnh, Chung Lý trong lòng trống trải đến phát điên.

Vừa rồi chề chén, ai cũng kè kè theo bạn gái hoặc bà xã, cái mặt bị nhéo lỗ tai không cho uống nhiều thoát nhìn thực đáng ao ước.

Về nhà mặc kệ tất cả ôm Âu Dương một cái, thử xem có thấy thoải mái hơn không?

“Anh đừng về. Say như vậy đi về một mình, tôi sẽ lo lắng, đêm nay ngủ lại đây đi.”

Chung Lý ưng thuận, vác cái đầu nặng trĩu đi tắm rửa một cái. Hơi nước nóng hơi hồi bốc lên, lại càng thêm phần chếch choáng, mặc áo choàng tắm vào, lảo đảo đi ra, loạng choạng ngã lên giường nằm, không muốn động đậy gì nữa.

Cảm giác có bàn tay chạm nhẹ vào đầu hần, khẽ day day mép tóc bên tai, khiến hần thực dễ chịu.

Vạt áo mở rộng, bắp đùi thon thả cũng lộ ra. Đỗ Du Dư dường như cũng say, bàn tay đặt lên đấy như nô đùa mà đụng chạm hần, cười nói, “Rất có tinh thần, đã bao lâu không giải quyết rồi?”

Chung Lý lườm bấu kéo bàn tay quấy rầy kia ra, “Giải quyết mốc xì, ngủ còn không đủ nữa là...”

“Muốn tôi giúp không?”

“Hả...”

Không kịp lắm bầm thêm câu nào, thứ gì đó ấm áp mềm mại, đã mạnh mẽ áp lên môi hần.

Chung Lý sửng sốt trong chốc lát, trước khi hần kịp phản ứng, đầu lưỡi đã khéo léo cuốn lấy hần, nụ hôn ướt át khiến lưng hần run bắn, thân thể cũng nhanh chóng nóng lên.

Đầu óc vốn không minh mẫn lại càng thêm mơ hồ, nhất là đàn ông càng không chịu được khiêu khích, càng hôn nhau mạnh mẽ, xâm nhập càng sâu, nồng nhiệt càng tăng, thì hàm ý tình dục càng rõ ràng, tiếp nhận đồng nghĩa với cơ thể đã có phản ứng.

Áo được cởi ra, tiếp đó là da thịt ấm áp kề cận, ma sát lẫn nhau, cùng cơ thể người khác tiếp xúc, quần quít lấy nhau, cảm xúc như vậy mà chân thực, như vậy mà khát khao, biến Chung Lý không nhịn được mà khẽ rên rỉ.

Nụ hôn dần hạ xuống, cuối cùng ngậm lấy đầu ngực của hần, Chung Lý vừa tê lại vừa nhột. Nơi đã ngóc đầu lên giữa hai chân hần được bàn tay cầm lấy, thành thực âu yếm.

Hoàn toàn không giống với mình tự làm bằng tay, Chung Lý khó lòng kháng cự mà trần trở.

Thở dốc trong chốc lát, cảm giác được vuốt ve bằng ngón tay dừng lại, rồi sau đó bên trong đùi bị càn rỡ liếm lấy, lâu lâu lại cắn nhẹ một cái. Chung Lý run rẩy, theo bản năng muốn khép chân lại, đột nhiên nơi thân dưới yếu ớt nhất lại được ôm ấp bởi vòm miệng nóng ẩm ướt át.

Cái này quả thực tác động quá mạnh. Chung Lý thiếu chút nữa mất lóe tinh quang. Hần chưa từng được dùng miệng mơn trớn như vậy, tính khí bị ngậm lấy, cử động của khoang miệng và đầu lưỡi đùa bỡn hần muốn điên, rằng ngẫu nhiên đụng chạm khiến hần lo sợ, tay quơ quào bắt lấy người đang vui đùa giữa hai chân hần, cứ như muốn nuốt sạch hần vào bụng.

Ngón tay đụng vào mái tóc mềm mại, nhưng không dài, hiển nhiên không thuộc về một cô gái.

Chung Lý thoáng thanh tỉnh lại, miễn cưỡng suy nghĩ đây là chuyện gì, nhưng nơi hạ thân được săn sóc thêm phần mãnh liệt như muốn ăn tươi hần, một chút ý tưởng đấu tranh cũng bị cuốn trôi sạch sẽ, chỉ có thể cam chịu, bị giam cầm trong thứ khoái cảm xa lạ lẫn quen thuộc này, không cách nào tự thoát ra.

Nhưng phía trong đùi bị hôn rồi cắn đến độ sưng lên, mà phía trước chịu dày vò của Chung Lý vẫn chưa được giải phóng.

Người bị lật lại, lỗ tai ướt, đầu lưỡi cũng tiến vào trong, chút ý thức của sót lại của Chung Lý lúc này bảo rằng, may mà lúc tắm vẫn còn nhớ kỳ cọ tai sạch sẽ.

Môi mơn man ở cổ, lướt dần xuống dọc theo sống lưng, dừng lại nơi đốt sống cuối, day mạnh trần trọc hồi lâu, hôn đến mức hần thấy đau đớn, rồi lại lần xuống.

Cảm giác gò mông bị ngấu nghiến vùn vùn khiến Chung Lý muốn nhảy dựng lên, nhưng chỉ là trong tiềm thức của hần, thực tế hần không cử động được.

Hắn cũng mơ hồ nhận ra được người cùng hắn triền miên là Đỗ Du Dư, và chuyện này tuyệt đối cảm kỳ, thế nhưng khoái cảm bởi thân thể quyến luyến đã hoàn toàn đánh gục hắn.

Hắn chưa từng nếm trải qua cảm giác ái ân như vậy. Nhiều năm rồi luôn phải chịu đựng cảnh đơn chiếc, hắn còn chưa biết cảm giác cùng người khác ôm nhau trên giường là thế nào?

Tình dục đối với người đàn ông trưởng thành chưa hề có kinh nghiệm, thực sự quá cảm dỗ.

Cần kích thích con người, mất đi lý trí, thao túng thể xác đến mức chỉ tồn tại ngọn dục hỏa rực rỡ của bản năng. Khi Đỗ Du Dư hôn hắn, hắn không chỉ đáp trả lại, mà thân thể cũng tựa theo đó mà phối hợp, càng không ngừng ma sát, hòng tìm kiếm nhiều hơn nữa sự va chạm cùng ôm ấp.

Tuy vậy giằng co hồi lâu, dục niệm vẫn chưa lắng xuống, Đỗ Du Dư hôn hắn, sờ soạng hắn, nhưng không giúp khỏi dục vọng trào dâng của hắn giải quyết. Hắn vẫn nằm sấp trên giường, say đến nỗi tay không nhấc lên được, chỉ lê nhẹ nhẹ cọ xát với ra giường, vừa khe khẽ rên thật nhỏ.

Nhìn từ phía sau Chung Lý có vẻ gầy, cơ thể thường xuyên vận động đã tinh rèn nên những đường cong xinh đẹp, làn da trơn mượt, trong ngọn đèn mờ ảo, lại ánh nhẹ một màu mật ong gợi cảm.

Lưng hắn khá dài, bên dưới vùng eo hẹp là bờ mông rất khít, nhưng lại tròn trịa, đùi vừa thon vừa dài, khi mềm mại nằm sấp xuống giường, cơ hồ muốn chìm lún giữa lớp vải dệt mượt mà, lại giống như bộ lông xinh đẹp của con báo nhỏ.

Đỗ Du Dư phủ phục trên người hắn, hạ thân đã rắn như sừng.

Chịu đựng trọng lượng của một người đàn ông, Chung Lý phát ra âm thanh không thoải mái, hơi co giật để điều chỉnh lại tư thế. Đỗ Du Dư nâng eo hắn lên, khó khăn đi vào trong.

Chung Lý rên rỉ khó chịu, muốn vùng dậy phản kháng, nhưng dường như Đỗ Du Dư mạnh hơn hắn, không chế sự phản kháng bất quy tắc của hắn, liên tục hôn lên cổ hắn, vừa ở trong người hắn nặng nề di chuyển.

Chung Lý dặng chân, bị ép buộc nhận lấy tính khí kia mạnh mẽ ra vào, trong sự va chạm kịch liệt ngăn ngửi, phản ứng của hắn chỉ là những tiếng thở dốc được mất.

Tiếng thở và rên rỉ trong cơn hoan ái đan xen ngày càng nhiều, làm tình tùy hứng đã sắp lên đến đỉnh, Đỗ Du Dư kích tình gian nan trở mình hắn lại, đem hai tay tách ra đè chặt hai bên, tiến vào giữa hai chân, một lần nữa vùi sâu trong người hắn, nghe được tiếng rên rỉ kiềm nén của hắn, lại cảm thấy bụng dưới khô nóng khó nhẫn nại.

Liên tục xâm phạm như vậy, Chung Lý không còn phản kháng được nữa, cơ thể hắn bị căng ra hết mức, mỗi động tác đều mang theo thoáng run rẩy, khao khát của Đỗ Du Dư càng tăng vọt, động tác thô bạo mà thúc vào, không ngừng lấn qua lấn lại, tận tình hưởng dụng con người không chút phòng vệ này.

Sau khi đạt đến cực khoái hai lần, Đỗ Du Dư mới dừng lại, để Chung Lý nằm trên người, vẫn tiếp tục ở bên trong cơ thể hắn, thở hổn hển, thưởng thức hương vị hậu hoan ái, hôn bên dưới cổ người kia.

Chung Lý đau đến nghiêng chặt răng, nước mắt tràn ra khóe. Hắn đau ghê gớm, toàn bộ quá trình chỉ cảm thấy đau, cả đời này chưa từng tưởng tượng ra được cái đau gì hơn thế, đáng sợ khủng khiếp, thiếu chút nữa đã không chịu nổi.

Nhưng lúc bị đánh sâu vào, xuất phát từ bản năng, hắn lựa chọn nhịn xuống không la to. Hắn là người như vậy, nếu khả năng che giấu đau đớn cũng không có, sẽ không cách nào làm việc được.

Cuối cùng Đỗ Du Dư cũng rút ra khỏi người hắn, xoay người nằm bên cạnh. Chung Lý cũng từ ý thức mơ hồ dần tỉnh táo lại.

Trước đó cơ thể vì quá đau đớn mà mềm nhũn, khí lực bị hút cạn. Giờ tuy rằng rất mệt, bên trong trống rỗng, nhưng rượu cũng tan sạch sẽ, đau đến mức cả người đều tỉnh ra.

Trong bụng khi nóng khi lạnh, đầu lại như bị lửa đốt. Hết thấy sự việc vừa phát sinh thật quá khó để tiếp nhận.

Người vừa rồi xâm phạm hân, hiện tại thần thái thả lỏng thỏa mãn, giống như không còn chút men say nào, hoàn toàn tỉnh táo, lại sắp sửa chìm vào giấc ngủ.

Chung Lý chỉ thấy phía sau bóng râm. Tâm lại không ngừng dậy sóng, không thể ngủ được.

Trước đây hân từng huênh hoang, thề thốt với Đỗ Du Dư rằng sẽ không có gì xảy ra.

Dĩ nhiên chuyện như vậy khi tỉnh táo sẽ không thể phát sinh, dù có, hân cũng ngăn cản được.

Thế mà hân lại quên mất, để rơi vào trạng thái bất khả kháng này.

Đỗ Du Dư từ trước đã nói nên giữ khoảng cách, chỉ tại hân cứ cố chấp nhào vào, sống chết cũng phải kết bạn với Đỗ Du Dư, vừa ngu muội vừa khiến cưỡng.

Ai mượn hân AQ[1] như vậy chứ!?

Hân xứng đáng bị thế này!

Trong lòng hối hận lại đau đớn, lần đầu tiên hân hận sự xuẩn ngốc của mình đến thế.

Chung Lý dần vật hồi lâu, đoạn mới nghèn nghẹn nói, “Tôi tắm trước.”

Đỗ Du Dư biếng nhác ‘ừm’ một tiếng.

Chung Lý đứng dậy, tập tễnh vào nhà tắm, chà sát cơ thể hỗn loạn từ trên xuống dưới, cho đến khi da sắp bong tróc đến nơi mới khép khiễng bước ra.

Hân tẩy rửa sạch sẽ rồi đến phiên Đỗ Du Dư vào tắm. Chung Lý nhìn người đàn ông đó biến mất sau cánh cửa, trầm nghĩ, người kia rốt cuộc say mềm đến mức nào, mới có thể trấn tĩnh đến vậy.

Chung Lý ngồi trong chốc lát, nghe tiếng nước xối, hạ thân đau đớn, đầu như bở ra từng mảng, không đợi Đỗ Du Dư nữa, mặc quần áo xong liền rời khỏi.

[1] Nguyên văn là ‘thiếu căn cân’ (): ám chỉ người không quan tâm nhiều đến dư luận, chỉ sống sao thấy vui vẻ là được, đến khi xảy ra chuyện mới tự an ủi thân rằng ai mà không bị vậy, rất giống với nhân vật AQ của Lỗ Tấn.

7. :7:.

:7:.

Chung Lý trở về trong tình trạng đầu mê muội, ngủ một giấc thật sâu, nghĩ qua một đêm sẽ không còn chuyện gì, kết quả tỉnh lại vẫn rất khó chịu.

Buồn bực ở nhà, trái phải đều không thoải mái, Chung Lý nén đau chạy ra ngoài chơi bóng rổ để xả stress, nhân tiện tổng khứ mọi ứ tập trong đầu ra, chơi cho đến khi chân đau rã rồi mới về nhà ăn cơm.

Cơm chiều Âu Dương nấu canh sườn lợn hầm với đậu tương. Sườn lợn đông lạnh để lâu đã không còn tươi, ăn vào miệng có mùi thịt ôi.

Trải qua một đêm như vậy, mùi thể này khiến Chung Lý đặc biệt gay mũi, làm hân thấy muốn ói, càng ráng nuốt càng không chịu được, cúi đầu mở nắp thùng rác lên, ‘ạ ạ’ một hồi thì nôn ra hết toàn bộ.

Âu Dương giật mình sợ hãi, “Sao, sao vậy? Đồ ăn cũ à?”

“Có hơi...”

“Ăn không được sao? Bụng thấy khó chịu?”

“Không sao.” Chung Lý ngậm chút trà súc miệng, thở hắt ra, “Thêm giùm tôi chút ớt để tiêu mùi là được rồi.”

“Đừng ăn sườn lợn, để tôi xào rau diếp cho cậu ăn, bỏ thêm nhiều ớt nữa.” Âu Dương bị đả kích, lần nữa mặc tạp dề vào.

Chung Lý vui đầu nhai một họng cơm, đợi Âu Dương mang ra món rau diếp xào cứu tinh.

Tối hôm qua kéo dài nhiều giờ như vậy, thật sự rất ghê tởm.

Hắn không nói cho Âu Dương biết. Hắn là đàn ông lớn già đầu thế này, gặp phải chuyện đó, xấu hổ còn không kịp, nói chi mở miệng.

Phía sau đau đớn, nghĩ bị thứ kia nhồi nhét vào, liền thấy kinh tởm lẫn chán ghét.

Chung Lý vô cùng nôn nóng muốn thành gia lập thất. Nhanh nhanh có một cô bạn gái, sống chết gì cũng phải kết hôn, vậy hắn mới có thể an ổn trong lòng.

Hắn mở miệng cần tìm bạn gái, bạn bè cũng rất trọng nghĩa, liền giúp hắn mai mối.

Ngay lập tức lão Ngũ an bài cho hắn một buổi xem mắt. Nghe nói bên nhà gái vốn xuất thân từ nhạc viện, cũng từng du học nước ngoài. Bản thân Chung Lý không được học hành nhiều, rất có thiện cảm với những người trí thức, luôn hướng tới những cô gái có học vấn.

Hẹn nhau trong nhà hàng sang trọng, vẻ ngoài cô gái ấy không đẹp, vừa lùn vừa béo ục, mí mắt sụp xuống, gương mặt bè ra, môi hơi dày, lông mày nửa mặt trên trông như râu, thoạt nhìn có vẻ già hơn so với tuổi người giới thiệu nói. Bộ dạng hơi u ám, không có khí chất của người trí thức như tưởng tượng, thậm chí lại có phần lôi thôi.

Chung Lý rất khó lòng bảo là ‘xinh đẹp’, nhưng hắn không quan trọng lắm. Bầu bạn là chuyện cả đời, có xấu hay đẹp gì thì nhìn mãi cũng chỉ là một người, miễn không có khiếm khuyết gì, thì tính cách tốt và hợp nhau mới là chuyện trọng yếu.

Ấy vậy mà đối phương không hề tươi cười, kiêu ngạo không lên tiếng, trong bữa ăn luôn nhìn Chung Lý chưa tới nửa con mắt. Chung Lý vốn không giỏi lấy lòng phụ nữ, chỉ có thể dè dặt dùng cơm, ngẫu nhiên bắt chuyện đôi ba câu, còn lại đều phải nhờ cái mồm liến thoắng của lão Ngũ hoạt náo cho.

Mẹ cô kia ngược lại rất đơn giản, nói chút chuyện nhà với lão Ngũ xong liền quay ra khích lệ Chung Lý, “Trông cậu thật đẹp trai lịch sự.”

Cô kia mồm còn nhai tôm, u ám nói, “Cái mã là vô tích sự nhất.”

Chung Lý hơi xấu hổ.

“Ấy da, tướng mạo không quan trọng, nhân phẩm với năng lực mới là ưu tiên chứ.” Bà mẹ tiếp tục câu chuyện, “Con gái của tôi, giờ thu nhập không cần phải nói, chỉ là nhàn rỗi dạy người ta học đàn thôi đã khá lắm rồi, ngồi đọc sách cũng tốt hơn nhiều người phải miệt mài trên ghế văn phòng, còn có hai căn hộ trống dành cho thuê, tiền thuê nhà mỗi tháng ước chừng cũng lên đến cả vạn.”

“À, ra thế...”

“Cậu đã mua nhà chưa?”

“Chưa. Nhưng nếu cần, tôi sẽ bắt đầu chuẩn bị...”

Đối phương ‘ồ’ một tiếng, “Thế à? Vậy cha mẹ cậu làm gì?”

“Cha tôi đã qua đời. Mẹ ở dưới quê, chỉ làm nội trợ.”

Đối phương lại ‘ồ’ lên một tiếng, bữa ăn rơi vào cơn trầm mặc ngắn ngủi.

Lão Ngũ tiếp tục hòa giải, “Ha ha, Chung Lý của chúng ta cũng rất giỏi mà, là kỹ sư hạng nhất này, về phương diện âm nhạc cũng có thành tựu lắm chứ.”

Bà mẹ hỏi, “Cậu làm kỹ sư?”

Chung Lý thành thật đáp, “Vâng, làm ở tiệm sửa xe.”

“Bằng cấp không cao, như vậy rất khó làm việc.”

“A.” Chung Lý thấy đau đầu, “Không hẳn. Việc này chủ yếu phụ thuộc kinh nghiệm.”

“Còn về âm nhạc có bằng khen hay giải thưởng gì sao?”

“A, không có. Tôi chỉ thành lập một band riêng thôi...”

“Lập chơi cho vui, hay là có ra ngoài biểu diễn?”

“Có chỗ diễn cố định...”

“Thu nhập thế nào?”

Chung Lý hơi khó xử. Band cũng có thu nhập, nhưng đều dành để chi tiền mua dàn nhạc cụ khổng lồ, cuối cùng coi như huê vốn.

Mọi người tham gia đều xuất phát từ sở thích cá nhân, không hướng tới lợi nhuận.

Bà mẹ thì hỏi cặn kẽ, cô kể bên thì mất đường như ngày càng cụt xuống, chỉ cúi đầu đùa nghịch với chiếc xuyên trên tay.

Nhắc thấy buổi ra mắt này không có kết quả, lão Ngũ đột nhiên nói, “Đúng rồi, Chung Lý có quen với Đỗ Du Dư mà.”

Cô nàng lúc này mới giương mắt lên nhìn Chung Lý, hoài nghi nói, “Thật sao?”

Nhắc đến Đỗ Du Dư, Chung Lý liền thấy không thoải mái, “Có học chung hồi lâu lắm rồi. Tôi cũng không quen thân gì.”

Lão Ngũ huých hần một cái, “Hắc hắc, tên này khiêm tốn lắm, việc gì cũng rất kín miệng. Đỗ Du Dư rất nhiệt tình với cậu ta, còn cùng nhau ăn cơm, quan hệ rất tốt mà.”

“Anh từng ăn cơm với Đỗ Du Dư?”

Hiện tại Chung Lý không coi là việc đáng tự hào, nhưng cũng là sự thật, nên hần gật đầu.

“Không phải lừa người chứ.” Cô ta không tin nói, “Ăn ở nhà ai?”

Lão Ngũ xen mồm, “Ăn nhà cậu ta chứ đâu. Cô nói quan hệ vậy có tốt không?”

Kết quả, buổi coi mắt được cứu vãn nhờ cái tên Đỗ Du Dư, thái độ đối phương cũng được cải thiện thấy rõ.

Buổi tối lúc chia tay về nhà, Chung Lý nhin không được võ lão Ngũ một cái, “Mày có biết đầu cua tai nheo gì đâu mà lại thối phồng ba trợn vậy hả!”

“Mày không xạo một chút thì làm sao người ta có ấn tượng? Ai bảo mày thành thật quá, nên mới vô duyên với con gái. Nói gì đi nữa, chuyện mày quen với Đỗ Du Dư có phải giả đâu, tao cũng nhìn thấy người ta cho mày lưu số điện thoại mà, nói hai người quan hệ tốt cũng đâu phải lừa gạt gì ai.”

Chung Lý với chuyện này có nỗi khổ riêng, chỉ có thể vỗ vỗ vai lão Ngũ mấy cái.

Cùng với đối tượng mai mối nói chuyện điện thoại hai lần, xem như đang ở trong giai đoạn ‘tìm hiểu sâu sắc hơn’. Chung Lý cảm thấy chuyện quen bạn gái này rất mỗi mết, đối với cô kia hoàn toàn không có cảm giác nhất kiến chung tình, lại còn bị xem thường, thấy khổ não không chịu được.

Hôm nay đang giúp Âu Dương chuẩn bị bữa tối thì nghe tiếng chuông, Chung Lý đi ra mở cửa.

Vừa nhìn thấy người đàn ông thanh tú chỉnh tề đứng ngoài, Chung Lý có chút sững sốt.

Cứ nghĩ rằng khi gặp lại người đó, sẽ chịu không được mà đấm đá vài cái cho hả. Thế nhưng đến khi gặp rồi, bao nhiêu lời bồng bị chìm xuống không thoát ra nổi.

“Điện thoại và tin nhắn của tôi, anh đều nhận được chứ?”

Giọng nói người này rất êm ái, nhưng lọt đến lỗ tai của Chung Lý, bỗng có ngọn lửa vô danh thổi bùng lên trong ngực.

“Có.”

“Chung Lý, chuyện đêm đó, thật lòng xin lỗi anh.”

Chung Lý không đáp, chỉ ‘hắc’ một tiếng.

“Chắc anh tức giận lắm. Đã làm anh bị thương?”

Dạ dày Chung Lý lại cuộn lên, xua tay nói, “Đừng nhắc lại nữa, ghê tởm lắm.”

Đỗ Du Dư trầm mặc một lát, “Chung Lý, anh không chịu nghe điện thoại của tôi, lẽ nào chúng ta không thể tiếp tục làm bạn?”

Chung Lý nhìn nét mặt ngây thơ vô hại của người kia, cũng không nổi lửa nữa, “Chuyện đó qua rồi. Trách nhiệm không hoàn toàn thuộc về cậu, cả tôi cũng uống say đến không biết gì.”

“Chung Lý...”

“Chăm dứt ở đây. Đừng khơi gợi quá khứ nữa. Cậu cũng đừng nhớ kỹ làm gì.”

Đỗ Du Dư bỗng nhiên nghiêm mặt nói, “Tôi sẽ bù đắp cho anh.”

Nháy mắt Chung Lý cảm thấy không thoải mái hơn, “Khụ, bù cái gì đắp cái gì. Tôi có bị mất miếng thịt nào đâu.”

Đỗ Du Dư cười khổ, “Chẳng phải anh không muốn để ý đến tôi nữa sao?”

Chung Lý đối mặt với người này có chút buồn bực, “Không phải, chỉ là tâm trạng tôi không thoải mái. Đợi một khoảng thời gian nữa rồi tính tiếp.”

“Không cần đợi nữa, tối nay đi ăn cơm đi. Sẵn nói rõ ràng luôn.”

Chung Lý nghĩ nghĩ, “Đi.”

Địa điểm lần này do Chung Lý chọn, là một phố ăn đêm chuyên phục vụ hải sản, tuy rằng đơn sơ, nhưng lại không gò bó, không khí cũng dễ chịu hơn.

Kéo cái ghế nhựa ra ngồi xuống, trên bàn có dây chút nước trà bần, Chung Lý không lau đi, mà cầm ngay cái menu được viết bằng bút bi chọn món. Đỗ Du Dư cũng không để tâm mấy, thản nhiên gác tay áo trắng tinh lên mặt bàn bóng nhẫy dầu mỡ.

“Chỗ này có món cá chưng đặc biệt ngon. Cậu muốn ăn gì?”

Đỗ Du Dư cũng nghiêm túc nhìn thực đơn, chọn ra hai món rồi trả menu lại cho ông chủ. Hai người mặt đối mặt nhìn nhau, giữa là ấm trà bốc khói, nghe tiếng ông chủ tiếp đón khách mới bước vào.

“Thật ngại quá, hôm nay thiếu cá, nên món cá chưng hết rồi.”

“Chẳng phải đây còn một đĩa sao?”

“Đĩa cuối cùng này là của hai vị khách kia, họ vừa kêu xong.”

Mấy gã đàn ông ăn mặc lôi thôi lếch thếch cách đẩy mấy bàn tỏ ra bất mãn, trong đó có một gã chìa về phía Chung Lý mà gây sự, “Có hai đứa thì phí cả con cá, mang đây cho bọn này đi.”

Nếu là bình thường, Chung Lý cũng lười so đo, nhưng tâm trạng đang không tốt, liền quay đầu khó chịu nói, “Dựa vào đâu?”

“Con nít thì về nhà ngậm ti mẹ đi, thằng đàn.”

Chung Lý đứng phắt dậy, “Nói cái gì?”

“Ha ha, đàn ơi lại đây chọc ông cười đi.”

Chung Lý vừa mới động, đã bị Đỗ Du Dư giữ chặt lại.

“Đừng quan tâm đến loại người đó. Chúng ta có chuyện cần nói mà.”

“Êu, thích thì đánh đi, thằng đàn kia, nhìn bọn mày bịn rịn thế, không phải là bóng chứ?” Gã cầm đầu cười lên tục tũu, Chung Lý tức đến mức gân xanh nổi vện trên trán.

Đỗ Du Dư cũng đứng lên, lấy tiền để dưới chén trà, giữ chặt Chung Lý lại, “Không ăn ở đây nữa. Chúng ta đi.”

Chung Lý cũng biết đánh nhau không hay ho gì, lại có Đỗ Du Dư ở đây, bèn lui lại, cùng Đỗ Du Dư rời khỏi.

Bàn bên kia cười lên hô hô.

“Đang giỡn vui mà, bóng đi đâu thế?”

Chung Lý bỗng nhiên quay lại, hướng gã đó đấm thẳng một cái.

“Chung Lý, dừng lại!”

Trong quán bỗng chốc hỗn loạn, ông chủ chạy ra can, bọn du côn kia muốn trả đòn với Chung Lý, Chung Lý thì bị Đỗ Du Dư ở phía sau không ngừng kéo đi, vẫn cố giãy ra muốn đánh với bọn kia một trận.

“Đừng quậy nữa, anh sao lại chấp nhặt với bọn đó?”

Trong lòng Chung Lý tràn đầy phẫn uất, ra tay không kịp suy nghĩ, nắm tay vung về phía sau, trúng ngay mặt Đỗ Du Dư.

Đỗ Du Dư bất ngờ bị ăn đòn, trúng ngay vào giữa cằm, răng đập vào môi, không nói được lời nào. Chung Lý cũng ngăn người ra.

Hai người trở lại xe, không gian phía sau tương đối rộng rãi, Đỗ Du Dư lấy hộp cứu thương ra, bắt đầu tự xử lý vết thương trên mặt mình.

“Xin lỗi.”

Thấy Chung Lý cúi đầu, Đỗ Du Dư ấn chặt khóe miệng chảy máu, ngược lại cười nói, “Cú đấm này, có lẽ anh đã muốn đấm từ lâu rồi.”

Chung Lý bị người kia nói toạc móng heo ra, trong một lúc mặt đỏ bừng lên.

“Có chuyện gì cũng đừng giấu ở trong lòng. Ở trước mặt tôi, muốn nói gì muốn làm gì, thì cứ việc làm như thế.”

Mặt Chung Lý tím ngắt một hồi, nhin không được lại ‘bóp’ ngay bản mặt tươi cười đó một cú, “Mẹ nó dám làm chuyện đó với ông! Mày uống rượu nhiều quá nên nhũn não rồi hả!?”

Đỗ Du Dư bị đánh té ra khỏi chỗ ngồi, còn cười, “Nhìn anh như vậy, tôi lại say, làm sao có thể kiềm chế được?”

“Như vậy là như thế nào?”

“Là khiêu khích người khác.”

“Bố lão!”

Chung Lý vừa thẹn vừa giận, lại định bóp thêm cú nữa.

Đỗ Du Dư cũng không ngu mà nắm đó làm bao cát, “Anh như vậy, là mở đường đến miệng mà không cho mèo ăn, làm gì có đạo lý như thế?”

“Đệt! Ông là bạn mày! Mày bị tình trùng thượng não nên lú rồi phải không!?”

“Đúng vậy, là do tôi sai. Nhưng người thổi lửa là anh, anh không dập lửa thì còn ai dập nữa.”

“Đừng có lão! Liên quan gì đến ông!?”

“Còn không phải sao? Tôi vốn ‘không được’, lại bị anh khiêu khích đến ‘được’, chẳng phải anh nên chịu chút trách nhiệm à?”

“Nhắm thú!”

Vừa tức giận mắng chửi nhau, vừa hả hê đánh một trận, Chung Lý mệt đến thở hồng hộc, tuy vậy mà cục tức khí vón lại trong ngực cũng đã tan biến đi.

Đỗ Du Dư để bảo vệ cho mặt mũi không bị móp méo, cũng ra tay đánh trả. Đến khi mặt người nào cũng đỏ lôm, sức cùng lực kiệt mỗi thằng tự ngồi dựa vào một bên xe, nhìn đối phương nhếch nhác, bèn im lặng trong chốc lát.

“Xin lỗi anh mà.” Đỗ Du Dư vừa bị đập một trận xong, vẫn xin lỗi một cách nhã nhặn.

“Ông đếch tin.”

“Lần sau khi ở bên cạnh anh, tôi sẽ luôn tỉnh táo đúng luật dành cho người lái xe.”

“Biến đi! Ông bị mày chiếm tiện nghi mất rồi còn đâu!”

Đỗ Du Dư cười nói, “Anh cũng có thể chiếm lại mà.”

“Đệt, chiếm cái móc xì!” Chung Lý mắng một tiếng, nhưng cơn giận đã bốc hơi từ đời nào, “Mày thiếu ông một món nợ đấy.”

Đỗ Du Dư mỉm cười, “Được.”

Chung Lý bị người kia đối mặt ôm lấy, vỗ nhẹ lên lưng, cầm tì lên vai nhau, dù cơ thể tiếp xúc thân mật cũng không nảy sinh cảm giác quá chán ghét.

Mặc kệ là ai đúng ai sai, đem đó làm ra loại chuyện như vậy, hẳn không nhận được, cả Đỗ Du Dư cũng không ngoại lệ.

Nhưng người này mặc tình cùng hắn dấm đá trút giận, không lộ ra thái độ kiêu căng của một người bề trên, vì thế tâm tình của hắn rất khó nói nên lời.

8. :8:.

:8:.

Thế là làm hòa với Đỗ Du Dư. Chỉ cần không nhớ tới sự kiện đó, Chung Lý thật ra vẫn rất lưu luyến cảm giác ở bên cạnh người kia.

Đỗ Du Dư ánh mắt luôn cười, gương mặt dịu dàng kể cặn chuyện trò, không mang chút vẻ trịch thượng của kẻ bề trên, như thế mà nhã nhặn mà thanh thoát, khiến người ta không thể nào ghét nổi.

Nhưng bảo hắn chủ động đi tìm Đỗ Du Dư, hẳn làm không được.

Chung Lý trần trọc mấy ngày, cô bạn gái lại nôn nóng thúc giục, đành phải mở lời với Đỗ Du Dư, “Tôi có người bạn muốn làm ca sĩ, nếu được thì cậu xem giúp tôi một chút, coi có hy vọng gì không?”

“Ừm?” Đỗ Du Dư nhướn mày, nhưng vẫn giữ vẻ kiên nhẫn hòa nhã, “Bạn thế nào?”

“Bạn bình thường thôi...”

Đỗ Du Dư lại nhướn mày tiếp, như muốn nói “Bạn bình thường không tới mức khiến anh phải mở miệng nhờ người khác.”

Chung Lý bị nhìn thấu, lập tức thấy ngại lẩn nhúc đầu, “Là bạn gái của tôi. Mới quen nhau thôi, chưa kịp giới thiệu với cậu...”

Lần này lông mày Đỗ Du Dư nhướn lên rất cao, chữ ‘ra vậy’ được kéo rất dài, “Cũng được, hẹn bữa nào gặp mặt đi.”

Ba người hẹn nhau ở một nhà hàng uống trà, tranh thủ gặp gỡ làm quen trước, lúc ấy cũng không xảy ra vấn đề gì. Cô bạn gái bình thường rất kiêu căng, trước mặt Đỗ Du Dư cũng không dám làm cao. Chung

Lý đặc biệt chăm sóc cô nàng rất chu đáo, hồng duy trì tâm trạng tốt đẹp này, lát nữa thể hiện sẽ không bị ảnh hưởng cảm xúc.

Sau đó đi đến phòng ghi âm, để cho bạn gái hấn thử giọng. Đỗ Du Dư từ đầu đến cuối chỉ cười không phát biểu gì, đôi bàn tay mảnh khảnh đan chéo nhau thành hình chữ thập.

Nghe xong hoàn chỉnh một khúc, Chung Lý đứng cách lớp kính thủy tinh, giơ tay làm động tác cổ vũ, rồi quay lại hỏi Đỗ Du Dư, “Thế nào?”

Đỗ Du Dư tháo tai nghe xuống, cười cười, “Thứ lỗi tôi nói thẳng. Cô ấy học nhạc, căn bản chỉ là phí thời gian.”

Chung Lý không khỏi sửng sốt, “Nhưng thầy cô ấy cũng bảo cổ có tư chất mà.”

“Thầy không bảo vậy, làm sao lấy được tiền của trò?”

“...”

“Điểm duy nhất cô ấy giống người nổi tiếng, đó là mắc bệnh ‘sao’. Nói chung quên việc đó đi, càng sớm càng tốt.”

Chung Lý không khỏi tức giận. Tuy rằng bạn gái hấn dung mạo bình bình, nhưng năng lực chuyên nghiệp vẫn tốt, cũng từng nhận được một số giải thưởng, bị Đỗ Du Dư chê bai không tiếc lời như vậy đúng là không chịu được.

“Cậu có thành kiến với cổ!”

“Tại sao tôi lại có thành kiến với cô ấy?”

Chung Lý bí rị một hồi, không tìm ra được lý do thành kiến, đành nói, “Khụ, cậu quá khó tính.”

“Còn anh thì quá dễ tính.”

“Chỉ ít cũng nên cổ vũ...”

“Không được là không được. Thế giới giải trí không phải trại từ thiện. Trừ phi cô ấy có hậu đài, trước lót sẵn hai mươi triệu để quảng bá tuyên truyền, không thì thôi.”

Chung Lý nóng nảy, “Mấy câu như vậy, làm sao tôi nói ra cho được.”

“Nếu anh thấy ngại, tôi có thể nói giúp anh.”

Chung Lý vội vã giữ người kia lại. Đỗ Du Dư một khi đã lên cơn cay độc rồi, nói năng không chút nể nang, để cho bạn gái bị bẽ mặt, Chung Lý hấn còn là đàn ông sao?

“Thôi được rồi, để tôi tự nói.” Lúc này cô bạn gái đã đi ra, vẻ mặt vô cùng tự đắc, Chung Lý đã thấy đúng tã rất trúng đầu rồi, nhưng vẫn cắn răng bước qua.

Người ta đang cao hứng lại dội một gáo nước lạnh, chẳng khác nào tự đi chịu đòn. Quả nhiên Chung Lý còn đương lấp ba lấp bắp, cố gắng uốn chuyển truyền tải lại lời vàng ý ngọc của Đỗ Du Dư thì đã bị ăn năm ngón tay vào mặt. Mỗi tình nguyên bản vô cùng gượng ép phút chốc đã bị đánh một phát cho ô hô ai tai, hôi phi yên diệt.

Trơ mắt ra nhìn ‘cực bạn gái’ tức đến thở hồng hộc bỏ đi, còn thuận tiện đập ngã cửa, động tác vô cùng thiếu văn hóa, Chung Lý không tránh khỏi cảm giác buồn bực.

Vốn dĩ cố gắng mặt dày đến nhờ vả Đỗ Du Dư, là hy vọng giúp bạn gái hoàn thành ước mơ, nhờ đó có thể thúc đẩy quan hệ cả hai tiến triển hơn, ai dè đã xôi hỏng bỏng không, lại còn đứt cái rụp như vậy. Đạo này sao vận xui cứ liên tục kéo tới đè xuống đầu hấn thể nhỉ?

Đối với sự rầu rĩ của Chung Lý, Đỗ Du Dư không cảm thông chút nào, lại còn xát muối, “Anh không cần phải khổ sở làm gì. Tâm lý và nhân phẩm cổ đều quá tệ, tính nết lại cổ quái, đừng nói là làm vợ chồng, làm bạn thôi cũng đã thấy không ổn rồi. Chẳng nhẽ anh chịu được sao?”

Chung Lý lắc đầu, “Bỏ đi.” Chuyện đã đến nước này, cũng đành chấp nhận số phận, rằng bản thân vốn không có duyên với phụ nữ, có cưỡng cầu cũng không được.

Đỗ Du Dư vẫn tiếp tục đâm kim rải muối, “Người như vậy mà cũng lọt vào mắt của anh, anh thật không biết kén chọn gì cả.”

Chung Lý đáp, “Con gái thích làm cao một chút cũng là chuyện bình thường mà. Cậu kén chọn như vậy, cỡ nào mới cho vừa vào mắt?”

“Cỡ như anh.”

Chung Lý sững sốt.

Đỗ Du Dư cười nói, “Trình độ cỡ cô ta, thứ lỗi tôi không thể nâng nổi người bất tài. Anh có muốn thử một chút không?”

Chung Lý tròn mắt.

“Đừng có đem tôi ra đùa. Hai mươi ngàn tôi còn không có nữa là.”

Đỗ Du Dư mỉm cười, “Anh không cần phải lo. Na, nếu anh muốn vào trong giới thì tôi có thể giúp anh.”

Chung Lý không nghĩ ngợi nhiều, liền xua xua tay, “Giống như lần trước đó hả? Thôi quên dùm cho. Giờ đi lại rai vài ly, mừng tôi vừa bị đá xong.”

Vậy mà ngày hôm sau Đỗ Du Dư lại đến tìm hắn, còn mang theo cây đàn guitar mới cáu mà hắn hằng tha thiết ao ước, bảo là mượn cho hắn.

Chung Lý dẫn mặt ra nhận lấy đàn, trong lúc còn đang bàng hoàng sợ hãi, thì Đỗ Du Dư đã cười nói, “Thực lực dĩ nhiên là quan trọng nhất. Nhưng nếu trang bị có gì không hài lòng, tôi có thể giúp anh đổi thành đồ tốt.”

“...”

“Chuẩn bị, chuẩn bị đi.”

“Chuẩn bị cái gì?”

Đỗ Du Dư sờ trán hắn một chút, “Choáng à? Anh không nghĩ đến việc gia nhập công ty giải trí chính quy sao?”

Chung Lý ‘hả’ một tiếng, mắt tròn mắt dẹt, mồm há hốc.

Những ngày tới đó, thành viên trong band bắt đầu luyện tập như điên. Bởi lẽ đột nhiên họ được mời đi hát mở màn, làm nóng cho một concert nhỏ. Bản DEMO gửi cho các công ty cũng có hồi âm, trong lúc buổi diễn ở quán bar, cũng có vài nhân vật nổi danh trong nghề ngồi bên dưới nghe.

Tuy chỉ là những bước tiến nhỏ, nhưng cũng đủ khiến mọi người hưng phấn.

Chung Lý cảm thấy đau đầu nhức óc, hắn biết mọi sự đều nhờ một tay Đỗ Du Dư giúp đỡ, chẳng những thế, tựa như chỉ cần hắn chịu mở miệng, sẽ còn nhận được những cơ hội tốt hơn thế nữa.

Trong khoảnh khắc có cảm tưởng như Đỗ Du Dư đang trải cả thế giới xuống trước mặt hắn, cho hắn tận hưởng cảm giác thỏa mãn muốn chọn gì thì chọn, thế nhưng hắn chỉ thấy hai đùi run lập cập, hoa cả mắt đau cả đầu, vừa lơ ngơ chẳng biết phải làm gì, lại vụng về không biết nên cư xử sao cho phải, thậm chí đánh mất cả hứng thú biểu diễn.

Đỗ Du Dư tựa hồ như muốn đẩy hắn về phía trước một cái thật mạnh, ra tay trợ giúp một phen, chỉ cần Chung Lý rảnh rỗi, Đỗ Du Dư có nơi cần đi xã giao, sẽ lập tức cấp Chung Lý theo. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, mấy đài truyền hình lớn đều điểm mặt qua một lượt, mấy ngôi sao lớn nhỏ trong công ty hắn cũng đã nhìn nhận mắt. Thậm chí cả Nhan Khả cũng tốt bụng sốt một phần cơm cho hắn ăn chung.

Cả ngày theo đuổi Đỗ Du Dư, rồi Đỗ Du Dư giới thiệu cho hắn cái này, giới thiệu cho hắn cái nọ, toàn những người nổi tiếng mà chỉ nghe tên thôi đã cảm thấy rét. Cùng với những người đó ngồi chung một bàn tiệc, Chung Lý thực sự không biết mình đang ăn cái gì nữa, càng không biết phải góp vào câu chuyện của

họ như thế nào. Hắn giống như người ngoài hành tinh, hoàn toàn không có khả năng giao tiếp bằng ngôn ngữ của nhân loại.

Không những phải khách sáo lễ độ, mà trong lúc nói chuyện, Chung Lý phải căng não hết mức cho phép mới hiểu được đối phương nói gì. Đến khi ra khỏi nhà hàng rồi, không chỉ đầu đau như sắp vỡ, mà bụng còn kêu như trống đánh.

Ngày đến ngày đi, Chung Lý hoàn toàn không có dáng dấp gì của người một bước lên mây, ngược lại, y như bệnh nhân vừa mới trốn trại.

Bởi vậy, đến khi Đỗ Du Dư lại hẹn hắn, nói là tham gia hát hò trong tiệc sinh nhật của bà xã một ông giám đốc công ty nào đó, chân Chung Lý lập tức sụm xuống, “Tôi không đi.”

“Hừm? Sao vậy?”

“Lâu lắm rồi tui chưa được ăn no...”

Lúc hắn còn trà trộn vào tiệc của người ta, có thể trốn vào trong góc thỏa sức đánh chén, còn có cơ hội nếm không ít của ngon vật lạ. Đến khi đi xã giao với Đỗ Du Dư rồi, đứng lâu đến nỗi cả ly kem cầm trên tay cũng chảy hết, cả cơ hội liếm tý xíu hắn cũng không có.

Hắn là người chất phác, so với việc hưởng hư vinh của người nổi tiếng, không bằng lực hấp dẫn của việc được ních đầy bao tử.

Đỗ Du Dư hơi chao nghiêng đầu, vẻ mặt vừa bực mình vừa buồn cười, “Anh không biết cái gì gọi là cơ hội sao?”

Chung Lý sửa xe cả ngày trời, đã thấy mệt bã người, tay cầm hai cái bánh bao móc ra từ trong tủ lạnh, ai oán nói, “Thì đã nói rồi, tui chỉ là người thô lỗ thôi...”

Đỗ Du Dư nở nụ cười, dường như thấy bộ dạng của người kia rất đáng yêu, hai tay giữ lấy vai Chung Lý, chậm rãi dán sát người lại.

Đến khi chuông cảnh giác của Chung Lý báo động rằng Đỗ Du Dư sắp hôn hắn, thì hai phiến môi đã dán chặt lấy nhau. Vật thể xâm nhập trong khoang miệng ram ráp, mang theo ẩm ướt và sức nóng, duy trì trong chốc lát thì tách ra.

Rồi lại tiếp tục!

Da đầu Chung Lý run run, khóe miệng co giật.

Đỗ Du Dư cười dờn mặt ra, khẽ hít sâu hai cái, tư thế hơi ngược cầm lên nhìn rất duyên dáng, thấy mặt mày Chung Lý xanh mét, liền trêu chọc hắn, “Không quen sao?”

Chung Lý bị ôm lấy, trên mặt trắng xanh lẫn lộn, “Tôi coi cậu là bạn!”

Đỗ Du Dư cười, “Tôi biết.” Miệng nói vậy nhưng lại càng ôm chặt lấy Chung Lý hơn. Cúi đầu xuống xâm chiếm lấy môi hắn, đầu lưỡi tiến vào trong.

Chung Lý bất ngờ không kịp đề phòng, môi bị bắm chặt quyết liệt, hôn đến mức hắn cảm thấy khó thở, đối với đầu lưỡi đang phóng túng bừa bãi bên trong có chút cảm tức, chống cự mãi mới đẩy được Đỗ Du Dư ra. Hắn lấy tay lau khóe miệng, tức giận nói, “Cậu làm gì hả!”

Cơ thể Đỗ Du Dư vẫn tiếp tục đè lấy hắn, ánh mắt bỗng trở nên ướt át, thấp giọng nói, “Là bạn cũng có thể làm vậy mà.”

Biểu cảm mê hoặc đầy ma mị của người kia khiến Chung Lý bỗng chốc không dám nhìn thẳng vào, vội lớn tiếng mắng, “Vớ vẩn!”

Âm hưởng của Đỗ Du Dư tựa như thôi miên, “Chỉ là hôn nhau thôi, có gì nghiêm trọng đâu, cũng thật sự rất thoải mái phải không? Anh chưa có bạn gái, tôi cũng còn độc thân, chúng ta làm vậy đâu có lỗi với ai.”

“...Nhưng cậu đâu phải gay.”

“Hôn nhau thôi đâu lập tức biến thành đồng chí. Không lẽ anh phải sao?”

“...” Chung Lý đột nhiên hết đường phản bác.

Hơi thở dần tiến sát lại, sắp sửa tiếp tục thân mật, Chung Lý hoảng hốt, vội quay đầu muốn tránh đi, đã bị Đỗ Du Dư nâng lấy phía sau ót hần. Người kia gương mặt nam nữ khó phân, môi đã kề sát miệng hần thủ thủ, tay vuốt ve lấy eo hần, ánh mắt muôn vàn mềm mại, “Anh ghét đến vậy sao?”

“....”

Nội tâm Chung Lý giằng xé dữ dội, mày nhú chặt thành một đường thẳng, hần rất khó nói ra chữ ‘ghét’. Cũng tin rằng trên đời có nhiều người không dùng được chữ ‘ghét’ với người đàn ông này, bởi lẽ thần thái khi sống tình dâng lên trong khoe mắt của người ấy, phi thường gợi cảm.

“Cũng không hần là... ghét...”

Đỗ Du Dư lập tức nghe lời phải, “Không là được rồi.”

“Nhưng mà...”

Còn chưa kịp cãi lại thì đã bị Đỗ Du Dư đè ra hôn tiếp, còn cố tình áp đảo, khiến Chung Lý đứng không vững, chỉ biết la lên ú ớ, tay chân khuả khoắc loạn xạ, cuối cùng đành phải hoàn toàn dựa vào lực chống đỡ từ tay người kia, mới tránh khỏi thảm cảnh té ngã xuống đất.

Ở trong tư thế mù mịt, rất khó lòng chống cự lại bị hôn sâu thật lâu, Chung Lý mới nghĩ thông, việc quái gì phải cãi lý lẽ với thằng này, chẳng phải chỉ cần nói ‘Ông không muốn hôn với mày!’ là được rồi sao?

Đáng tiếc đã muộn rồi, người thiếu lạnh lẽo đành chấp nhận bị thiệt.

Đến khi kết thúc hôn hít, hạ thân vẫn còn tiếp xúc với nhau, đều đã nổi lên phản ứng, Chung Lý xấu hổ cùng cực, đỏ mặt nói, “Chuyện, chuyện này thật là...”

Đỗ Du Dư lại dùng loại âm thanh khiến xương cốt người khác phải mềm rục, “Thoải mái không?”

Chung Lý vô cùng quẫn bách, tìm thiếu điều ngừng đập, lớn tiếng nói, “Chúng ta đi ăn cơm!”

Đỗ Du Dư cười cười, hạ tầm mắt xuống thấp, “Anh tính để vậy mà ra ngoài sao?”

Chung Lý xấu hổ, giận dữ nhảy ra, hai tay bảo vệ chỗ xx mà chạy vào toilet.

Đến lúc hần đi ra, Đỗ Du Dư cũng đã tự giải quyết xong, nhìn về mặt hần vẫn không tự nhiên, liền thoải mái nói, “Chung Lý, anh thật bảo thủ.”

Trong lúc thanh tỉnh mà làm ra chuyện kinh thế hãi tục, còn dám nói hần bảo thủ?

“Anh cố kỵ nhiều như vậy làm gì? Không hại người, cũng chẳng hại mình, làm chuyện thoải mái cho mình chút xíu cũng có gì đâu.”

Chung Lý tuy cảm thấy không đúng, nhưng bảo hần tranh cãi nhất định sẽ thua, hơn nữa Đỗ Du Dư dù nhìn từ góc cạnh nào, thì gương mặt đó cũng không thể gần với mấy chữ như ‘dê xồm’, ‘dâm dăng’, ‘ác ôn’ được. Hần chỉ có thể lầu bầu, “Ông đầu óc thiếu cận, nói mấy câu dài dòng thế nghe không thủng đâu.” Rồi đi tìm ví, chuẩn bị mua đồ ăn.

Đỗ Du Dư cười ôm vai hần, “Tôi biết mà.”

Chung Lý dù ngốc đến đâu, cũng biết đàn ông hôn nhau là có vấn đề, hần phân biệt rõ ranh rành, đàn ông và phụ nữ yêu nhau là như thế này thế này, còn Âu Dương trước đây cùng với thằng quý nhà họ Tiểu là như thế kia thế kia. Vậy còn hần và Đỗ Du Dư? Làm sao có thể tùy tiện hôn bậy được.

Tuy Đỗ Du Dư luôn tỏ vẻ trấn an kiểu ‘có gì phải lẩn tẩn’ nhưng ngặt nỗi Chung Lý không tài nào quen được, lần nào cũng tránh trái tránh phải, giẫy dụa mãi mới trốn thoát thành công.

Mà lần nào Đỗ Du Dư cũng chỉ cười cười, có vẻ như lấy vậy làm vui, dù Chung Lý có đẩy mặt ra không chút nể tình, lắc đầu nguây nguây đi chẳng nữa thì người kia cũng không hề tức giận, thậm chí lâu lâu còn bày ra vẻ mặt làm nũng.

Căn bản là bởi vẻ ngoài người kia quá đáng yêu, cũng là nguyên cớ khiến người khác luôn muốn khoan dung không chấp nhặt với, vì thế giữa hai người cũng không xảy ra chuyện ầm ĩ gì.

Hôm nay Đỗ Du Dư lại tiện đường đến đón hân tan ca, Chung Lý rất thích vì nghĩ có thể tiết kiệm được tiền đón xe bus, trong khi mấy người công nhân ở hãng xe thấy hân thường xuyên trèo lên xế xịn, tám phần là vợ được đại gia bà bà nào, bắt đầu đá lông nheo lia lịa.

“Chung Lý, ‘chị ấy’ giàu như vậy, mặt mũi tròn méo thế nào, đẹp hôn?”

“Đi chết đi!” Chung Lý vừa lạnh lẽo thay bộ đồ lao động ra vừa đáp, “Người đẹp chân dài đấy! Hâm mộ không?”

Lúc chui vào xe, nhin không được quay lại nhìn người đang ngồi ở vị trí lái xe, Chung Lý cảm thấy nói ‘người đẹp chân dài’ cũng không phải ba hoa. Không biết vì cái gì mà Đỗ Du Dư không dứt khoát chuyển từ hậu đài ra ngoài sân khấu, thật lãng phí cho một gương mặt sáng giá như vậy.

Lấy điện thoại ra coi, tin nhắn đầu tiên là do Âu Dương gửi đến, hỏi xem chiều nay hân có về ăn cơm không. Chung Lý thấy mặc cảm tội lỗi ngập tràn, khi nhớ ra là dạo này hân chẳng mấy khi về nhà ăn cơm chiều, suốt ngày đi chỗ này chỗ kia với Đỗ Du Dư, hoàn toàn quên bằng việc phải quan tâm Âu Dương nhà hân.

“Đỗ Du Dư, nếu được thì chiều nay đến nhà tôi ăn cơm đi, có gì tôi bảo Âu Dương nấu nhiều cơm hơn.”

Đỗ Du Dư cười khởi động xe, “Hôm nay chúng ta đến chỗ Từ Diễm, chắc đã chuẩn bị đồ ăn đâu ra đấy rồi. Không phải anh cũng muốn gặp Nhan Khả sao?”

“Ai, nhưng mà cậu cũng thấy tôi gần đây rồi đó, không mấy khi quan tâm đến Âu Dương.”

Hân về nhà quá muộn, Âu Dương chờ không nổi đành đi ngủ trước, đến khi hân thức đi làm thì vẫn còn chưa dậy. Mỗi lần nhìn đồng hồ ăn khuya ê hề còn lại trong tủ lạnh, hân lại thấy mình giống như ông chồng hư đốn, để mặc vợ vô vô ở nhà trông cửa.

Đỗ Du Dư thản nhiên đáp, “Ai cũng lớn hết cả rồi, đều có cuộc sống riêng, sao anh ấy lại cần anh phải chăm sóc.”

Chung Lý nghĩ đến Âu Dương chẳng khác gì góa phụ áo đen, ngay cả trò chuyện dăm ba câu cũng hiếm hoi, ngấm lại bản thân dường như đang ‘trọng sắc khinh bạn’ vô cùng thiếu nghĩa khí, không khỏi rối rắm.

Đến nhà của Từ Diễm, người ra mở cửa lại là Nhan Khả đang mặc quần áo ở nhà, nhờ thế Chung Lý mới biết Nhan Khả và Từ Diễm ở chung với nhau, hân kinh ngạc vô cùng, mặt chẳng hiểu sao lại nóng lên.

Nhan Khả chuẩn bị rất nhiều món, ngoài mấy món tự nấu ra, còn gọi bên ngoài mang thêm, bày ra một bàn đầy ụ, cho mười người ăn còn dư, Chung Lý nhìn thôi cũng đã thấy no mắt lắm rồi, “Chúng ta ăn chưa?”

Nhan Khả cười, “Anh cứ thư thả, đợi Từ Diễm về đã.”

“A a a đói quá đói hết xì quách rồi!!” Quả nhiên Từ Diễm vừa về đã kêu la ồm tỏi, âm thanh có vẻ sức tàn lực kiệt.

Cậu ta vì một phút nông nổi mà tham gia vào một show truyền hình, mỗi tuần chỉ được cấp cho hai mươi đồng ăn uống, thành ra ngày nào cũng đói điên người, lại thêm đang trong giai đoạn tuyên truyền cho album mới, cho nên mỗi ngày đi làm bao nhiêu thể lực đều bị vắt ráo trọi, ráng chịu đựng cho đến hết ngày là đầu cũng muốn bốc khói.

“Bao tử đau quá hà... không, bụng cũng đau nè... A a a, toàn thân chỗ nào cũng đau...”

Chẳng thèm chào lấy khách khứa một câu, Từ Diễm liền sà ngay vào bàn ăn, lệ nóng doanh tròng, vừa ăn lấy ăn để vừa lên án kẻ lể.

“Lại còn không cho người ta ăn cơm, quá đáng vừa vừa thôi chứ... Bọn họ thì ăn thịt nướng, còn người ta chỉ được đứng một bên ngó! Tôi giặt sạch nhiều như vậy, mà chỉ cho có một tẹo cơm!”

Từ nhỏ đến lớn chưa từng phải xác bác xang bang như vậy, Từ Diễm ủy khuất không thôi. Hùng hực ăn như chín trâu ba hổ mà cần quét một lượt, xương cũng chưa thèm phun ra, đến khi bát trên bàn chồng lên thành một ngọn núi con con thì mới bắt đầu thả chậm tốc độ lại.

Nhìn Từ Diễn bị bỏ đói đến tội, Đỗ Du Dư quay sang nhìn Nhan Khả, “Hồi đó thấy anh chơi trò này cũng có đến nỗi nào đâu?”

Nhan Khả cười nói, “Thì bình thường cũng phải sống tiết kiệm mà, một tuần không tiêu quá số đó cũng từng trải qua, nên đã quen rồi.”

Từ Diễn đang ngậm một họng cơm cũng tranh thủ nói leo, “Thì bởi em nhìn thấy anh ấy thắng dễ quá nên mới... khổ vậy nè...” nói đến đó thì hai hột cơm trong miệng rớt ra.

Trước cảnh tượng này, Chung Lý cũng phải khen, “Từ Diễn thật đẹp trai.”

Cho dù có giống như hà mã đang ngốn ngấu, phàm ăn tục uống thế nào đi chăng nữa, cũng hết như đang quảng cáo cho món ăn ngon lành nào đó. Trên màn hình thì sấm vai một vương tử tỏa sáng, đến khi lén lút trốn trong nhà ngậm tiếp thêm lương thực cũng có thể đáng yêu đến vậy.

Đỗ Du Dư nhướn nhướn mày, từ chối cho ý kiến, “Vậy sao?”

Chung Lý nhìn hồi lâu, Từ Diễn vẫn còn đang ghen ngào nạt năng lượng, nhịn không được lại rên ư ử, “Làm nghệ sĩ thiệt khổ quá đi.”

Đỗ Du Dư bắt chéo chân, uống nước trái cây, mỉm cười nói, “Cho nên anh mới không muốn làm ngôi sao.”

Từ Diễn giận tím mặt, tức tối xả khói, “Hừ, anh còn nói! Người gì đâu mà không có lương tâm gì hết, gọi một cuộc hỏi thăm chờ đồ mắt cũng không thấy! Cho dù em trai anh có chết vì đói chắc anh cũng chẳng biết tới! Hừ! Trong lúc người ta đang đói treo mỏ, chắc chắn là các người lại đang vui vẻ ăn uống ê hề chỗ nào đó đúng không!? Đúng là vô tương tâm mà...”

“Anh cũng bận đấy thôi.” Đỗ Du Dư vô tình nhìn Từ Diễn cười, “Làm gì rảnh rang lo cho cậu.”

Từ Diễn ăn vạ không được cảm thông, tức giận ném hộp khăn giấy về hướng Đỗ Du Dư - đang đi ra chỗ khác nghe điện thoại - rồi chuyển sang mè nheo Nhan Khả kể bên, “Chỉ có anh là tốt nhất thôi, ở nhà lo canh rau muống với cà dầm tương...”

Tay cậu ta vô cùng tự nhiên để trên đùi Nhan Khả. Đương sự thì không có cảm giác gì, chỉ có Chung Lý là lại bị tác động đến mặt đỏ mang tai, bứt rứt đứng ngồi không yên, vì trí tưởng tượng không cưỡng lại được của mình mà xấu hổ vô cùng.

Dường như được dỗ dành lại càng thêm kích thích, Từ Diễn tiếp đó liền hôn một cái lên mặt Nhan Khả.

Chung Lý hoảng hồn như bị sét đánh, ầm một cái đến cổ cũng đổ.

Nhan Khả có chút ngượng ngùng, đẩy đẩy cậu ta ra, “Đừng phá nữa.”

Từ Diễn lầu bầu, “Có người ngoài đâu mà lo.” Nói xong chẳng những không chịu buông tay, mà còn kê môi tới hôn lên môi người kia.

Cảnh tượng hai chú đàn ông khóa môi nhau sống động đến mức Chung Lý mắt chữ O mồm chữ A. Đây là lần đầu tiên hần chân chính nhìn thấy một đôi đồng chí, hơn nữa lại là nhìn trực diện, mắt trở ra như cặp ốc bươu vàng, suýt tý nữa là rơi tòm xuống ly rượu đang cầm trong tay.

Từ Diễn trừng mắt, “Gì chứ, lạ lắm sao? Đừng có ngây thơ thế, bộ anh không phải đang cặp với Đỗ Du Dư à?”

Chung Lý lúc này mới sực tỉnh ra, vội xua xua tay, “Hả? Cậu hiểu lầm rồi, tôi đâu có...”

“Hử?” Từ Diễn nhướn mày, đúng là anh em bà con có khác, cả điệu bộ cũng na ná nhau.

Chung Lý vội vỗ tấm ngực rộng của mình, “Cậu xem tôi có giống đối tượng của anh cậu không? Tôi với anh cậu chỉ là anh em tốt thôi, hơn nữa tôi thích phụ nữ mà.”

Từ Diễn quay đầu ngó bóng ông anh họ phía kia, rồi quay lại nhìn Chung Lý, đánh giá hần một phen, “Nhưng tôi cảm thấy anh tôi rất thích anh.”

“Hả?”

“Nếu anh không phải thì nên cẩn thận một chút đi.”

“Ồ, vấn đề gì?”

“Bảo hiểm môn.”

Nhan Khả phun nước trà trong miệng ra, còn sắc mặt Chung Lý thì cứ gọi là nửa trắng nửa xanh. Từ Diễm đã điểm trúng tử huyết của hắn, chẳng khác nào đang đi giữa trời nắng thênh thang bỗng nhiên âm một cái sét đánh đen thui, lỗ tai cháy khét lẹt, oánh cho lá gan hắn vỡ ra từng mảnh.

Vừa đúng lúc Đỗ Du Dư nghe điện thoại xong quay lại, tự nhiên quàng vai Chung Lý, “Đi uống rượu không? Có chỗ này được lắm...”

Vừa nghe tới rượu, Chung Lý lại nhớ đến thảm trạng sau lần say đó, mông lại theo phản xạ mà nhói lên mấy cái, bỗng dừng hết dám nhìn mặt Đỗ Du Dư.

“Tôi ăn no rồi, tôi đi trước.”

“Sao? Cũng được, anh chờ một chút, tôi đưa anh đi.”

Chung Lý sợ đến mức vội vàng nói, “Thôi khỏi, không tiện đường đâu.” Nói xong ừ té chạy ra cửa.

Đỗ Du Dư khẽ nhíu mày, lướt qua vẻ mặt thoáng bất an của Nhan Khả, đến khuôn mặt tỉnh bơ như sáo của Từ Diễm, trừng mắt liếc một cái rồi đứng lên đi theo Chung Lý.

Cuối cùng Chung Lý vẫn trèo lên xe Đỗ Du Dư, đến trước cửa nhà thì ngại ngừng nói, “Cám ơn nha, hẹn gặp lại.”

Đỗ Du Dư mỉm cười, đột nhiên nhích lại gần, hôn lên bờ môi hắn.

Chung Lý kinh hãi há hốc miệng, ngược lại tạo điều kiện cho đầu lưỡi Đỗ Du Dư men theo khe hở lách vào.

Hắn biết Đỗ Du Dư thích như vậy, cảm thấy như vậy là rất vui, nhưng hắn nuốt không trôi. Cảm giác đầu lưỡi ram ráp cọ trên môi khiến lông tơ hắn dựng đứng. Cố gắng chống cự thoát khỏi lồng ngực Đỗ Du Dư, chưa kịp mở cửa xe ra đã bị người kia kéo trở lại.

“Chốc nữa đã...”

Cầm cửa Chung Lý bị bắt lấy, hôn một cách mãnh liệt riết ráo, thở cũng thở không nổi, hai tay vung vẩy khua khoảng loạn xạ, để lại không ít dấu tay in trên lớp thủy tinh.

Vất vả lắm mới quay mặt đi chỗ khác được, hắn tức giận nói, “Cậu còn làm nữa là tôi giận thật ghen!”

Đỗ Du Dư cười ôm eo hắn, kéo hắn ngồi trên đùi, lại chặn lấy miệng hắn, như muốn dùng hết lưỡi công mà khiêu khích hắn.

Chung Lý bị hôn xanh xám cả mặt, cảm thấy dường như môi và lưỡi của Đỗ Du Dư có khả năng hút đi tinh khí của người khác, rất đáng sợ. Môi hơi tách ra chút, đã nghe Đỗ Du Dư thấp giọng nói, “Tôi thích anh lắm.”

Chung Lý không hiểu, chỉ biết tim đang đập bịch bịch. Nhưng kể tiếp thì hắn nhận ra rằng tay Đỗ Du Dư đã để lên mông hắn, còn trắng trợn nhéo mạnh.

Hiện tại, đường đến trạng thái ‘thoát xác’ của Chung Lý không còn bao xa, cũng không hiểu được vì sao một người khỏe mạnh tráng kiện như hắn, lại có cảm giác sợ hãi đối với một Đỗ Du Dư đáng người thư sinh lại trắng trẻo như con gái, trong lúc hoảng quá mà buột miệng, “Má ơi biến thái, kinh tởm quá ~”

Đỗ Du Dư lập tức dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Chung Lý nhìn thấy rõ ràng đang đầy trong đôi mắt kia là vẻ đau lòng do bị đả kích cùng ủy khuất, trong chốc lát lại thấy tội lỗi đầy mình, hắn luống cuống một lúc rồi nói, “...Được, được rồi, cậu tiếp tục đi.”

Đỗ Du Dư dĩ nhiên không tiếp tục. Chung Lý sau khi xuống xe vẫn còn đang xấu hổ, thì người kia đã quay đầu xe chạy đi mất rồi.

9. .:9:.

.:9:.

Chung Lý biết lần này mình đã chọc giận Đỗ Du Dư không nhẹ, bởi người kia hoàn toàn phớt lờ hẳn luôn rồi.

Tuy hẳn mới là người bị hại, nhưng đứng lại hiện trường mà phán xét, đối với bạn bè mà xài từ ‘biến thái kinh tởm’, thì tội này hình như nặng hơn tội dâm dục.

Chung Lý có chút không thông, bình thường hẳn chơi với đám bạn, nói năng tùy tiện với khó nghe cỡ nào cũng từng có, nhưng chưa thấy ai vì lời nói chơi lại trở mặt bao giờ. Ngay cả hẳn là đàn ông lớn đầu như vậy, dù có bị người ta chèn ép sỉ vả cỡ nào, cũng chỉ cần đánh nhau một trận là xì xóa hết.

Vậy mà Đỗ Du Dư lại vì một câu nói mà tuyệt giao với hẳn.

Chung Lý nghĩ ngợi, có lẽ vì Đỗ Du Dư vốn cao quý hơn người bình thường. Người ấy từ nhỏ đến lớn luôn nhận được khen ngợi từ người xung quanh, người khác chạy tới lấy lòng còn không kịp, bị mình hùng hổ đối nước lã như vậy, ắt hẳn nuốt không trôi được sự khó chịu đấy.

Vốn chỉ là quan hệ đàn ông bình thường với nhau, từ bao giờ lại trở nên rối rắm phức tạp đến vậy? Đến tội cùng là do Đỗ Du Dư quá giống cô gái nhỏ cần được nâng niu, hay là do hẳn vì giữ gìn tình bạn mà dăng mỏng mình ra?

Có điều so với Đỗ Du Dư, thì mấy ngày nay hẳn bận tâm đến Âu Dương nhiều hơn.

Chỉ một đoạn thời gian ngắn ngủn hẳn chảnh mắng không lưu tâm săn sóc tới, hiện tại hẳn phát hiện ra đóa hoa bé bỏng Âu Dương nhà hẳn, trong lúc hẳn không để ý tới đã trở nên héo rũ tàn tạ, giống như vừa bị một trận mưa đá lùa qua đánh tan tác.

Tuy rằng nhìn bên ngoài thì Âu Dương vẫn bình thường, tiếp tục ở nhà nhận công việc, chăm lo ba bữa cơm, quét tước trước sau, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua đã thấy tinh thần ngày càng sa sút, bộ dáng uể oải.

Chung Lý có hỏi đến, Âu Dương cũng chỉ bảo là do trái gió trở trời nên bị cảm, hẳn đừng lo lắng làm gì. Nhưng dù hẳn có phớt lờ đến đâu thì cũng nhìn thủng nguyên nhân đầu sỏ khiến cho Âu Dương thường xuyên hít hít mũi, cổ họng phát âm khàn khàn không phải là vì rút cảm cúm.

Chung Lý biết Âu Dương có chuyện giấu hẳn, mà chuyện khiến người kia im ỉm không hé răng, nhất định có liên quan đến thằng quý nhà họ Tiểu. Hẳn biết tiểu thiếu gia nhà họ Tiểu đã từ Hoa Kỳ trở về, còn nhìn thấy hình chụp của Tiểu Huyền bên bia tạp chí.

Sáu năm trước Tiểu Huyền vẫn chưa hoàn toàn rũ bỏ lớp vỏ bọc trẻ con, hiện tại đã hóa thành thanh niên cao lớn, ngoài việc điểm tô thêm chút vẻ trưởng thành hun đúc, còn lại hồ như chưa từng thay đổi, đặc biệt là đôi mắt mèo trong vắt.

Trước kia Chung Lý cảm thấy đứa nhóc chưa lớn ấy thật đáng yêu làm sao, có thể sánh ngang với thiên sứ, giờ hiện tại nhớ lại cũng chỉ thấy đó là một thằng nhóc độc địa có đôi mắt ngoan hiền lừa đảo của cún con mèo con.

Cho dù bên ngoài có khoác lên bộ mã đẹp để cỡ nào, thì bên trong vẫn là bản chất tùy hứng độc ác của một đứa trẻ lớn lên trong gia đình giàu có. Trong một lúc nhất thời, đã tìm đủ mọi cách mà xoay Âu Dương như chong chóng, đến khi chơi chán rồi, chỉ tùy tiện vứt sang một bên còn đỡ, đằng này lại kêu người đến đánh đập tàn nhẫn, chính Âu Dương một trận đến mức suýt nữa mạng cũng chẳng còn.

Âu Dương vốn là người vô cùng kiên định, đã dùng hết cả trái tim để yêu người đó, cuối cùng lại nhận được kết cục như vậy.

Được rồi được rồi, đúng là con người ai cũng sẽ thay đổi, Chung Lý siết chặt nắm đấm nghĩ. Đích xác là không thể dùng ánh mắt ngày trước mà nhận định Tiểu Huyền, sáu năm đủ để giúp một người lớn lên.

Cũng đủ để biến một thằng ranh con thành một quân khốn nạn.

Nhưng Chung Lý theo dõi mấy ngày liền, nghe ngóng này nọ, cũng không thấy Tiểu Huyền giở trò gì quấy rối Âu Dương. Mà thực tế giống như Tiểu Huyền đã quên rằng trên thế giới này có tồn tại một người tên Âu Dương vậy, lại còn có đối tượng quen biết mới, Chung Lý đứng từ từ xa xa nhìn thấy kẻ kia thân mật quàng vai khoác eo người khác đi vào khách sạn, cử chỉ ám muội.

Chung Lý trăm mối tơ vò, tưởng chừng mình đã hiểu lầm Tiểu Huyền, nhưng nhớ đến cách ngày trong tủ lạnh không thấy món canh táo đỏ ngân nhĩ thường trực. Phải biết, Âu Dương đã chịu đả kích nặng nề đến mức nào mà quên bằng luôn cả chuyện nấu bữa khuya cho hắn?

Chung Lý sau khi cân nhắc quay trở lại hãng xe, đụng phải A Tràng, vội túm gã lại, “A Tràng, bảo cái này.”
“Chuyện gì?”

Sắc mặt của A Tràng có vẻ kém, giống như chực đi bụp lộn với thằng nào.

“A Diệp nhà mày gần đây quen với Tiểu Văn ra sao? Sao tao thấy dạo này Tiểu Văn có vẻ không vui...”

Mặt A Tràng hơi đỏ lên, vừa xấu hổ lẫn tức giận, “Mày không biết sao? Thằng A Diệp và Âu Dương chia tay rồi, còn la ầm lên là gặp được chân mệnh thiên tử chó gì đấy. Kết quả mới chia tay với Âu Dương xong cũng bị đặng kia đấy, còn kêu gào ầm ĩ nực cười hết sức, tao với nó mà không phải anh em, thì tao cũng đếch quan tâm đến cái thể loại ấy.”

Chung Lý ngẩn người, “Tiểu Văn hoàn toàn không nói tao hay.”

A Tràng lại đỏ mặt, “Chắc anh ấy muốn chữa mặt mũi lại cho A Diệp.” Rồi lại xì một tiếng khinh miệt, “Còn cái thằng ngu kia chỉ cố tình làm ra chuyện bôi giơ trát trấu vào mặt tao.”

Chung Lý trong lòng không vui, đối với người đã hắt hủi Âu Dương, hắn không muốn nói đỡ hộ gì cho.

“Người kết giao với A Diệp là ai?”

“Lại nói tiếp, cũng không vừa gì đâu.” A Tràng hơi xấu hổ, “Tiểu Huyền, mày biết không? Tiểu thiếu gia nhà họ Tiểu đó.”

Chung Lý nghe như sét đánh bên tai, trong lòng giận sôi lên.

Đã nhiều năm trôi qua rồi, vất vả lắm Âu Dương mới quen được bạn trai, vậy mà tiểu súc sinh đó cũng không buông tha. Chính Âu Dương như vậy còn chưa đủ hay sao, chỉ cần biết Âu Dương có thể bình yên sống qua ngày, thằng lỏi đó nhất định đến làm hư bọt hư đường cho bồ.

Người ta nói một ngày phu thê, trăm ngày nghĩa nặng, mặc dù không rõ thằng đó có biết ơn nghĩa là cái mốc xì gì không, nhưng cũng nên nhớ rõ đã từng ăn chực không ít cơm nhà này chứ. Mang cơm cho thằng khốn vô lương tâm đó ăn, chi bằng thấy cho con kiki còn hơn.

Chuyện Chung Lý muốn dạy dỗ Tiểu Huyền một lần không phải mới có đây. Trước kia hắn luôn phải nén lại trong bụng, là vì Âu Dương sợ rước lấy rắc rối, nhưng hắn không ngán.

Giờ thù mới cộng hận cũ, có mười Tiểu Huyền hắn cũng liều chứ đừng nói là một. Lại thêm A Tràng vì thằng em bị đùa giỡn mà nôn nóng muốn kiếm người đập Tiểu Huyền, Chung Lý hắn cũng tự nhiên vỗ ngực, gia nhập một chân vào trong.

Bọn họ cũng dự đoán Tiểu Huyền là người có thân phận, nhất định sẽ có bảo vệ, cho nên hú đông đông một chút, lấy thịt đè người cũng đủ để thằng kia ném giáo huấn rồi.

Ai ngờ lần trả thù này kết quả thất bại thảm hại.

Bên cạnh bảo vệ lợi hại kinh người, thân thủ của Tiểu Huyền cũng rất cao. Chung Lý gần như không chiếm được thuận lợi nào, chỉ có một lần đánh trúng vào người Tiểu Huyền, nhưng ngay lập tức cổ tay bị bẻ quặt, cổ họng bị bóp lấy, chế ngự không thể cử động được.

Đánh nhau bao lần rồi mà chưa lần nào tức đến uất nghẹn thế này. Kẻ thù ở ngay trước mặt lại chỉ có thể nhìn nó nhớn nhợ, Chung Lý giận không nói nên lời, gân xanh vằn lên. Tiểu Huyền cúi đầu trong chốc lát, như đang suy nghĩ gì, hiển nhiên đã nhận ra hấn.

Chung Lý rất muốn hỏi nó, có còn nhớ ngày xưa khi đội lột học trò nghèo đã được Âu Dương chăm sóc thương yêu thế nào không? Có còn nhớ chính mình sau này đã ‘báo đáp’ Âu Dương ra sao không?

Chỉ cần còn sót lại chút lương thiện cùng ăn năn, sẽ hiểu được Chung Lý vì cái gì mà phải liều mạng, Âu Dương vì ai mà bị đánh hỏng người, không phải nó chỉ cần ăn hai cái đấm là có thể bù đắp lại được.

Chỉ cần nó còn biết xấu hổ, lần này có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, không cần truy cứu nữa.

Tiểu Huyền bỗng thoáng cười, ngẩng đầu lên, thản nhiên nói, “Đem bọn họ đến sở cảnh sát, tôi muốn báo án.”

Chung Lý khốn khổ ngồi chầu ở sở cảnh sát.

Nhờ phúc của Tiểu Huyền mà mấy cha cảnh sát bắt giữ bọn họ đều quay ngoắt 180 độ, vốn dĩ không hung ác cũng biến thành hung ác. Nhìn thái độ viên cảnh sát ngang ngược quát thét mà ghi chép, Chung Lý vừa giận vừa hận, cảm thấy không đáng chút nào thay cho Âu Dương.

Hấn và Âu Dương trong dạ như nhau, mặc kệ nói ra cửa miệng thế nào thì trong lòng vẫn thầm gieo một chút hy vọng với Tiểu Huyền. Kết quả Tiểu Huyền không chỉ quên đi tình xưa nghĩa cũ, lại còn cố tình làm nặng tay, chuyện vốn dĩ chỉ cần câu lưu vài ngày là xong, giờ lại leo thang đến mức có khả năng phạt tù.

Vì một kẻ bạc tình vô lương tâm, có gì Âu Dương phải chịu nhiều đau khổ vậy?

Chuyện xé ra to như vậy thốt nhiên ngoài dự kiến của tất cả, mọi người ai cũng có chút hốt hoảng. Cho dù muốn kiếm người đứng ra hỗ trợ hòa giải, lo lót cửa sau đi nữa, nhưng bị Tiểu Huyền đề đầu cưỡi cổ miết, chẳng biết đào đâu ra người có bản lĩnh đưa bọn họ vượt qua cơn kiếp nạn này.

Chung Lý một bên nóng lòng, đằng khác sợ Âu Dương ở nhà không thấy hấn về, lại không biết chuyện gì đang xảy ra, quần bách càng thêm quần bách. Đang ôm đầu đối diện với vách tường, rơi vào ngõ cụt, bỗng nghe thấy tiếng mở khóa bên ngoài, âm thanh chìa tra vào ổ vang lên cùng lúc tên hấn được xướng lên.

“Chung Lý.”

Không hiểu vì sao lại bị gọi ra ngoài, đoán chắc hấn là Tiểu Huyền dặn dò người ta ‘săn sóc đặc biệt’ cho hấn rồi, thế nhưng thái độ của viên cảnh sát có vẻ thân thiện hơn, Chung Lý mù mịt bước ra ngoài, thấy trong phòng có người đứng chờ hấn.

Ngọn đèn ráng lên gương mặt người kia đặc biệt chói ngời, vẻ nhú mày kia không mang theo hờn giận, mà lại thật quan tâm và đáng tin cậy.

Ngực Chung Lý nóng lên, “Đỗ Du Dư.”

10. :10:.

:10:.

Đỗ Du Dư đã đến, mọi thứ tựa hồ rất dễ giải quyết, Chung Lý nhẹ nhàng thở ra, vừa cảm động lại như được trấn an, tha thiết nhìn hấn, mũi có hơi xót lên.

Nhưng mà trên mặt Đỗ Du Dư lúc này tịnh không có nụ cười, thấy Chung Lý bước ra, bốn mắt nhìn nhau cũng không tỏ thái độ gì. Chỉ dặn dò với viên cảnh sát một chốc rồi vỗ vai Chung Lý ý bảo đi theo, liền nhấc chân bước ra ngoài.

Chung Lý vội vàng nhẹ kéo hấn, “Chờ đã, anh em của tôi còn ở trong này.”

Người kia thoáng nhú mày, “Những người khác tôi không có biện pháp.”

Chung Lý sợ hãi, tâm trạng vừa thả lỏng lại hốt hoảng, “Vậy bọn họ biết làm sao đây?”

“Bọn họ thì có quan hệ gì với tôi?”

Lần đầu tiên Chung Lý ngạc nhiên trước sự lãnh đạm đó, nhưng liền hiểu ra. Đỗ Du Dư chịu kéo hẳn ra ngoài đã là nhân đạo lắm rồi, hẳn sao lại có ý định được voi đòi tiên được chứ.

Nhưng một mình bỏ trốn, để bạn bè liên can ở lại chịu khổ, hẳn là không được. Lo lắng nghĩ ngợi một hồi, bèn nói với Đỗ Du Dư, “Cậu về đi, tôi còn phải quay vào ngồi chung với bọn họ.”

Cánh tay đang mở cửa xe của Đỗ Du Dư dừng lại, lạnh lùng nhìn hẳn, “Anh biết mình đang làm gì không?”

Chung Lý đầu đầu nói, “Tôi không thể chỉ biết lo cho mình.”

Đỗ Du Dư cười cười, “Anh còn ở đó mà rao giảng nghĩa khí, chết chùm bộ hay ho lắm sao? Đã lớn thế này rồi, mà chỉ được cái tứ chi to xác, anh có đầu óc không vậy?”

Chung Lý bị coi như trẻ con mà quở trách, nhất thời mặt đỏ bừng, xấu hổ đến tức ngực, nói không nên lời.

“Lên xe.”

Thấy hẳn không nhúc nhích, Đỗ Du Dư lại cau mày, “Mới nói anh hai câu thôi, đã thấy khó chịu? Không lẽ tôi nói sai rồi sao?”

Chung Lý cúi đầu, không thể phản biện được câu nào. Hẳn không cho động thủ đánh Tiểu Huyền là sai, song sự thật là đã mang đến phiền toái cho Đỗ Du Dư, hẳn đuối lý.

Đỗ Du Dư không chút nề mặt quở mắng hẳn, “Âu Dương Hi Văn có tay có chân, chuyện ân oán của anh ta thì phải để chính anh ta giải quyết, anh không cần can thiệp vào. Hơn nữa sao anh không biết tự lượng sức mình, bản lĩnh có bao nhiêu mà đòi làm anh hùng?”

Chung Lý nén giận, không ngóc đầu lên nổi, thậm chí hối hận vì đã thiếu cậu ta cái nhân tình này.

“Không cần phiền đến cậu, tự tôi đi về được rồi.”

Đỗ Du Dư gác tay lên xe, nhìn hẳn cười nhạt, “Anh cũng nóng tính thật đấy, anh muốn tôi năn nỉ anh lên xe, hay là lo tôi có ý đồ gì với anh?”

Chung Lý tức chết mà không cãi được, trừng mắt với Đỗ Du Dư trong chốc lát, ngưỡng cổ nói, “Cậu muốn nghĩ thế nào thì tùy, tôi không ngồi.”

Sắc mặt Đỗ Du Dư trở nên khó coi, qua một khoảnh khắc lại dịu xuống, cười nói, “Coi kìa, tôi còn chưa kịp cưng chiều anh, anh đã coi trời bằng vung thế này. Nhanh lên xe đi, tôi đã đưa anh ra tới đây, dĩ nhiên cũng phải đưa anh về đến nơi đến chốn.”

Không rõ nữa câu đầu Đỗ Du Dư nói thật hay đùa, hay là đang cay nghiệt với hẳn nữa.

Tuy rằng tức tưởi, nhưng không thể tiếp tục cương. Chung Lý cũng hiểu rõ mình đã quá phách lối, đã đủ không biết điều lắm rồi. Bèn xoay cổ lại, cúi đầu chui vào xe.

Trên đường chìm trong im lặng, không khí có vẻ gượng gạo. Chung Lý biết sự bình yên vô sự của mình được đổi lấy bằng ơn nghĩa với Đỗ Du Dư. Đã chịu ân huệ của người khác, không thể không nhận nhục, dù trong lòng ghen ngào thế nào, cũng chỉ có thể ngồi nín lặng.

Về đến nhà, sự xuất đầu lộ diện của hai người khiến Âu Dương một phen sợ hãi.

Chung Lý tức vì Âu Dương gặp chuyện lớn vậy mà không nói với hẳn, lại còn tỏ ra như không có việc gì; nhìn Đỗ Du Dư lúc giải thích Chung Lý điệu bộ mới hòa nhã làm sao, nhớ đến vẻ mặt lúc giận lúc vui xoay tua cực nhanh, y như cái công tắc điện, muốn bật là bật muốn tắt là tắt.

Hai người bạn hẳn coi trọng nhất lại không thể nhìn thấu, tâm tình càng thêm phức tạp.

Mấy hôm sau, Chung Lý ngày đêm bôn ba tìm cách đưa những người bạn đang ngồi trong khám ra ngoài. Nhưng nào ngờ vấp phải phiền toái lớn hơn dự kiến.

Chuyện này vốn chẳng nghiêm trọng đến vậy, bọn họ quen không ít người, vậy mà lại kiếm không ra ai có thể giúp đỡ. Bất luận là có tươi cười là giả thế nào, có mặt dày năn nỉ ỉ ôi đến đâu, những người đó để lộ ra vẻ khó xử, nói thẳng ra là không phải không muốn giúp, mà là không thể giúp, rất nan giải.

Từng ngày trôi qua, Chung Lý càng thấy mình khó bề sống yên ổn, nóng ruột đến mức miệng sùi bọt mép. Hắn biết nguyên do là do Tiểu Huyền làm khó dễ, nhưng lần nào cũng công cốc trở về, trong lúc tuyệt vọng cùng cực, hắn thậm chí còn nghĩ đến chuyện nhờ Âu Dương đi xin cho.

Suy nghĩ đó vừa lóe lên, hắn đã nhận không được mà rửa xả bản thân thậm tệ, đẩy Âu Dương vào hang hùm như vậy, hắn còn gọi là người sao?

Cầu đông cầu tây hết nước hết cái, sự việc cũng không có tiến triển gì. Trong số những người Chung Lý quen, người có quyền năng nhất là Đỗ Du Dư, mặc dù đã bị từ chối một lần, cũng chỉ có thể tiếp tục cạy cục người đó.

Đỗ Du Dư so với bất kì người nào cũng rất kiên nhẫn nghe hắn nói rớt ráo, còn pha trà cho hắn hạ nhiệt, nhưng so với bất kì người nào cũng cự tuyệt thẳng thừng hơn cả, “Tôi không có cách.”

Chung Lý nóng nảy bật thốt lên, “Cậu có cách!”

Chung Lý biết sở dĩ ngày đó Đỗ Du Dư đến đúng lúc vậy, là do Đỗ Du Dư và Tiểu Huyền có giao hảo, lại biết cậu ta quen với hắn, nên mới tiện tay bán cho hắn một cái nhân tình.

Ép uống người khác vốn không hay ho gì, e là vì vậy mà ấn tượng của Đỗ Du Dư với hắn sẽ tuột dốc không phanh. Nhưng hiện tại chỉ có Đỗ Du Dư mới giúp được hắn, nghĩ đến mấy người bạn của mình, Chung Lý cũng bất chấp cả việc người kia nhìn mình như thế nào.

“Du Dư, cậu giúp tôi lần này đi.” Chung Lý thấy mặt mình dày đến độ chính bản thân cũng chịu không nổi.

“Uống trà đi.” Đỗ Du Dư lại rót một chén, “Cũng không phải anh đầu têu, việc gì phải gánh hết mọi trách nhiệm vào người chứ.”

“Đây không phải là lúc truy cứu trách nhiệm thuộc về ai.” Chung Lý đặt chén trà vẫn chưa đụng tới xuống.

Hắn cảm thấy vô cùng hổ thẹn với bạn bè, mặc dù người khởi xướng là A Tràng, nhưng lẽ nào vì vậy mà cho mình không can hệ gì, thần nhiên phủi mông bỏ đi? Trong lúc thế này mà trốn tránh trách nhiệm, chính là hành vi cực kỳ hèn nhất.

“Tốt nhất anh đừng xen vào chuyện này nữa, rút chân ra càng sớm càng tốt, để Âu Dương đi gặp Tiểu Huyền đi. Chẳng phải trước kia họ quen biết nhau sao?”

Chung Lý sốt ruột, “Tiểu Huyền không phải người tốt, nó cố tình nhắm vào Âu Dương, tôi không thể để anh ấy bị vạ lây.”

Đỗ Du Dư mỉm cười, “Thế còn tôi?”

Chung Lý ngẩn người, hơi xấu hổ, trong bụng nghĩ, dầu gì cậu cũng đâu thể bị Tiểu Huyền đè xuống *beep* hay sai người đánh đập tàn nhẫn, chuyện này cần bản không phải nói huych toẹt ra.

“Lúc anh nghĩ cho người khác chỉ có thể là Âu Dương, nhưng lúc cần nhờ đến ai thì lại đến phiên tôi.”

Chung Lý nghe, không hiểu vì sao có hơi đau lòng. Đúng là hắn chưa từng làm cái gì vì Đỗ Du Dư. Tuy rằng nghĩ nhất định sẽ báo đáp ơn tình của Đỗ Du Dư, nhưng hắn thật sự có thể làm được gì chứ, không gì cả.

Bị Đỗ Du Dư nói như thế, dường như hắn là người rất đê tiện.

Nhưng nghĩ đến Âu Dương giống như chim sợ cành cong, chỉ nghe đến tên Tiểu Huyền thôi thì chân đã run lập cập rồi, còn bảo người đó phải đến tìm Tiểu Huyền, hắn thật sự không đành lòng; rồi lại nghĩ đến những người bạn đang bị giam trong tù, hắn lại thấy vô cùng khó chịu.

“Du Dư, tôi thật sự cầu xin cậu đấy, nếu như tôi có thể làm được thì đã không gây phiền toái cho cậu thế này. Cậu nợ Tiểu Huyền cái gì, về sau tôi nhất định thay cậu đền tội.”

Nhìn thấy vẻ cười trầm tĩnh hờ hững của người kia, Chung Lý xúc động buột miệng, “Cậu muốn gì tôi cũng chịu cả!”

Câu nói vụt ra trong lúc hấp tấp, sau vài tiếng động lại trở nên khác thường, Đỗ Du Dư cũng nghe ra, nâng mắt lên nhìn hắn.

Chung Lý nhất thời ngượng đến mức mặt đỏ rần. Vốn dĩ hắn không có cái ý tứ đó, nhưng lúc lời ra của miệng lại nhớ đến Đỗ Du Dư khi ấy vừa hôn hắn vừa nói, “Tôi thích anh lắm.” thân thể thân mật tiếp xúc đủ thứ kiểu, trong nháy mắt mặc danh kỳ diệu mà run rẩy, y như có một luồng khí nóng xộc thẳng lên đầu.

Đỗ Du Dư hướng ánh mắt đen và sâu hun hút nhìn hắn trong chốc lát, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Không khí giống như một sợi tơ mỏng, tim Chung Lý còn đang đập loạn, hãy còn xấu hổ lắm thì nghe Đỗ Du Dư nói, “Không được.”

“Hả...”

“Chuyện của Tiểu Huyền tôi không có cách nào nhúng tay vào. Tôi cũng không cần anh phải làm gì cả.”

“...” Chung Lý đau đầu.

“Có gì không rõ ràng sao?”

“Không.”

Một chút hy vọng thoáng chốc bị gió thổi tan, chỉ có thể tiếp tục nghĩ cách.

Đỗ Du Dư không sai chỗ nào, chỉ là hắn đã mong đợi quá nhiều.

Hắn tự lúc nào đã quen với một Đỗ Du Dư không gì là không thể làm được, nhưng người toàn năng như thế, có quan hệ gì với hắn chứ?

Đỗ Du Dư không phải là Âu Dương, Âu Dương có thể san sẻ với hắn nửa phần tiền cuối cùng, cũng có thể chia sớt nửa gói mì còn sót lại với hắn.

Âu Dương giống như người một nhà, không bao giờ tách ra cũng không bao giờ bất hòa, chẳng câu nệ ai là ai, tiền bạc cũng không phân biệt mà dùng chung, liều mạng chở che cho nhau. Hoàn toàn khác với Đỗ Du Dư.

“Tôi đi đây.”

“Tôi tiễn anh.”

“Không cần đâu.”

Đỗ Du Dư cười cười, “Tôi muốn nói là đưa tới cửa.”

Chung Lý hơi xấu hổ, “Ừm.”

Chung Lý trên đường trở về, chợt nhớ đến Đỗ Du Dư gần đây, càng ngày càng khác xa với người mà trước đây hắn quen biết.

Lúc mới gặp lại nhau, rõ ràng tính cách tốt đến cùng cực, giống như ông thần tài cầu gì được nấy, lúc nào môi cũng vẽ thành nụ cười. Gần đây lại trở nên dữ dội và lạnh lùng.

Có thể sau khi qua lại với nhau, càng hiểu nhau nhiều hơn, Đỗ Du Dư đã nhận thấy hắn không hề thích hợp để làm bạn.

Chung Lý vừa đi vừa thấy đầu nặng nề, nhìn thấy hình bóng mình phản chiếu qua lớp kính thủy tinh, một người bộ dạng rối loạn, trên mặt còn có một vết cắt nhỏ do dao cạo râu gây ra.

Vốn dĩ vẫn mang tâm tư của người xuề xòa, lại đột nhiên dâng lên một thoáng tự ti.

11. .:11:.

.:11:.

Về đến nhà, Âu Dương đã chuẩn bị cơm nước chu đáo, còn cẩn thận bọc kín bằng một lớp nylông để khỏi bị nguoì ngấm, ngồi sẵn ở trước bàn cơm chờ đợi, ánh mắt lo lắng nhìn hần, có phần tội nghiệp.

Chung Lý thủy chung vẫn không nói lời nào, bởi vì gần đây lao đao quá mỗi mệ, hiện tại cũng đang giằng dỗi Âu Dương.

Tâm tư của Đỗ Du Dư hần nhìn không thấu, trường hợp này hần bó tay. Thế nhưng người thành thật như Âu Dương mà vẫn có chuyện dối gạt hần, hỏi sao hần nuốt trôi cục tức này cho nổi.

Hai người tương đối không nói nhiều nhận gì. Ăn quấy quá một buổi cơm muộn, Chung Lý đã gục đầu xuống ngủ.

Hồi phục lại tinh thần, mai mới có sức đi chạy vạy người khác. Tuy rằng hần chưa nghĩ ra được ai tiếp theo để cậy nhờ cả.

Hần bị tâm trạng mỗi mệ vì tuyệt vọng dày vò thêm hai ngày nữa, hàng tá suy nghĩ linh tinh bủa vây quấy nhiễu đầu óc, ngay cả việc phải giã bày làm sao với người thân của bạn bè cũng đã trù tính kỹ càng, không tránh khỏi cảm giác bồng như thấy kiệt quệ.

Hôm nay ở trong tiệm ăn qua loa một bữa bước ra, đang đứng trên lộ thì nhận được điện thoại của lão Ngũ, Chung Lý còn chưa kịp a lô phát thì đã nghe lão Ngũ gào to bên phía đầu dây, “Bọn A Tràng được thả ra rồi!!”

Chung Lý bị ê hết cả tai, nhất thời mừng đến nỗi không biết phải tỏ ra thế nào.

Tự nhiên việc tốt từ trên trời rớt xuống đất, trái lại sợ muốn chết, vội vàng ngoắc taxi chạy đến đường kia, chuẩn bị đón mấy người bạn được thả ra.

Cảnh tượng trùng phùng còn cảm động hơn cả tưởng tượng. Tuy rằng ở trong tù bị hành hạ không thôi, nhưng mọi người cũng không gây ra tội ác tày trời gì, trong cơn tuyệt vọng tự dừng lại được thả bồng, ai nấy hồ hởi vô cùng, có bệnh tí teo hay bị xước một tạo cũng thối phồng đến chín tầng mây.

Sau khi náo nhiệt xong xuôi, bàn tính kỹ lưỡng rồi thì ai về nhà nấy, tắm rửa xả xúi quẩy đi, hẹn nhau tới đến làm một bữa nhậu thật hoành tráng.

Chung Lý và lão Ngũ đến sớm đặt chỗ, giành bàn ghế, chọn rượu và đồ nhắm.

Hôm gặp chuyện không may lão Ngũ đương nằm bệnh ở nhà nên không tham gia, cũng vì thế mà may mắn tránh bị liên lụy. Khoảng thời gian rồi anh ta cũng như Chung Lý, đều hãi hùng lo lắng. Bây giờ đại nạn đã qua, trong người hân hoan, lão Ngũ cứ rên ư ử một bài dân ca sến súa, rên đến mức tay Chung Lý nổi lên một ề da gà.

“Mày rên bài khác dùm tao. Thời này thời nào mà còn rên dân ca cổ nhạc.”

Lão Ngũ vẫn tiếp tục tự sướng với bài dân ca ‘Tình thương mến thương’ một chốc, rồi sau đó mới nhẹ huých vai Chung Lý. “Lần này vất vả cho mày rồi.”

“Gì?”

“Chuyện thả người ấy, là do Đỗ Du Dư giúp phải không?”

Nếu đúng vậy thì quá tốt rồi.

Chung Lý lắc đầu, “Không phải đâu, theo tao thì không liên quan gì đến cả. Tao làm gì có trọng lượng đến vậy.”

Lão Ngũ phản đối, “Ngoài cậu ta ra thì còn ai đủ sức làm chuyện đó?”

Chung Lý không thể nói là Đỗ Du Dư đã thẳng thừng từ chối hai lần từ khuya, chỉ đành buông rằng, “Làm sao tao biết được.”

“Gọi một cú hỏi rõ là được chứ gì.”

Chung Lý bị đưa bạn ừn một cái, đành bắt đắ dĩ móc điện thoại ra.

Hai ngày nay hần không liên lạc với Đỗ Du Dư, cũng không phải là tình cảm bị sút mẻ gì, dù sao cũng không phải ‘anh em như thể tay chân’, lại càng không phải ‘bạn bè hoạn nạn có nhau’, chịu giúp đỡ thì chính là ân tình, còn không thì tốt nhất hờn ai người nấy giữ. Chung Lý chỉ là không tha thiết muốn nói chuyện với người kia, vì điều đó sẽ làm dấy lên cảm giác bản thân thấp kém nơi hần.

Đỗ Du Dư nghe giọng hần, âm thanh cũng rất ôn hòa, “Sao vậy, có chuyện gì à?”

Chung Lý khó khăn nói, “Tôi... mấy người kia... đã được thả ra rồi.”

Đỗ Du Dư ‘nga’ một tiếng, mỉm cười nói, “Chúc mừng nhé.”

Chung Lý thấy lão Ngũ không ngừng dùng khẩu hình, lại càng không thể bảo với anh ta rằng chắc Đỗ Du Dư chẳng muốn cùng bọn họ lủ lủ một trận đâu, đành phải kiên trì nói tiếp, “Tối nay mọi người hẹn nhau đi uống, cậu muốn tham dự không?”

“Tối nay tôi có chút việc.”

“Rồi rồi, tôi chỉ nói vậy thôi. Thế cậu đi nhanh đi.”

Đang định cúp điện thoại thì Đỗ Du Dư tiếp tục, “Hượm đã.” Rồi sau đó âm thanh mang theo ý cười, “Anh thất vọng sao?”

“...”

“Tôi sẽ gắng qua sớm. Mọi người hẹn nhau ở đâu?”

Chung Lý có chút ngoài ý muốn, đành nói ra thời gian và địa điểm. Còn nói, “Có chuyện này muốn hỏi cậu, vụ A Trầ là do cậu giúp đỡ sao?”

Đỗ Du Dư cười một tiếng, lại nói, “Anh hiểu lầm rồi, không phải tôi.”

Chung Lý lại thấy ê mặt, cắt điện thoại, nhìn lão Ngũ đang cười hì hì kể bên ử rữ nói, “Tao đã bảo rồi mà. Không liên quan đến cậu ta, quan hệ của bọn tao đâu đến nước đó.”

“Không phải cậu ta thì còn ai? Người ta chắc là khách sáo thôi, khiêm tốn thật đấy, ha ha...”

Chung Lý phát nhẹ một đấm vào vai tên kia, cũng chả buồn tranh cãi làm gì.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Chung Lý đảo về nhà một chuyến, định tắm rửa cho sạch sẽ, đem râu ria lỏm chỏm trên mặt cạo loáng hết đi.

Sắp sửa rời khỏi nhà lại nhìn thấy Âu Dương phiến muộn ngồi trước bàn, bơ phờ như một con thỏ nhỏ.

Nghe tiếng động của Chung Lý, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt xao động, bất an nhìn Chung Lý.

Chung Lý cùng người kia cươ với nhau mấy ngày, chẳng nói nhiều lời, lúc này nhìn người kia trong chốc lát, vẫn không đành lòng lên tiếng trước, “Bọn A Trầ không có việc gì nữa rồi, tối nay đi uống chung nhé.”

“A, không sao cả rồi?” Âu Dương hồi phục tinh thần, mặt có khí sắc hơn, cuống quít đến mức nói lắp, “A, vậy là tốt rồi, tốt quá rồi, tôi còn sợ bị tôi liên lụy thêm...”

Chung Lý ‘ừ’ một tiếng, đột nhiên ngộ ra, trừng mắt một cái, “Anh đi gặp Tiểu Huyền?”

Âu Dương thoáng sợ hãi, “Tôi chỉ đến công ty cậu ta thôi, gặp một chút rồi về...”

Chung Lý vừa sợ vừa giận, “Anh còn dám đi gặp nó! Anh không có cầu xin nó chứ, có bị nó làm gì không?”

Âu Dương cuống quít nói, “Không có, không có gì hết! Lần đó đi cũng không được ích lợi gì, tôi cũng chưa kịp nói lời phải trái nào.”

“Đối với thằng quỷ đó còn lời phải trái gì để nói!” Không bớ cả họ hàng nhà nó ra chửi đồng giữa đám đông là tốt lắm rồi.

Chung Lý vừa mắng Tiểu Huyền sa sả vừa kiểm tra Âu Dương từ đầu đến chân một lượt, thấy quả là không có việc gì mới tạm yên lòng, rồi lại dặn dò, “Anh đó, thật là, sau này có gặp trùng trùng chết tiệt đó thì phải trốn thật xa, càng xa càng tốt. Tôi gây chuyện tôi tự biết thu xếp, anh không việc gì phải vật nhau với lợn.”

Âu Dương cũng thuận tình đáp lời ‘Biết rồi’, còn nói thêm, “Sau này cậu cũng đừng vì tôi mà trút giận, sẽ khiến cậu bị liên lụy phiền phức.”

Chung Lý đầu đầu, cười ngượng hai tiếng.

Đến cuối cùng, người có thể cư xử thành thật với hắn, cũng chỉ có Âu Dương.

Đêm tụ hội hôm đó ai cũng uống đến mướt mướt, mở lòng mở gan ra mà ăn uống đùa giỡn, bình thường sợ uống say quắc cần câu về nhà sẽ bị bà xã chì chiết, nay hết thấy đều được đại xá, ngay cả Âu Dương cũng uống đến xuất thần, tuy anh chỉ uống từ tốn hết một ly rồi mới tới ly khác, không như người ta hủ chìm hủ nổi, nhưng nhìn chung cũng uống rất khá.

Vài người nghe lão Ngũ bô bô là Đỗ Du Dư sẽ đến đều hưng phấn và ngạc nhiên, chờ mong dị thường, uống đến nửa say nửa tỉnh cũng không quên hỏi, “Chung Lý, chừng nào Đỗ Từ Phách mới đến?”

Đỗ Du Dư là nhạc sĩ nổi tiếng, có nghệ danh là ‘Từ Phách’.

Chung Lý mới đầu đang rất vui vẻ, thẳng thắn nói, “Nhanh mà, cậu ta bảo làm xong việc sẽ đến, chút nữa thôi.”

Thế nhưng rượu quá mấy tuần, đồ ăn cũng dọn lên mấy lượt, mà vẫn chưa thấy tăm hơi đâu, lại có người đến hỏi, hắn đành nói, “Người nổi tiếng lúc nào cũng bận rộn, chắc không đến được rồi.”

Hắn nghĩ là Đỗ Du Dư sẽ chẳng hứng thú mấy với chuyện này.

Nhưng thật sự mấy câu khách sáo sáo rỗng gì đấy, căn bản không cần phải xài với hắn. Hắn là người thẳng ruột ngựa, đi thì nói đi, không đi thì nói không đi, việc gì phải vòng vo ngặt nghèo như vậy.

Sau khi quây một trận tanh bành ở quán, đoàn người dất tay nhau lão đảo rời khỏi đó, định tiếp tục tăng hai đi đánh bowling, dù sao đêm khuya là lúc thuận tiện để ăn chơi nhất.

Chung Lý đẩy Âu Dương đã say đến không biết trời trăng vào taxi, nhưng đến khi xe chạy đi rồi, lại cảm thấy trong lòng không yên, bèn không đi chơi nữa, đứng nghiêng ngả ở ven đường định đón xe về nhà.

Đêm khuya heo hút thừa thốt bóng xe, chờ hoài mà vẫn không thấy chiếc xe trống thứ hai đâu. Trầy trật lắm mới có xe đậu trước mặt hắn, nhưng lại không giống taxi, Chung Lý mơ hồ một chút, chỉnh lại tiêu cự, mới nhận ra người đàn ông mở cửa xe là Đỗ Du Dư.

“Chung Lý.”

Chung Lý sững sốt một hồi, mới đáp lời, “À ha, bọn này rã đám rồi. Phải về nhà ngủ, mai gặp.”

“Xin lỗi, có chuyện bận nên đến muộn.”

Chung Lý xua xua tay, “Khỏi khách sáo đâu bồ ơi, bái bai.”

“Chung Lý.”

Chung Lý giả lơ tiếp tục bỏ đi, người kia lại gọi, “Chung Lý.”

Đứng cách hai bước cũng có thể ngửi thấy mùi nước hoa đắt tiền nồng nặc trên người cậu ta, Chung Lý thật sự tức giận, quay lại đá vào xe cậu ta cái rầm, “Thôi đi! Kêu cái vẹo gì! Giờ này mới đến, muốn gì?”

Ngay sau đó hắn đã bị Đỗ Du Dư túm lấy, kiên quyết nhét vào xe.

Người kia tuy nhìn có vẻ ào ạt, nhưng không hề yếu ớt, đáng sợ nhất là vẻ cười cười dính trên mặt, “Giận sao? Tôi có chuyện trì hoãn nên mới đến muộn.”

Chung Lý bị cậu ta lôi kéo cảm thấy khó chịu, tức ói máu, bèn mắng, “Nói láo không biết ngượng!”

“Không được chửi bậy.”

“Mắc mớ gì đến cậu!”

Đỗ Du Dư cười nói, “Sao lại không mắc mớ đến tôi?”

Chung Lý bị chọc giận, “Chuyện ông cần quái gì mà quan tâm chứ hả? Mà là gì của ông?”

Đỗ Du Dư nhìn chăm chăm hắn trong chốc lát, thở dài nói, “Tôi là bạn của anh. Anh uống say đến nỗi chuyện này cũng quên sao?”

Men rượu xông lên tận óc, Chung Lý ‘phi’ một tiếng, “Ông nhỏ vào cái tình bạn này.”

Hắn không cần dệt hoa trên gấm, đối với hắn, tình bạn thật sự phải là san sẻ hồn than nóng để sưởi ấm trong lúc giá rét.

Những xa xỉ hào phóng thường ngày, hắn cũng không cần đến. Đây đàn guitar xịn, đây nơi thu âm cao cấp, đây cơ hội ra đĩa nhạc, gặp ông lớn này ông lớn nọ, phải làm như đời lên hương lắm, hắn thật sự không cần.

Khi hắn vì bạn của mình mà lo lắng đến độ toát mồ hôi, chỉ cần chịu giúp đỡ một chút thì chẳng khác gì trời hạn lâu ngày gặp mưa.

Đỗ Du Dư đối xử tốt với hắn, là do tâm tình của cậu ta quyết định, một khi sẵn lòng ưu ái hắn, cho dù hắn không cần, thích hợp hay không thích hợp, muốn cho là phải cho bằng được, không thể từ chối.

Nhưng không phải khi hắn cần gì thì sẽ được nấy, cho dù hắn thật sự cần đến mức nào.

Tuy hiểu rằng Đỗ Du Dư không hề sai, có ai thích một người quen với mình mà đòi hỏi cái này cái kia đâu.

Nhưng cái hắn muốn là giống như Âu Dương vậy, không cần phú quý giàu sang, chỉ cần lúc hoạn nạn có nhau là đủ. Đỗ Du Dư lúc nào cũng vui đùa ‘tình bạn’ nọ kia, khiến hắn thật sự thấy hoang mang.

“Anh vẫn còn vì chuyện tôi không chịu giúp mà tức giận?” Giọng của Đỗ Du Dư vẫn tương đối ôn tồn, dù chưa đạt đến mức dịu dàng, “Đàn ông thì nên rạch ròi, tự làm tự chịu. Nếu không có bản lĩnh chịu trách nhiệm, thì đừng làm.”

Chung Lý nghe cậu ta lên giọng như vậy, mặt đỏ tai hồng, nghĩ tới nghĩ lui lại thấy hình như mình đã đuối lý, cuối cùng chỉ ngẹn được một câu, “Tôi hiểu, sau này sẽ không phiền đến cậu nữa.” nói rồi liền thò tay định đẩy cửa xe.

Đỗ Du Dư bắt lấy bả vai hắn, kiên quyết xoay người hắn lại, nhìn thấy vành mắt hoe đỏ kia, lại giả giọng như dỗ dành con nít, “Còn giận, hả? Không thì anh cảm thấy tôi nên làm thế nào, vì anh, mà trở mặt với Tiểu Huyền?”

“...”

“Anh cho rằng là một người bạn, thật sự sẽ làm được chuyện đó sao?”

Chung Lý liên tục bị đả kích, rốt cuộc nhịn không được nữa mà hùng lên phản kháng, “Buông tay! Bớ không làm bạn với mày là được chứ gì!”

Đỗ Du Dư lại càng dè dặt hơn, lồng ngực ép xuống khiến Chung Lý khó thở, thật sự thấy rét trước nét mặt ôn nhu của Đỗ Du Dư.

“Anh có nghĩ tới hay không, muốn tôi giúp anh tới mức này, anh phải là người như thế nào của tôi không?”

Trong lòng Chung Lý thầm mắng, “Sư nhà mày! Ý mày định nói là giao tình của chúng ta chưa đủ phải không?”

“Tôi cũng không dám trông chờ vào cậu, tôi chỉ cậy nhờ Tiểu Văn nhà tôi thôi. Chuyện lớn như trời sập đi nữa anh ấy cũng cùng tôi gánh vác.”

Đỗ Du Dư tăng lực tay đến mức Chung Lý cảm thấy thiếu chút nữa đã bị sái tay, hắn cũng không phải loại người chỉ biết kêu đau, chọn lấy chỗ hở lập tức dùng khuỷu tay phản kích. Hai người vật lộn với nhau khó phân cao thấp, nhưng Chung Lý bị ma men chi phối nên dần rơi vào thế yếu, rốt cuộc hai tay bị quặt ra sau lưng, mặt ép sát rịt vào lưng ghế dựa.

Cả hai đều thở hổn hển, Chung Lý nhận lấy hơi thở nóng hổi của người phía sau phả vào cổ, đột nhiên run run mà nổi da gà.

Dùng dằng một hồi, thỉnh linh trên cổ Chung Lý nóng lên, hiển nhiên Đỗ Du Dư đang hôn hân.

Chuyện phát sinh còn đáng sợ hơn cả xấp lá cà, Chung Lý sợ đến mức nổ đầu, “Mày làm cái gì!?”

Tay Đỗ Du Dư siết chặt hơn, cử chỉ hôn môi cũng rất nhã nhặn, Chung Lý bị hôn đến nổi hồn vía lên mây, hùng hổ nói, “Mày làm cái gì!? Mày làm cái gì!?”

Càng đáng sợ hơn là, Đỗ Du Dư đối với câu hỏi của hân là lại hung hăng hôn để hân nhìn thùng được vắn đề, sau đó dán môi lên miệng hân cười nói, “Tôi muốn cho anh biết, có vài chuyện tôi thật sự rất giỏi, mà Âu Dương thì không làm được.”

12. :12:.

:12:.

Chung Lý mặt mày tái mét, sợ hãi linh hồn mà thét to, “Mày đừng làm ầu, còn làm ầu nữa là ông thiên, ông thiên đó! Coi chừng ông...”

Còn chưa nói dứt, thì môi đã bị chặn lại.

Nụ hôn giống như bão số 5 đổ bộ. Chung Lý bị bít đến độ không còn chỗ để thở, ngực lại bị đè nghiền xuống, Đỗ Du Dư còn ác ý mà tiến đầu lưỡi vào trong miệng hân, tước đoạt đi chút đường khí cuối cùng sót lại.

Chung Lý ú ớ ở giây dựa, liều sống muốn bảo là cho ông thở với, dần dần thấy trước mắt đen kịt đi, dùng một cái, ngất xỉu!

Khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường, đầu thì choáng váng, toàn thân mềm nhũn, nhìn cái gì cũng thấy có mấy đường viền mờ mờ lồng vào nhau, ngay cả người đang ngồi bên cạnh cũng thế.

“Khỏe không?”

Chung Lý ráng vận sức mà duỗi tay duỗi chân ra một chút, “Á...”

“Anh uống quá nhiều, nên mới xỉu ra nông nỗi này.” Đỗ Du Dư cúi đầu nhìn hân, khẽ cau mày, “Không biết tiết chế, cứ nhìn cái cách anh uống rượu, có ngày không bị ngộ độc cồn cũng uống. Uống cái này chút đi, có tác dụng giải rượu, lại an thần.”

Chung Lý ậm ờ, đầu vầng mắt hoa mà nhóm người ngồi dậy, định cầm lấy cái ly.

Đỗ Du Dư duỗi tay vòng qua lưng hân, cũng không đưa cái ly đến miệng hân, mà lại tự mình uống một hơi, sau đó kê lên môi hân, tỉnh hết sức mà mớm cho hân.

Chung Lý sồn da gà, lập tức thanh tỉnh, tay thu lại thành hình vuốt hổ, muốn hất cái gương mặt đang đè xuống đi, nhưng chóng chầy lại bị hôn như cũ.

Liên tục bị đưa xuống cổ họng mấy hớp nước ngọt không rõ thành phần, cổ họng vốn khô khốc đã dễ chịu hơn nhiều, nhưng trong lòng lại thêm sợ hãi, linh cảm rằng Đỗ Du Dư với bộ dạng tao nhã cùng đôi môi xinh đẹp đó sẽ ăn sống nuốt tươi hân luôn.

“Thoải mái không?”

Chung Lý vốn dĩ chẳng thấy thoải mái ở mô, chỉ là vì say rượu mà xụi lơ, cộng thêm bị ôm chặt đến hốt hoảng, bèn vội vàng gật gật. Đỗ Du Dư cũng không ôm hân nữa, thả hân nằm xuống giường.

Chung Lý nằm trước mặt người kia, thật muốn vớ lấy cái gì đó cầm trong tay làm vũ khí, trong lòng bất an cực độ, “Tôi về đây.”

Đỗ Du Dư nhìn hấn trong chốc lát, hôn lướt hấn một cái rồi thấp giọng thì thầm nói, “Đêm nay đừng trở về, ần?”

Nghe những lời giống như tình nhân trong lúc ôm ấp nỉ non với nhau, Chung Lý sồn tóc gáy, lưng tê dại, lắp bắp nói, “Không, không được.”

Đỗ Du Dư mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên môi hấn, đem mấy tiếng ‘ú ớ’ như bắn liên thanh kia nuốt vào trong.

Kiểu hôn và cách dây dưa đều mang theo ý gợi tình, nụ hôn ẩm ướt kéo dài hồi lâu, Đỗ Du Dư mới chịu buông hấn ra, đứng lên, hơi thở còn chưa ổn định, thoáng nheo mắt, nơi đuôi mày và khoe mắt đều mang theo phong tình, tay vươn đến muốn cởi quần hấn.

Lỗ tai Chung Lý bùm một tiếng. Hấn vô cùng kích động, nhưng tay chân không nghe theo sai khiến, chỉ có thể vô lực mà quơ quào bậy bạ, trơ mắt ra nhìn Đỗ Du Dư lột bỏ áo, kéo quần xuống, sau đó bắt đầu chậm rãi cởi bỏ ý phục của chính mình, động tác tao nhã lại đẹp mắt.

Nhưng có nhìn cũng vô ích, từng kinh qua một lần, Chung Lý biết tỏ Đỗ Du Dư sắp làm gì mình.

“Cậu, cậu làm gì?”

Mấy câu này nghe cũng đủ biết, hỏi cũng thừa thãi, tự nhiên lại tiếp tục dùng hành động giải đáp.

Chung Lý bối rối nhìn nửa thân trên không gì che đậy của Đỗ Du Dư, xuống phần eo, rồi kế tiếp là bộ phận hấn không đủ gan nhìn.

“Chết, chết tiệt...”

Sau lần lỡ lời trước đây, Chung Lý vẫn lo lắng đã làm cho bệnh khó nói của người kia vừa mới khỏi lại tái phát, như vậy thì tội lỗi của hấn không kể đâu cho hết, còn suy tính chuyện đi bốc thêm vài thang thuốc cổ truyền vân vân, chỉ là ngại mở miệng.

Nhưng từ trạng thái hiện tại, xem ra chỉ là lo bò trắng răng.

Nằm đờ người ra nhìn người kia cởi bỏ quần lót chính mình xuống, cảnh tượng thứ đó bật ra ngoài khiến mặt Chung Lý trắng bệch, gân xanh thi nhau nổi lên. Hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, cả người giật lùi về sau.

“Cậu cậu cậu cậu...”

“Anh đừng sợ.” Âm thanh người kia tràn đầy mời mọc, “Thử khắc biết, sẽ rất thoải mái.”

Chung Lý lập tức tức giận mắng, “Thúi lắm!”

Hấn đâu phải chưa từng dính bả!

Đỗ Du Dư cười gỡ hai tay hấn tách sang hai bên, chồm người trùm lấy hấn rồi hôn xuống, tính khí như lửa nóng cạ vào trong đùi hấn.

Chung Lý tuy bị hù khiếp vía sắp vỡ mật đến nơi, nhưng lúc tính khí va chạm lẫn nhau, cơ thể không chế ngự được mà có phản ứng. Trong sự phản kháng vô hiệu, phần thân dưới tiếp xúc nhau, Chung Lý bị cọ quẹt làm toàn thân tỏa nhiệt, hé ra âm thanh kỳ cục, mặt đỏ đến tận mang tai.

Đỗ Du Dư ngậm vành tai hấn, “Anh vẫn thích đấy chứ, ần?”

Chỉ là bản năng khao khát của giống đực mà thôi, ai lại thích bị đàn ông đụng chạm như vậy!? Sao không có phản ứng được!

Thấy hấn kiên quyết ém chặt miệng như hến, nhíu mày trưng ra bộ dáng quyết tử cho Tổ quốc quyết sinh, nhìn đến mặt đỏ rần rần, Đỗ Du Dư vỗ về bằng cách hôn lên tai hấn, nhẹ giọng nói, “Ngoan, đừng như vậy, rên lên đi nào.”

Chung Lý dứt khoát rú lên, “Đồ biến thái! Quân kinh tởm! A a a, tên chết bầm này! Ông không tắm cả tháng rồi! Còn táo bón lâu ngày chưa được xổ! Mày đụng tới là hối hận không kịp đấy!”

Sao cũng được, miễn cho cái thứ đáng sợ đang trong trạng thái bùng bùng kia mất đi ý chí chiến đấu là được.

Đỗ Du Dư bật cười nhìn hấn, “Anh vậy mà gọi là rên trên giường đấy à?”

Dường như để giúp Chung Lý chân chính học được nghệ thuật ‘rên trên giường’, Đỗ Du Dư trườn từ trên xuống, nhả nài mà ‘tán tỉnh’ chỗ ngực của hấn, liếm đến khi âm thanh của hấn chuyển qua mode chipmunk, bắt đầu mở hai chân hấn ra.

Chung Lý ngửa đầu lên, không nhìn rõ tên kia ở dưới làm cái chi chi, chỉ cảm thấy hơi nóng sà qua sà lại ở bộ phận mẫn cảm, vừa ngứa ngáy lại sợ hãi, nhất thời toàn lưng tê rần.

“Mày... mày...”

Bên trong đùi bông âm ẩm, ướt ươn, tên Đỗ Du Dư kia vậy mà đang liếm hấn, liếm rồi lại liếm, còn dùng cả răng yếm trợ.

Chung Lý lâu ngày không chịu kích thích, nhất thời cả kinh mà hơi toàn khí lạnh, giống như bị cù lét, cả ngón chân cũng co quắp lại. Sợ kinh hồn mà vùng lên giãy dụa, kêu gào thảm thiết, “Mày, mày... buông ra! Má nó, ông chém chết mày, oa... Á...!”

Động tác của Đỗ Du Dư đều nương theo độ la thảm thiết mà càng trở nên tinh tế, Chung Lý từng bước biến thành sắc đỏ, chỉ còn dùng hơi mà ngậm chặt miệng, từ trong mũi phát ra âm thanh khó nhin.

So sánh với nhau, Chung Lý thì quần bách không chịu được, Đỗ Du Dư ngược lại thì trấn định đến không thể hơn, vẫn tiếp tục dùng môi âu yếm hấn, chỉ có ngón tay đang thăm dò phía sau lại thoáng vội vàng xao động, nhưng cũng không khiến hấn bị đau.

Đến khi phía sau bị ngấp nghé, Chung Lý đã quần quai như cá nằm trên thớt, giãy dụa loạn xạ, yếu đuối kêu lên, “Đỗ, Đỗ Du Dư...”

Đến nước này rồi, chạy trời cũng không khỏi nắng, phản kháng cũng chết, không phản kháng cũng chết, là đàn ông thì nên thấy chết không sờn mới đúng! Huống chi phải loại chuyện này, cho dù sợ thấy má, hấn cũng không thể giống như cô gái bị làm nhục, nước mắt ràn rụa mà thét lên, ‘Đừng, đừng mà ~’ (chu mi ah ~)

Nhưng quả này thật quá khủng bố, ai đời lại đi lấy cục pin nhét vào nắp bút bao giờ!?

Đỗ Du Dư trái lại vô cùng nhẹ nhàng, tuyệt đối không giống như ép uống, mà lại như tình nhân đang âu yếm mà dỗ dành an ủi, “Đừng sợ, tôi sẽ giúp anh thoải mái, ngoan nào.”

Chung Lý vẫn tiếp tục gào thét, tay chân không còn mấy sức đập phạch phạch. Đỗ Du Dư đặt giữa hai chân hấn, thứ cứng rắn kia ỉn nhẹ vào nơi ẩm ướt đã bị ngón tay cùng lượng thuốc bôi trơn hào phóng mà khuếch trương, sẽ sè ma sát qua lại, rồi sau đó thông thả dùng sức tiến vào từng chút một.

Chung Lý bị đau mà kêu vài tiếng rồi cắn chặt răng, thấy chỗ kia đúng là thôi rồi lợm ỏi, theo bản năng mà gồng thả lỏng. Cảm giác bị từ tốn nhồi chặt sinh động đến mức lưng hấn nổi đầy gai ốc, hải hùng tê dại vì đau.

Đỗ Du Dư tiến vào một lúc, cũng không cử động, chỉ ôm hôn lên cổ hấn, lắng nghe hấn thở từng ngậm một. Ngừng hồi lâu, chờ cho hấn thở đàng hoàng lại, rồi mới bắt đầu chuyển động.

Chung Lý lại há hốc hơi thêm vài hơi lạnh, vì không thể cam chịu kêu đau, đành chửi ầm lên. Hấn càng chửi hăng, Đỗ Du Dư càng dần không được cảm xúc, nâng mông hấn lên, thúc thật sâu vào, làm Chung Lý thở gấp liên tục, mấy câu chửi xoắn cả vào nhau.

Đỗ Du Dư vừa dùng sức đẩy đưa, vừa dùng ngón tay ma sát chỗ góc lên phía trước, nhẹ thở dốc mà cắn tai hấn, “Thoải mái không?”

Chung Lý bị tấn công trước sau rơi vào vòng vây hỗn loạn, trong màng nhĩ nghe thấy âm thanh khác thường của mình, cùng với người đàn ông phía trên thở dốc. Ngọn lửa nóng nơi hạ thân chảy lan lên tới mặt, sức lực hấn dường như bị rút cạn từng li từng tí một.

Xen lẫn với đau còn có khoái cảm, so với kinh nghiệm lần trước thì đau đớn cũng đã giảm tải được phần nào.

Khả năng khống chế cùng khí lực đồng thời tuyệt đối. Chung Lý thấy thân thể như không còn của chính mình, không thể điều khiển, ngược lại Đỗ Du Dư giống như đang chơi với búp bê bằng bông, muốn đùa giỡn thể nào cũng được, tha hồ mặc sức hoan ái.

Nằm trên đùi Đỗ Du Dư đẩy mạnh một hồi, người ra đầy mồ hôi mẹ mồ hôi con, hần lại bị ôm lấy chuyển sang tư thế cưỡi trên eo Đỗ Du Dư, bị Đỗ Du Dư giữ chặt, xâm chiếm hần từ dưới lên.

Trong sự va chạm kịch liệt dong dài, sức mạnh hung ác từ người kia khiến Chung Lý không thở nổi. Chung Lý không có chỗ giãy dụa, bị khóa cứng ngắc trong ngực Đỗ Du Dư, mặc người kia muốn chọc muốn đẩy thể nào tùy ý, mấy suy nghĩ trong đầu cũng bị thổi bay từ lúc nào.

Qua một lúc, dục vọng khẩn thiết của người kia tạm lắng xuống, động tác có vẻ nhàn nhã hơn, liền thay đổi tư thế, nhẹ nhàng xoay người, ôm Chung Lý để hần nằm úp xuống người mình, loại tư thế giao hoan này mang theo ít nhiều ý tứ khiêu khích chòng ghẹo.

Chung Lý bị tức ngực, eo cùng xương sống đều rã rời, cổ họng khô bỏng không nói nên lời. Đỗ Du Dư một lần nữa trở người, đặt hần nằm xuống dưới, tay giữ lấy thắt lưng hần, thở hổn hển thấp giọng nói, “Có phải rất thích không, ân?”

Người kia trong tư thế hoàn toàn áp đảo tiếp tục gây sức ép, nhấn nhá từng chút một như phác từng nét vẽ mà tiến nhập, ánh sáng hắt vào khiến hần nhìn thấy rõ toàn phần động tác ở vùng eo, da đầu Chung Lý run lên, mặt cũng đỏ, chỉ còn biết nhắm mắt cắn răng không hé tiếng nào.

Đỗ Du Dư càng dùng sức, tiếng rên rỉ của Chung Lý càng bộc phát mạnh mẽ.

“Nói ra nào, ngoan.”

“Ồ...”

Người kia dùng sức lực hung bạo không tương xứng với gương mặt mà xâm chiếm hần, nhưng kỹ thuật không chê vào đâu được, “Muốn tôi tiếp tục không? Ân? Giống thế này?”

Chung Lý sao có cửa làm đối thủ người kia? Bị ép buộc phải hốt hoảng buông lời xin tha, đã không chú ý được mình nói cái gì từ lâu.

Trong tầm mắt mờ mịt, người kia vẫn giữ khí chất cao quý tao nhã, lại mang tư thế xâm lược của loài yêu quái sẵn mồi, khiến cho hần không cử động được, rồi sau đó tận tình hưởng dụng, gợi cảm đến đáng sợ.

Hai người lặn qua lộn lại. Đỗ Du Dư sau khi thỏa mãn cực kì, hưởng thụ đã đủ, trầy trật lắm mới rời khỏi cơ thể hần.

Chung Lý nhẹ nhõm như cá bị mắc phải lưỡi câu mới được phóng thích. Hần khỏe mạnh là vậy mà toàn thân giống như bị rút cạn nước, rã rời nằm trên giường, thở hơi được hơi mất.

“Tắm rửa không?”

Những khoái cảm vừa thao túng hết thấy liền biến mất, đầu óc thoáng tỉnh táo, Chung Lý vừa giận vừa buồn.

Tắm cái đầu mày!

“Anh tức giận?”

“...”

Đỗ Du Dư nhỏ nhẹ nói như thôi miên, “Không phải vừa nãy anh cũng thích lắm sao? Chẳng lẽ không hề thấy thoải mái?”

Nói xong liền vươn tay nựng nhẹ bộ phận vừa mới xụi xuống của Chung Lý, hần suýt chút nhảy dựng lên, nhưng khí hư thể nhược nên không cử động nổi.

“Tôi thích anh lắm.”

Chung Lý lại thoáng cứng người.

“Anh muốn làm gì, hay cần gì, tôi đều có thể giúp anh.”

“...”

“Tôi không giúp bạn của anh, là vì lo lắng cho anh.”

Chung Lý im re.

“Anh cứ thẳng thắn bộc trực như vậy, nếu không có vài bài học, lỡ sau này làm ra chuyện lớn gì, vạn nhất ngay cả tôi cũng không xử lý được thì phải làm thế nào?”

“...”

Đỗ Du Dư ôm hân, dùng âm thanh có thể khiến con tim thiếu nữ tan chảy mà nói, “Tôi không muốn anh gặp chuyện bất trắc.”

Tiếc rằng Chung Lý là người thô lỗ, với mấy câu tình tự này không chút cảm động mà quấy hai cái, bả vai liền bị ôm chặt.

Đỗ Du Dư hôn tai hân, vuốt ve mái tóc của hân, “Tôi nguyện ý cứng chịu anh. Anh... tự mình suy nghĩ đi.”

Nghĩ cái búa, sao trước đó không để cho hân nghĩ? Đâu ra cái thể loại hại người ta tán gia bại sản rồi mới hỏi muốn mua vàng không?

Trong lòng khốn khổ mà chữ mắng không ngớt, nhưng hân thật sự quá mệt, cơn cũng chưa tan hết, Chung Lý mở mắt trừng mắt một lúc rồi cũng lặn đùng ra ngủ.

13. .:13:.

.:13:.

Chung Lý từ trạng thái ngọt ngào tắm tối, không còn hay biết gì mà tỉnh lại, chỉ thấy đau muốn chết, đầu óc nháy mắt sáng ra, vội nhin đau mà ngồi dậy, thấy thằng kia đang nằm gối đầu kê bên say sưa ngủ, lập tức hít thở không thông.

“Mẹ nó mày ngồi dậy cho ông!”

Gã kia ôm lấy tay hân, ngủ mê mệt, không thềm cục cựa chút xíu nào.

“Đứng lên mau!”

Chung Lý lay lắc tên Đỗ Du Dư đang ôm cứng tay mình dữ dội, đợi cho gã tỉnh là lập tức dần một trận.

Lay cả buổi trời Đỗ Du Dư mới có phản ứng, lều bều trong cơn ngái ngủ, ánh mắt mơ màng như người vô tội, miễn cưỡng thò tay ra chụp lấy đồng hồ, he hé mắt nhừa nhựa nói, “Còn sớm mà...”

Nhìn gã nhủi mặt vào trong gối, phơi tấm lưng trần ra ngoài chăn, bờ vai vì sợ lạnh mà rụt lại, tóc tai tán loạn, Chung Lý đang nộ khí xung thiên cũng phải chùn xuống vài phần.

Vốn dĩ muốn đánh chết gã, nhưng giờ nhìn gã bộ dạng ngây thơ nằm xoài đấy, lại còn chui chui rúc rúc như thể mới bị chà đạp xong, cùng với tên cầm thú bị đâm ma nhập vào tối qua như hai người khác nhau. Nói không chừng hôm qua người bị trúng tà là hân cũng nên.

“Này! Ngồi dậy nói chuyện mau!”

Đỗ Du Dư chỉ ậm ừ một tiếng, lại tiếp tục nhủi qua chỗ hân, ôm chặt lấy cánh tay của hân hơn.

“Móa! Buông tay ra!”

Chung Lý xòe nắm đấm thành bàn tay, một đấm có thể đánh gã loại ba sườn, phụt máu ngay tại chỗ, vậy thì tát một cái giải hận cũng được, tối đa chỉ làm gương mặt gã sưng như bông búp thôi.

“Lạnh quá...” Người kia mắt mở không lên mà run rẩy cuộn lấy chăn, trông hoàn toàn vô hại.

Chung Lý suy nghĩ cả buổi trời, nghiêng răng nghiêng lợi, chung quy cũng không nở đánh gương mặt kia dầu chỉ là một cái tát.

Đây đúng là trò cân não mà! Định kiến là cái rất khó thay đổi. Tỷ như âm nhạc, tỷ như Âu Dương. Người này cũng nằm trong số đó.

Dù hẳn dần nhận ra rằng Đỗ Du Dư là kẻ vô tâm vô tình, không đủ nghĩa khí, tính nết cũng cổ quái, nhưng khi xuống tay lại chần chừ do dự, đành phải hừ một cái, rồi cất tiếng chửi rửa, “Đồ ba trợn đi chết đi!” nói xong rút tay về, dùng sức hất chần vô mặt Đỗ Du Dư.

Đỗ Du Dư vẫn tiếp tục thoát xác trong giấc mộng, sau khi được úm trong bể chần núi gối, liền thỏa mãn mà mất đi ý thức, ngay cả Chung Lý trước khi bỏ về đã đập bể không ít đồ quý giá gã cũng không hay biết gì.

Chung Lý ngồi trên xe điện ngằm đông nghìn nghịt quay về nhà, suốt đường đi hai tay không ngừng ôm lấy đầu, khó chịu gục mặt.

Hắn vô cùng mâu thuẫn. Phải chi chỉ là bị chó đớp một cái, hắn sẽ không phải lẩn quẩn mãi như vậy.

Nhưng Đỗ Du Dư là người hắn rất mập mờ, không biết khi nào lại trở nên biến thái mà làm chuyện bậy bạ, cứ tiếp tục như vậy rồi lại như vậy, không biết chừng nào mới hết nạn bị chó đớp.

Vì để diệt trừ hậu họa, tốt nhất hắn nên thiến quách Đỗ Du Dư.

Đang tưởng tượng cảnh cầm kéo ‘xoẹt’ một cái tiễn hàng họ của ai kia đi thật khiến người ta vô cùng hả hê, bỗng nhận thấy có một ông cụ đang đứng chống gậy phía trước, Chung Lý vội vàng đứng dậy nhường ghế cho.

Đứng thì không thể không ngó cái tivi, trên màn ảnh đang chiếu một đoạn video clip kinh điển từng phát muốn nhào bưng. Đây là ca khúc nổi tiếng hai năm trước của Từ Diễn, có Đỗ Du Dư đang ngồi đệm đàn piano ở phía sau, nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt rũ xuống, khuôn mặt nhìn nghiêng dịu dàng chết người, ngón tay uyển chuyển.

Chung Lý nhìn thấy, hai mắt đỏ như hai cục than cháy.

Thôi quên đi, hắn thật sự không nên xén hàng của Đỗ Du Dư, con người ưu tú như vậy mà bị tiệt giống thì hình như không được tốt cho lắm.

Hắn chỉ cần kiên trì giữ vững hai nguyên tắc lớn, một không say xỉn, hai không dao động, Đỗ Du Dư sẽ không làm gì được hắn.

Càng đàn ông bao nhiêu, càng phải dứt khoát tránh quanh co bấy nhiêu.

Thấy sắp về đến nhà, từ trên xuống dưới Chung Lý đều không thoải mái, thực sự rất chột dạ.

Chuyện như vậy, phải đối mặt với người thân nhất của mình, không chỉ mất thể diện, mà còn thấy hổ thẹn. Trước đây hắn cứ trách sao Âu Dương giấu nhem hắn, giờ thì hắn đã hoàn toàn thấu hiểu được cảm giác của người kia, không còn chút giận dữ nào cả.

Nào ngờ lại đụng nhau ngay dưới lầu.

Âu Dương có vẻ như đang tính rời khỏi nhà để mua đồ ăn, thần sắc uể oải, trông thấy hắn liền xóc lại tinh thần, “Cậu về nhà rồi, tôi còn đang lo lắng vì không tìm thấy cậu. Đi đến thăm cậu kia.”

“Oái!!”

Chung Lý một thân một mình đến Thiên Tân làm việc, má hắn thì ở lại quê nhà, mỗi tháng hắn gửi tiền sinh hoạt về, đảo một tuần lại gọi điện báo bình an, lễ tết giỗ quẩy thì khăn gói quả mướp về thăm má. Hiện tại lão phật gia nhà hắn tương đối yên ổn, chỉ sót ruột chuyện hắn đã đầu ba dít chơi với mà còn chưa lập gia đình, cứ thúc giục lấy vợ, làm hắn mỗi lần về nhà luôn thấp tha thấp thỏm.

“Trong tủ lạnh hết đồ ăn rồi, tôi phải ra ngoài mua chút đồ, cậu về rồi thì vào chăm sóc dì đi, lát tôi về nấu cơm.” Hai người vẫn còn đang trong thời chiến tranh lạnh, Âu Dương đối với hắn vẫn có chút e dè.

“Đợi đã đợi đã.” Chung Lý nhất thời không biết làm sao, mới vừa cùng người kia làm xong chuyện như vậy, giờ bảo hắn phải đối mặt với má mình, tâm lý làm sao vững vàng cho nổi, “Tiểu Văn...”

“Ừ?” Âu Dương bị hắn giữ chặt lại, ngẩn người ra nhìn hắn như muốn nói lại thôi, bỗng hiểu ra, “A... tháng này cậu hụt tiền phải không?” Rồi sau đó mới mò mẫm trong túi nhét vào tay hắn, duyên duyên nói, “Đi đến chơi, cậu nhất định phải chi tiêu, giờ đang kẹt thì cậu cứ lấy của tôi ra mà dùng, mặt mã cậu cũng biết mà, rút nhiều một chút đưa đi đi chơi, để đi thấy khuây khoả.”

Chung Lý lại không biết nói gì, đành phải nhận lấy, ừ một tiếng. Tuy hắn đã quen với Âu Dương hiền lành tinh ý lại có phần yếu đuối, nhưng chung quy vẫn thấy động lòng, không mở miệng nói được nữa.

Trong phòng khách, một bà cụ dáng người thấp bé gầy xòm đang lui cui thu xếp hành lý, Chung Lý ở phía sau bà lên tiếng, “Má à.”

“A, con về rồi.” Bà Chung cười đến nếp nhăn hiện đầy gương mặt, “Hiếm khi thấy con trách nhiệm như vậy, làm việc đã vất vả lắm rồi, còn thức khuya tăng ca. Má có mang lên hai con gà ướp muối, mới làm trước khi đi lên đây thôi. Gà này là ở quê nuôi thả vườn biếu lấy thảo, không bán đâu, ngon lắm đó, muốn ăn cũng được mà muốn hầm canh cũng được, đúng lúc con cũng cần tắm bổ mà.”

Chung Lý vội dạ một tiếng rồi ngồi xổm xuống phụ bà dọn đồ. Bà Chung lên cùng túi lớn túi nhỏ mang theo không ít đặc sản, dùng túi nhựa kẻ caro xanh đỏ cùng với vải bố gói lại như bánh tét, muốn tháo ra hết cũng phải hụt hơi.

Bà vẫn tiếp tục lằng nhằng, “A Lý, ăn uống cũng không được tiết kiệm nghe chưa, nhìn mặt mày không có chút thịt nào. Đừng có ỷ còn trẻ mà thức khuya thức hôm, bệnh có ngày nghe chưa...”

“Má à, má yên tâm đi, con rất khỏe mà.”

“Còn nữa, chuyện kết hôn liệu mà lo cho xong đi. Con cũng đã ba mốt rồi, mà bạn gái còn chưa có...”

Chung Lý phản đối, “Đó là tuổi ta. Con mới có ba mươi à.”

“Người ta bằng tuổi này, con đã học đến trung cấp.” Bà Chung dỡ một túi lớn, “Phải rồi, hai ngày trước chú Tư mới mừng thọ sáu mươi tuổi, má có mang theo bánh mứt lên cho con này.”

“Chú Tư đã sáu mươi rồi?” Chung Lý hơi giật mình, trong trí nhớ của hắn vẫn luôn là hình ảnh người đàn ông trung niên trắng kiện, cùng với hai chữ ‘ông già’ thật cách nhau cả cây số.

“Thì đó, chú Tư đã lên chức ông nội lâu rồi, má cũng ngoài năm mươi, con cũng lớn chừng này, thời gian đúng là không chờa ai cả.”

Tim Chung Lý đập mạnh và loạn nhịp, hắn bỗng ý thức rằng mẹ mình đã già rồi. Trước đây bà cũng từng là mệnh phụ phu nhân đẹp đẽ quyền quý, sau này gia cảnh sa sút, hai mươi mấy năm sống trong cảnh bần hàn thật quá vất vả, vết chân chim rồi nếp nhăn ùn ùn kéo tới, đi đứng cũng chậm chạp hơn, người cũng choắt lại.

Còn hắn thì một năm họa hoằn mới gặp bà đôi ba lần, lại vội vội vàng vàng, không hề phát hiện ra bà đã già rồi.

Chung Lý nhin không được kêu lên, “Má.”

“A Lý, má có chuyện bàn với con.”

“Dạ.”

“Con chú Tư hiện đang làm ăn, kêu gọi mọi người góp cổ phần, lợi tức nghe đâu cũng cao lắm. Nếu con có tiền nhàn rỗi, đưa cho má mang về, phụ nó kiếm tiền lời.”

“Má à, không cần quan tâm đến chuyện này đâu.” Người đã lớn tuổi rồi, lo nghĩ chuyện đầu tư chỉ thêm nhọc người, Chung Lý đau đầu, “Chuyện kiếm tiền con làm được mà. Má có cần gì thì nói với con, con gửi về cho.”

“Má đủ dùng rồi, tiền con đưa má vẫn còn mà. Má là quan tâm cho mày, lớn tổng ngồng rồi, không có của để dành, con gái nhà ai chịu gả cho chứ. Má không giữ của cho mày, sau này mày cưới vợ phải làm sao? Ai, chỉ cần nghĩ đến chuyện này, lại thấy trong lòng không yên chút nào.”

“...”

“A Lý, chuyện ban nhạc ban nể gì đó, hạn chế lại đi nghe chưa. Má biết mày thích, nhưng đâu có mài ra cơm ăn, lại còn tốn kém, mày sửa xe vất vả như vậy, kiếm tiền cũng không dễ, ở đó mà chơi mãi?”

Chung Lý không hé răng lời nào, dù là đàn ông lưng dài vai rộng, tâm tư đơn giản cũng không tránh được lúc xót mũi, ở trước mặt người mẹ luôn tần tảo của mình, dường như sở thích tốn thì nhiều mà kiếm chẳng bao nhiêu có vẻ xa xỉ quá lỗ.

Đã nhiều năm như vậy, chính hắn cũng có lúc âm thầm suy tính, có nên tiếp tục đeo đuổi giấc mộng quá tâm với này hay không?

Một năm hai năm, tuy thành công chỉ là cái bóng xa xôi mờ ảo, bọn hắn vẫn có thể kiên trì. Ba năm bốn năm, năm năm rồi... lại mười năm... tuy chưa từng chùn bước, nhưng ít nhiều gì cũng nảy sinh hoang mang cùng tự ti.

Ấu Dương vừa đi chợ về, lập tức đeo tạp dề lên lần xả trong bếp. Bà Chung định vô phụ anh cũng kiên quyết ngăn lại, khuyên bà ra ngoài phòng khách tâm sự với Chung Lý, khiến bà Chung không tiếc lời khen ngợi thằng bé này hiểu chuyện.

Hai má con vừa lột vỏ đậu vừa xem tivi, nói chuyện phiếm thì chuông cửa vang lên. Chung Lý đi mở cửa, vừa nhìn thấy ai bên ngoài liền lập tức muốn đóng lại.

Gã đàn ông đang cười e lệ ngẩng thơ vô số tội đứng ngoài cửa, mặc áo khoác sậm màu dày cộm, gương mặt trắng trẻo thoát nhìn rất sáng sủa, dung mạo thanh tú đẹp đẽ, trông rất thánh thiện đáng hoàng.

Đến mười hai giờ trưa, người này rốt cuộc đã chịu thức.

“May quá, anh có ở nhà.”

“Không ở nhà thì ở đâu?” Chung Lý hơi cụt hứng, nghe giọng điệu tên này như thể hắn phải kiếm chỗ núp không bằng.

Đỗ Du Dư nhẹ nhàng nói, “Tôi thức dậy không thấy anh bên cạnh, nghĩ rằng anh hoảng sợ nên mới bỏ trốn.”

Chung Lý nổi đóa, cả giận nói, “Cái búa!”

Đỗ Du Dư nở nụ cười, “Không sợ là tốt.” nói rồi nghiêng người định vào nhà.

Chung Lý vội chắn lại, “Này, ai cho mà vào đấy. Hôm nay tôi không muốn cậu...”

“A Lý, có khách đến sao?”

Hai người liếc nhau một cái, Đỗ Du Dư đã nhanh cất cao giọng trước, “Chào bác gái, cháu là bạn của Chung Lý.”

“Ai da, trời lạnh như vậy, đừng đứng ở ngoài chứ, mau mau vào nhà ngồi.”

Chung Lý đành bó tay để cho người kia vào. Bà Chung không biết người trẻ tuổi này là ai, ra đón tiếp, thấy Đỗ Du Dư vẻ ngoài thanh tú lại nhã nhặn, ngoan ngoãn lễ phép, tạo thiện cảm cho người khác, chỉ ba giây sau đã thấy gần gũi hẳn.

“Ai tới vậy?” Ấu Dương nghe tiếng động cũng có chút hoảng hốt, từ nhà bếp ló ra, thấy Đỗ Du Dư liền nói, “A, ra là cậu... lâu rồi mới thấy đến chơi, ở lại dùng cơm luôn đi.”

Chung Lý vội nói, “Ăn cái gì, làm gì có phần cho cậu ta. Với lại cậu ta ngồi chút là về liền hà.”

Ấu Dương vốn người thành thật, liền đáp, “Không sợ thiếu đâu, tôi mua nhiều lắm. Đông người ăn sẽ vui vẻ hơn.”

Không khí trong phòng lúc này thật thuận hòa ảm áp, Chung Lý hận vì sao không đem chuyện xấu của Đỗ Du Dư ra kể cho Âu Dương nghe trước, hại hắn bây giờ phải ngồi trong góc tự kỷ.

Hắn không thèm nói chuyện với Đỗ Du Dư, Đỗ Du Dư cũng không để bầu không khí tệ nhạt, vốn là người có khả năng giao tiếp tốt, gã cùng tán gẫu với bà Chung chuyện nọ chuyện kia, vừa nhần nại vừa gần gũi, khiến bà cụ vui vẻ hỉ hả ra nhiều.

Đỗ Du Dư chỉ cần muốn gây sự chú ý với người khác, tựa hồ như không bao giờ thất bại. Chỉ sau nửa giờ, đã được bà Chung coi như thím hàng xóm, cái gì cũng kể tuốt tuột, chẳng giấu diếm cái chi.

Cuối cùng vẫn nhai đi nhai lại chuyện trần trở, “Ai, cháu xem A Lý nhà bác, mặt mũi coi được, tính tình cũng tốt, chỉ là không có bạn gái. Không hiểu sao lại không ai chịu để mắt đến nó?”

Đỗ Du Dư nghĩa sang Chung Lý cười không ngừng.

Chung Lý bị cái cười đều kia làm cho mặt đỏ bừng, tim đập thùm thụp, đỏ quạu mắt, “Cười cái rắm!”

Bà Chung liền răn đe, “Nói gì thế, ai lại nói chuyện với khách kỳ cục như vậy hả?” Rồi lại quay sang cười hiền từ với Đỗ Du Dư, “Cháu ngồi đó ngồi đó đi. Để bác bưng trái cây ra cho hai đứa ăn tráng miệng nhé.”

Bà cụ chậm chạp đi vào trong, để hai người kia bùm bùm chiu chiu với nhau. Đỗ Du Dư cũng không hở miệng, chỉ cười gian nhìn hắn khoái trá bốc lên đỉnh đầu.

“Đến đây làm gì!? Không có gì thì ăn cơm xong nhấn nút biến ngay!”

Đỗ Du Dư vẫn chăm chú nhìn hắn, dịu dàng nói, “Anh nói xem?”

Chung Lý như bị kiến đốt mông, “Nói cái gì chứ.”

Đỗ Du Dư cười bắt lấy tay hắn, thấp giọng nói, “Tôi chỉ muốn mặt đối mặt hỏi anh. Chuyện kia anh đã có câu trả lời cho tôi chưa?”

Bà Chung bưng một đĩa hoa quả được bổ miếng tươm tất ra, nghe câu đó vội hỏi, “Các con nói chuyện gì thế?”

Chung Lý hết hồn, vội hất tay Đỗ Du Dư ra, “Không có gì không có gì, chuyện nhỏ thôi. Nói má cũng không thích nghe đâu.”

Cố ý giấu diếm phụ huynh phải là chuyện không vừa. Bà Chung nhìn đứa con bình thường luôn nghiêm túc đàng hoàng của mình, lại nhìn vị khách sang trọng kia, không khỏi nghi hoặc lo lắng, “A Lý, con không làm chuyện gì xấu đó chứ?”

Chung Lý đích thực đã làm ra ‘chuyện xấu’, luống cuống nói, “Má à, má suy nghĩ nhiều quá, chỉ là bạn bè có chút vấn đề nhỏ thôi, má đừng quan tâm, thật ra...”

“...”

Chung Lý càng nói càng rối, Đỗ Du Dư mỉm cười nói, “Bác à, thật ra là vậy, Chung Lý không muốn nói sớm cho bác biết, nhưng cháu nghĩ sớm muộn gì cũng phải nói ra...”

Chung Lý cả đầu nổi đầy gân xanh, thét lên, “Khốn kiếp! Tên họ Đỗ kia! Ông X mày...”

“Chung Lý rất tài hoa. Công ty đĩa hát của bọn cháu muốn mời anh ấy cộng tác.”

Đỗ Du Dư vừa nói xong, cả phòng lặng ngắt như tờ.

Một lúc lâu sau bà Chung mới sực tỉnh từ mộng ra, run rẩy hỏi, “Thế, thế, công ty của cháu là công ty thế nào?”

Đỗ Du Dư cười nhỏ nhẹ, “Chắc bác không quan tâm đến thông tin của công ty giải trí đâu, nhưng nghệ sĩ của công ty thì chắc quen với bác hơn, ví dụ như...” Chỉ một ngón tay lên đoạn quảng cáo tuyên truyền đang hot trên tivi, rồi chỉ luôn tấm áp phích treo trên tường, “Họ đều là người của công ty.”

Cho dù không biết nhiều về những thần tượng đang nổi, nhưng cũng hiểu được họ đều là ngôi sao lớn, bà Chung do dự nói, “Vậy cháu là...”

“Cháu là người chế tác.”

Bà Chung vẫn nửa tin nửa ngờ, “Ý cháu là, sau này A Lý nhà bác sẽ cùng làm chung với họ phải không?”

Chung Lý rất xấu hổ, “Má à, không phải vậy đâu. Cho dù có cùng một công ty, cũng phải chia ra làm năm bảy loại...”

Hắn nói vậy ngược lại khiến chút hoài nghi cuối cùng của bà Chung cũng bị đánh tan, mừng rỡ nói, “Vậy cũng khá lắm rồi. Con có chỗ dựa vậy là tốt rồi, má cũng không mong con được bằng như mấy người đó.”

Chung Lý càng bất an hơn, “Má à, không có đảm bảo đâu, cậu ta chỉ nói bừa thôi...”

Đỗ Du Dư cười cắt ngang hắn, “Bác yên tâm, cháu thật sự nghiêm túc...”

Đầu Chung Lý toát đầy mồ hôi. Còn bà cụ lại vì tiền đồ của đứa con trai mà vui mừng không ngớt.

“Sao hai đứa lại quen nhau vậy? A Lý đứa nhỏ này khờ lắm, trước giờ đâu có quen quý nhân như cháu...”

“Bác gái, bác không nhớ cháu sao?” Đỗ Du Dư cười nhẹ, “Cháu là Đỗ Du Dư đây mà, hồi tiểu học cháu chung lớp với Chung Lý, hai đứa cháu rất thân, thường hay chơi với nhau, bác còn làm bánh ngọt cho cháu ăn nữa.”

Bà Chung suy nghĩ một hồi, lại vui mừng, càng thêm yên dạ, “A, là cháu à, thật lớn quá rồi! Bác cũng nhận không ra, lại đẹp trai như vậy, giỏi giang nữa...”

Chung Lý thấy má mình vui như tết, không dám nói gì thêm, đau khổ đến mặt bí xị.

Trong lúc đó Âu Dương đã cầm cùi nấu nguyên một bàn thức ăn ê hề, còn có gà và lap xưởng bà Chung xách từ quê lên nên bữa cơm vô cùng phong phú, bốn người vui vẻ ngồi dùng cơm với nhau.

Bà Chung không tiếc lời khen ngợi Âu Dương, ăn cơm xong liền nắm tay anh mà tỏ vẻ khích lệ, “Bác chưa thấy ai giỏi như cháu. Cháu mà là con gái thì bác đã bảo A Lý rước về làm dâu từ lâu...”

Nghĩ đến thân phận đồng chí của Âu Dương lại có chút kích động, Chung Lý cũng xấu hổ mặt đỏ bừng, Đỗ Du Dư ngồi đó chỉ lộ ra vẻ mỉm cười nói, “Đúng vậy, thật đáng tiếc. Hoặc giả Chung Lý là con gái cũng tốt, rất thích hợp để rước về...”

Chung Lý toàn thân đều bốc lửa, rồi rít đuổi gã kia về, “Cậu cũng nên về đi, chẳng phải công việc bề bộn sao?”

Đỗ Du Dư cười nói, “Tôi không vội, vả lại chuyện của chúng ta vẫn chưa nói xong mà.”

“Chúng ta còn có gì để nói?”

Đỗ Du Dư nhếch môi lên cười với hắn. Chung Lý bị cười đến rét, hắn không muốn nói chuyện với Đỗ Du Dư trước mặt má hắn, chuyện này chỉ cần bị rò rỉ tí ti thôi cũng đủ chết rồi, vì thế bèn át giọng Đỗ Du Dư, “Chúng ta ra chỗ khác nói.”

Hai người vào phòng ngủ, Đỗ Du Dư tự nhiên ngồi xuống mép giường, Chung Lý lập tức cảnh giác, “Cậu ngồi lên giường tôi làm gì?”

Đỗ Du Dư lập tức cười, “Vậy mà mới nãy anh còn nói không sợ.”

“Sợ mồm gì!” Chung Lý đỏ mặt tức giận nói, “Tôi không thích người khác đụng vào giường tôi thôi.”

Đỗ Du Dư cười, “Ngồi chút xíu thôi mà. Anh phá hư nhiều đồ của tôi đến vậy, tôi cũng đâu so đo với anh.”

“Còn dám nói, chuyện này ai quá quắt hơn?”

“Được được, là tôi sai.” Đỗ Du Dư cười xòa, không chút căm giận, ôm lấy thắt lưng Chung Lý đang đứng trước mặt hắn, kéo hắn ngồi xuống, kẹp giữa đầu gối gã.

Chung Lý hoảng vía la, “Làm gì vậy?”

“Ngồi vậy nói mới tiện.”

“Tiện cái con khỉ! Mà...”

“Suýt, đừng la lớn, bên ngoài nghe thấy đấy.”

Chung Lý đành trăn người ngồi, bị cặp chân dài kia kẹp lấy.

“Tôi chỉ muốn ôm anh một cái, chứ có làm gì đâu.” Đỗ Du Dư ngọt ngào nói, “Anh đừng sợ tôi mà.”

Đáng tiếc Chung Lý hoàn toàn miễn nhiễm với cái gọi là rồ-măn-tịt, “Tôi sợ cậu từ khi nào phỏng? Còn nữa, cậu để ra ở kho bom hay sao mà dám xạo sự với má tôi thế hả? Sau này tôi biết ăn nói với má làm sao hử!?”

“Tôi không nói chơi.” Đỗ Du Dư ôm chặt hơn, ngược lên nhìn hắn, “Tôi nói thật. Tôi muốn ký hợp đồng với anh.”

“...Hết chuyện giỡn rồi à...”

Đỗ Du Dư mỉm cười, “Anh già lắm cảm rồi sao mà lo tôi nói càn?”

“Lời của cậu có mấy câu đáng tin chứ?”

“Hảo hảo, tôi không đáng tin cậy.” Đỗ Du Dư vẫn cười, “Hôm nay tôi đến đây chỉ hỏi anh một chuyện thôi, anh chưa trả lời tôi mà.”

“Câu trả lời của tôi?” Chung Lý ngoái cổ lại mắng, “Trí thông minh đi vắng rồi hả, còn dám hỏi? Kiếp sau làm con gái đi rồi tính tiếp.”

Đỗ Du Dư vẫn khê cười, nhìn hắn, “Thật tình không đồng ý?”

“Vớ vẩn, không lẽ cậu đồng ý nằm xuống cho tôi đè?” Không đợi Đỗ Du Dư mở miệng, hắn đã vội nói, “Đừng đừng, cho dù cậu có đồng ý, tôi cũng không làm.”

14. :14:.

:14:.

Đỗ Du Dư nhìn hắn, buông tay ra, gạt đầu một cái, “Cũng tốt, tôi không muốn làm chuyện miễn cưỡng người khác.”

Chung Lý không ngờ kết thúc nhanh như vậy, còn đang ngạc nhiên, thì đã nghe người kia nói, “Đã không còn chuyện gì nữa, chúng ta ra ngoài thôi.”

“Hả, này...”

Còn đang định nói thêm thì Đỗ Du Dư đã mở cửa bước ra ngoài. Chung Lý sững sờ giây lát, bỗng hóa thành người chậm chạp và bị động, vội vã bước theo sau.

Cách ứng xử của Đỗ Du Dư rất lễ độ, nhưng Chung Lý dù mù mờ vẫn hiểu được đó là lời nói mát. Đắc tội với Đỗ Du Dư là chuyện đương nhiên, Chung Lý đã lường trước được chuyện này, hắn còn chuẩn bị nguyên một bụng những lời cần thiết để khua môi múa mép với tên kia, giả sử động khẩu không xong thì hắn nhất quyết sẽ động thủ.

Nhưng dè dẫu vũ lực hắn cũng không cần xài tới, Đỗ Du Dư chỉ nói một câu không thừa lời mà đã buông vũ khí đầu hàng, kiểu này còn khiến hắn thấy mệt óc hơn.

Tuy trong bụng bồn chồn, nhưng trước mặt bà Chung và Âu Dương, Chung Lý cũng khó nói ra. Mọi người cùng ngồi với bà Chung ở phòng khách xem tivi, nói chuyện thường nhật, hắn vừa ăn trái cây vừa thỉnh thoảng liếc sang Đỗ Du Dư, sợ con người bình tĩnh kia sẽ bất ngờ có hành động oái oăm gì.

Thật ra Đỗ Du Dư không hề nhìn lấy hắn, không hoạt bát, nhưng cũng rất yên phận, vô cùng tâm bình khí hòa, chỉ trò chuyện lấy lệ, phần lớn thời gian đều chong mắt xem tivi, không làm gì để hắn khó xử, càng không lộ dấu vết gì khiến bà Chung hoài nghi hắn.

Ngồi thư thơi một lát, Đỗ Du Dư nhìn đồng hồ, “Tôi phải đi, có chút việc.”

“Sao không ở chơi lâu chút hẳn về?” Bà Chung cầm lấy túi đặc sản lớn, “Mang cái này về đi, đồ bình thường thôi, nhưng ngon lắm đó.”

“Cám ơn bác.” Đỗ Du Dư cúi xuống nhận lấy túi nylon nhàu nát màu sắc lờ lợt, cũng không tỏ ý chê bai, “Bác gái hiếm khi lên đây, hãy ở lại Thiên Tân chơi vài ngày, Chung Lý nếu không có thời gian chăm sóc, có gì bác cứ đến tìm cháu.”

Không bận lòng đó có phải lời màu mè hay không, bà cụ tỏ ra rất vui vẻ, “Đi, đi chứ, thật có lòng quá đi mất. A Lý, sao lại chưa tiễn bạn hả?”

Đỗ Du Dư rất khách khí, “Không cần đâu. Cháu đi trước.”

Chung Lý đứng lên, “Tôi tiễn cậu.”

Hai người ra cửa, một trước một sau xuống lầu, im lặng mà đi.

Trước đây Đỗ Du Dư rất thích chọc hấn chửi, không giống như hiện tại. Chung Lý nhìn bóng lưng người kia, không hiểu sao thấy hơi khó chịu, bèn lên tiếng, “Đỗ Du Dư.”

“Ừm?” Đỗ Du Dư dừng chân, đợi hẳn bước đến sòng đôi.

“Xin lỗi nhé, những lời vừa rồi của tôi đúng là quá khó nghe.”

“Không sao, những chuyện như vậy vốn phải đôi bên đồng lòng.”

Chung Lý nhin không được gãi đầu, “Trước đây...”

“Trước đây tôi nghĩ không chừng anh có cảm giác với tôi, nhưng hiện tại có lẽ tôi đã hiểu nhầm.” Đỗ Du Dư ôn hòa nói, “Làm những chuyện mạo phạm với anh tôi thật có lỗi.”

Chung Lý thấy hẫng một nhịp, bụng bảo dạ ‘thôi chết rồi, tên này hình như kết mình thật’, nhất thời tay chân quính hết cả.

Đây là lần đầu tiên trong đời hẳn được người ta theo đuổi, làm gì có kinh nghiệm từ chối người khác. Đỗ Du Dư là người thứ nhất mà hẳn phải bạo lực cự tuyệt.

“Chuyện đó, ai cũng có lúc phạm sai lầm.”

“Tôi cũng không thích ép buộc ai. Chỉ vì đó là anh.” Đỗ Du Dư nhìn hẳn, “thôi quên đi, không có gì đâu.”

Chung Lý bị người kia khiến cho mặt nóng lên, vội quay đầu, “Bỏ đi, chúng ta đi thôi.”

“...Xin lỗi.”

“Không có gì.”

“Nếu anh không hề có chút cảm giác gì với tôi, bị những chuyện đó chắc chắn khó chấp nhận nổi. Lỗi tại tôi luôn tự cho mình đúng.”

“Chuyện hiểu lầm này không ai muốn cả. Cậu đừng nhớ quá làm gì, tôi cũng không trách cậu.”

“Cám ơn.”

Đoạn hội thoại này thật sự rất quái gở. Rõ ràng trước đó lửa giận đầy bụng, kết quả lại thành ra thế này, lại dễ dàng tha thứ cho tên kia. Đại để chắc vì bộ dạng bị đá của gã trông rất đáng thương.

“Anh trở về đi.”

“Không sao, tôi đưa cậu ra đến ngoài ngõ, sẵn tiện mua cái hộp quẹt.”

“Chung Lý.” Người kia dường như thở dài, “Anh thật sự không hiểu sao, hay là...”

“Hả?”

“Chúng ta không thể vờ như chưa từng có gì xảy ra...”

“Ách...”

“Tôi biết anh là người rất dứt khoát, nói quên sẽ quên ngay, nhưng tôi làm không được. Chúng ta tạm thời đừng gặp nhau thì hơn. Anh cho tôi chút thời gian đi.”

Nhìn vẻ mặt người kia, Chung Lý đột nhiên thấy luống cuống quá, dường như hắn đã thật sự làm tổn thương con người ta. Thấy Đỗ Du Dư đã chậm rãi bước xuống lầu, Chung Lý không dần được hướng về người kia la lớn, “Này Đỗ Du Dư, về sau chúng ta vẫn tiếp tục làm bạn chứ?”

Đỗ Du Dư quay đầu lại mỉm cười với hắn, phát phát tay.

Thời tiết đã chuyển lạnh, trời sắp tối rất nhanh, nhìn dáng người kia nhập chung vào bóng hoàng hôn nhá nhem, hắn nghĩ đến việc đã khiến Đỗ Du Dư khổ sở, chính bản thân hắn lại chịu không được.

Trong nháy mắt trong đầu hắn hiện lên toàn điểm tốt của Đỗ Du Dư. Người kia đáng yêu thế này, phong độ thế kia, nghĩa khí ra sao, rộng lượng bao nhiêu.

Còn lại chán ghét đều dồn vào chính bản thân, vì đã làm tổn thương người khác.

Sau khi tiễn Đỗ Du Dư, về nhà bà Chung tóm lại hỏi toàn chuyện Đỗ Du Dư, còn kéo tay hắn không ngừng luyện thuyết, “A Lý, con đến công ty đó làm việc, má rất yên tâm. Không phải chuyện kiếm nhiều tiền, chỉ là từ nhỏ con đã thích mấy cái đó, còn đổ ra bao nhiêu công sức, nhiều năm rồi nếu không có cơ hội phát triển, má thấy tiếc cho sự chịu khó của con bấy lâu.”

Chung Lý chỉ có thể gật đầu dạ vâng, hắn không muốn giải thích gì cả, cứ để cho bà ôm hy vọng, vui vẻ thế kia, không chừng lại tốt hơn.

Buổi tối bà Chung ngủ giường hắn, hắn cùng với Âu Dương ngủ chung một giường. Sau khi đã chui vào chăn rồi, cả hai đều không ngủ được ngay. Âu Dương trường kì khổ sở vì mất ngủ, thân thể cũng không mạnh khỏe, hắn nghe con người thân gây yếu kể bên tiếng thở như lời than vãn thở dài, bất giác hắn cũng thấy buồn lây.

Hắn không ngại đương đầu với áp lực phải thành công trong đời, đến hơn ba mươi vẫn chỉ là một người bình bình, cũng không phải quá khó chấp nhận. Nhưng để cho người mẹ tuổi đã cao phải cùng gánh vác, thì thật không tốt chút nào.

Phận làm con, đáng lẽ phải giúp cho mẹ mình nở mày nở mặt, nhàn nhã mà sống mới đúng.

Nhưng Đỗ Du Dư có thể giúp hắn sao?

Hai người coi như lật ngửa ván bài hết rồi, giờ nhìn mặt nhau còn thấy xấu hổ, huống hồ sau này chưa chắc Đỗ Du Dư còn muốn đối diện với hắn.

Chung Lý lẩn lộn cả đêm, bởi sự day dứt với Đỗ Du Dư, mà từng giây từng phút hắn đều nghĩ đến người này.

Hôm sau Chung Lý phải đi làm, không cách nào ở chơi với bà Chung được. Hắn không muốn bà lên đây chơi mà chỉ lui cui ở nhà quét tước, khổ nỗi Âu Dương ngoài đi mua đồ ăn cũng hiếm khi xuất đầu lộ diện, giống như chuột đồng thích chui trong hang, cả công viên gần đó cũng không rành đường đi nước bước, bắt anh phải dẫn bà Chung đi chơi thật đúng là làm khó anh.

Đang rời trí, mở cửa xong thì ngồi mang giày, đang suy nghĩ xem có nên nghỉ phép hôm nay không, thì một cặp ống quần màu beige rơi vào tầm mắt hắn. Chung Lý dời mắt lên, gương mặt người kia khiến đôi tay đang cột dây giày phải khựng lại.

“Ách...”

“Chào buổi sáng.”

“Chào...”

Sự xuất hiện của Đỗ Du Dư đúng là ngoài ý muốn, hại hắn không biết xử lý làm sao.

“Tôi nghĩ bác gái hiếm khi lên đây chơi một lần, tôi cũng nhiều năm không gặp bác ấy, nên muốn đưa bác ra ngoài một chút.”

“Hả...”

“Không quấy rầy mọi người chứ? Tôi nghĩ anh phải lên ca sẽ không có thời gian ở với bác. Chỉ là một chút tấm lòng của tôi thôi, xin cứ yên tâm.”

“Ách, ừ...” Chung Lý đau đầu, chuyện này đúng là tốt miễn bàn, nhưng cảm giác quá đột ngột. Hắn nghĩ đến sự tổn thương của Đỗ Du Dư, đáng nhẽ căn bản sẽ không muốn can dự vào chuyện nhà hắn mới phải.

“Nếu anh không ngại thì tôi vào nhé.”

“Nga nga.” Chung Lý vội nghiêng người để Đỗ Du Dư vào, “Vào đi.”

Bà Chung nghe Đỗ Du Dư đặc biệt đến đưa bà đi chơi, vô cùng mừng rỡ, kiên quyết khăn gói đùm đề bình nước với bánh mì ăn dọc đường, bị Đỗ Du Dư cười khuyên ngăn.

Mà đối với Chung Lý, Đỗ Du Dư chỉ nói dăm câu, mỉm cười có lệ mấy cái, không trò chuyện gì nhiều.

“Chung Lý! Làm sao vậy? Sao ngăn người đó!?”

Chung Lý hoàn hồn, vội múa may tua vít, làm như đang hăng say sửa xe khí thế.

“Thằng quỷ, hồn nhập lại xác chưa!?” Ông chủ có chút hậm hực, “Tụi bây đứa nào cũng chạy mất tăm hơi, làm ông suýt nữa sập tiệm, còn lười nhác nữa là ông không không tha cho đâu nhé.”

Chung Lý cười hắc hắc mấy tiếng, tay tiếp tục đẩy nhanh tốc độ.

Kỳ thật để Đỗ Du Dư đưa bà Chung đi không có gì đáng lo. Bà Chung vốn hồn hậu dễ tính. Chỉ cần đưa bà đi ăn mấy món là lạ, tham quan mấy tòa cao ốc bề thế mới khánh thành gần đây, rồi loanh quanh thêm mấy chỗ nổi tiếng là bà vui rồi, sẽ không phiền hà đến Đỗ Du Dư nhiều đâu.

Nhưng nghĩ đến việc hắn rạch ròi với Đỗ Du Dư, người kia vẫn còn nhớ rõ chuyện chiếu cố đến mẹ hắn, trong lòng không yên chút nào, không khỏi ngăn người ra.

Tối hôm đó độ bảy, tám giờ bà Chung mới về nhà. Cho dù đi chơi cả ngày cũng không hề thấy mệt mỏi, tinh thần cực kỳ tốt, mặt mày đều hơn hớn.

“Đỗ Du Dư đâu?”

“Nó đưa má tới lâu rồi về rồi, nói thế nào cũng không chịu lên chơi.” Bà Chung cảm khái, “Đứa nhỏ này, đi một cả ngày trời cũng không chịu uống miếng nước, sao lại khách sáo đến vậy chứ?”

Chung Lý biết Đỗ Du Dư tránh hắn, cũng khó giải thích, chỉ ngồi xuống bên cạnh bà Chung, bóp vai cho bà.

“Đi chơi thế nào? Chắc vui lắm.”

“Vui.” Bà Chung cười xòa, “Xe thoải mái, chạy cũng êm lại rộng rãi, má không bị say xe chút nào. Còn đến đài truyền hình, tòa nhà cao ngất giời, lên trên rồi thấy người phía dưới không khác gì con kiến.”

“Má còn thấy cô đào trong tấm ảnh nữa, người thật còn đẹp hơn cả trên tivi. Còn có ông MC dẫn chương trình lúc 8h20, ôi bọn họ rất nhỏ nhẹ với má, làm má sợ muốn chết...”

Bà Chung một khi đã lên sóng thì sẽ nói miết, chứng tỏ tâm trạng đang rất tốt, “Chỗ dùng cơm vừa lớn lại vừa đẹp, mà bọn Tây mắt xanh mũi lõ nó còn nhiều hơn cả người Trung Quốc, thế mới kì. Tôm hùm thì lớn bằng này này, má ăn không hết nên phải gói về. Còn nói đến canh, chao ôi là ngon, ngon hết sảy luôn. Má còn muốn hỏi đầu bếp người ta nấu ra sao, nhưng Tiểu Dư bảo làm vậy rất phiền, nếu muốn ăn thì má cứ gọi điện cho nó...”

Nhìn sắc mặt của Chung Lý, bà Chung vội nói, “Ai, con yên tâm, má không có làm đâu, món đó mắc như vậy, sao lại không biết ngại mà làm Tiểu Dư tổn kém. Má chỉ muốn học để nấu cho con ăn thôi...”

Chung Lý nhìn mẹ vui thế kia, chính hẳn cũng vui theo, nhưng rồi thì lại có chút khó chịu dấy lên. Nếu hẳn có thể giỏi như Đỗ Du Dư, có thể mua cho bà những thứ này thì tốt quá rồi.

Đồ ăn bà Chung mang về có tới mấy hộp lớn, gói lại rất cẩn thận, không hề nguội ngăm lạnh tanh, lại còn bốc hơi nóng hổi.

“Tiểu Dư còn mua thêm hai phần riêng cho má đem về, để dành cho con với Âu Dương ăn khuya. Đứa nhỏ này thật ngoan, ở nhà chắc hiếu thảo lắm...”

Chung Lý mang đồ ăn đến chỗ Âu Dương đang vui đùa dịch sách, nhân lúc còn nóng mà dùng, mùi hương quả thật rất thơm, ăn vào miệng ngon nức nở, làm Âu Dương mọi khi cứ loay hoay nấu nướng cũng thấy khởi sắc, không khí vô cùng đầm ấm dễ chịu.

Đỗ Du Dư không tiếp tục cù nhậy kiểu đập mãi không chết, cũng không trở mặt giở quẻ, càng không hề nhắc đến chuyện đã qua, lại tiếp tục nhả nhặn lễ độ như cũ, quan tâm đến họ, cho dù chuyện không thành cũng cư xử rất thấu tình đạt lý. Chung Lý cảm thấy rằng, người kia quả thật rất đàn ông.

Bà Chung ở Thiên Tân chơi một tuần, trừ ngày cuối tuần ra, phần lớn thời gian đều được Đỗ Du Dư chăm sóc, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, những gì chưa từng hưởng thụ trong đời đều được hưởng thụ hết một lượt.

Đỗ Du Dư đã giúp bà cù lâu ngày ở nông thôn trải qua những ngày chẳng kém gì một quý phu nhân. Bà Chung tuy hoảng thì có hoảng, nhưng chung quy vẫn rất vui vẻ, lại thấy hào hứng, chụp một loạt ảnh, mỗi ngày đều cười tươi như hoa, làm Chung Lý cũng thấy vui lây.

Đỗ Du Dư vẫn tránh chạm mặt với hẳn, cho đến ngày bà Chung về mới chịu bước vô cửa, còn lĩnh kính xách theo rất nhiều đồ vào. Có áo khoác len mặc trong mùa đông, thuốc bổ dành cho người cao tuổi, rất nhiều đồ ngọt mà bà cụ thích ăn, còn có túi lớn túi nhỏ quà cáp để bà cụ mang về tặng.

Bà Chung vốn không dám nhận, Đỗ Du Dư liền khuyên bà, “Bác gái, khó lắm bác mới lên đây chơi, không thể tay không về được. Còn nữa, cháu cũng nhận không ít đặc sản của bác, có đáp lễ cũng là chuyện nên làm thôi.”

Nếu nói không động lòng là nói dối, mặc thử áo khoác vào, ngay cả các đốt tay đang đau nhức đều thấy ấm lên, có nó rồi, mùa đông sẽ không quá mệt mỏi. Nhưng bà Chung cũng hiểu đó là đồ đắt tiền, dù thích thế nào cũng xua tay liên tục.

Chung Lý lại thấy khổ sở, “Má à, cầm lấy đi, không sao đâu.”

“Ai, đứa nhỏ này, không hiểu chuyện gì cả...”

“Thật sự không sao mà, Đỗ Du Dư muốn tặng cho má mà. Quan hệ của chúng con rất tốt, đây là giao tình của chúng con, má yên tâm đi.”

Đỗ Du Dư giúp thu xếp mọi thứ đâu vào đấy, lại hỏi, “Bác à, bác ngồi xe về có lâu lắm không?”

“Không lâu đâu, chỉ có bốn tiếng thôi.”

“Mấy thứ này rất công kỉnh, xách theo không tiện lắm. Để cháu kêu người đưa bác về, xe đậu ngay dưới lầu, bác chỉ cần đi bộ một chút là được, chỗ thẳng bác về đến cửa nhà, như vậy sẽ tiện hơn.”

Bà Chung do dự nhìn con mình.

Chung Lý nói, “Không sao, má cứ làm theo sự sắp xếp của Đỗ Du Dư, xe tốt, lái êm, như vậy má sẽ không bị say xe.”

Chiếc xe màu đen êm ả lăn bánh đi xa, ba người đứng ven đường cũng chào nhau, ai về nhà nấy. Chung Lý đi với Âu Dương một đoạn, nhin không được vỗ trán một cái, xoay lại đuổi theo người đang đi bộ trong gió lạnh kia.

“Đỗ Du Dư! Đỗ Du Dư!”

Người kia dừng bước, quay đầu đợi Chung Lý đuổi đến, khách sáo hỏi, “Có chuyện gì?”

Chung Lý thở hắt hắt, “Mấy ngày vừa qua, rất cảm ơn cậu.”

“Không có gì.”

“Tôi nói với má tôi như vậy là để bà yên tâm. Tôi biết những ngày qua cậu đối đãi với má rất tốt, chiều cố má nhiều lắm. Những chuyện đó tôi nợ cậu, nhất định sẽ trả lại cho cậu.”

Đỗ Du Dư nghe xong cũng nhẹ cau mày, “Trả? Anh định trả thế nào? Trả cái gì?”

Chung Lý không hiểu thế nào lại đột nhiên lấp bắp, “Tôi, tôi không có ý gì khác, ý tôi là trả tiền...”

Đỗ Du Dư bất đắc dĩ cười cười, “Chung Lý, anh đừng nghĩ tôi là loại người như vậy. Những chuyện đó tôi làm vì bác, không liên quan gì đến anh cả, tôi cũng không có dụng ý gì khác với anh.”

Chung Lý vội nói, “Tôi biết.”

“Anh hiểu là tốt. Anh không nợ tôi cái gì cả.”

“...”

Đỗ Du Dư vẫn nhả nhận lễ độ, “Vậy nhé, tôi phải về. Anh đừng nghĩ nhiều làm gì nữa.”

Chung Lý đỏ mặt, lại loay hoay nói cảm ơn, rất lấy làm áy náy, rồi xoay người lại.

Thật sự, hần rất sợ Đỗ Du Dư có dụng ý khác, may mà không phải.

Hần thật may mắn, vô cùng biết ơn sự quyết đoán cùng rộng lượng của Đỗ Du Dư, không dây dưa lằng nhằng. Cuối cùng hần cũng không đến nước mắt đi một người bạn.

15. .:15:.

.:15:.

Sau khi bà Chung quay về, mối quan hệ của Đỗ Du Dư và hần được phục hồi như trước. Thỉnh thoảng lại hỏi thăm nhau mấy câu, chỉ là rất khách sáo. Nói chuyện luôn miệng ‘Chào anh’, ‘xin’, ‘ngại quá’, ‘cảm ơn’, vân vân vũ vũ. Những cái khác tuyệt đối không héo lánh tới, thái độ lại tốt như trước kia.

Trong tiệm xe hần làm bỏ cả hơi tai, thời gian uống nước cũng không có. Đỗ Du Dư gọi điện tới, Chung Lý một tay cầm đồ nghề, tay kia quẹt quẹt vào ống quần, cổ sức la lên giữa tiếng động cơ, “Quấy?”

“Chào, chuyện ký hợp đồng nói lần trước, anh có rảnh rồi tạt qua công ty một lát không, hôm nay muốn bàn cụ thể với anh hơn.”

Chung Lý ngừng tay, “Ký hợp đồng?”

“Đúng vậy.”

“...Cậu có nói giỡn không vậy?”

“Lần trước không phải đã đề cập với anh rồi sao, xin hỏi chừng nào anh tan tầm?”

Chung Lý vui đến độ huyết thái dương đập loạn xạ, nhất thời kích động vô cùng, suýt nói không nổi, “Hôm nay công việc cũng nhiều, chắc phải mười giờ hơn mới xong, lúc đó còn kịp không?”

“Giờ đó tôi không còn ở công ty. Nếu được thì anh trực tiếp đến nhà tôi đi.”

Chung Lý oke một tràng, nhìn cái xe màu đen tuyền mãi để cố dè nén cảm xúc dào dạt xuống, một hồi mới từ từ tỉnh táo lại.

Phàm là những gì quá ngon ăn thì càng dễ ăn dưng bỏ. Đỗ Du Dư rất quán triệt chân lý này để dụ hần làm chuyện xấu xa.

Đêm hôm khuya khoắt còn rủ rê đến nhà, từng bị dấm mình hai lần, nói Đỗ Du Dư không có ý đồ gì, hẳn không tin.

Đợi đến khi tăng ca kết thúc, Chung Lý vẫn còn rối rắm, lưỡng lự chuyện đi hay không, vừa nghĩ vừa rề rề dọn hàng, rồi tà tà đi bộ qua.

Đỗ Du Dư tóc còn ướt vội ra mở cửa cho hắn, “Vào trong nhà đi.”

Chung Lý thận trọng bước vào trong. Đỗ Du Dư hiện tại đang mặc rất mát, bộ đồ ở nhà hở cổ rất rộng, bên trong lại không mặc gì, để lộ ra một nửa ngực, nhìn thế nào cũng giống như manh nha có ý đồ làm chuyện tội lỗi.

“Anh muốn uống gì không?”

Chung Lý đứng thẳng người, “Không cần, tôi còn có việc, đang gấp, chúng ta vào chuyện chính luôn đi.”

Đỗ Du Dư nhìn hắn, gật đầu, “Được, anh ngồi đi. Tôi đi lấy hợp đồng.”

Lúc đi qua phía sau hắn, Đỗ Du Dư bỗng dừng lại một chút, không nói tiếng nào đưa tay về phía hắn.

Còn chưa kịp đụng tới, Chung Lý đã phản ứng như điện xẹt mà né đi, xoay người lại thô lỗ nói, “Làm gì vậy?”

Đỗ Du Dư sững sờ một thoáng, tay khựng lại trong không khí liền rút lại, giữa ngón tay là một chiếc lá, “Tóc anh dính cái này.”

Chung Lý vẫn rất căng thẳng, Đỗ Du Dư cũng không nói gì, cười cười tựa như hiểu, xoay người đi tiếp.

Lúc trở lại phòng khách, ngoài tập hồ sơ được kẹp lại, Đỗ Du Dư còn mặc thêm áo khoác, nút áo cũng cài lên tới trên, bắt gặp ánh mắt của Chung Lý, liền cười nói, “Trong này có thủ tục dự trừ, anh đừng để ý.” Rồi sau đó đưa tập hồ sơ qua, “Còn đây là hợp đồng, còn có cả bản kế hoạch.”

Chung Lý cầm lấy, đang tính đứng đó đọc luôn, Đỗ Du Dư nhìn hắn, nói tiếp, “Anh mang về đi.”

Chung Lý ngẩn ngơ, “Tôi có thể về rồi?”

“Đúng vậy.” Đỗ Du Dư cười cười, “Mắc công anh đứng trong này phải nơm nớp lo sợ.”

Chung Lý đỏ bừng mặt, xấu hổ trùng trùng.

“Tất cả đều viết rất rõ ràng, có gì không hiểu anh cứ hỏi tôi.” Đỗ Du Dư mở cửa, tuy vẫn từ tốn, nhưng đã không còn muốn nhìn hắn nữa, “Tôi không tiễn anh, trên đường nhớ cẩn thận.”

Chung Lý về nhà xong vẫn chưa hoàn hồn.

Mỗi lần hắn đến chỗ của Đỗ Du Dư, ít nhiều gì cũng bị thiệt thân, cũng bị lợi dụng. Lần đầu tiên là cời quần, lần thứ hai là hôn hít, lần thứ ba thứ tư thì bị đẩy lên giường, về sau có trời mà biết còn chuyện gì sẽ xảy ra.

Cho nên đừng trách hắn vì sao lại cảnh giác, làm gì có chuyện bị lừa hoài mà vẫn ngơ ngác như bê con đội nón được.

Chỉ có nghĩ như vậy mới khiến hắn giảm bớt được áy náy.

Sau khi đã thấy thoải mái hơn, Chung Lý mới chong đèn lên, cẩn thận đọc tập hồ sơ mà Đỗ Du Dư đưa cho.

Tuy rằng cảm thấy rất khó tin, nhưng lần này đúng là thật. Đỗ Du Dư không lừa hắn, cũng không nói cho có, từ bản kế hoạch có thể thấy đã bỏ ra nhiều tâm tư để làm.

Chung Lý có phần rối trí, hắn biết bản chất của con người Đỗ Du Dư rất tốt, nhưng lại có một số chỗ có vấn đề, thích đùa kỳ cục. Hiện tại hắn không biết nên cư xử với người này thế nào cho phải đạo, không phòng thì không được, mà phòng quá thì cũng kỳ.

Chuyện chưa đưa ra quyết định cuối cùng hắn cũng không nói cho Âu Dương biết. Nói không chừng hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Hắn không muốn lôi kéo Âu Dương vốn đã bị quan có thừa vào cuộc.

Đọc hợp đồng tới lui mười bận, đả thông tư tưởng xong, hôm sau hấn đến công ty tìm Đỗ Du Dư. Không cần phải màu mè hoa lá hẹ, hấn trực tiếp vô đề luôn, “Tôi đã xem hợp đồng rồi, không có vấn đề gì. Cậu còn có điều kiện gì không?”

Đỗ Du Dư nhú mày, nhướn một bên lên, “Điều kiện?”

“Đúng vậy.” Chung Lý nhắc người kia, “Cậu có muốn tôi cho cậu... cái này cái nọ...”

Đỗ Du Dư vừa bực mình và buồn cười, bị hấn làm câm nín một hồi mới nói được, “Anh thật đúng ngốc không chịu được, chuyện như vậy mà anh cũng nói ra được, nhưng đừng đi nói với người khác, chết đấy.”

Chung Lý phì cười. Hấn không lòng vòng rắc rối được, hấn chỉ là một người cục mịch.

“Tôi không có điều kiện gì cả, chỉ cần anh làm tốt hết sức mình, là đủ rồi.”

Chung Lý thấy Đỗ Du Dư không thật thà tí nào, nghe cứ như các bác lãnh đạo phát biểu trước Quốc hội vậy. Nhưng hấn đã liệu tính hết rồi, Đỗ Du Dư mà dám lật lọng, là hấn cương quyết không khoan nhượng, chơi đẹp xử đẹp tên này luôn.

Đỗ Du Dư không biết trong lòng hấn đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng giết địch, nhìn nhìn đồng hồ treo tường, “Tôi đang định dùng cơm, anh đi chung không?”

Chung Lý nghĩ ngợi, “Đi, tôi mời cậu. Gần đây có tiệm bán đồ nướng ngon lắm, tôi dẫn cậu đi ăn cho biết.”

“Lại là anh mời tôi à?” Cảm xúc của Đỗ Du Dư tựa hồ không tẻ lắm.

“Nên làm mà, cậu giúp tôi nhiều như vậy. Đây là cảm ơn cậu.”

Đỗ Du Dư nhìn hấn, nở nụ cười, “Anh khách sáo quá.”

Nơi ăn chỉ cách đó chừng hai trạm xe, Chung Lý sợ đi xe phải mắc công tìm chỗ đậu với tốn tiền gửi, nên bày bố cho Đỗ Du Dư đi phương tiện công cộng.

Đỗ Du Dư hiển nhiên không quen với mấy loại hình này, bước lên xe đã chật kín người, không có chỗ ngồi, nên có chút tần ngần.

Chung Lý sợ người kia bị té, hai cái vòng treo đều dành cho người ta nắm, bản thân mình thì giữ chặt lấy cái thanh ngang.

Đỗ Du Dư đứng phía sau hấn, vì đông người mà dán chặt vào lưng hấn, lại thêm tư thế của hai tay, nhìn không khác gì đang ôm lấy hấn từ đằng sau cả.

Chung Lý lúc đầu không phát hiện ra, nhưng trên đường xe cứ lắc lư, mông không tránh khỏi bị đụng chạm. Lúc xe quẹo ngặt ở khúc cua, Chung Lý mất thăng bằng chúi người về phía trước, toàn bộ cơ thể Đỗ Du Dư đều áp lên lưng hấn, sự tiếp xúc này khiến hấn cảm thấy mất tự nhiên.

Thắng gấp một cái, toàn bộ dân tình đều đổ rạp về phía trước giống như đồng lúa mì đang thu hoạch, từ đuôi xe cho tới tận chỗ bác tài.

Đỗ Du Dư cũng đứng không vững, liền ôm mạnh lấy thắt lưng Chung Lý.

Chung Lý rốt cuộc cũng nổi lửa, quay đầu lại, “Đỗ Du Dư!”

Đỗ Du Dư cười nói, “Àn? Anh lại muốn đánh tôi à?”

Nhìn ánh mắt không chút lấp liếm của Chung Lý, Đỗ Du Dư cười khổ nói, “Anh suy nghĩ nhiều quá, tôi không đáng khinh đến mức quấy phá ở trước mặt mọi người đâu.” Rồi rút tay lại, cười cười, “Anh đừng để tâm, tôi qua bên kia đứng.”

Nhìn Đỗ Du Dư vất vả chen chúc ra chỗ khác đứng, thậm chí còn không có vòng để vịn, Chung Lý đành phải tự niệm trong bụng hơn năm mươi lần câu ‘Cẩn tắc vô ưu’ mới có thể ngăn nội tâm không xao động.

-Hết quyển thượng-

16. ::16::

Lời dẫn:

Rành rành người bị ăn sạch sẽ là hần, thế quái nào ai cũng cho rằng Đỗ Du Dư mới là người chịu thiệt thòi? Chung Lý hần chỉ còn biết kêu oan vài tiếng lí nhí, nhưng đối mặt với sự tấn công dạn dày của Đỗ Du Dư, nào biết nào hay lại rơi vào...

Ban nhạc của Chung Lý liên tục tập dượt, nhưng đợi mãi không thấy Đỗ Du Dư để ý tới; trong khi bao nhiêu ánh đèn đều tập trung vào Nicolas, ngay cả bác người yêu cũng bị kẻ kia giật đi mắt, Chung Lý bắt đầu hoang mang, hết thấy những gì Đỗ Du Dư làm trước đây, tận cùng là thật lòng, hay chỉ là trò đùa?

::16::

Hai người bước vào trong quán. Chung Lý vì áy náy mà gọi đồ ăn nhiệt tình, một giàn hoành tráng gồm có mực tươi roi rói, thịt ba rọi bóng mỡ, lưỡi trâu, bò bít tết ướp gia vị nằm chềnh chệ trên vỉ, nướng xì xèo khói lửa, mùi tản ra tứ tung, tay nướng tay không ngừng gấp bỏ vào chén Đỗ Du Dư trước tiên.

“Cám ơn.”

“Hãy, ơn iếc gì.”

Nhìn Đỗ Du Dư mỉm cười, trong lòng cũng thấy nhẹ đi, bắt đầu tay nốc rượu tay gấp mì.

Nếu Đỗ Du Dư không có ý đồ gì về chuyện đó, thì bọn họ làm chiến hữu thật sự rất tốt. Không biết Đỗ Du Dư bắt đầu có hứng thú với hần từ lúc nào? Chẳng lẽ là lần đầu tiên Đỗ Du Dư ‘ra’ trong tay hần, hay là lần đầu tiên hai bên trên giường với nhau?

Khi thấy Đỗ Du Dư thường xuyên nhìn hần, cảm giác không hần là ghét, nhưng đích thị là không tự nhiên. Tự dưng kể bên có thằng bạn nhăm nhe nhòm ngó mông của mình, hỏi sao không thấy nhạt?

Hai người đang ăn uống, bỗng nghe có người gọi lớn, “Thầy Đỗ!”

Chung Lý ngẩng đầu lên, thấy cô gái đứng cạnh bàn, sắc vóc vào loại trung bình, không quá xinh đẹp, nhưng đôi mắt phượng dài, sống mũi thẳng tắp, lại có một nét cuốn hút riêng.

Đỗ Du Dư gật gật đầu, xem như chào hỏi xã giao.

“Bọn em ngồi ăn ở bàn kia, không ngờ thầy cũng đến chỗ này ăn.” Cô gái quay đầu lại thấy Chung Lý, liền nhiệt tình hỏi, “Đây là...”

“Là bạn của tôi.” Đỗ Du Dư đơn giản nói, “Chung Lý, đây là trợ lý thực tập mới, Trâu Nhược.”

Trâu Nhược rõ ràng thuộc tuýp người giỏi xã giao, đối đáp nhanh nhẹn, lại thích cười, nói chuyện ngọt như mía lùi. Đỗ Du Dư tỏ ra không mặn mà, cô cũng chỉ cười hì hì rồi ngồi xuống tán gẫu với Chung Lý, dù là hai người hoàn toàn lạ hoắc vẫn có thể nói chuyện vui vẻ, không hề thấy nhạt. Chung Lý cảm thấy cô gái này rất hoạt bát tự nhiên, lại đáng yêu dễ thương.

Chờ Trâu Nhược trở về bàn, Chung Lý có chút lưu luyến, Đỗ Du Dư tựa hồ đang suy nghĩ gì mà nhìn hần, “Anh thích à?”

“Bậy bạ không!” Chung Lý thoát tiên đỏ mặt, hồi lại nói, “Tôi chừng này tuổi rồi, phải tính chuyện bạn gái chứ. Cô ấy rất tốt.”

“Vậy sao? Tôi thì nghĩ ngược lại.” Đỗ Du Dư nhìn hần, “Phải nói anh rất tốt mới đúng.”

“Hắc, đi theo tôi, không nhà không xe cũng không có tiền gửi ngân hàng. Người ta chịu để ý tôi đã may phước lắm rồi.”

Đỗ Du Dư cười cười, “Sau này mọi chuyện sẽ khác đi.”

“Này.” Chung Lý đau đầu, “Chuyện thành công hay không đâu thể chắc như đinh đóng cột được.”

“Tôi tin tưởng ánh mắt của mình.”

“Ba mươi năm cuộc đời của tôi chưa từng khá được một lần.”

Đỗ Du Dư dụi dãi nói, “Đó là vì anh không gặp tôi sớm hơn.”

Cảm thấy câu chuyện đang bị lèo lái đến hướng nguy hiểm, Chung Lý vội vàng tốp lại, bỏ miếng thịt vào miệng, “Ngon quá, ha ha, cụng nào!”

Đỗ Du Dư cười cười, uống một hơi, nhìn hẩn lại mỉm cười nói, “Bên miệng anh có dính chút này.”

Đỗ Du Dư vươn tay nửa chừng, khựng lại, tự giác rút về, chỉ trên mặt mình, “Chỗ này.”

Nhận thấy Đỗ Du Dư tuân thủ khuôn phép, Chung Lý và người kia lại cởi mở qua lại như trước, nhiều lúc đi tập luyện xong rồi lại hẹn nhau đi ăn cơm, hoặc uống rượu cho thư thái, miễn không bén mảng lại nhà người kia là được.

Hôm nay hai người lại quất sạch bảy, tám chai bia, hai mâm thịt gà ê hề, còn có thịt bò, khoai tây chiên với mì xào. Phần lớn đều chui vào bụng Chung Lý. Cho dù là sữa xe hay tập luyện trần ai trước khi lên sân khấu đều tiêu hao nguồn ngọn thể lực, cho nên hẩn có ăn như vũ bão thì trên người cũng không tích mỡ thừa.

“Mai đi uống rượu không?”

Chung Lý nhét tiền lẻ thối lại vào ví, cười ‘hắc hắc’ hai tiếng, “Mai không được, cuối tháng rồi, phải khép hầu bao lại.”

Chung Lý tính tình rộng rãi, không thích tính toán chi li, mỗi khi mọi người tụ tập chè chén, nếu hẩn bao được sẽ bao sân hết. Thu nhập của hẩn không bằng số lẻ của Đỗ Du Dư, mỗi lần đi chung với nhau hẩn đều giành chủ chi. Cho nên thường xuyên lâm vào tình trạng viêm màng túi cục bộ.

“Cũng tới phiên tôi mời anh rồi.”

“Hắc, chuyện này không khách sáo. Hôm nào đi, hai ngày kế tôi phải để dành ít tiền, đêm mai lại tặng ca.”

“Ừm? Dành tiền làm gì?”

“Sinh nhật một người bạn, muốn mua quà tặng.”

Đỗ Du Dư tỏ vẻ thấu hiểu, đem hết những tờ có giá trị lớn trong ví ra đưa cho hẩn.

“A?”

“Dù sao tôi cũng ăn chùa anh bao nhiêu bữa rồi.”

Chung Lý rất mừng rỡ, chộp mạnh lấy vai người kia, “Cảm ơn nhé, tháng sau nhất định sẽ trả lại cho cậu.”

“Không cần đâu, bạn bè không phải nên giúp đỡ lẫn nhau sao?”

“Nói thì nói vậy nhưng...”

Đỗ Du Dư mỉm cười, “Cầm lấy đi. Anh và Âu Dương không cần phải để tâm nhiều đến vậy đâu.”

Chung Lý cảm động lại vỗ mạnh vai người kia mấy cái.

Mấy hôm sau gặp lại, mấy vết bầm xanh lè trên vai Đỗ Du Dư vẫn chưa biến đi, vừa cởi áo khoác ra là thấy rõ mồn một, Chung Lý nhìn mà phát ngượng. Hẩn thấy rõ kỳ, thể trạng Đỗ Du Dư không hề thua hẩn, sức cũng không yếu, vậy mà sao da dễ lại mong manh dễ vỡ đến thế?

“Đỗ Du Dư à... tôi có chuyện cần nhờ cậu giúp đỡ...”

“Ừ? Anh nói đi.”

Chung Lý có phần ngại mở lời, “Trâu Nhược kỳ này thực tập xong rồi? Cô ấy rất có khả năng, lẽ ra cũng sẽ lưu lại tiếp tục làm việc, nếu lỡ xảy ra trục trặc gì, cậu có thể giúp một tay được không?”

Đỗ Du Dư nhìn hẩn, cười cười, “Được, tôi sẽ cố gắng.” Rồi lại như đột nhiên nhớ ra điều gì, “Quà anh nói là tặng cho Trâu Nhược à? Đôi hoa tai ấy?”

“Phải, cô ấy đeo rồi à.” Chung Lý vui vẻ nói, “Dù sao cũng là sinh nhật của người ta, phải tỏ thành ý một chút.”

Đỗ Du Dư thoáng nhíu mày, “Anh và cô ấy đã tiến triển sâu vậy rồi sao? Đến mức phải tặng hàng hiệu đắt tiền như vậy?”

“Cũng được, chúng tôi đã đi uống nước một lần.” Chung Lý thật thà nói, “Cô ấy bảo là rất thích cái đó, tôi cũng thấy rất hợp, nên mới tặng cho.”

“Chung Lý, quen bạn gái thì phải có quà cáp. Nhưng anh cũng không dư dả gì, cũng nên cân nhắc trước sau, không phải người ta muốn gì là anh cứ phải răm rắp mua theo, không nhất thiết phải học đòi làm trưởng giả.”

Chung Lý vốn đang tươi cười, bị nói đến mặt đơ ra, lấy làm rất xấu hổ, “Ừm. Tiền tôi sẽ trả lại cậu.”

“Ý tôi không phải vậy.”

“Không, chuyện tôi nên làm thôi.” Chung Lý thấy nặng đầu, “Cậu đừng nói nữa. Tôi theo đuổi phụ nữ không dễ dàng gì, không thể so sánh với cậu.”

Hai ngày sau chính là đêm Giáng Sinh, cũng là lần đầu tiên Chung Lý chính thức lên sân khấu trong một tiết mục phát sóng trực tiếp, người hợp tác cũng chính là Nhan Khả mà hần rất có cảm tình. Xem ra Đỗ Du Dư đã thật sự dốc công sức nâng đỡ hần.

Bước ra khỏi studio, vì căng thẳng hồi hộp và xúc cảm mãnh liệt mà lưng ra đầy mồ hôi. Đôi tay mới rồi linh hoạt gảy đàn guitar, giờ nhìn lại mới thấy còn run bần bật. Chung Lý vội vã gọi điện về nhà, báo nhanh cho Âu Dương. Rồi lại không nhìn thấy Trâu Nhược, vốn là trợ lý của Nhan Khả trong đám người đang tắt bật chạy đôn chạy đáo đâu, bèn định gọi cho cô, nhân tiện hỏi thăm tình hình gần đây.

Chuông reo mấy bận mới có kết nối, hoàn toàn không thấy sự vui vẻ nhiệt tình trước kia đâu, Chung Lý mới đầu không hề nhận ra tình hình, chỉ đoán là tâm trạng cô đang không vui, kể mấy chuyện hài ra định chọc cô lên tinh thần, nhưng không ăn thua gì.

“Đúng rồi, em đang ở đâu? Đài truyền hình hay công ty?” Hần còn đang định tặng quà giáng sinh cho cô.

“Anh chưa biết gì sao?”

“Hả, chuyện gì?”

“Em đã xin nghỉ rồi.”

Chung Lý sững sốt hồi lâu, “Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải em làm rất tốt sao?” Ai cũng thấy Trâu Nhược rất tháo vát được việc, so với mấy người mới vào thì có kinh nghiệm hơn nhiều lắm, nếu ngay cả cô ấy còn không được giữ lại thì thật không hiểu người nào có đủ tư cách.

Trâu Nhược cũng không nói nhiều, chỉ chốt lại, “Ở không được thì phải đi, tốt hay không cũng thế. Ai bảo em chỉ là trợ lý cõn con không ai chống lưng chứ. Thôi được rồi, anh cũng không cần quan tâm làm gì.”

Cúp điện thoại, Chung Lý giận đến nổi gân xanh. Hần có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra, có chuyện gì cũng không nói rõ, ngược lại biến Trâu Nhược vô tội thành vật hy sinh, những việc thế này thật khiến người ta lấy làm ghê tởm.

Đang siết chặt nắm đấm, chuông điện thoại lại reo, hóa ra là Đỗ Du Dư chủ động tìm đến cửa, Chung Lý phải cố dần xuống lắm, tự dặn bản thân không nên quá xúc động, nhả nạt ‘ừm’ một tiếng.

“Biểu diễn xong rồi, cảm thấy thế nào?”

“...”

“Như thế nào, không hài lòng sao?” Đỗ Du Dư còn giả vờ ôn tồn, “Tôi hỏi hết rồi, ai cũng nói anh biểu hiện rất tốt, không cần phải lo lắng.”

“...”

“Được rồi, anh đến khách sạn XX đi, tôi đặt phòng rồi.”

“Làm gì?”

Đỗ Du Dư cười, vẫn dùng giọng lừa đảo con nít, “Anh tới là được rồi, tôi cũng không ăn anh đâu mà lo.”

Chung Lý trong lòng thầm mừng, khôn nặn, làm như chưa từng động tới vậy?

“Hôm nay là ngày debut của anh, chẳng phải chúng ta nên làm chút gì kỷ niệm sao?”

Chung Lý thiếu chút nữa bùng nổ. Hắn thật lòng không nghĩ Đỗ Du Dư lại là loại người trơ tráo không biết xấu hổ đến vậy. Hắn hôm nay có thể lên sân khấu, cũng là nhờ phúc của Đỗ Du Dư, nhưng hắn sẽ không vì một chút ân huệ mà tự nguyện dâng mình lên.

Thở nặng nề mấy tiếng, cuối cùng Chung Lý mới nặn được một câu, “Cậu chờ tôi.”

Sự sỉ nhục này cộng thêm chuyện của Trâu Nhược, không dạy cho Đỗ Du Dư một trận ra trò, Chung Lý hẳn còn mặt mũi làm đàn ông sao.

Chung Lý tới khách sạn, thang máy cần phải quét thẻ phòng mới lên trên được, lại phiền Đỗ Du Dư thân chinh xuống đón hắn. Ở trong thang máy, Chung Lý muốn đem gã đàn ông đang tươi cười xảo trá đó dúi vào tường đập cho chết, song hắn lại lo có camera đang theo dõi. Tốt xấu gì cũng nên chừa lại chút mặt mũi cho Đỗ Du Dư, hắn mới phải miễn cưỡng nhẫn nại.

Chờ đến khi vào phòng, trước mặt là một mảng tối hù, rồi cuộc Chung Lý cũng không cần nhẫn nại nữa.

Cảm nhận Đỗ Du Dư ở phía sau hắn, đặt tay lên vai hắn, Chung Lý lập tức bắt lấy cổ tay, nhanh như chớp chớp mà lấy thế quật người kia xuống.

Đỗ Du Dư dĩ nhiên không chút phòng bị, lập tức bị quăng mạnh xuống đất, trước khi kịp rên lên thì Chung Lý đã bước tới tóm chặt lấy, xách cổ áo lên, không khách sáo tâng bốc hai đấm, mắng chửi, “Mày là thằng khốn! Sai người làm chuyện dâm tiện với Trâu Nhược! Có ý đuổi cô ấy đi! Có tình chơi tao!”

Đến lúc muốn đấm cái thứ ba, phòng đang tối bỗng bật đèn lên, bên trong sáng choang.

Chung Lý giống như gặp ác mộng, trong phòng chật ních người. Đồng nghiệp trong công ty quen mặt cũng có, xa lạ cũng có, trên tay họ đều cầm lấy đồ phun kim tuyến và bánh kem, bộ dạng như đang định chúc mừng và đủ loại tư thế, nhưng hết thấy đều cứng lại, trân mắt ra nhìn hai người họ, ngây ra như phỗng.

Một sự im lặng ngạt thở, cuối cùng Đỗ Du Dư vẫn lên tiếng trước, “Các người đi ra ngoài hết đi.”

Âm thanh không mấy lớn, nhưng ai nghe cũng lấy làm rung mình, không đợi đến tiếng thứ hai thì hơn chục người đã bốc hơi sạch ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Chung Lý vẫn chưa hết bàng hoàng, hãy còn ngồi trên người Đỗ Du Dư, sững sờ nhìn người kia.

Đỗ Du Dư vẫn nở nụ cười, nhưng giọng nói không bao hàm ý đấy, “Tôi không cố tình chơi anh. Xin hỏi anh có thể buông ra không?”

Chung Lý vội buông áo ra, nhìn người kia đứng dậy, vì lưng đau mà vẻ mặt rúm ró, sau đó phúi quần áo nhàu nát lại cho thẳng thớm.

“Anh có thể đi rồi.”

“Đỗ Du Dư...”

“Còn chuyện gì nữa?”

Chung Lý đỏ bừng mặt, “Đỗ Du Dư, là tôi nông nổi. Tôi không biết ở đây còn có người khác. Tôi nghĩ cậu hẹn tôi ra khách sạn, là muốn làm chuyện đó, giữa hai chúng ta...”

Đỗ Du Dư cười cười, nhưng vẻ cười không lấy gì làm vui vẻ, “Anh cũng có ý tứ lắm. Anh coi tôi là hạng người gì, tự coi anh là hạng người gì?”

Chung Lý xấu hổ đến không ngẩng đầu nổi, “Thật không phải với...”

“Trâu Nhược nghỉ việc là do bị bắt quả tang trộm tiền của nhóm trợ lý ở ký túc xá, còn lấy đồ của nghệ sĩ, không còn mặt mũi nào xin ở lại. Chuyện đó anh có thể đi hỏi Nhan Khả hoặc bất kì ai mà anh cảm thấy tin.”

Ngay cả lỗ tai của Chung Lý cũng đỏ, “Tôi sai rồi, xin lỗi cậu. Tôi ngu ngốc, cậu đừng giận...”

“Tôi không giận anh.” Đỗ Du Dư cười cười, “Thật ra, anh không hề sai chút nào.”

“...”

“Đây đều là hậu quả tôi nên nhận lấy phải không?”

“Đỗ Du Dư...”

Đỗ Du Dư giơ tay lên ngăn lại, “Đừng nói nữa. Nói tiếp cũng không có ý nghĩa gì.”

Yết hầu Chung Lý nâng lên mấy lượt, cũng không tìm ra lời để nói. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đỗ Du Dư tức giận, hắn thật sự hoảng sợ, trong đầu trống rỗng.

“Anh đi đi. Nhân tiện mang cái kia theo.” Đỗ Du Dư chỉ chiếc đàn guitar mới cấu được gói lại thành quả nằm trên bàn.

Ngay cả mặt lẫn cổ Chung Lý đều đỏ đến không thể hơn, “Đỗ Du Dư...”

“Đừng hiểu lầm. Không phải tặng anh, chỉ nhờ anh mang đi giùm. Kiếm một bãi rác nào đó rồi vứt đi. Để không ai dùng được.”

17. ::17::

::17::

Chung Lý vừa ôm đàn guitar bước ra ngoài, Đỗ Du Dư lập tức đóng cửa lại. E là cánh cửa ấy trong một thời gian ngắn tới đây, sẽ không chịu mở ra cho hắn. Bao nhiêu hối hận cũng không thốt lên thành lời, hắn chỉ còn biết xấu hổ ôm đàn về nhà.

Hắn không vứt đàn đi, còn để nguyên cả giấy gói mà đặt kế bên giường. Cả tối hôm ấy Chung Lý không tài nào ngủ được, thậm chí thẹn đến mức không lột nổi sắc hồng trên gương mặt mình xuống.

So với một Đỗ Du Dư suy nghĩ trước sau cân nhắc, hắn giống như cư xử theo bản năng của động vật. Khi linh cảm được sự nguy hiểm, hắn chỉ còn biết dựa vào sức mạnh của mình mà ngu ngốc liều mạng bảo vệ bản thân, chỉ trừ lần này ra, chưa từng có lần nào khác.

Nếu hắn có thể biết cư xử như Đỗ Du Dư, đâu đến nỗi lớn già đầu còn làm ra chuyện đáng xấu hổ.

Chính hắn cũng vì sự thất phu của mình mà hổ thẹn.

Hôm sau gặp lại Đỗ Du Dư, lúc đầu hắn còn tưởng đâu là chuyện không đến nỗi tệ như hắn nghĩ. Bốn bề sóng yên bể lặng, Đỗ Du Dư không tỏ ra hằm hè với hắn, càng không nổi giận với hắn.

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra chuyện còn tệ hơn hắn nghĩ, Đỗ Du Dư trốn hắn toàn diện, giống như đụng phải yêu tinh yêu quái. Muốn tìm Đỗ Du Dư nói chuyện, người kia liền y như nhìn thấy quỷ mà tránh xa ba thước.

Còn những đồng sự tối qua, hôm nay đụng phải hắn, đại để là những biểu hiện hung tợn của hắn đã tạo ra ấn tượng khó phai. Đám người đó ai cũng tỏ ra sợ hãi hắn, làm như hắn bạ đâu cũng có thể ra tay đánh người vậy.

Tất cả bọn họ đều không muốn nói chuyện với hắn. Nếu lỡ bất khả kháng không thể không nói, thì cũng chỉ nói gọn lỏn hai câu, khá lắm là ráng rặn cười một cái rồi ba chân bốn cẳng chạy biến đi.

Chung Lý thấy mình chẳng khác gì quái vật mới trên núi xuống, lỗ chân lạc vào thế giới văn minh của nhân loại. Hắn đột nhiên ý thức rằng, mình và những người này, hoàn toàn khác biệt.

Hắn bước ra từ chỗ sửa xe, chéo áo còn vấy bẩn vết dầu nhớt. Đụng tới máy tính điện mấy con số vào thôi cũng đủ làm tay chân hắn lóng ngóng. Kể cả lúc đi đứng, bước chân cũng đặc biệt nặng và dội âm hơn người bình thường nhiều.

Chung Lý dần dần không dám làm rộn ai, hắn quyết phải sống an phận thủ thường. Cả hành lang vắng teo chỉ có mỗi mình hắn ngồi trên băng ghế, hai chân đi giày thể thao cũ rách thụt sâu vào trong, mắc công lại ngáng phải chân người khác.

“Đang xem ca từ sao?”

Người đứng trước mặt hắn là Nhan Khả.

“Vào trong đi, ngồi cũng thoải mái hơn.”

Chung Lý nhất thời hơi câu nệ, “Chỗ này rộng rãi hơn...”

Nhan Khả ngồi bên cạnh hắn, “Tôi cũng hiểu. Chuyện lần đó cậu đừng để bụng quá lâu.”

“Ừm...”

Tuổi của Nhan Khả không lớn hơn hắn là bao, nhưng lúc nào cũng mang đến cảm giác như một người anh, dịu dàng tựa như Âu Dương, nhưng từng trải hơn Âu Dương nhiều.

“Ai cũng có lúc vô tình làm sai chuyện này chuyện kia. Tôi nghĩ Đỗ Du Dư hiểu cậu là người thế nào, sẽ chẳng thật lòng trách móc cậu đâu. Biết đâu không chừng hiện tại cậu ấy cũng đang rất khó xử.”

Tâm tình vốn đang hoang mang, nghe người kia nói như thế, cổ họng Chung Lý có phần nghẹn ngào. Hồi lâu mới nói được, “Cảm ơn...”

“Đỗ Du Dư vừa nhờ tôi mua giùm cà phê.” Nhan Khả dúm ly cà phê nóng hổi vào tay Chung Lý, vỗ vỗ hắn, “Mang cho cậu ta đi.”

Đỗ Du Dư đang ngồi trong phòng nghỉ, tay chống hờ cằm, mắt nhắm lại không biết đang suy nghĩ gì.

Chung Lý bưng cà phê đứng trước mặt người kia trong chốc lát, đang không biết phải mở đầu câu nói trong ngày thế nào, thấy Đỗ Du Dư đã mở mắt, vội duỗi tay ra, “Cà phê.”

Đỗ Du Dư trợn mắt thấy rõ nhìn hắn, tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng nói ‘cảm ơn’ rồi đưa tay nhận lấy cái ly.

Lúc chuyển ly qua ngón tay bất cẩn chạm phải, đây là chuyện hết sức bình thường. Vậy mà Đỗ Du Dư vừa đụng hắn, lập tức giống như bị cắn trúng mà giật mạnh tay về.

Chung Lý không ngờ người kia đột nhiên buông tay, hắn cũng xuôi tay rồi, phản ứng không kịp, nhoáng một cái toàn bộ ly cà phê đều dội hết vào người Đỗ Du Dư.

Sự việc xảy ra đột ngột, Chung Lý cũng hoảng sợ, nhác thấy bộ đồ tây trang nhạt màu ướt nhẹp còn bốc hơi nóng lên, vội quơ quào tay lấy bất cứ thứ gì có thể, chạy qua lau cho Đỗ Du Dư.

Đỗ Du Dư bị hắn đụng tới liền lùi lại, giơ tay lớn tiếng ngăn cản, “Không cần!”

Chung Lý không suy nghĩ nhiều, chỉ sợ người kia bị phỏng, kéo Đỗ Du Dư lại lau sạch sẽ mấy vệt nước nóng dính trên đùi kia. Tình hình đang rối ren, nhà thiết kế đi vào phòng nhìn thấy cảnh tượng ấy, liền nhón nhác rống lên với hắn, “Cậu làm gì đó hả!?”

Chung Lý còn đang ngẩn ngơ, người ta đã nhào tới giật lấy thứ nhàu nát trong tay hắn. Lúc này hắn mới nhìn thấy thứ mà hắn quơ đại lấy lau cà phê chính là khăn quàng cổ bằng len Đỗ Du Dư để trên bàn.

Sự cố liên hoàn khiến Chung Lý đần mặt ra, ngây người hồi lâu mới ngượng ngùng xin lỗi, “Xin lỗi, tôi mang về giặt...”

“Không cần, giặt không ra đâu.”

“Vậy tôi bồi thường tiền.” Chung Lý cuống quýt móc ví, rút tiền mặt trong ví ra.

Nhà thiết kế thấy hần lấy từng ấy tiền mặt ra, nhin không được nhỏ toẹt, “Đây là Dolce&Gabbana.”

Chung Lý lại ngó ra, nhìn ví, tay cứng đờ, lấy cũng không được, mà không lấy cũng không xong.

“Bỏ đi, không phải việc của chú. Là do tôi cầm không chắc.” Đỗ Du Dư cũng không thèm nhìn đến hần, chỉ cúi đầu chỉnh chu lại quần áo, lấy khăn lau sơ sơ, “Chú đi ra ngoài đi.”

Nhà thiết kế cầm chiếc khăn quàng bị hỏng cùng với bộ tây trang áo khoác bước ra ngoài, vừa đau lòng vì thấy sản phẩm kinh điển cao cấp bị chà đạp, không ngừng lẩm bà lẩm bẩm; mặt khác lại hận không thể mắng Chung Lý là đồ hai lúa, quê mùa cục mịch không phân biệt được hàng hiệu.

Nhưng nhìn thoáng qua Chung Lý, cao hơn ông những mười cm, dưới lớp áo len cũ xì là bắp tay nổi lên, vẻ mặt lại đang rất u ám, liền lộ vẻ sợ hãi, nín khe chạy vội ra ngoài.

Chung Lý nhìn tên thiết kế cứ như bị sư tử dí sát nút, vừa thấy buồn cười vừa thấy khó chịu cùng cực.

Hần chính là một thằng côn đồ hiếu chiến thích gây sự, là tên quê mùa tay chân vụng về thô kệch. Hần nếu đặt lên cân so với Đỗ Du Dư đã từng cường bạo hần, hần là trông xấu xa gấp chục lần.

Chuẩn bị đón tết, Chung Lý cũng được mẹ gửi cho bao lớn bao nhỏ, đều là đồ ăn với quần áo nhà làm, không ít phần dành cho Đỗ Du Dư. Mẹ hần đặc biệt rất nhớ Đỗ Du Dư, trong điện thoại không ngừng nhắc đi nhắc lại là người kia tốt cỡ nào, căn dặn hần phải giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp đó, còn nhớ là phải mang đồ qua cho người ta nữa.

Nhưng Chung Lý căn bản không có cơ hội tiếp cận Đỗ Du Dư. Một người một khi đã có ý tránh mặt rồi, thì hần cũng bó tay hết cách. Huống chi bên cạnh Đỗ Du Dư lúc nào cũng kè kè theo biệt đội staff đề phòng hần giống như đề phòng thổ phỉ.

Cảm giác đóng vai phản diện khiến Chung Lý khó chịu, hần không phải dân anh chị, không có răng nanh, càng không phải giang hồ hiểm ác, lòng dạ xấu xa.

Hần nghĩ bản thân thật sự rất thô lỗ. Không thể đem so sánh với người ta, Đỗ Du Dư là cảnh vàng lá ngọc, hần là đá tảng bên đường. Hần cho dù có bị ăn hành cách mấy cũng không suy suyển, còn Đỗ Du Dư chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể vỡ nát, hần nên cẩn thận là hơn.

Ở công ty không thể nói năng được gì, quanh đi quẩn lại đã thấy qua tết, Chung Lý thấy cũng nên giải quyết vụ đưa đồ cho xong, thế là tối đến bèn đến nhà người kia.

Không ngờ chỗ của Đỗ Du Dư đang cực kỳ náo nhiệt, bên ngoài đặc ngột xé hộp sang trọng, ánh đèn rực rỡ từ cửa sổ hắt bóng xa xa. Chung Lý nghe âm thanh từ bên trong dội ra, biết là ở đây đang mở party. Đương nhiên không có chỗ cho hần.

Chung Lý đứng ngoài cửa sổ nhìn vào trong hồi lâu. Cuối cùng đem một túi đặc sản lớn móc ở ngoài cửa.

Bên trong là lạp xưởng do mẹ hần làm, còn có dưa muối nhà tự nén mà hần cảm thấy ăn ngon hơn ở bất cứ đâu. Còn có khăn quàng cổ tự tay mẹ hần đan, rồi nào là găng tay, tất và dép lê.

Những thứ này tuy rất tầm thường, nhưng đều xuất phát từ tấm lòng.

Đi được vài bước, Chung Lý vẫn không yên lòng mà quay đầu lại. Hần nghĩ mình không nên làm chuyện lén lút, cái gì cũng nên đường hoàng giáp mặt với nhau.

Chung Lý bấm chuông cửa, vì bên trong quá ồn ào, hồi lâu mới có người ra mở cửa cho hần. Không phải là Đỗ Du Dư, mà là một gương mặt hần không quen biết, nhưng người ta nhận ra hần, bèn lộ ra dáng vẻ hãi hùng chỉ hận không kịp chạy phăng đi.

Chung Lý không khỏi nổi điên, mấy tên này có bị mắc chứng hoang tưởng mình-là-nạn-nhân hay không vậy? Có đứa nào bị hần đánh đầu, mà sao lũ chúng nó ai cũng làm thấy mắc ớn. Vì thế hần bèn dứt khoát nói lớn, “Tôi tìm Đỗ Du Dư.”

Trong phòng thoáng chốc lặng xuống, loáng thoáng vài tiếng xôn xao, giống như nhìn thấy con diên của Liên Hiệp Quốc. Đỗ Du Dư rất cuộc cũng nhìn thấy hần đứng ngoài cửa, lẫn trong đám người cách đấy xa xa mà hỏi, “Có chuyện gì?”

Chung Lý giữa trong tiếng nhạc xập xình không còn cách nào khác phải nói át đi, cất lớn giọng nói, “Tết rồi mẹ tôi có gửi Lạp xưởng với dưa muối, muốn tôi đưa tới cho cậu!”

Hần nói lớn tiếng, cả phòng ai nghe thấy cũng đều cười ồ, sao có thể quê mùa đến vậy!

Đỗ Du Dư cũng chỉ gật đầu, “Để ở đó đi.”

Chung Lý ở không được, đi cũng không xong, có chút khó xử. Hần đến đây là để nói chuyện tử tế với Đỗ Du Dư, hy vọng cái gì cũng có thể nói rạch ròi, thế nhưng lại rơi vào tình huống nói gì cũng dở.

“Đỗ Du Dư, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì?”

Hần vẫn tiếp tục nói át đi. Đỗ Du Dư không mời hần vào, hần cũng không thể tùy tiện xông vào, chỉ biết đứng ngoài cửa dòm mặt.

“Xin lỗi. Lần trước do tôi lỡ mồm.”

Xung quanh tuy yên ắng, nhưng ai nấy đều âm thầm cười trộm, khiến Chung Lý đỏ mặt tới tận mang tai.

Đỗ Du Dư trầm mặc một hồi, lại tỏ vẻ hào phóng thản nhiên, “Nếu đã đến rồi, thì vào trong ngồi đi.”

Chung Lý ngạc nhiên mà kích động vô cùng, hần thấy vui khôn xiết, rốt cuộc Đỗ Du Dư vẫn là một người rất độ lượng, không đến mức tâm địa hẹp hòi.

Nhưng vào trong được một chốc, Chung Lý dần thấy khó chịu. Đỗ Du Dư không hề định tiếp đón hần, chỉ loay hoay lo chuyện mình, ồn ào cùng với đám người vây quanh, hết chúc rượu lại cười nói huyền ảo. Nhiều nam thanh nữ tú trang phục thiếu vài bó sát cơ thể đến hoa cả mắt. Chung Lý đứng cũng lâu, thử gọi Đỗ Du Dư vài tiếng, nhưng cơ hồ chen không lọt tai.

Chung Lý vốn là người thích náo nhiệt, không khó để kết bạn. Nhưng những người ở đây ai cũng biết ‘chuyện xấu’ của hần, không ai muốn nói chuyện với hần, cùng lắm chỉ cười làm dáng nói hai ba câu là lượn ngay.

Chung Lý ứng phó không nổi với những kẻ thuộc tầng lớp thượng lưu, cư xử bằng mặt mà không bằng lòng này, với lại da mặt hần vẫn còn mỏng lắm, không cố đắm ăn xôi tìm người nói chuyện nữa. Chỉ kiếm đại một chỗ, lấy vài món rồi ra sức ăn để trông không quá giống bị cô lập.

Đỗ Du Dư uống đã ngà ngà say, biếng nhác tựa vào ghế sofa, mang theo vẻ cười uể oải, có phần lả lơi. Bên cạnh có rất nhiều người vây quanh, ngồi trên đùi cũng có, vòng tay qua cổ cũng có, không chỉ là mỹ nữ kiều diễm, mềm mại tròn trặn, còn không thiếu cả đàn ông tuấn tú.

Cho dù gạt qua địa vị béo bẫm ở công ty, người kia vẫn là một người đàn ông có sức quyến rũ. Ai cũng uống say, men bốc lên đầu, hành vi đều trở nên phóng đãng và càn rỡ. Hết ngồi trong lòng, đến lẳng lơ ngã ngón trên lưng, không còn chút kiêng kỵ nào.

Chung Lý nhìn mà không biết phải bình luận thế nào, thấy bọn họ khóa môi nhau, Đỗ Du Dư còn cười rất thoải mái, không dám nhìn tiếp, chỉ cúi đầu ăn bánh trong đĩa.

“Chung Lý.”

“A.” Chung Lý vội buông đĩa, rất mừng vì cuối cùng Đỗ Du Dư đã gọi tên hần.

“Sao anh còn chưa đi?”

Chung Lý thoáng xấu hổ, “Phải, tôi đi đây...”

“Không sao, vội vậy thôi, anh cứ ở đây chơi tiếp đi.” Đỗ Du Dư nhấc tay lên, “Nhìn nhiều một chút, đầu óc cũng mở mang hơn, đỡ phải làm trò hề cho thiên hạ.”

“Hả...”

“Anh nói là tôi chơi anh?” Đỗ Du Dư giữ lấy bàn tay đầy móng vuốt đang lăm le luồn vào trong áo mình, cười nói, “Anh thấy cần thiết phải vậy sao?”

Chung Lý rất xấu hổ, nhưng vẫn đỏ mặt đáp lại, “Không cần.”

“Anh biết là tốt rồi.”

“Ừm...”

“Ở nơi thế này, chẳng ai là đặc biệt. Anh đừng nghĩ nhiều quá làm gì.”

Chung Lý lại ừ hử, toàn thân đều đỏ, tay chân không biết phải đặt đâu.

Chung Lý về nhà rồi, từ cổ đến mặt vẫn đỏ, cho dù có dùng đôi tay lạnh ngắt xoa bóp lưu thông cách mấy, cảm giác nóng ran rất vẫn không biến đi.

Hắn hiểu được là Đỗ Du Dư đang trừng phạt hắn. Bản thân Đỗ Du Dư hiểu rất rõ sự ngu dốt của hắn, cũng như sự đơn thuần ngay thẳng của hắn. Hắn không phải là người giỏi bơi trơn, luồn lách trong những kiểu quan hệ thế này. Ai muốn mắng muốn đánh hắn thế nào hắn cũng cam tâm tình nguyện, hắn chịu đựng được.

Nhưng đừng có ngọt nhạt châm chọc hắn, lâu lâu lấy kim chích hắn như thế.

Hắn hoàn toàn không chống đỡ được.

18. ::18::

::18::

Trước khi ngủ hắn lại nhìn cây đàn guitar mang về. Nhìn nó lại nhớ tới Đỗ Du Dư, Chung Lý gỡ lớp ngoài ra, ôm trong tay gảy thử.

Toàn bộ đều rất mới và tốt, lướt trên ngón tay hắn, tựa như một vật dụng đã thân thuộc từ lâu, giống như hết thấy đều cân đong đo đếm từ hắn mà làm ra.

Chung Lý gảy trong chốc lát, trong lòng càng khó chịu đựng được, bèn gói kỹ lại bỏ vào trong tủ.

Đỗ Du Dư đã từng đối xử rất tốt với hắn, nhưng những giao tình ấy, đã là chuyện quá khứ cả rồi. Chung Lý nghĩ mà lấy chân bông trùm kín qua đầu mình.

Hôm sau Chung Lý vào công ty, không cảm lòng được mà ủ rũ. Phía trên báo cho hắn biết phải thay đổi người chế tác, Đỗ Du Dư không còn lo cho hắn nữa.

Chuyện này không lấy làm kinh ngạc, nhưng vẫn là một đả kích.

“Cho dù không có Đỗ Du Dư, mình vẫn có thể tạo ra thứ âm nhạc mà mình muốn.”

Cứ kiên định nghĩ vậy, chân vẫn có thể cố lết vào trong.

Nhưng ngay cả khi tình cảm dành cho âm nhạc vẫn cuồng nhiệt dữ dội là thế, hắn vẫn không thể xóa nhòa không khí tràn ngập cảm giác bị tra tấn này.

Chờ thang máy ề ề đi lên, cửa mở ra, đã thấy Đỗ Du Dư đứng ở đấy, Chung Lý tuy có sững sờ đôi chút, nhưng cũng không tị hiềm, bước vào trong.

Đỗ Du Dư đứng bên cạnh hắn, nhưng xem như người lạ, chỉ tập trung đọc báo trong tay. Thái độ lãnh đạm đó khiến Chung Lý rất khó chịu, cũng chỉ đành cúi đầu nhìn chân của mình.

Càng lên trên, người vào trong càng nhiều, thang máy trở nên chật chội, Chung Lý nhích người nhường chỗ, cánh tay vô tình chạm phải Đỗ Du Dư. Chỉ là một đụng chạm rất nhỏ, nhưng Đỗ Du Dư lập tức tránh đi, miệng nói, “Xin lỗi.”

Trong nháy mắt Chung Lý cảm thấy trong bụng mình có cái gì đó ‘Phụt!’ lên.

Hắn đã đến cực hạn rồi! Bạn bè chơi với nhau, thăng thấn vô tư, có cái quái ân oán sâu nặng nào mà không xí xóa được, mắc gì phải tỏ ra xa lạ đến mức độ này.

Làm bạn không được thì thôi, hắn cũng không muốn làm chim cú cú phượng hoàng, nhưng này mà không nói cho ra ngọn ra ngành, hắn nhất định thổ huyết đến chết.

Chờ thang máy dừng lại, Đỗ Du Dư nói ‘làm ơn’ rồi đi ra ngoài, hắn vọt nhanh đuổi theo. Đỗ Du Dư vào phòng làm việc, Chung Lý cũng đá cửa vào theo, tóm lấy Đỗ Du Dư không kịp phản ứng, trong lúc kích động không khống chế được sức mạnh, lập tức ghè chặt Đỗ Du Dư vào tường.

Đỗ Du Dư tay vẫn còn cầm báo, lưng đụng cộp vào vách tường một cái, thoáng ngạc nhiên, sau khi đứng vững rồi liền rũ mắt xuống, nhìn người đang sắp tới gần ở trước mặt, “Làm gì vậy?”

Chung Lý hừ mũi một cái, nghiêng răng tức giận nói, “Tổ cha nhà cậu làm vậy là có ý gì? Không muốn làm bạn thì cứ nói thẳng ra, ngày mai ông cũng không cần đến đây làm gì, đỡ chướng mắt cậu!”

Đỗ Du Dư bị đề cũng không phản kháng, chỉ khẽ nhú mày, “Không cần phải đi. Công việc là công việc.”

Chung Lý càng có cảm giác uất nghẹn như đâm tay vào bị bông, “Này, là đàn ông thì có gì nói thẳng ra, nguy hiểm làm cái vẹo gì? Ông đây có lỗi với cậu, nhưng đồ khốn nhà cậu chưa từng làm chuyện tội lỗi chác? Ông có so đo với cậu sao!?”

Cửa lại mở ra, người đi vào thấy tình huống hiện tại liền kinh hoảng, la làng với Chung Lý, “Này, làm gì thế...”

Chung Lý chưa kịp đáp, Đỗ Du Dư đã cau mày nói trước, “Không có gì.” Sau đó tự mình đi tới đóng cửa, khóa trái lại.

Chung Lý hơi ngạc nhiên, rồi lại nghe người kia nói tiếp, “Phải, tôi đối với anh rất hẹp hòi.”

“...”

“Bởi vì tâm tư của tôi đối với anh căn bản không giống của anh đối với tôi.”

“Cái gì?”

Chung Lý nhất thời không hiểu nổi, nhìn Đỗ Du Dư đi đến trước mặt hắn, cảm thấy không khí dường như đã thay đổi, trong lòng bỗng thoáng hoảng hốt.

Đang bối rối nghĩ, ‘Đây rốt cuộc là ý gì?’ thì Đỗ Du Dư đã cúi xuống, hôn lên môi hắn.

Hôn nhau chỉ có vài giây ngắn ngủi, sau đó tách ra, Đỗ Du Dư nói, “Anh đã hiểu chưa?”

Chung Lý đỡ không được, hắn vẫn duy trì biểu cảm đỏ mặt, lúng túng vì bị tập kích, hết thấy đều choáng váng.

Đến khi phản ứng được, Chung Lý cuống cuống tông đại ra ngoài cửa, không ngoái trước ngoái sau, suýt chút là đập mặt vào tường.

Hắn sợ muốn chết về mặt đỏ thắm đủ làm người khác khiếp vía của mình, sợ bị chê cười, chỉ có thể trốn trong toilet, vắn nước lạnh xối xả xuống đầu tóc mình.

Mùa đông rét cứng xả nước lạnh liên tục, hắn ắt xì mấy cái, trên mặt vẫn đỏ bừng bừng. Chung Lý vừa khổ sở vừa cuống quýt, mặt càng thêm nóng như sắp nổ tung, vẫn không thể thay đổi được sắc mặt của mình.

Phải trốn tránh như vậy quả thật rất ức chế, nhưng nhìn về mặt đỏ như cua bị luộc chín trong gương, hắn chỉ có thể ủ rũ ngồi trên bồn cầu, trốn trong toilet không dám chui ra.

Cũng không biết đã ngồi được bao lâu, vất vả lắm khuôn mặt mới khôi phục như bình thường, tim cũng ổn, không còn vág đầu hoa mắt nữa, trong lòng trấn định lại, Chung Lý đứng ở máy sấy hong khô tóc một hồi rồi mới bước ra.

Dè dặt Đỗ Du Dư đã đứng đấy chờ sẵn.

Ánh mắt vừa chạm nhau, Chung Lý lại ‘phụt’ một cái đỏ lên từ cổ đến mặt, bao nhiêu nước lạnh vừa rồi đều bốc hơi sạch sẽ.

“Anh không sao chứ?”

“Không sao.”

“Anh bị cảm à?”

“...Không.” Chung Lý nói, không hiểu vì sao tiếng của mình yếu dần, âm thanh cũng khản đi, ánh mắt chỉ đi đi qua lại trên sàn gạch.

Đỗ Du Dư cười, tựa như thở dài, lấy khăn ra lau hai bên mép tóc của Chung Lý, “Anh ngốc thật.”

Chung Lý lại nóng rần, chân guồng lên mà không có chỗ phóng đi, lại thấy rất xấu hổ, cảm thấy mình đã phụ lòng Đỗ Du Dư, rất không biết phải làm sao.

“Anh không cần phải khó xử, không thích cũng không sao.”

“Ừ...”

Hai người đứng với nhau chốc lát, Đỗ Du Dư nhẹ giọng nói, “Không còn sớm nữa, để tôi đưa anh về.”

Dọc đường về, Chung Lý hồng-full-version ngồi cạnh Đỗ Du Dư, im thin thít không hé một lời. Đỗ Du Dư cũng rất im lặng, chỉ mở nhạc lên, trấn định hơn hẳn nhiều.

Tới nơi rồi, xe dừng lại, Đỗ Du Dư không mở miệng, Chung Lý cũng không biết nói gì, lại hồng-full-version lúng túng trong chốc lát, nói, “Tôi lên trên đây.”

Đỗ Du Dư nhìn hắn ‘ừ’ một tiếng, đột nhiên nhoài người qua.

Chung Lý thiếu chút nữa nghĩ là Đỗ Du Dư định hôn hắn, cả cổ họng đều thắt lại, kết quả là không phải, Đỗ Du Dư chỉ đưa tay mở cửa xe cho hắn.

Trái tim Chung Lý rơi tọt lại chỗ cũ, nhẹ thở phào.

“Hắc, cậu màu mè quá đi, cửa có ở trên nóc tôi cũng mở được mà.” Chỉ có con gái mới cần bạn trai lấy lòng thế thôi.

Đỗ Du Dư nhìn hắn nói, “Tôi biết.” dừng lại một thoáng nói tiếp, “Tôi chỉ muốn làm thế với anh.”

Chung Lý không hề phòng bị, chỉ có như thế, cũng đủ nhuộm hắn đỏ kín tới tận gót chân.

Chung Lý trở về cả đêm trắng trọc mắt ngủ, nghĩ đến việc Đỗ Du Dư nhìn vậy mà lại tựa như theo đuổi hắn, bỗng thấy u mê trì trệ, bốc khói đến từng lỗ chân lông.

Buổi chiều đi từ chỗ sửa xe đến công ty, việc nhiều không xuể, cho dù đã chạy bán sống bán chết vẫn tới muộn, Đỗ Du Dư đang đứng chờ hắn.

Chung Lý hoảng hốt, vừa mở lời đã nói, “Xin lỗi, tôi đến muộn.” Hắn biết thời gian của Đỗ Du Dư rất quý báu, tính cách cũng khắt khe.

“Không sao.” Đỗ Du Dư tỏ ra rất ôn hòa, “Anh ăn cơm chưa?”

“Chưa...”

“Tôi cũng đoán thế, còn dư phần cơm hộp này, anh ăn trước đi, rồi chúng ta nói chuyện sau.”

“Được...” Chung Lý mở hộp cơm ra, không hiểu vì sao tim lại nhảy nhót từng bừng.

Chuyện này trước kia chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng sau khi quan hệ đôi bên lạnh đến đóng băng, nháy mắt lại khôi phục nhiệt độ bình thường, thật giống như bị cúp điện luân phiên mùa khô bỗng dưng có điện đầy đủ trở lại, giữa quãng sáng chói lòa chớp nhoáng ấy, dù là một ánh đèn pin le lói cũng đủ xúc động đầy lắm rồi.

Đỗ Du Dư ngồi một bên nhìn hần ăn cơm, mỉm cười, “Ăn từ từ thôi, tôi không gấp đâu.”

Chung Lý cúi đầu vực mặt vào hộp cơm nhai nhồm nhoàm, tập trung tuyệt đối vào chuyên môn. Đỗ Du Dư cho dù chưa làm gì, cũng đủ khiến hần ngượng ngùng.

Đỗ Du Dư lại quay về phụ trách hần, viết ca khúc cho hần. Đỗ Du Dư còn chịu khó ngồi nhận xét sửa chữa cho hần, giúp hần tuyển chọn bài hát.

“Chỉ có thể giữ lại hai bài, còn những bài khác không được.”

“Cái gì?” Chung Lý bị sốc nặng, hần cho là trong số mấy bài mình viết, ít nhiều gì cũng có thể giữ được chục bài, đề đâu toàn bộ đều bị cho lên đường hết.

“Anh đừng vội. Không phải những bài đó không hay, mà hiện tại chưa phải là lúc.” Đỗ Du Dư kiên nhẫn nói, “Đợi đến ngày anh làm gì đều khiến mọi người phục theo, đó mới là lúc thể hiện cá tính thật ra. Bây giờ thì chưa được.”

Người kia nói chuyện đúng trọng tâm, lại rất dịu dàng, Chung Lý cũng rất biết một vừa hai phải, cho dù là bị gạt bỏ, trong lòng cũng vô cùng ảm áp.

Sau khi bàn xong, Đỗ Du Dư lại có chuyện phải lo. Số là trong girl band đang nổi gần đây, có một cô trước lúc quay album mới lại bị lên năm ký. Thật ra Chung Lý ngó vậy là cũng đủ mình ‘dây’ lắm rồi, nhưng vẫn chưa đạt chuẩn khắc nghiệt của ống kính camera.

Đỗ Du Dư vừa nhìn thấy, đã phán ngay, “Chuyện có gì khó đâu, bắt đầu từ bây giờ cắt phần cơm chiều, cơm trưa giảm một nửa.”

Cô bé kia tuổi hầy còn nhỏ, mếu máo nói, “Tập vũ đạo mệt quá, em chỉ muốn ăn no bụng thôi mà.”

Chung Lý thấy rất đáng thương, Đỗ Du Dư chỉ cười lạnh bảo, “Muốn làm ngôi sao thì phải trường kỳ ăn không no. Cô ăn no rồi sau này sẽ nhanh chóng không có cơm mà ăn nữa, cô còn muốn ăn không?”

Chung Lý nhìn cô bé sợ đến mức khóc thút thít hức hức chạy đi, nhịn không được nói, “Cậu đối xử với con gái nhà người ta không phải quá hung dữ sao?”

“Tôi đối xử rất bình đẳng.” Hai bên xẹt tia lửa điện với nhau trong vài giây, Chung Lý chưa kịp ngượng ngùng thì Đỗ Du Dư dường như đã thấy ngượng trước, vội rũ mắt xuống nở nụ cười, “Chỉ trừ anh ra.”

Chung Lý đỏ bừng như mặt trời ban trưa, lẩn trong phòng tập không dám thò chân ra.

Hần đã chừng này tuổi rồi, lần đầu tiên được người khác bày tỏ tình cảm, đối tượng lại chính là Đỗ Du Dư. Sự đời quả thật khó lường...

Nhưng hần không đáp lại được, hần chỉ muốn lấy vợ sinh con, má hần còn đương chờ hần dẫn nàng dâu về, sinh cho bà một đôi đủ nếp đủ tẻ mà.

Đang ngồi thừ ra ôm đàn guitar lâu bầu một mình, trong lòng bất an không yên, thì Đỗ Du Dư bỗng đẩy cửa bước vào, Chung Lý vội đứng bật dậy.

“Làm phiền anh à?” Đỗ Du Dư cười nói, “Xin lỗi. Tôi chỉ muốn hỏi anh cái này, đêm nay có liveshow ở sân vận động, anh muốn đi xem không?”

Hai mắt Chung Lý sáng rực, “Cậu có vé à?”

Ban nhạc siêu sao đẳng cấp quốc tế tổ chức lưu diễn vòng quanh thế giới, khó khăn lắm mới tới tận Thiên Tân, có thể tưởng tượng được vé khó kiếm cỡ nào, ngay cả giành vé chợ đen còn không có cơ hội nữa là.

“Đương nhiên rồi.” Đỗ Du Dư mỉm cười, “Mấy thứ này chúng ta luôn có lợi hơn người khác mà. Anh muốn đi thì đừng luyến nữa, nghỉ ngơi sớm đi rồi đi, lát còn ăn cơm nữa.”

Chung Lý mừng rỡ, đầu ong ong, “Nhưng mà cho tôi rồi, cậu làm sao đi coi?”

Đỗ Du Dư cười cười, “Ừ, tôi có hai vé.”

Chung Lý do dự. Hắn cũng nhận thức được chuyện này gần như là hẹn hò. Vậy không tốt chút nào, hắn không thể đáp lại Đỗ Du Dư, Đỗ Du Dư hao tổn tâm sức đối với hắn cũng chỉ vô ích, rất lãng phí, chẳng khác gì mang nhân sâm ra đút cho Trư Bát Giới ăn.

Không thể giả ngu để cho người ta hy vọng, rõ ràng không thể tiến tới, lại còn muốn lợi dụng sự ôn nhu của bạn mình, chuyện này rất là ác đức.

Chung Lý nghĩ tới nghĩ lui, chỉ thấy đau não, “Bỏ đi, hay là tôi không đi. Buổi tối tranh thủ thời gian luyện đàn cho mau lên tay.”

“Ừ được.” Đỗ Du Dư mỉm cười, “Vậy cũng tốt, luyện xong rồi tôi rủ anh đi ăn khuya, vậy mới thư thái được. Tôi dẫn anh đến chỗ này, nhất định anh sẽ thích.”

Chung Lý lại thấy khó xử hơn, nhưng không thể không nói rõ, “Đỗ Du Dư, chúng ta đừng đi chung như vậy. Ý tôi là, đi chung theo dạng ấy.”

Đỗ Du Dư sững sốt, như đột nhiên hiểu ra, ‘à’ một tiếng, ngừng lại chút rồi nói tiếp, “Ừ, tôi hiểu rồi.”

Chung Lý xấu hổ mà vò tóc, lầm rầm nói, “Xin lỗi. Không phải tôi kiêu kỳ, chỉ là, tôi cảm thấy không nên để mối quan hệ của chúng ta mập mờ như vậy. Tôi không thể đã biết mà còn giả vờ hồ đồ...”

Đỗ Du Dư, “Không đâu. Tôi có quyền mời, anh có quyền từ chối, đây là chuyện hết sức bình thường. Anh đừng tự tạo áp lực, thật sự không có gì đâu.”

“Ừm...”

“Anh không miễn cưỡng là muốn tốt cho tôi, tôi hiểu điều đó.”

“Ừ...”

Hai người im lặng đứng đối mặt nhau trong chốc lát, Đỗ Du Dư nói tiếp, “Thế này đi, tối nay anh đừng luyện tập nữa, không phí thời gian lắm đâu. Sẵn có hai vé, anh rủ Âu Dương đi chung cũng được.”

“A?”

“Dù sao tôi cũng có chuyện phải làm.” Đỗ Du Dư cười, “Thật đấy, công việc của tôi gấp hơn anh nhiều lắm. Đừng lãng phí vé, đi chơi cho vui đi.”

Chung Lý vội nói “Không được đâu” thì Đỗ Du Dư đã nhét vé vào tay, còn búng nhẹ lên trán hắn, “Đừng ngốc nữa.”

Buổi tối hắn cùng với Âu Dương đi xem ca nhạc. Hắn chưa từng nghĩ trong đời lại có cơ hội đứng gần ban nhạc thần tượng biểu diễn đến vậy, ngay cả lông mi của lead vocal cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một. Âu Dương hoàn toàn bị choáng ngợp trong không khí long trọng, Chung Lý thì máu lửa sôi sục, kêu gào hò hét đến khàn cả cổ.

Nhưng cho dù có đắm chìm thế nào, hắn vẫn không thể gạt bỏ hình ảnh Đỗ Du Dư ra khỏi đầu. Vị trí tốt như vậy vốn là của Đỗ Du Dư, giờ lại do hắn hưởng thụ, còn Đỗ Du Dư không biết đang thức ở mô mà tặng ca.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy rất khổ tâm.

Liveshow kết thúc, bước ra ngoài, gió thốc qua xua tan hết hơi nóng, bụng kêu như trống đánh, mấy quán ăn lân cận đều đã chật ních bao nhiêu fan cuồng cũng đang đói ngấu.

Chung Lý đang bàn với Âu Dương xem nên mua bánh bao thịt hay mì ăn liền về ăn khuya, bỗng điện thoại để ở chế độ im lặng có tin nhắn tới, là của Đỗ Du Dư.

“Lẩu trên lầu XX ăn ngon lắm, cũng rất gần đấy, tôi đã đặt sẵn chỗ cho hai người, lên ăn cho ấm đi rồi hẵng về.”

Chung Lý nhét điện thoại vào túi quần, tâm tình rất phức tạp lại đau đầu, nhưng vẫn kéo Âu Dương đi ăn.

Buổi tối trời lạnh căm căm, xem đại nhạc hội xong lại có thể ngồi ăn lẩu theo kiểu tự phục vụ chính là chuyện sung sướng nhất cõi đời này. Do vậy cũng không nên lấy làm ngại quá, chỉ cần sau đó cảm ơn Đỗ Du Dư đã suy nghĩ chu đáo là được.

Hai người sì sụp ăn lẩu, trong nồi nước sôi ục ục, vị ngon cực kỳ, nước dùng tuyệt vời không thể tả, cho dù giá mắc nhưng cũng xứng đáng. Ăn xong Chung Lý đi ra quầy thanh toán thì được báo lại là, “Đã có người trả trước rồi.”

Chung Lý rút cuộc bắt đầu thấy không tự nhiên nổi nữa, đứng vịn vịn khớp tay trong chốc lát, ra đến cửa vẫn móc điện thoại gọi cho Đỗ Du Dư.

Đỗ Du Dư bên kia ôn hòa hỏi, “Ăn xong rồi sao?”

“Ừ xong rồi.”

“Định về à? Có phải bây giờ ngoài ấy đang rất khó bắt xe không?”

“Này...”

“Bây giờ xe lửa đã ngưng hoạt động, hai người lội về rất xa. Giờ tôi cho người đến đón cả hai về nhà nhé, xe cũng đến nhanh thôi.”

Chung Lý đỏ bừng mặt, “Đỗ Du Dư!”

“Ừm?”

“Đỗ Du Dư, tôi không có cách nào báo đáp lại cậu. Tôi không có cảm giác với đàn ông, tôi còn phải báo hiếu với má tôi.”

Phía bên kia điện thoại trầm mặc hồi lâu, Đỗ Du Dư đáp lại, “Tôi không cần anh báo đáp cho tôi. Tôi chỉ muốn vì anh mà làm một chút gì đó. Anh cảm thấy rất khó nhận lấy sao?”

Mặt Chung Lý đỏ càng thêm đỏ, “Cậu như vậy, tôi sẽ cảm thấy mình thiếu nợ cậu.”

Đỗ Du Dư chỉ ừ hử một tiếng, hồi lâu cũng không nói gì nữa, lúc sau thì ngắt cuộc gọi.

Lòng Chung Lý lệt thốt xuống, tiếp tục gọi lại thì đối phương đã tắt máy rồi.

Chung Lý khó chịu đến cùng cực, hẳn phải cảm thấy khó chịu thay cho Đỗ Du Dư, hẳn chỉ là một gã đàn ông chưa lột tới mức trung bình, nào có đáng giá cho Đỗ Du Dư làm như vậy?

19. ::19::

::19::

Có xe đến đón bọn họ thật, Chung Lý bảo Âu Dương lên xe về trước, còn hẳn thì lội bộ đến nhà Đỗ Du Dư, vừa đi vừa cúi gầm đầu buồn bã, trong lòng hỗn loạn.

Đèn trong phòng vẫn bật sáng, Chung Lý thoáng mừng rỡ, vội đi tới kêu cửa.

“Đỗ Du Dư.”

Án chuông hoài không có động tĩnh, hẳn dùng tay gõ cửa, “Đỗ Du Dư!”

Đập một hồi cửa mới mở ra, tóc Đỗ Du Dư còn ươn ướt, thân mặc áo ngủ, thần sắc nhuốm mỗi mảy, nhìn thấy hẳn có phần ngạc nhiên, “Anh có chuyện gì gấp sao? Tôi vừa tắm ở lầu trên.”

“Ấy...” Chung Lý xấu hổ, “Tôi nghĩ là cậu không muốn mở cửa cho tôi...”

Đỗ Du Dư nở nụ cười, “Sao lại thế. Anh đến tìm tôi có gì không?”

“Cậu vừa, vừa rồi ngắt điện thoại. Tôi có chút lo lắng, nên mới chạy đến đây.”

“À.” Đỗ Du Dư cười cười, “Vừa rồi di động của tôi hết pin. Mà tôi thấy cũng không có gì để nói nữa, nên không gọi lại.”

“...”

“Thật xin lỗi, chuyện này đã tạo gánh nặng cho anh.”

“Không phải gánh nặng.” Chung Lý gấp gáp nói, mặt đỏ lên, “Tôi không xứng đáng để cậu đối tốt với tôi như vậy, cậu cũng biết tôi không có gì đặc biệt, lại thích phụ nữ, cậu dành thời gian cho bất cứ người nào khác cũng đều tốt hơn tôi rất nhiều...”

Đỗ Du Dư đột nhiên thấp giọng nói, “Nếu anh còn nói nữa, tôi sẽ ngăn miệng anh lại.”

Chung Lý ‘soạt’ một cái mặt đỏ lên, chưa kịp nói dứt lời đã vội vàng mím chặt môi lại, mím đến mức mặt từ từ tím ngắt, không dám hó hé tiếng nào, do dự nhìn người kia.

Đỗ Du Dư cười cười, “Anh đó.”

“Tôi...” Chung Lý vừa mở miệng, trong lòng thầm hô ‘Chết bà!’ thì Đỗ Du Dư đã đưa một tay qua, choàng quanh ót hần.

Nhoáng cái Chung Lý đã chuẩn bị sẵn tinh thần, tình huống như vậy bị hôn cũng không có gì lạ, dù có hôn một, hai phút hần cũng sẽ không bị choáng.

Nhưng Đỗ Du Dư chỉ hung hăng vò đầu hần một cái, tay đặt ở sau gáy hần mà thôi, ngoài ra không làm gì hơn.

Chung Lý lại lâm vào trạng thái u mê, xác định là Đỗ Du Dư không định làm chuyện ‘sàm sỡ’, căng người ra trấn định lại, tiếp tục câu nói dang dở, “Tôi thật sự không thể, nếu tôi là người đồng tính luyến ái, thì đã theo đuổi Tiểu Văn từ lâu rồi...”

Đỗ Du Dư lập tức đỏ khốc đỏ cười, tay đặt sau gáy bóp mạnh lấy cổ hần.

“Trước mặt tôi mà anh còn nói như vậy.”

Chung Lý bị bóp cổ, mặc dù ngón tay kia có dụng lực, nhưng không mang theo ác ý, mà ngược lại giống như đang dìu xuống tình cảm mãnh liệt, khiến hần càng luống cuống, “Tôi chỉ nói thật thôi, cậu thấy rồi đó, tôi là người như vậy, thật sự không có gì hay ho...”

Tay kia của Đỗ Du Dư cũng nhấc lên, nháy mắt Chung Lý tưởng Đỗ Du Dư nổi giận muốn ‘tấn’ hần, không nghĩ là tay của mình nhanh chóng bị giữ chặt lại, cúi người về phía trước, và rồi Đỗ Du Dư hôn lên tóc hần.

Chỉ trong tích tắc, nhưng được hôn lên tóc so với hôn môi càng khiến trái tim thiếu tự chủ. Chung Lý cứng người, trì trệ đến mức không nói nên lời.

“Tốt lắm, đã khuya rồi, tôi sẽ không mời anh vào nhà đâu.” Đỗ Du Dư cười nói, “Anh về đi. Đừng ép tôi nữa.”

“A?”

Đỗ Du Dư cười, “Bằng không anh sẽ rất nguy hiểm.”

Chung Lý đỏ bừng mặt, bị những lời mang ý tứ trắng trợn này dọa chết khiếp, nhất thời cuống chân đứng lại, không cách nào di chuyển.

Đỗ Du Dư mỉm cười thấp giọng nói, “Nói vậy mà anh vẫn dám ở lại sao?”

Chung Lý sợ đến mức vội nói, “Tôi về!” rồi liền xoay người chạy nhanh, không thèm nhìn đường mà ù chạy.

Chạy không biết bao xa, xác định là dù mắt Đỗ Du Dư có gắn tia X cũng không thể nhìn thấy hắn, Chung Lý mới nhả chậm tốc độ đi đường. Cảm giác thật khác thường, không hiểu vì cớ gì hắn lại thật nhạy cảm, rất dễ ngưng ngừng. Khi ở gần Đỗ Du Dư, tìm lại phản xạ có điều kiện đập cuống cuống.

Tuy những chuyện kia cả hai từng làm với nhau không chỉ một lần, nhưng Đỗ Du Dư hiện tại không còn giống như Đỗ Du Dư trước đây.

Đỗ Du Dư trước đây thừa lúc hắn uống say mà cưỡng gian trên giường, chính là một tên khốn chỉ biết thỏa mãn nửa thân dưới, đừng nói đến kinh nghiệm bị ép buộc mà nảy sinh khoái cảm, tất cả chỉ khiến hắn cảm thấy phần nộ vì bị đùa giỡn và sỉ nhục.

Nhưng hiện tại lại trở thành một khúc tình cảm cố kiềm chế. Hắn không đối phó được với trường hợp này, chỉ một cái hôn nhỏ nhoi cũng đủ khiến tim hắn đập loạn xạ, trong đầu rối rắm không nghĩ được gì.

Có lẽ Đỗ Du Dư chưa hề thay đổi, chẳng qua vốn dĩ không hề trêu chọc hắn, mà thật sự coi hắn là đối tượng ngang hàng đáng tôn trọng để theo đuổi.

Đây chính là sự uy hiếp đối với hắn.

Khoảng thời gian kế tiếp, chuyện bận bịu ngày càng chồng chất, chỗ sửa xe thường xuyên làm non nửa ngày mới xong việc, Chung Lý chỉ có thể bù đầu ứng phó, bận bịu trước kia gần như không có dịp gặp nhau.

Vốn dĩ hắn rất mong có thể cùng ban nhạc ra mắt, nhưng chỉ có một người được chọn cũng là chuyện bình thường, đời chẳng mấy khi được suôn sẻ.

Bản thân Chung Lý cũng chẳng dễ chịu gì mấy, ban nhạc là do hắn một tay lập nên, từ lúc còn học ở trường kỹ thuật tới nay, chớp mắt đã hơn mười mấy năm. Thành viên trong ban đến rồi lại đi, hết tốp này đến tốp khác, chỉ có hắn là vẫn trụ lại, cần rằng chịu đựng bao lâu, giờ rốt cuộc lại đến lượt hắn bỏ nhóm mà đi.

Kỳ thật dù là A Tràn cá tính cao ngạo, hay lão Ngũ vốn cà lơ phất phơ, đều là những người có tiếng trong giới nghiệp dư, hơn nữa tuổi đời trẻ hơn hắn, có thiên phú hơn hắn nhiều, hắn đã phải dùng rất nhiều thời gian để tìm ra họ, cũng đã hợp tác với nhau mấy năm liền.

Hắn là lead vocal, cũng là người phụ trách viết hầu hết ca khúc cho ban nhạc, hắn giống như sợi dây liên kết hết thảy những người có cá tính đối lập lại với nhau. Hắn đi rồi, phỏng chừng ban nhạc cũng theo đó mà rã đám.

Tuy biết rằng trên đời không có chuyện mười phần vẹn mười, một mình hắn được chọn đã là may mắn lắm rồi. Nhưng mỗi khi nhớ lại, hắn thật tình luyến tiếc. Hắn từng hỏi qua Đỗ Du Dư, rằng thành viên cho ban nhạc mới có thể tuyển chọn người đã hết lòng đi theo hắn trước đây không. Nhưng vốn dĩ đủ thứ chuyện cần phải lo trên đời, không phải hắn muốn là có thể được.

Trước đó Chung Lý đã gặp qua người chơi trống, người này tuổi hầy còn trẻ, nhìn bên ngoài thì có vẻ giống như một cậu nam sinh rất ngoan ngoãn, tên là Thương Kỳ, nhưng đến khi chơi trống thì lập tức biến thành một người khác hẳn. Còn tay chơi guitar với tay chơi bass thì hắn chưa gặp.

Hôm nay Chung Lý đang cùng với Thương Kỳ luyện tập trong phòng, cửa mở ra, hai người đi vào đều cầm nhạc cụ trong tay. Chung Lý nhìn thấy bọn họ liền sửng sốt, sau đó nhảy dựng lên, nghẹn ngào la lớn, “Bọn bây!”

Lão Ngũ lại được dịp giỡn hớt, “Lại gặp nhau. Mấy lâu nay không gặp mà, người ta sợ muốn chết hà.”

Tuy rằng không phải toàn bộ thành viên đều được tụ họp, nhưng thế này đã là tuyệt lắm rồi. Chung Lý không ngờ là Đỗ Du Dư sẵn lòng lo cho hắn đến mức này, trong đầu hoàn toàn rối loạn.

Mọi người lại được dịp ồn ào, nhắc thấy Đỗ Du Dư đi ngang qua cửa, Chung Lý vội vàng đuổi theo, la lớn, “Đỗ Du Dư!”

Người kia dừng lại, quay đầu nhìn hắn, dường như không có ý thức là mình vừa làm chuyện tốt, “Ừ?”

Chung Lý kích động, mừng đến mức mặt tỏa sáng, “Chuyện bọn lão Ngũ, cảm ơn cậu rất nhiều.”

Đỗ Du Dư nhìn hắn, mỉm cười nói, “Không có gì. Anh muốn, tôi nhất định sẽ nghĩ cách cho anh.”

Chung Lý đỏ mặt, vội ba chân bốn cẳng chạy nhanh về phòng tập.

Buổi tối mọi người ai về nhà nấy, Chung Lý đi tìm Đỗ Du Dư, đẩy cửa phòng làm việc ra, thấy người kia đang nằm chõng queo trên ghế sofa.

Chung Lý không dám làm kinh động, chỉ rón rén nhón gần đến ghế, thấy người kia đúng là đang ngủ say sưa, trông có vẻ mệt chết đi được. Người này vốn coi giấc ngủ như sinh mạng, muốn nằm là nằm, muốn ngủ là ngủ, tuyệt đối không bao giờ ngược đãi bản thân, sao lại khiến thành ra mệt thế này?

Chung Lý nghĩ người kia ngủ vậy rất lạnh, bèn cởi áo khoác ra định đắp cho. Áo vừa phủ lên người thì Đỗ Du Dư sực tỉnh, giương mắt kèm nhèm lên nhìn hẩn.

Ánh mắt kia vốn phủ đầy sương mù, bỗng dưng mở ra nhìn Chung Lý chăm chú, Đỗ Du Dư híp mắt bắt lấy cánh tay trước mặt, hôn lên đôi môi bên cạnh.

Chung Lý sợ đến mức ‘óá!’ một tiếng, hất bay cái tay đó đi. Lúc này Đỗ Du Dư mới tỉnh dậy từ trong mộng, dường như có phần lúng túng, “A, xin lỗi...”

“Không, không sao.” Chung Lý tim vẫn còn đập dồn dập, vội chuyển đề tài, “Sao lại ngủ ở đây? Tối qua thức suốt đêm à?”

“Ừ, đang suy nghĩ ca từ, vẫn chưa thấy hài lòng lắm.”

“Trước đây không phải cậu viết rất dễ dàng sao?” Ngủ một giấc là có thể viết sồn sồn như chuột đẻ, cho nên tiếng tăm đã sớm nổi như cồn.

Đỗ Du Dư cười cười, “Viết cho anh sao có thể giống viết cho người khác được?”

Mặt Chung Lý lại chuyển sang màu cà.

“Đừng, đừng hao phí sức lực quá. Tôi đi trước.”

Đỗ Du Dư ngồi xuống, tựa lưng vào ghế sofa, “Không ngồi chơi với tôi một lát sao?”

Chung Lý cố gắng giữ vững lập trường, “Không được. Muộn hơn sẽ không còn chuyển.”

Đỗ Du Dư nhìn hẩn một chốc, lại xoa đầu hẩn, còn nhéo lỗ tai hẩn một cái, “Vây đi đi.”

Chung Lý không dám quay đầu lại, nhanh chóng chạy đi.

Sự kích động của hẩn không phải không có nguyên do.

Từ ngày xưa hẩn đã thích Đỗ Du Dư. Nhưng đó chỉ là sự hâm mộ của trẻ thơ đối với cái đẹp và cái mạnh mà thôi. Con nít vốn ngây ngô, có biết gì đâu.

Nhưng hẩn không dám nghĩ đến những cảm xúc đó, bởi lẽ nó rất thuần khiết, chưa từng bị vấy bẩn bởi thứ gì khác.

Những gì Đỗ Du Dư làm với hẩn, tựa như thả mực vào nước. Một giọt, hai giọt rồi lại rất rất nhiều giọt nữa, dù chưa thể khiến hẩn đổi sang màu đen, nhưng đã đủ để khiến hẩn không còn trong suốt nữa.

Đỗ Du Dư hiện tại rất ần nhẩn, không làm ra chuyện gì trật đường rây. Chỉ thuận miệng đùa giỡn, làm cho hẩn bối rối, hoặc khi xoa đầu hẩn, khi thì bá vai hẩn, khi thì giống như vuốt mèo mà cẩu phía sau gáy hẩn. Không mang theo ý tứ sắc dục, chạm vào một chút liền buông ra, nhưng từng thời khắc tiếp xúc đều nhắc nhở hẩn đến một loại áp lực vô hình nào đấy.

Chỉ thiếu chút nữa là chạm vào, nhưng rốt cuộc lại không đụng đến trái cấm. Hẩn có cảm giác vừa rất nguy hiểm, nhưng đồng thời lại do dự không biết có nên bỏ chạy hay không.

Tựa hồ có không chạy cũng chẳng sao, Đỗ Du Dư rất có chừng mực, rất lý trí, sẽ không làm ra chuyện vượt quá giới hạn.

Hẩn không rõ tốt cùng nên gọi tên cảm giác này là gì. Đột nhiên được một người thật lòng thích, lại rất bao dung, lấy lễ nghĩa đối đãi, khiến hẩn cảm thấy bản thân được trân trọng.

Đến từng này tuổi rồi mới xuất hiện một người thật lòng thật dạ yêu hắn. Người ấy lại là Đỗ Du Dư. Hắn thật sự bị mê muội.

Lòng người không phải là gỗ đá, chỉ bằng xương bằng thịt, với một người luôn kiên trì đối xử tốt với mình, không thể nào một chút cảm giác cũng không có.

Từ bao giờ hắn đã quen được Đỗ Du Dư nhìn hắn, thậm chí còn tự giác đi tìm Đỗ Du Dư, tìm bóng hình người kia lẫn trong đám đông, nơi nào có Đỗ Du Dư hiện hữu, hắn lập tức lên tinh thần, thể hiện đặc biệt tốt. Khi mọi người tụ họp tập luyện, nếu không có Đỗ Du Dư đến xem, khả năng hát hò của hắn liền lập tức tuột xuống.

Biết rõ sự biến đổi khác thường của bản thân, Chung Lý hắn thật sự cảm thấy nguy rồi.

20. ::20::

::20::

Chung Lý không nghĩ có ngày lại bị chặn đường hội đồng trong hẻm.

Hắn không sợ thằng nào, nhưng chỉ không hiểu, vì mặt đối phương lạ hoắc, hắn không biết thù oán từ đâu mọc ra. Mà cho dù không lạ, hắn gần đây cũng đâu có rảnh rang đi sanh sự với ai.

“Này...”

Hắn chưa kịp nói năng gì thì kẻ cầm đầu đã la lên, “Đồ không biết xấu hổ!” sau đó hùng hổ xông lên cả lũ.

Đánh thì đánh, hắn từ nhỏ đã là chúa đánh lộn, sợ gì chứ này thì cóc ngán à. Nhưng lấy ít chọi nhiều dù gì cũng bất lợi, chưa kể hắn lại đang đeo trên lưng cây đàn guitar quý giá Đỗ Du Dư tặng cho, nó thì không chịu được bumps giáp như hắn. Vừa lo vừa né lại có phần do dự, lập tức bị ăn ngay mấy cú đau điếng.

Khả năng đánh nhau đều từ thực chiến mà có, Chung Lý chống cự một lát, bằng kinh nghiệm cho biết đêm nay bị đánh toi tã là cái chắc rồi. Hắn thật ra cũng không sợ lắm, đã chuẩn bị tinh thần rồi, miễn sao đừng bị thương tích chỗ quan trọng là được, còn da thịt có bị dính đòn cũng không sợ gì; sáu, bảy thằng mỗi đứa chêm một cú, hắn bị dợt nhẹ nhàng mới là lạ.

Cuối cùng bị đánh ngã xuống đất, tay chân bị giữ lấy, mặt tiếp giáp với đất, Chung Lý vẫn bản khoăn không hiểu sao mấy người này lại đi trả thù. Có người giẫm lên tay hắn, Chung Lý đau và căng thẳng đến run rẩy, nếu tay bị tổn thương thì sau này hắn không thể đàn guitar được nữa.

Cũng may là tên đó hình như không có ý đồ giẫm nát tay hắn, xê chân ra, ngồi xổm xuống rút ra cái gì đó lạnh lạnh dí vào mặt hắn.

“Ông rạch vài đường trên mặt mày, coi còn vênh váo nữa không?”

Chung Lý sùng máu mắng, “Đệt! Làm gì vậy? Ông đắc tội với tui mày khi nào! Muốn ẻ cũng phải mở nắp bô ra trước chứ!!”

“Đừng nhiều lời! Chờ chạy về khóc với Đỗ Du Dư đi, tiện nhân! Nhìn thấy mày bị rạch nát mặt rồi, xem hắn có còn quan tâm nữa không?”

Chung Lý nổi giận vùng vẫy, bọn người giữ hắn lại muốn ra tay. Bỗng có ánh đèn pha chiếu sáng rực khiến bọn chúng nhất tề chững lại, mắt mở không được.

Chung Lý nghe tiếng phanh gấp và tiếng đập cửa xe, rồi tiếng người đàn ông nói, “Các người làm gì vậy?”

Kẻ dùng dao chìa vào mặt hắn đột nhiên căng thẳng, bỏ mặc hắn lập tức đứng lên, những người kia cũng cùng lượt nói lỏng tay, giống như rất cố kỵ người vừa đến.

Chung Lý sợ người kia có bề gì, gấp đến cùng cực, không kịp đứng dậy mà liền la lớn, “Đỗ Du Dư chết tiệt đừng có đến đây, bọn nó có dao!”

Hắn vừa la xong, dao trong tay kẻ bên cạnh liền cắm haken mà xẹt tới, Chung Lý chật vật đến suýt tránh không được. Khi dao lia tới lần thứ hai, cho dù hắn có nhanh nhẹn cách mấy cũng thấy ‘lần này thì chết mẹ nó rồi!’.

Nhưng dao không ăn vào da thịt như hắn dự đoán, có người đã chặn thay hắn, sau đó là nghe ‘rắc’ một cái - tiếng cổ tay bị bẻ, sau đó nữa là tiếng dao rơi xuống đất một cái ‘choang’.

Cho dù là Đỗ Du Dư tới, bọn họ cũng không cự nổi với đám đông, nhưng bọn kia dường như không dám đụng vào Đỗ Du Dư. Chẳng còn ý đồ đánh đấm nữa, hốt hoảng lùi về phía sau, rồi bỏ chạy trốn chết.

Tay áo của Đỗ Du Dư bị rách một đường dài, bên trong lớp áo sơ mi màu trắng đã thấm đầy máu. Chung Lý sợ đến mức lập tức xé tay áo ra. Miếng vết thương tuy dài nhưng may mà không sâu, tuy nhiên máu cũng chảy đầm đìa.

“Con mẹ nó làm tôi sợ muốn chết!”

“Anh làm tôi sợ thì có.”

Ở trên xe tạm bợ bó cầm máu lại, rồi hai người lái xe trở về nhà Đỗ Du Dư. Chung Lý sợ đôi tay đàn piano này sẽ bị hỏng, nên cẩn thận băng bó lại lần nữa, xác định là không tổn thương đến gân cốt, rồi nhìn cử động của cánh tay và ngón tay của Đỗ Du Dư, sự lo lắng của hắn mới tạm nguôi ngoai.

“Ai, cậu nghĩ gì mà lấy tay ra chắn hả? Thịt người mà đòi đọ với dao à?”

Đỗ Du Dư nở nụ cười, “Vì đó là anh.”

Chung Lý lập tức im bặt, mặt đỏ ran.

“Tới lượt anh.” Đỗ Du Dư kéo hắn ngồi xuống ghế sofa, “Bị đánh vậy rồi còn không mau thoa thuốc? Anh muốn tôi lo lắng chết à?”

Chung Lý vội cầm lấy đồ mặc khoát tay, “Tôi chỉ bị thương ngoài da thôi, đau cái là hết, không có gì phải lo.”

Đỗ Du Dư xé một miếng bông gòn lớn cùng với băng dính, nghiêm khắc nói, “Anh bị thương, không phải chỉ một người đau.”

Chung Lý đỏ bừng mặt, đành ngồi im ru không dám manh động.

Đỗ Du Dư thoa thuốc lên mấy chỗ trầy trụa, còn chỗ bị bầm thì chườm lạnh, lạnh đến mức hắn đánh răng lập cập. Trên mặt bị một vết cắt nhỏ, Đỗ Du Dư thoa thuốc xong, cau mày nói, “Để lại sẹo sẽ không tốt.”

Chung Lý lại an ủi ngược, “Không sao đâu, có chút xiu à. Hơn nữa đàn ông không phải coi sẹo như huân chương sao?”

Đỗ Du Dư cười khỏ nói, “Mặt của ca sĩ chính rất quan trọng.”

Chung Lý nhớ lời kẻ kia, “Không lẽ là ý này.”

Đỗ Du Dư nhìn hắn, “Ý gì?”

“Nói là nếu tôi bị nát mặt rồi, coi có còn kiêu ngạo vớ vẩn gì gì đó.” Chung Lý nghĩ thầm, hắn đã vênh vào bao giờ chứ, sửa xe không có lấy một đồng teng, bên này cũng chẳng mài ra tiền, còn phải sống dựa vào Âu Dương, không có \$ ở đó mà kiêu ngạo cái búa!?

“Còn gì nữa không?”

“Hình như có nhiều đó thôi. Tôi thấy, bọn họ có quen cậu.”

Đỗ Du Dư nhìn hắn, cười nhẹ, “Tôi biết rồi.”

“Hửm?”

“Trong công ty còn có vài nhóm ký hợp đồng sớm hơn ban nhạc của anh. Nhưng công ty quyết định năm nay chỉ cho ra mắt một nhóm, không hơn được.”

“...”

“Các anh vào công ty muộn hơn, nhưng lại được chọn ra bồi dưỡng, tự nhiên sẽ có người không cam tâm. Nhưng trong giới này vốn không có quy tắc phân biệt trước sau, tiếc là có người lại không hiểu đạo lý đó.”

Chung Lý thấy bất an, “Này, chuyện đó...”

“Anh yên tâm, tất cả đều dựa trên thực lực, không có gì khác. Tôi rất công tư phân minh.” Người kia dịu dàng nói, “Anh đừng suy nghĩ nhiều. Tôi đã thích, thì nhất định là tốt nhất.”

Chung Lý không còn biết phải nói gì nữa, cũng không cách nào nói tiếp. Trong lòng bỗng rối loạn, phát hiện ra miệng lưỡi đều khô khốc, hần vô cùng hoảng hốt, chỉ có thể cười ngượng, “Ha, may mà cậu tình cờ đi ngang qua.”

Đỗ Du Dư cười khỏ nói, “Không phải tình cờ. Mà di động của anh nhấn gọi cho tôi, tôi nghe tiếng anh bị đánh nên mới chạy tới.”

“...”

“Anh không biết là tôi đã có cảm giác gì.”

“...” Chung Lý lại càng thêm hoảng hốt.

Trải qua một trận ẩu đả, máu nóng trong người từng đợt dâng lên, gương mặt Đỗ Du Dư kề cận lại càng làm hần thấy nóng hơn.

“Anh đã hiểu chưa?”

Chung Lý thấy mình sắp chịu hết nổi rồi, nhưng không quay mặt đi được, chỉ đành miễn cưỡng nói, “Tay của cậu...”

Chóp mũi của Đỗ Du Dư tiếp xúc với hần, vừa dịu dàng vừa mang theo hơi lạnh, “Anh đang căng thẳng vì tôi sao?”

“Đỗ Du Dư!”

“Chỉ hôn một chút thôi...”

“Tôi...”

“Tôi muốn hôn anh.”

Không biết là ai chủ động trước, chỉ biết lúc môi đụng nhau trong đầu có cảm giác khói lửa mù trời. Chờ hần phục hồi lại tinh thần thì đã nằm lăn ra ghế sofa, hôn đến mức sắp hút cạn hơi thở.

Có lẽ chỉ hôn nhẹ nhàng băng quơ là đủ rồi, Đỗ Du Dư nhất định sẽ giữ chừng mực. Cứ suy nghĩ thế này, tựa như có hôn sâu đến đâu, càn quấy đến độ nào cũng sẽ không sao cả. Thế nhưng giữa cảm giác môi kề môi ấy, hần bám vào eo của Đỗ Du Dư, đôi chân vòng qua thắt lưng người ấy, đã cảm nhận được phía bên dưới có thứ lửa nóng đang chực chờ trời lên cộ xát lấy hần.

Nhận biết được phản ứng từ cơ thể của Đỗ Du Dư, nguy hiểm ẩn hiện làm môi hôn trở nên thoáng run rẩy. Đầu lưỡi cuốn lấy nhau, lưng run lên từng đợt, tựa như muốn nuốt lấy đối phương, không muốn rời nhau ra. Đan xen giữa khoái cảm trào dâng là cảm giác nghẹt thở, trước mắt hóa thành trắng xóa, trong đầu bỗng tênh.

Không ngờ chỉ hôn thôi mà vẫn có thể mãnh liệt đến thở không nổi. Vì thế khi nụ hôn ướt át mê say này chấm dứt, hai làn môi tách nhau ra, Chung Lý thấy tựa như một phần linh hồn vụt thoát, thay vào là sự bất an, nôn nóng nhen nhóm.

Hai người vẫn còn thở gấp gấp, hơi thở ấm nóng từ đối phương phảng phất trên mặt mang theo chút ngứa ngáy. Môi của họ đang rất gần nhau, chỉ cần tiến thêm một centimet nữa là có thể nối dài chuyện đang dang dở.

Đã nói chỉ là hôn một thoáng thôi, có liều tiếp thì cũng chỉ là hôn nhau, tiến thêm một bước chính là tự đặt mình vào hiểm nguy. Chung Lý biết rõ bản thân nên đứng lên bỏ chạy, tránh Đỗ Du Dư càng xa càng tốt, nhưng thân thể đã sa vào ngọn lửa dục niệm không dứt ra được, hân thở rất gấp, thậm chí còn nảy sinh khát khao.

Trong khoảng lặng ngắn ngủi, mọi ý tứ đều nhạt nhòa, Đỗ Du Dư lại hôn hân.

Làn môi mềm, ướt át chạm vào nhau thật sự rất tuyệt diệu. Chung Lý thở từng hơi nặng nhọc, không thể động dậy, mặc cho đầu lưỡi kia lần lượt, âu yếm hân.

Hân đã lớn chừng này, trước kia tuy từng trải nghiệm qua chuyện giường chiếu trong lúc không tỉnh táo, nhưng thật ra vẫn chưa từng chân chính lĩnh hội cái thật sự gọi là mây mưa ái ân, cái gọi là cá nước thân mật, cũng không biết chỉ hôn môi nhau cũng có thể đạt đến khoái cảm. Chỉ thuần túy là dây dưa môi lưỡi cũng làm hân sung sướng đến mơ màng.

Lần này chỉ kéo dài độ mười mấy giây, không khiến hân choáng váng đầu óc, lý trí chơi trò ú tim, nhưng Chung Lý thấy thật sự nguy hiểm rồi.

Hân đã bị khiêu khích đến toàn thân nóng lên, không thể tự kiềm chế được nữa. Đỗ Du Dư đã nhích ra, nhưng hân vẫn thấy vậy là chưa đủ, hân muốn nhiều hơn thế nữa, kịch liệt hơn thế nữa.

Đỗ Du Dư không làm gì thêm, tựa hồ chờ vài giây cho hân có thời gian bỏ chạy vậy.

Tim Chung Lý đập thành thạch, hân biết không dừng lại sẽ rất sai lầm, nhưng hân không thể dừng lại được.

Hân chưa từng có khát vọng nhiều đến thế, chỉ còn có thể trông cậy sự kiềm chế nơi Đỗ Du Dư. Chỉ cần Đỗ Du Dư bảo vệ được điểm mấu chốt, cho dù hân có tình trùng xông nào, dục hỏa đốt người vô cớ, cũng sẽ không phát sinh ra chuyện gì.

“Đỗ, Đỗ Du Dư...”

Đỗ Du Dư không hề kiềm chế, mà ngược lại mãnh liệt hôn hân, mức độ xâm chiếm đều vượt quá khả năng tưởng tượng của hân. Hôn hân đến toàn thân dâng trào và rồi run rẩy. Sau đó tay người kia luồn vào trong quần áo hân, xoa bóp hông và ngực và hân, khiến hân không ngừng rên rỉ thở dốc, hai người vừa nồng nhiệt hôn nhau vừa âu yếm nhau, dường như đã phát điên hết cả rồi.

Càng hôn Chung Lý càng cảm thấy khô nóng khó nhẫn nại. Đỗ Du Dư cởi bỏ quần áo hân, từng thứ một rồi đi khiến hân càng thấy dễ chịu thêm một ít. Và rất nhanh sau đấy, cả người hân đều trần trụi nằm trên cơ thể áo quần xộc xệch của Đỗ Du Dư. Bộ phận trần trụi sinh lực cùng với nơi riêng tư đều bị nhìn triệt để không sót chút gì.

Đỗ Du Dư xoay người đặt hân nằm xuống phía dưới, trườn xuống giữa hai chân hân, dùng môi mơn trớn, ngón tay và tính khí thay phiên vỗ về nơi cửa vào của hân.

Chung Lý nằm đó thở gấp, đã bị khiêu khích đến không thể tưởng tượng được. Hân lúc này với Đỗ Du Dư, giống như tay không đối chọi với vũ khí, kháng cự là vô nghĩa.

Cho dù biết sẽ đi đến đâu nhưng hân không dừng lại được. Một chân gác lên tay ghế sofa, một chân bị Đỗ Du Dư ôm lấy, châu thân rộng mở, phía bên dưới lưng lên thêm một cái gối.

Chung Lý thoáng sợ hãi mà thở hắt, động tác Đỗ Du Dư vô cùng sắc tình mà ve vuốt hông của hân, tính khí nóng rực chậm rãi đi vào trong hân, nương theo tiếng rên rỉ của hân mà càng lút càng sâu, sau đó bắt đầu mạnh mẽ chuyển động.

“Đỗ Du Dư... Đỗ Du Dư...”

Chung Lý không kiềm nén được âm thanh của mình. Sofa quá nhỏ so với bọn họ, suýt chút nữa thì lật nhào, hai người trong động tác kịch liệt mà thở hỗn hển, nồng nhiệt mà rên rỉ.

Trong tiết tấu chuyển động mà dần dần thay đổi tư thế, hân tựa vào ghế sofa thấp bé, dang chân ra để Đỗ Du Dư quy gối trên sàn nhà tiến vào. Sự công kích thẳng thừng không thể né tránh khiến Chung Lý đỏ mặt, trong cơn cao trào liên buông thả âm thanh không kiêng dè. Hân cảm thấy nếu bên ngoài có người, chắc chắn họ sẽ nghe thấy âm thanh giao hoan của hai người.

Lý trí trong động tác nhục dục mà bay tan tác không còn một mảnh, cho dù có sót lại một thoáng thanh tỉnh đi chăng nữa cũng bị ngọn lửa nóng kia quét sạch. Chung Lý bị đau đớn lẫn khoái lạc thiêu đốt đầu óc đến hỗn loạn. Cùng với người đàn ông kia, say sưa trong bể dục mà rên xiết, vuốt ve lẫn nhau, thậm chí còn toàn tâm toàn ý hứng theo từng động tác một.

Chuyện đã hoàn toàn trái lẽ, chính bản thân cũng biết là quá sai, Chung Lý vẫn không lấy làm ghê tởm hay gì đó. Có lẽ vì Đỗ Du Dư quá đẹp đẽ liêu nhân, ở với người kia một chỗ, cho dù là làm bất cứ chuyện gì đi nữa, cũng không khiến người ta cảm thấy thấp kém.

Thậm chí còn cảm thấy ham mê.

Trong hoan ái triền miên, Đỗ Du Dư cúi đầu nhìn hấn. Tầm mắt chạm vào nhau lại khiến Chung Lý thấy nóng lên. Đỗ Du Dư nhoài xuống hôn hấn, khi làn môi kề cận, đầu óc Chung Lý lại trống rỗng, trái tim như muốn nhảy vọt ra khỏi yết hầu, trước mắt dường như thấp thoáng cầu vồng.

Hôn nhau day dứt khi bên dưới không ngừng chuyển động càng làm người ta khó nhằn nại. Khi môi tách ra, Đỗ Du Dư cũng dừng lại, vùi sâu trong hấn, ghé bên tai hấn thấp giọng nói, “Kẹp chặt một chút.”

Chung Lý run rẩy quần chặt lấy eo đối phương, rên nhẹ khi Đỗ Du Dư ôm lấy hấn, rồi sau đó bế cả người hấn lên.

Ngay lập tức có cảm tưởng bị Đỗ Du Dư vào sâu đến cùng cực, Chung Lý bị kích thích là thế, hít vào một hơi lạnh, suýt chút thì ngất đi. Đi được vài bước, hấn đã thấy bản thân sắp chịu đựng không nổi nữa, hấn rõ ràng là người rất mạnh khỏe, vậy mà lúc này căn bản không thể nào kẹp chặt được, đôi chân đang quẩn quanh eo Đỗ Du Dư như muốn nhũn ra.

Sợ rằng lực tay của Đỗ Du Dư không đủ, tay lại đang bị thương, hoặc giả không chịu nổi sức nặng của hấn, nghĩ như thế thì tâm càng dễ dàng trở nên hoảng loạn, mẫn cảm vô cùng.

May mắn chỉ có vài bước, khoảng cách rất ngắn, nhưng cảm giác cũng đủ mãnh liệt khác thường. Lưng vừa đụng vào ga giường, trong cổ họng Chung Lý liền thoát ra âm thanh nức nở, Đỗ Du Dư đặt hấn trên mép giường, không chút lưu tình mà thuận thể mạnh mẽ đâm chọc hấn.

Âm thanh nhục thể va chạm cuồng nhiệt làm bản thân không khống chế được tiếng rên rỉ. Bao ý nghĩ của Chung Lý đều xổ tung, một lần nữa chìm ngòi ngọn lửa nóng nơi hạ thân.

Tại thời điểm ấy, hấn hoàn toàn thấy kệ những đạo đức, những quy củ. Kể cả người đang cùng quỵện với hấn có là đàn ông đi chăng nữa cũng không có gì là ghê gớm. Từ trong ra ngoài đều chìm đắm trong niềm vui thể xác, cơ hồ chỉ còn mỗi cảm giác quẩn quýt lấy nhau mới là chân thật tuyệt đối.

Có lẽ khi bọn họ hoàn toàn trần trụi, chính là lúc họ ngang hàng với nhau nhất. Không còn tấm áo địa vị bao bọc, che thân, Đỗ Du Dư chỉ là Đỗ Du Dư, Chung Lý chỉ là Chung Lý. Không còn biết ai là nhạc sĩ hàng đầu không thể với tới, không còn biết ai là tên sửa xe khổ rách áo ôm. Hết thấy những gì họ cần làm đó là sử dụng toàn bộ nhiệt tình để đốt cháy trong nhau.

Có lẽ tất thấy, hoàn toàn phù hợp với khao khát từng có của hấn cũng nên.

21. ::21::.

::21::.

Khát khao với ước ao là chuyện đêm trước, hôm sau Chung Lý tỉnh dậy, liền chân chính trải nghiệm thể nào là cảm giác thống khổ.

Đầu tiên là dù cơ thể có sắt thép đến đâu cũng bị đánh mấy đòn, hơn nữa cả đêm còn lăn qua lăn lại, toàn thân rã rời khiến hấn hoài nghi phải chăng đã bị tàn phế luôn rồi.

Mặc cho cơ thể còn đau nhức bủn rủn, Chung Lý gắng gượng nhoài dậy, vào phòng tắm chà rửa sạch sẽ từ đầu đến chân. Đặc biệt là nơi tiếp nhận sự xâm phạm, cho dù hắn có cắn răng chà sát cả chục bận, cảm giác vẫn rất kỳ dị, không rũ bỏ được sự tồn tại của dị vật đã từng ở bên trong hắn.

Nhớ đến tình huống không thể tin được khi Đỗ Du Dư tiến vào trong hắn, chân Chung Lý hơi sụm xuống. Chuyện đêm qua giống như một giấc mộng, từ đầu chí cuối hồ như chân chưa từng một lần chạm đất. Hắn không rõ vì sao mình lại thế kia, bị dục vọng thao túng, khát khao không thôi mà cùng với Đỗ Du Dư lên giường.

Bản thân là đàn ông cao to khỏe mạnh, bị người đàn ông khác đặt dưới thân làm thế này thế kia, còn cam tâm tình nguyện, yêu thích khôn xiết. Chung Lý nhìn gương mà đầu cứ gục xuống đất.

Tối hôm qua, nhớ lại bộ dạng si mê vì lửa dục thiêu đốt của chính mình, hắn chịu không nổi, tự đập đầu vào tường ‘bôm bốp’, hận không thể nhảy tọt vào bồn cầu rồi giặt nước cho trôi xuống cống luôn. Đột nhiên hắn rất sợ sẽ bị Đỗ Du Dư chế giễu.

Không biết ở trong nhà tắm bao lâu, cuối cùng nghe thấy bên ngoài lớp kính mờ có tiếng đập cửa khe khẽ.

“Chung Lý, anh khỏe không?”

Âm thanh tỉnh táo của người kia khiến Chung Lý đối với trạng thái hiện tại có hơi cũng không kịp, chỉ biết lấy tay ôm đầu.

“Khó chịu sao?”

“Không có...”

“Vậy ra đi, không có chuyện gì đâu.” Tiếng đập cửa cũng thật ôn hòa, “Anh không ra, tôi sẽ lo lắng.”

Chung Lý cố lắm cũng chỉ hé cửa ty ty, “Có thể, có thể lấy giúp tôi bộ đồ không?”

Đỗ Du Dư cười, đi lấy cho hắn cái áo ngủ, “Mặc đỡ cái này đi, quần áo giặt sạch rồi lấy lại sau.”

Chung Lý vội vàng quần áo lên người, tuy rằng trong nhà có hệ thống sưởi ấm tiện nghi, nhưng bên dưới áo choàng lại tênh hênh không có gì làm hắn đi đứng chân cứ khép nép lại.

Đỗ Du Dư nhìn hắn, “Có lạnh không?”

Chung Lý không tự nhiên mà vắn vẹo chân, “Hơi hơi.” Thế nào thì cũng nên kiểm cho hắn cái quần chứ.

Đỗ Du Dư cười ra vẻ thấu hiểu, lại bỏ đi lấy quần áo, lúc quay về cầm trên tay chính là cái underwear. Chung Lý coi như đỡ không nổi, đành phải cắn răng mà lúng ta lúng túng xỏ quần vào, không hiểu thế nào mà so với ban nãy, lúc chưa mặc gì lại càng thấy quái lạ hơn.

Trên giường lộn xộn bát nháo, giống như vừa xảy ra chiến tranh, mỗi thứ đều phân tán một nơi, là đủ hiểu phải kịch liệt đến cỡ nào mới phá thành như vậy. Chung Lý nhìn mà mặt nóng ran, tuyệt đối không dám mon men hồi tưởng lại.

Đỗ Du Dư dường như cũng có ý gì đó mà nhìn cảnh xuân phơi phới trên giường, “Tối hôm qua tôi có làm đau anh không? Ý tôi là, ga giường đều bị anh xé rách?”

Chung Lý vô vàn xấu hổ, “Không, rất, rất tốt...”

Đỗ Du Dư nở nụ cười, “Tối qua anh rất đáng yêu.”

Chung Lý trong nháy mắt chỉ muốn đắp mo lên mặt.

Đỗ Du Dư ôm lấy hắn từ phía sau, hôn lên cổ hắn, “Tôi rất vui vì chúng ta hòa hợp trong tình cảm như vậy, càng vui hơn vì anh cũng thấy thoải mái...”

Chung Lý bị hôn đến run bần bật, vội ngán mấy ngón tay đang mò vào trong áo ngủ, sờ soạng mông hắn, “Đỗ, Đỗ Du Dư...”

Đỗ Du Dư cũng ngừng tay thả dề, “Ừm? Anh hỏi hận sao?”

Chung Lý không biết phải nói thế nào, hắn không thấy hối hận, toàn bộ quá trình đều tốt đẹp, tuy rằng làm vậy là không đúng.

Hắn không biết nên làm thế nào. Quan hệ mờ ám với nhau xong mà không nhận trách nhiệm thì đúng là bội tình bạc nghĩa, còn nếu lỡ nhận trách nhiệm xong thì sau này sẽ bị Đỗ Du Dư ấy thế này ấy thế kia, chỉ cần nghĩ vậy cũng đủ thấy tàn một đời trai.

Chung Lý tự nhận là nơ-rôn thần kinh ví chất xám của hắn không đủ dùng để giải quyết tình huống này. Hắn rất muốn biết người thông minh rơi vào trường hợp này sẽ giải quyết ra làm sao.

May thay Đỗ Du Dư lại là người thông minh, không đợi hắn nói ra, đã nhìn thấu hết mọi tơ lòng rối rắm của hắn, liền cười rìu rằng cọ cọ trán vào gáy hắn, “Không sao đâu, anh không cần phải nhận trách nhiệm.”

“...”

“Ai cũng có lúc xúc động, tôi biết chuyện gì đã xảy ra. Không phải chỉ vì ngủ với nhau một lần mà cả đời anh đều thuộc về tôi. Đừng sợ.”

Cảm giác bất an của Chung Lý cuối cùng mới dịu xuống đôi chút. Đỗ Du Dư là người thấu tình đạt lý, hắn lại là kẻ miệng lưỡi vụng về, có bạn như vậy quả là may mắn.

Đỗ Du Dư vẫn ôm hắn, tay đặt trên ngực hắn bảo, “Nơi này chỉ có anh là hiểu rõ, có ép buộc cũng vô ích, đúng không?”

Chung Lý gật đầu nhanh như gà mổ thóc.

Đỗ Du Dư cười nói, “Cho nên tôi sẽ không làm khó anh.”

“Ừ...”

Trầm mặc một hồi, Đỗ Du Dư lại hôn lỗ tai hắn rử rử, “Tối qua có thấy thích không?”

Cảm giác ướt át nơi vành tai làm Chung Lý đỏ bừng mặt, bối rối chịu không nổi, đầu óc cũng không kịp đã thông, trả lời thẳng, “Rất, rất tốt...”

Đỗ Du Dư cười vuốt tóc hắn, “Lúc nào muốn cứ đến tìm tôi, không sao cả.”

Đỗ Du Dư khiêm tốn, biết thoái lui lại cầu cạnh thế kia khiến hắn rất đổi bứt rứt. Coi Đỗ Du Dư như máy mát-xa chạy bằng điện không phải quá thất đức sao? Không bị thiên lôi đánh cho tỵ sét mới là lạ.

Chung Lý vì bản thân không đủ gay mà trong lòng bồn chồn không yên, giá mà hắn có thể hồi báo lại cho Đỗ Du Dư đôi chút thì tốt quá rồi.

Trên đường về nhà, hắn mới nghĩ thùng vấn đề, hắn chỉ nghĩ đến sự nhường nhịn, dịu dàng và bao dung của Đỗ Du Dư, hoàn toàn quên khuấy mất bản thân hắn cũng là đàn ông đầy đủ tính năng chăm phần chăm, vì có gì mà phải làm chỗ cho máy mát-xa chạy? Cái gọi là ‘siêu lỗ vốn’ mà Đỗ Du Dư tặng cho, người được hưởng lợi hình như chưa đến lượt hắn à nha!

Lúc gần cuối năm, chế tác ra mắt người mới ôm về một đồng giải lớn giải nhỏ, chiếu theo lệ thường lại mở tiệc khánh công ở nhà Đỗ Du Dư.

Ấu Dương bây giờ rất sợ mấy chỗ tụ tập toàn các ông tai to mặt lớn, giống như chuột sợ mèo, Chung Lý liền để yên cho người kia ở nhà, tự vác thân đi. Rồi thì ký chung tên với Ấu Dương trên phần quà lễ, coi như là đồng tặng, hai người họ vốn đã quen lệ mà lão Ngũ hay trêu gọi là anh Chung với chị Chung.

Chung Lý không lo việc xã giao, ở đây hắn chỉ cần phải trò chuyện dăm ba câu với người quen, sau đó chỉ việc tập trung vào chuyên môn ăn uống thỏa thích, so ra thì hắn thấy Đỗ Du Dư phải làm chủ xị thật là khổ vô vàn, vừa phải đứng hỏi han tươi cười với mấy người không hợp gu, ly rượu cầm trong tay nửa ngày trời mà chẳng hợp được mấy giọt, càng không có cơ hội động đũa.

Lúc hắn ngẩng đầu lên nhìn Đỗ Du Dư, người kia đang cùng người khác nói chuyện vừa mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt đầy ẩn ý ôn nhu nhìn hắn. Tuy là không có gì, nhưng cảm giác bị chú ý làm Chung Lý có chút thẹn thùng, vội vàng cầm đầu cầm cổ ăn.

Tiệc tùng rồi cũng chấm dứt, khách khứa lục tục ra về, Đỗ Du Dư giữ hấn lại, “Anh đừng về vội.”

Chung Lý đồng ý, đứng bên cạnh có chút bất an mà ăn sạch đĩa thức ăn đang cầm trong tay, chờ khách khứa rút sạch, chỉ còn lại hấn và Đỗ Du Dư.

Đỗ Du Dư mỉm cười, dụ dỗ hấn, “Lại đây, lại đây nào.”

Chung Lý ừ hử, buông đĩa xuống chạy qua. Đỗ Du Dư ngồi trên ghế sofa, nắm lấy tay hấn, khi lòng bàn tay chạm vào nhau, mười ngón tay đan xen làm Chung Lý thấy bối rối, không hiểu sao lại thấy giống các em nhỏ hồi trung học tập tọe mết nhau thế không biết.

“Nào, ngồi xuống đi.”

Đỗ Du Dư kiên quyết kéo hấn xuống, ngồi trên đùi mình. Chung Lý mặt đỏ au, chỉ có thể coi bắt đùi người kia làm bằng ghế, cứng đờ ngồi đưa lưng lại.

Đỗ Du Dư ôm hấn, hỏi, “Này, anh tặng tôi cái gì vậy?”

Cầm món quà lên bóc lớp giấy gói, lấy ra bên trong một món đồ mềm mại được gấp cẩn thận. Chính là chiếc khăn quàng cổ lần trước bị vấy bẩn cả phê, Chung Lý phải cẩn rằng mà mua lại.

“À, có lòng lắm.” Đỗ Du Dư cười đem khăn quàng quanh cổ mình, sau đó dùng đầu còn lại quàng quanh cổ Chung Lý. Chung Lý bị không khí mùi mẫn này làm cho mặt mũi đỏ bừng, vừa định nói thì thấy Đỗ Du Dư đang cúi đầu nhìn tấm thiệp nhỏ, đọc từng chữ từng chữ một, “Chung Lý và Âu Dương Hi Văn đồng tặng.”

“Phải...”

“Anh muốn chọc tôi tức chết phải không?”

Chung Lý luống cuống, “Này, trước giờ bọn tôi đều làm thế...”

Đỗ Du Dư kéo khăn quàng cổ làm Chung Lý xích lại gần hơn, “Vậy còn quà của riêng anh đâu?”

“...Không có...” Chưa chính thức ra mắt thì làm gì có tiền, chỗ sửa xe lại không có thu nhập, ngay cả món quà này cũng phải dựa vào phần lớn lòng hảo tâm của Âu Dương.

Đỗ Du Dư cẩn rằng rất khê, nhưng cũng không nổi cơn, chỉ ôm lấy hấn, thấp giọng nói, “Không có cái khác tặng cho tôi sao? Ân?”

Chung Lý thoáng buồn bực, cho đến khi Đỗ Du Dư cười hôn lên môi hấn mới kịp phản ứng, vội nói, “Tôi về!”

Đỗ Du Dư lại hôn nhẹ hấn, dán lấy môi thì thào, “Ân, mới thế đã về à?”

“Ừ.”

“Phải về thật sao?”

“Ừ.”

“Thật vậy sao?”

Cái kiểu tươi cười chòe ghẹo ấy thật giỏi làm lòng người khác dậy sóng, vừa hỏi một câu liền hôn một cái, chỉ là hôn lướt qua mà có cảm giác rất ngọt, bị hôn tá hỏa, Chung Lý vẫn gồng người lên chịu đựng, kiên cường nói, “Tôi, tôi phải về nhà sớm, muộn nữa là không có xe.”

Đỗ Du Dư cũng không làm khó hấn, chỉ cười cạ cạ vào trán hấn, thả tay ra, “Vây đi thôi, trên đường về nhớ cẩn thận.”

Chung Lý như hụt được đại xá, nhưng đứng lên nửa chừng liền lập tức xoay người ngồi xổm xuống, khổ sở không nói đầu cho hết.

“Sao thế?”

Chung Lý nghẹn đến đỏ mặt, “Chân, chân của tôi hơi nhức, muốn ngồi một lát cho đỡ đau.”

Hắn không thể để cho Đỗ Du Dư biết chỉ hôn một chút đã có phản ứng, càng không có mặt mũi vác ‘khối u’ này đi ra ngoài đường lớn.

Tiếc rằng Đỗ Du Dư không hề thiếu i-ốt như hắn mong đợi, nhìn bộ dạng của hắn, liền cười nói, “Để tôi giúp anh giải quyết.”

Chung Lý bị biết tông, hận không thể khép chặt hai đầu gối lại, “Không cần...”

“Anh có ngồi như vậy cũng vô ích, chỉ khiến chân đau hơn thôi.”

“...” Chung Lý xấu hổ kinh dị, “Để tôi tự làm...”

“Được rồi.”

Hắn vừa đứng dậy, Đỗ Du Dư liền dùng một tay ấn hắn xuống ghế sofa, trước khi Chung Lý kịp phản ứng thì đã nhanh chóng kéo quần hắn xuống.

Gã đàn ông bình thường cười như mèo kêu kia, đến khi hành động lại vũ bão không kém gì hổ sói, đại não Chung Lý còn đang ngao du ở chỗ ‘Cộm như vậy đi vào toilet có kỳ cục quá không’ thì Đỗ Du Dư đã thành công lột nốt quần lót hắn xuống, tách hai chân hắn ra.

“Đỗ, Đỗ Du Dư!” Chung Lý rốt cuộc cũng bắt kịp tiết tấu thì đã muộn mất rồi, nhìn kẻ kia cười để lộ hàm răng đều đặn trắng bóc mà sợ gần chết, “Làm gì vậy... á...”

Cảm giác tính khí được toàn bộ khoang miệng ấm áp nuốt trọn, bao nhiêu âm lượng gào thét của Chung Lý đều bị nghẹn cứng trong cổ họng.

Chuyện này có thể coi là quá mức hy sinh đi, không thể tin Đỗ Du Dư lại làm chuyện như vậy. Những lời linh tinh như có thể khiến hồn phách lên mây kia hóa ra là thật, Chung Lý vươn tay ra ôm lấy đầu người kia, hắn bị liếm đến mức cả người đều mềm ra, ngón tay vịn vịn, đến cổ cũng đỏ.

“Đỗ Du Dư, Đỗ Du Dư...”

Âm thanh thoát ra cũng mềm theo, dường như bản thân bị biến thành que kẹo ngon lành, mặc cho người đàn ông kia ghé vào giữa hai chân, bằng mọi cách mà nuốt lấy, nhả ra, vuốt ve khắp chốn, như muốn ăn sạch sẽ vào trong bụng.

Đỗ Du Dư còn một hồi gặm nhấm bên trong đùi hắn, dùng lưỡi di chuyển đến mọi nơi, cuối cùng mới chịu buông tha, nhả hắn ra.

Chung Lý thở hồng hộc, hai chân rộng mở tựa vào ghế sofa, vẫn còn thấy lâng lâng, vì khoái cảm chưa từng trải nghiệm qua mà choáng váng đầu óc. Đỗ Du Dư ôm hắn ngồi trên đùi mình, để cho hắn ngồi tựa vào eo, xoay lưng lại. Người kia rúc đầu trong cổ hắn, nút lấy làn da trần, hai tay nâng mông hắn lên mà nhào nặn nó, dùng phía bên dưới đã cương cứng mà cọ xát hắn, khiến hắn không thể suy nghĩ bất cứ điều gì.

“Tôi muốn vào bên trong anh.”

Nghe những lời khàn khàn ướt át đi vào bên tai, cả sống lưng Chung Lý đều tê dại.

“Có phải anh cũng muốn tôi tiến vào trong như lần trước không, àn?”

Chung Lý run rẩy, miễn cưỡng đấu tranh bằng lý trí mà phản kháng, “Không phải...”

Âm thanh của Đỗ Du Dư tựa như đang thôi miên một cách ma quái, “Tôi sẽ khiến anh thoải mái không thể thốt lên lời nào, càng không muốn ngừng lại.” Miệng nói mà tay không ngừng hoạt động, hạ thế gần như trần trụi tiếp xúc với nhau, ngón tay từ trên xuống dưới chơi đùa với đầu vú và phần mông của hắn.

Chung Lý cố được phần trên không cố được phần dưới, bị sờ soạng rờ rẫm đến hoảng loạn, cảm thấy người này dường như không chỉ có hai tay, nhanh đến mức hắn muốn ngăn cũng không kịp.

“Ngoan, tôi muốn đi vào, được không?”

Chung Lý toàn thân nóng lên, lẩm nhẩm vài tiếng gì đấy, căn bản không thể kháng cự lại sự tiến công tràn ngập hấp dẫn lẫn mạnh mẽ này, Đỗ Du Dư đã nhanh nhẹn từ phía sau mà sôi sục nhồi nhét hắn.

Bởi vì tư thế quan hệ mà vùi vào rất sâu, Chung Lý rên rỉ muốn chống lại, nhằm giảm bớt cảm giác bị xâm nhập đến run rẩy. Đỗ Du Dư cũng chẳng vội vàng chuyển động, chỉ không ngừng thả từng nụ hôn trên lưng và cổ hắn, tay mơn man bên trong bắp đùi hắn, mười phần vẹn mười phần tình sắc, hôn cho đến khi Chung Lý cả lưng lẫn eo đều mềm oặt, quên cả đau là gì.

Cử động từ phía sau cũng không quá khó để tiếp nhận, so với một chút trướng đau thì hoàn toàn kém xa khoái lạc do tính khí ma sát bên trong cơ thể mang lại. Chung Lý dần dần không nén được những âm thanh quái dị thoát ra.

Lần này và đêm bùng nổ tình ái điên cuồng kia không hề giống nhau. Cảm dỗ hơn, nhục dục hơn, tựa như muốn dẫn dắt hắn đắm chìm sâu sắc hơn trong cảm giác này.

Làm tình trong tư thế ngồi một chốc, Đỗ Du Dư với kỹ thuật cao tay mà va chạm hắn, ngay cả tiếng thở dốc hoan du cũng khiến người ta tim đập nhanh. Chung Lý bị khiêu khích đến động tình toàn vẹn, mặt đỏ lên, chỉ có thể dựa vào người kia, tay bắt bớ lung tung lấy ghế sofa, vì hoan ái mà miệng lưỡi đều khô khốc.

Thoảng chốc hai người lăn từ ghế sofa xuống sàn nhà, đổi từ thế ngồi sang thế nằm úp. Chung Lý quy gối xuống nằm lên người Đỗ Du Dư. Cảm nhận sự rong ruổi dịu êm kia dần đẩy nhanh nhịp độ, tỉ lệ thuận với sức lực đập vào, nhưng không hề bức bách, mỗi một lần đều muốn cho hắn hưởng thụ trọn vẹn đến đỉnh điểm, cảm ngập đến mức hắn đỏ bừng toàn thân, dần dà trở nên mất kiểm soát.

“Đỗ Du Dư... a... Đỗ Du Dư...”

Hai người thở hổn hển, Chung Lý gần như chết đuối trong mật ngọt của ái ân, chân nhũn đến rớt cuộc không quỳ được nữa. Đỗ Du Dư cũng dừng lại, rút ra, nằm sang bên cạnh hắn, ôm hắn đặt lên eo, Chung Lý nén không được vụt thoát ra tiếng rên rỉ, một lần nữa nơi đã ướt mềm đón nhận lấy sự tiến vào quyết liệt.

Cả cổ Chung Lý cũng đỏ, gắng gượng chống tay xuống sàn, muốn giảm đi sự mãnh liệt của kích thích. Trên cổ tay đột nhiên thít lại, hóa ra khăn quàng cổ vừa bị vứt chổng chơ trên đất đã bị Đỗ Du Dư nhặt lên trói tay hắn lại.

Hai tay không bị buộc quá chặt, nhưng cảm giác bị trói khiến cho thân thể nhanh chóng rạo rực lên, Chung Lý không thể chống đỡ, chỉ có thể dựa vào người Đỗ Du Dư, thụ động hút lấy tính khí như mồi lửa nóng, nương theo động tác của Đỗ Du Dư mà đóng đưa vùng eo.

“A, a, Đỗ Du Dư...”

Với tư thế này, Đỗ Du Dư chỉ cần động đây, cả xương cốt của Chung Lý như muốn tan rã, trong nhịp chuyển động khó tin của Đỗ Du Dư, những âm thanh bật ra khỏi cuống họng không đủ để dập tắt sự cuồng nhiệt như muốn vỡ òa bên trong cơ thể.

Đỗ Du Dư rớt cuộc cũng chẳng hề dịu dàng, nâng mông hắn lên, phóng hết nhiệt tình vào sâu đến tận cùng, dồn hết sức mà xuyên xỏ hắn, Chung Lý lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là cực khoái, trong sự sung sướng chưa từng trải qua mà hứng lấy trọn vẹn, kêu gào rên xiết, giữa lúc thần trí mệnh mang lại thấy linh hồn đã muốn đứt ra khỏi cơ thể.

Cả đêm trôi qua như vậy, Chung Lý lúc tỉnh lại, đã hiểu rõ thế nào là cảm giác ngây ngất, đồng thời phải cực lực kiềm nén sự tuyệt vọng xuống. Rất may là hắn luôn dậy sớm hơn so với Đỗ Du Dư, lần này cũng không dám ở lại tắm rửa, vội kiếm quần áo mặc vào, lén lút chuồn về nhà.

Trong nhà Âu Dương đang đeo tạp dề quét dọn, thấy hắn ở cửa liền hỏi, “Tối hôm qua sao không về, cậu ở lại nhà Đỗ Du Dư à?”

Chung Lý đáp không mấy lưu loát, “Ừ, bởi vì hết xe, nên phải ở lại.”

Âu Dương không hề nghi ngờ hắn, “Phải rồi, đi về muộn quá không an toàn đâu, cậu ở lại đó tôi sẽ an tâm hơn. Tôi còn phân điểm tâm cho cậu, chờ tôi hâm nóng lại là có thể ăn ngay.”

Thế nhưng việc nói dối Âu Dương dễ dàng càng khiến Chung Lý khó chịu, dường như cuộc sống đang dần lệch ra khỏi quỹ đạo ban đầu, ngày càng xa.

“Nhân lúc còn nóng ăn bánh bao đi.”

Trên đường về Chung Lý cố gắng bước đi không quá kỳ dị, nhưng dù có tỏ vẻ trấn định điều chỉnh tư thế bao lần đi nữa, vẫn cảm thấy Đỗ Du Dư hồ như vẫn còn bên trong cơ thể hắn, khiến lưng hắn run lên từng chập.

Việc này căn bản không dám nói cho Âu Dương biết, thậm chí còn sợ bị Âu Dương biết được. Hắn thấy rất xấu hổ, không hiểu vì sao bản thân lại trầm mê trong dục niệm đến vậy.

Rất đổi sa đọa.

Một người chưa từng trải qua tư vị của trái cấm, một khi đã nếm thử rồi, liệu còn có thể thoát khỏi hay không?

22. ::22::

::22::

Tuy rằng lần nào cũng có thể chuồn trước khi Đỗ Du Dư tỉnh dậy, nhưng cũng chỉ là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Trong công ty thì tránh thể nào mà tránh cho được, Chung Lý giống như tội phạm trốn ngục bị truy nã, hết thụt đầu thụt cổ lại chột dạ không thôi.

Đỗ Du Dư cũng không nói gì, chỉ bàn chuyện xử lý công việc, không hề chen vào tư tình cá nhân. Chung Lý ngồi thấp thỏm cho đến khi bàn xong, mừng hóm bay ra tới cửa thì nghe người kia ở phía sau cười nói, “Còn chuyện này nữa. Nếu lần sau anh dám trốn tiếp thì tôi sẽ cột vào đầu giường mà làm.”

Chung Lý ‘bùm’ một phát mặt đỏ lên, sợ người ngoài nghe thấy, vội vàng sập cửa lại, xoay người lại hạ thấp giọng nói, “Tôi không thể làm chuyện đó với cậu.”

Đỗ Du Dư ngẩng đầu, “Ừ? Vì sao?”

Chung Lý ngớ ra một hồi, “Vì không đúng.”

Đỗ Du Dư chỉ dùng ngón tay nâng cằm, “Vì sao không đúng?”

“Tôi cảm thấy mình không phải là đồng tính luyến ái.”

“Vì sao anh biết mình không phải?”

“...” Chung Lý cảm thấy không thể đưa ra câu trả lời thuyết phục, “Tôi, tôi nhìn thấy phụ nữ cũng hiểu là các cô rất tốt...”

“Vậy lúc làm với nhau, anh cảm thấy tôi không tốt à?”

Nói vậy cũng không sai...

“Nhưng, nhưng có thể là vì kỹ thuật của cậu quá tốt...”

Đỗ Du Dư đang nghiêm mặt cũng phải phì cười, “Cảm ơn.”

Chung Lý vừa sốt ruột vừa xấu hổ, “Dù sao thì, cũng không giống nhau...”

Đỗ Du Dư đan tay lại đặt trên bàn, bày ra tư thế ung dung của người cầm trịch, cười nói, “Straight sẽ không lên giường với gay, ít nhất là sẽ không có cảm giác.”

Phải, phải vậy không trời...

“Ý tôi không phải anh ngủ với tôi thì sẽ trở thành đồng tính luyến ái, nhưng biết đâu căn bản chính anh cũng không hề ‘thẳng’ như anh nghĩ?”

“...”

Đỗ Du Dư là một người cực kì giỏi thuyết phục. Chuyện gì mà cậu ta rở tới, dù có nhằm nhĩ cỡ nào cũng có thể trở nên vô cùng hợp lý.

“Có lẽ anh cho rằng quen với một cô gái sẽ xác minh được tính hướng của mình. Nhưng chưa làm rõ giới tính thực sự mà đã quan hệ với một cô gái là cực kỳ tội lỗi. Nhỡ sau này kết hôn mới phát hiện ra mình yêu đàn ông, anh không biết là sẽ rất có lỗi thế nào với con gái nhà người ta sao? Chẳng phải gián tiếp phá nát cuộc đời một cô gái vô tội sao?”

Bị đe dọa khủng khiếp vậy, Chung Lý sợ muốn chết. Cứ nghĩ tương lai sẽ làm cho một cô gái liễu yếu đào tơ khóc lóc sụt sùi, đã thấy vấn đề rất chi là trầm trọng.

Thà hấn phẩn bậy mình là đồng chí, còn hơn mạo hiểm mà phá hoại cuộc sống của một cô gái vô tội, logic này nghe có vẻ lọt tai hơn à nha. Nhưng hấn vẫn hết sức sầu muộn, “VẬY, tôi phải làm sao bây giờ?”

Muốn làm rõ tính hướng nhưng lại không muốn tùy tiện quen bậy quen bạ, nhưng không quen thì lấy chi mà xác định tính hướng? Rốt cuộc là con gà đẻ ra quả trứng trước hay quả trứng nở ra con gà trước, ôi giờ ơi hấn hiểu được mới là lạ. (em ơi là em =)))

Đỗ Du Dư nhìn hấn, “Có tôi kiên cường hơn phụ nữ này. Anh muốn xác định tính hướng thì có thể thử quen với tôi, tôi không câu nệ đâu.”

Chung Lý lù lù lại, lộ vẻ luống cuống, “Như vậy sao được!”

Đỗ Du Dư cười nói, “Tôi có phải con gái đâu mà lo.” Dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Hơn nữa, tôi không nghĩ là người không có hứng thú lại có được những biểu hiện như tôi qua. Nếu anh thật sự có cảm giác với tôi, không nhất thiết phải nén bản thân làm gì. Chúng ta cứ thuận theo tự nhiên đi. Giống như tôi qua không phải tốt lắm sao?”

Trong lúc Chung Lý đỏ mặt vì bơi ngược dòng hồi ức, thì Đỗ Du Dư đã nhỏ nhẹ hỏi, “Tối nay đi ăn cơm chung nha?”

Hai người đã khá lâu không cùng ra ngoài chung với nhau, không đợi hấn do dự, người kia đã cười, “Không cần hoài nghi, chính là hẹn hò. Tôi muốn hẹn anh.”

Tuy rằng vô cùng lúng túng, từ chối bai bãi cả ngày, rốt cuộc Chung Lý và Đỗ Du Dư cũng đi ra ngoài. Gã đàn ông kia đã tươi cười đứng chờ sẵn ngoài cửa, còn ai có thể chối từ được đây?

Hai người dùng xong bữa tối ngon miệng, lại dẫn nhau đi xem phim, quả thật rất giống một cặp yêu nhau.

Coi nửa chừng thì Đỗ Du Dư nắm lấy tay hấn. Đây vẫn là điều hấn luôn muốn làm với bạn gái, vậy mà chờ mút chỉ cũng không có cơ hội làm. Chung Lý mắt dính lấy màn hình, tay toát đầy mồ hôi.

Đến lúc hết phim Đỗ Du Dư vẫn còn nắm tay hấn, đến chỗ sáng trưng đông người mới chịu buông ra. Lúc này Chung Lý đã sắp chịu hết thấu, vội vã nhét tay vào trong túi quần.

Đỗ Du Dư nhìn hấn cười cười nói, “Muốn đến nhà tôi ngồi chơi tý không? Tôi có một chai rượu ngon lắm.”

“Không được, muộn lắm rồi, tôi phải về thôi.”

Đến nhà Đỗ Du Dư rồi hấn liền trở nên dâm loạn, giống như có chẳng bữa kết giới vậy, lí trí của hấn đều bị cách ly bên ngoài không bơi vào được.

“Rồi, tôi đưa anh về.”

Mắt thấy đã đến bên dưới nhà trọ của mình, Chung Lý cho rằng đêm nay coi như đã đánh bại được ‘dâm ma’ không biết núp lén trong cơ thể mình từ khi nào, có thể an toàn vượt qua, miệng nói tạm biệt tay định mở cửa thì đã bị giữ tay lại, rồi mười ngón tay giao nhau từ phía sau kéo hấn lại.

Hấn không tự chủ được, quay lại nhìn Đỗ Du Dư, người kia nhìn hấn, mỉm cười nói, “Không hôn chúc ngủ ngon sao?”

Đêm khuya thanh vắng, người người say ngủ, xung quanh cũng heo hút bóng người, Chung Lý có màn đêm tiếp thêm can đảm, bèn anh dũng ngồi sát lại người kia mà tiếp môi hôn.

Hôn không hề ngăn ngủi, vả lại cũng kịch liệt hơn dự đoán, môi lưỡi quấn quýt nhau, ngút ngàn như lửa bén mạnh, tựa hồ có thể làm người ta tan ra. Không hề ngừng nghỉ mà nụ hôn này tiếp nối nụ hôn khác, mỗi lúc càng say nồng, góc độ càng kỳ xảo biến hóa liên tục, đến lúc thực sự tách ra không chỉ thở hồng hộc, mà phản ứng cơ thể nổi lên cũng rất rõ ràng.

Chung Lý thầm kêu ‘Hồng rồi!’, nhưng đã bị Đỗ Du Dư ôm chặt, ý đồ lộ liễu mà huých vào phía trong đùi hắn, nhưng bản thân hắn bắt đầu tim đập ầm ầm, toàn thân nóng lên, đối với mấy ngón tay khiêu khích cùng với đầu lưỡi kia muốn cự tuyệt mà không cự tuyệt nổi.

Đỗ Du Dư liếm điểm nhỏ xíu nổi trên lớp áo sơ mi của hắn, mỉm cười nói, “Hẹn hò không chỉ là ăn cơm, nắm tay, còn có chuyện khác nữa.”

Chung Lý đỏ mặt, giãy giụa nói, “Làm, làm nhiều quá sẽ tổn hại thân thể...”

Đỗ Du Dư nhin không được mỉm cười, hôn hắn, “Chúng ta làm một lần ở đây thôi.”

“Này, làm ở đây, có phải là thiếu văn minh nơi công cộng không...”

Đỗ Du Dư cười cởi bỏ quần hắn, “Chúng ta ở trong này không có ai nhìn thấy đâu. Dù tôi có làm anh kêu lớn tiếng, cũng sẽ không có ai nghe thấy.” Rồi sau đó cúi đầu dùng âm thanh gian tà nói, “Cũng sẽ không ai đến cứu anh.”

Khóe miệng Chung Lý co giật, hắn thực sự cảm thấy là không nên xíu nào, nhưng tình huống bây giờ quả thật rất gọi tình, chỉ có thể giãy chết mấy cú chót, “Nhưng, sẽ tổn hại thân thể... làm nhiều hơn, sẽ bị ‘yếu sinh lý’, ảnh hưởng đến công việc...”

Nói chưa dứt lời đã bị Đỗ Du Dư chặn lại. Nụ hôn sâu nồng ướt rượt đốt cháy mọi nỗ lực khắc chế dục niệm thành tro. Chung Lý nhanh chóng bị lột sạch, hạ thân không gì che chắn bị khóa chặt trên eo người kia, được vuốt ve đến thở gấp gấp, nhưng hoàn toàn không có sức chống cự.

Nghe tiếng Đỗ Du Dư kéo khóa quần xuống, lưng Chung Lý như bị đập mạch mà tê rần, sau đó người kia ghé vào lỗ tai hắn thì thầm, “Anh cảm thấy tôi giống người bị ‘yếu sinh lý’ lắm sao?”

Chung Lý cứng đờ đưa tay qua rờ rờ một chút, ngón tay đụng phải thứ hừng hực như lửa, bao nhiêu lông tơ trên người đều nhất tề dựng lên.

Nói rồi ngọn lửa ấy liền bùng vào cơ thể hắn, sự lấp đầy mang theo cả khoái cảm lẫn đau đớn. Đỗ Du Dư thật sự rất giỏi dẫn dắt, những tiết tấu nhịp nhàng mạch lạc không ngừng cuốn lấy Chung Lý, chỉ sau vài lượt liền vứt bỏ khí giới đầu hàng, ở trong không gian chật hẹp bị Đỗ Du Dư cầm đồ mà cuồng nhiệt giao hoan, cuồn cuộn trên eo Đỗ Du Dư, âm thanh rên xiết hân hoan.

Khoái cảm mãnh liệt xô tới làm cả người tròng trành chẳng tài nào thở nổi, rốt cuộc cũng chậm rãi rút đi, Chung Lý toàn thân mềm nhũn, mông hầy còn ướt át tựa vào người Đỗ Du Dư. Mà đối phương tựa như còn ý đồ gì đó mà không ngừng khiêu khích hắn, mỗi nơi đầu ngón tay tiếp xúc như có ma thuật, để lại trên người hắn những ngọn lửa cháy đượm.

“Còn muốn về nữa không?”

Cho dù sau đó có tự xỉ vả bản thân cỡ nào, tối đó Chung Lý vẫn qua đêm tại nhà Đỗ Du Dư. Hắn cho tới giờ không biết mình lại là người mê đắm sắc dục đến vậy, cái gì cũng dám phối hợp, hai người huyền ảo một trận long trời lở đất, quây cả căn phòng đều banh chành lên.

Lần này thức dậy Chung Lý không dám chạy. Tối hôm qua đã bị trối rồi, thực sự là sợ đến chết đi sống lại. Hắn đối với Đỗ Du Dư nổi thú tính vẫn còn sợ lắm, còn dám la cứu nữa sao? Hồi tưởng lại mà trong lòng muốn thổn thức, đành phải ngoan ngoãn nằm ở giường đợi, lần đầu tiên mang tâm trạng lộn xộn mà chú tâm ngắm gương mặt say ngủ của Đỗ Du Dư.

Gương mặt mơ màng khi ngủ như thoát xác của người kia thật tình rất đáng yêu, mặc dù không giống như vẻ đáng yêu của cô gái, nhưng làm cho hắn muốn bắt chước trong phim, đợi người í tính dậy thì mi lên mặt một cái, sau đó thể hiện cơ bắp mà ôm người í đi tắm rửa.

Bị hấn nhìn nửa ngày trời, cuối cùng Đỗ Du Dư cũng tỉnh dậy, nhìn thấy hấn liền mỉm cười, neho mắt lại hôn lên môi hấn.

Mới sáng sớm đã tận hưởng cảm giác môi hôn không rời, Chung Lý tức tốc đỏ mặt, tim nhảy dựng lên, toàn là chuyện mà hấn muốn cùng với bạn gái làm, nay đều bị Đỗ Du Dư giành làm hết trơn.

“Buổi sáng tốt lành.”

“Ừ à...”

Đang muốn ôm lấy Đỗ Du Dư, liền bị kéo xuống một phen, hôn lên mặt rồi sau đó ôm vào lòng, dùng chân kẹp lại.

“Tối qua có làm đau anh không?”

Chung Lý sắp mắc cỡ đến chết, “...không, không sao...”

“Hôm nay anh không đi làm à?”

“Ừ..”

“Hôm nay tôi cũng không đến công ty.” Đỗ Du Dư hôn lên tai hấn, “Ngủ một chút nữa đi. Lát xuống vườn ăn sáng.”

Chung Lý cảm thấy nguy rồi, càng lúc càng giống tình nhân.

Càng nguy hơn nữa, hấn lại tuyệt nhiên không thấy ghét.

Cho dù có tự kiểm điểm sáu hồi cảnh tỉnh thế nào, mỗi ngày kế tiếp Chung Lý đều bị Đỗ Du Dư bằng mọi giá ‘chén’ ngon lành.

Lúc ban đầu còn tìm mọi cách giãy giụa chống cự, sau đó thì mê hoặc đến độ tha lên trên giường, loại bỏ đi lớp mai cứng che chắn phòng hộ, ăn một lần rồi lại một lần, tỉnh lại chỉ có thể tự trách mình, xấu hổ, úp mặt vào vách tường tự vấn lương tâm, ruột đau như cắt nhận thấy sai lầm của bản thân.

Sau nhiều nhiều lần, dĩ nhiên dần dần sẽ hết còn biết xấu hổ là gì, thay vào đó là chuyển qua trạng thái trái tim không ngủ yên.

Bất chước cảm giác yêu đương quá mỹ mãn, cho nên dù không xác định rõ quan hệ của hai người, nhưng mỗi lần nhìn thấy Đỗ Du Dư sẽ có phản xạ tim nhảy tango.

Việc này cả hai hoàn toàn không muốn cho người khác biết. Lúc ở trong công ty, Chung Lý luôn mang cảm giác chột dạ của người giấu đầu lòi đuôi, cho dù chỉ là ánh mắt giao nhau với Đỗ Du Dư, nhận một cái mỉm cười, liền nảy sinh cảm giác ngọt ngào pha lẫn nơm nớp lo sợ, chẳng khác gì bọn nhóc trung học trộm kết mô-đen, sợ bị thầy cô phát hiện, bạn bè trong lớp trêu chọc vậy.

Hôm nay kết thúc tập luyện, Chung Lý đang dọn hàng thì lão Ngũ ở phía sau đập nhẹ lên vai hấn.

“Tên ôn kia, có phải đang yêu không?”

Chung Lý chết khiếp. Bản thân còn chưa nhận thức rõ ràng, vậy mà bị người khác nhìn thấy rõ mồn một vậy sao?

Ngay cả Thương Kỳ cũng nói, “Nhìn anh thế nào cũng giống như người bị mắc vào lưới tình nha.”

Chung Lý mặc dù trong lòng rất chi hoảng loạn, nhưng vẫn cố tỏ vẻ phớt tỉnh Äng-Lê trả nhời, “Anh làm gì có?”

A Trầg nở nụ cười, “Tốt nhất mày nên thành khẩn khai báo trước mặt lão Ngũ đi.” Trong bọn hấn, lão Ngũ là người đặc biệt có số đào hoa, kinh nghiệm lăn lộn trong tình trường có thể gom lại viết thành bí kíp, radar bắt sóng mấy chuyện này vô cùng nhạy.

“Không muốn người khác biết thì đừng có làm!” Lão Ngũ không khách khí ôm lấy bả vai hấn lắc lắc, đe dọa nói, “Thành khẩn đi, người í ra sao? Không khai liền lập tức tra tấn!”

“...” Chung Lý mím chặt môi, trưng bộ dáng chết cũng không nói.

“Tao biết rồi, chắc là bé gái nào xem mày biểu diễn chứ gì, mày dám làm trâu già gặm cỏ non, không chừng vẫn còn tuổi vị thành niên?”

Chung Lý vội thanh minh, “Đừng nói vậy! Tao không có làm chuyện đó! Tuổi đâu cách biệt dữ vậy!”

Mọi người đồng loạt ‘ha’ một tiếng.

“Hóa ra là 18+ nha, lỡ rồi thì khai hết đi, đẹp không?”

Đỗ Du Dư đúng là mặt mũi không chê vào đâu được. “Đẹp...”

“Dáng chuẩn hơn?”

“...Chuẩn.”

“Tính cách ra sao?”

“...Tốt.”

“Có phải rất dịu dàng biết quan tâm người khác?”

“Đúng vậy...” Sắp buồn nôn chết rồi.

“Chẳng lẽ cô ấy không chê mày bận rộn, không có thời gian chăm sóc người ta?”

“Không có đâu...”

“Cô ấy không bảo mày đàn guitar ồn ào chứ hả? Qua mười một giờ sẽ không cho phép đàn nữa?” Lão Ngũ nói nghe mà thấy tội.

“Không đâu... ừm... còn rất thích...”

Mọi người trầm trồ hâm mộ, “Hóa ra là fangirl?”

“Có phải cô ấy vì mày chui vào được trong công ty này mà cả ngày quần lầy kèo nèo phải xin giùm chữ ký của mấy ngôi sao không? Quan hệ với mấy em fangirl phải cẩn thận lắm à, hình tượng cũng dễ dàng bị đổ bể, một khi bị đổ bể rồi chắc chắn sẽ bị đá không thương tiếc!” Vẫn là lão Ngũ đáng thương.

“Không có đâu!” Chung Lý gãi gãi đầu, nghĩ đến Đỗ Du Dư, có chút thẹn thùng, “Không phải fangirl, cứ coi như là... tri âm đi. Người đó cũng làm việc trong giới, cho nên có gì đâu mà đổ bể với chả đổ bể...”

Lão Ngũ nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt tay nói, “Để rồi coi, cô nàng chắc chắn có khuyết điểm! Tao biết rồi, bây giờ mấy cô xinh gái trong ngoài bắt nhất rất nhiều! Có phải cô nàng bình thường đi chơi thì rất tươi tắn, đến khi về nhà lại vắt quần lót với tất vớ lung tung xềng không? Đến nhà cũng không thêm dọn dẹp, còn ở dơ khủng khiếp hơn bọn đàn ông?”

“Không có chuyện đó, nhà người ta rất sạch sẽ!”

Thương Kỳ chõ miệng vào, “Vậy anh thăm rồi, lỡ ăn bánh quy rớt từa lư sẽ bị chửi té tát cho coi?”

Chung Lý thấy đau đầu rồi, “Không có đâu, người đó tuy sạch sẽ, nhưng với người khác rất dễ chịu.”

Mọi người đều chặc chặc lấy làm lạ, “Tên này đúng là mèo mù vớ cá rán rồi?”

Lão Ngũ lại moi móc ra khuyết điểm để nói, “Đúng rồi, có phải cô ta chỉ muốn mày tặng mấy món đắt tiền không? Đi theo mày cũng chỉ cốt đào mỏ?”

“Tối giờ vẫn chưa hề đòi quà lần nào.” Chung Lý thành thật nói, “Ừm, còn tặng tao không ít nữa.”

Lão Ngũ gặm góc áo, chỉ thiếu nước dấm vào tường, “Tại sao mày có thể tìm được cô gái tốt như vậy hả? Không lẽ là ốc đồng cô nương[1]?”

“Rượu ngon luôn chìm dưới đáy hũ mả. Người ta hơn ba mươi tuổi đầu mới bén duyên, bao nhiêu duyên tốt đều gom hết một lần nên tốt là phải rồi.”

“Hừ, đúng là khờ có phúc của khờ.”

Một đám người tức giận bất bình, ồn ào đòi Chung Lý phải móc hầu bao ra khao rượu, xoa dịu quần chúng. Chung Lý bị vây kín lấy rồi nhìn ví của mình bị vợ vét đến đồng xu lẻ cuối cùng, mặt vẫn còn đực ra và đồ lụng.

Đến bây giờ hẳn mới ý thức được hóa ra Đỗ Du Dư lại hoàn mỹ đến thế. Trừ việc không phải là con gái, hẳn bị đè xuống phía dưới ra thì đây chính là mối quan hệ mà bao nhiêu đàn ông khát khao. Tuy rằng có lệch lạc giới tính, nhưng chạm được một người như Đỗ Du Dư, không biết là phúc tu mấy đời của hẳn.

Đột nhiên Đỗ Du Dư đẩy cửa bước vào, tất cả mọi người đều ngưng đùa giỡn, chào hỏi với người kia. Chung Lý nhớ đến đề tài ‘nữ vai chính’ vừa rồi, nhất thời đầu óc rối tung, nếu lỡ để Đỗ Du Dư biết được mình ở sau lưng biến người ta thành bạn gái hoàn mỹ không có thực, chẳng phải sẽ bị cười thúi mặt sao.

Thấy Đỗ Du Dư cười như có như không nhìn mình, cũng không biết vừa rồi có nghe thấy gì hay không, Chung Lý càng có tật giật mình, ngay cả nhìn mặt cũng không dám nhìn, chỉ đứng trong xó cầm đàn guitar lên, định tránh đi thì người kia đã đứng trước mặt hẳn mỉm cười, “Hi.”

Chung Lý ngượng ngùng kinh dị, lí nhí nói, “Chào.”

Đỗ Du Dư nhìn hẳn, rồi lại nhìn mấy người kia, cười nói, “Sao vậy, tôi cắt ngang chuyện gì à?”

Chung Lý mặt đỏ bừng, vội nói, “Không có gì không có gì đâu, chỉ là tám nhảm thôi.”

Đỗ Du Dư cười cười, không hỏi tiếp nữa, đem công việc ra dặn dò một chốc rồi nói, “Khoảng thời gian này mọi người vất vả nhiều rồi, tối nay dùng cơm chung đi, tôi mời.”

Lão Ngũ chột chột Chung Lý, vứt trả ví tiền cho hẳn, “Hứ, may cho mày đó, đáng lẽ là tối nay mày phải bao rồi.”

Đỗ Du Dư cười nói, “Sao vậy, anh ấy có chuyện vui gì à?”

“Chung Lý có bạn gái rồi.”

Đỗ Du Dư nhướn mày, “Ha? Tôi chưa biết chuyện này à.”

“Chớ cần là chớ không sửa mà. Tên này nhìn thật thà chất phác vậy thôi, chứ lù đù mà vác cái lu đấy.”

Chung Lý muốn đập đầu vào tường tới nơi, “Lão Ngũ mày đừng nói bậy nữa.”

Đỗ Du Dư tỏ ra rất hứng thú, “Là người như thế nào?”

“Hoàn mỹ 100%. Xinh đẹp. Dịu dàng. Lại còn sở thích hợp nhau...”

Chung Lý không còn mặt mũi nào nghe nữa, la lên, “Tao đi toilet!” rồi liền chạy biến.

Hẳn không biết sắc mặt của Đỗ Du Dư lúc đó thế nào, chắc không đến nỗi tức giận, chỉ là sẽ khinh thường sự thiếu trung thực của hẳn, dám lừa đảo anh em của mình để họ xúm lại hâm mộ, đúng là quá hão!

[1]Ốc đồng cô nương: là truyện cổ tích của tỉnh Phúc Châu, ngày xưa ngày xưa có một anh trai cô đơn sống một mình, chuyên nghề mò cua bắt ốc, có lần ra đồng nhặt được con ốc đồng đặc biệt lớn, thấy khoái nên mang về nuôi. Từ đó sau mỗi lần anh đi dzia lại thấy có cơm canh nấu sẵn, thấy ngộ quá mà ko biết vì sao, nên một lần anh giả bộ ra đồng, nửa đường quành về, núp lén thì thấy hóa ra là em ốc biến thành nàng tiên xinh đẹp nấu cơm cho ăn, thế là anh nhào ra... *blap blap lược bớt* cuối cùng 2 người nên vợ chồng :”X Có thấy truyện này quen không?

23. ::23::.

::23::.

Chờ hẳn đi toilet trở về, bọn kia cuối cùng cũng nhắng xì xong, đang hớn hờ chuẩn bị đi ăn uống.

Đỗ Du Dư mời đến một nhà hàng rất sang, hơn mười mấy đĩa thịt bò Matsusaka xếp chồng chồng lên nhau, rượu đỏ cũng nốc không ít, mọi người ai cũng ăn một bữa tràn hống. Đỗ Du Dư trước sau vẫn giữ rất vẻ mỉm cười, chỉ là không nhìn đến Chung Lý.

Chung Lý dần quay trở lại trạng thái vừa rồi, có chút luống cuống. Hấn biết hơn phân nửa là họa do những lời ban nãy.

Hấn có phần căm ghét bản thân vì thói ham hư vinh nhất thời. Rõ ràng là không có bạn gái, chỉ là mối quan hệ đồng tính rất mập mờ, vì cái gì phải nói y như thật thế chứ? Rốt cuộc là muốn gạt người hay muốn lừa mị chính mình?

Hấn rất muốn có người yêu, nên đã mặc kệ mối quan hệ với Đỗ Du Dư xếp vào hàng thật hay giả, vừa bị bọn lão Ngũ truy hỏi, liền không dần được mang Đỗ Du Dư gán cho thân phận bạn gái mà trả lời trả vốn.

Bản thân biết nói dối là không tốt, hơn nữa nói xạo là không khá nổi. Trong lòng khổ sở bứt rứt, đối với sắc mặt lạnh nhạt của Đỗ Du Dư, cảm thấy rất hối hận, chỉ có thể cắn đầu mà ăn.

Ăn xong ra bên ngoài, mọi người tự động tạm biệt giải tán ai về nhà nấy. Đỗ Du Dư cũng không thèm nói “Tôi đưa anh về”, cứ vậy mà đi ra xe, Chung Lý rất ngưỡng, leo đèo theo sau vài bước, thấy Đỗ Du Dư không có ý dừng lại, bèn hướng về phía lưng người kia la lớn, “Thật xin lỗi Đỗ Du Dư.”

Đỗ Du Dư quay lại nhìn hấn, tuy nở nụ cười, nhưng sắc mặt rất khó coi.

“Anh giỏi lắm, anh đã làm được rồi.”

“...”

“Đúng là can đảm vô cùng.”

Chung Lý không hiểu vì sao người kia lại nổi nóng đến mức này, chỉ hốt hoảng nói, “Xin lỗi, là do tôi nhất thời suy nghĩ không thấu đáo...”

Đỗ Du Dư cười cười, “Anh không cần phải xin lỗi. Chúng ta chấm dứt tại đây thôi.”

“Đỗ, Đỗ Du Dư...”

“Nếu không phải bọn họ nói ra, tôi cũng không biết anh rốt cuộc coi tôi là gì. Tuy rằng can đảm vậy rất đáng khen, tiếc là tôi không thích nổi.”

Chung Lý khốn khổ đến cổ cũng đỏ, “Đỗ, Đỗ Du Dư...”

Đỗ Du Dư cũng không thèm để ý đến hấn, tiến vào trong xe, đóng cửa lại, nhanh chóng hất hàm bỏ đi.

Chung Lý ở phía sau xấu hổ nhìn trong chốc lát, cũng chỉ vác cái đầu nhúc nhúc bưng bưng, chậm chạp đi bộ về nhà.

Khi tâm trạng không tốt hấn chỉ thích đi bộ, đi như vậy biết đâu có thể nghĩ thông suốt mọi việc.

Những gì đã trải qua với Đỗ Du Dư, hấn vẫn chưa thật sự suy nghĩ cặn kẽ đó là cái gì. Phải chăng vì cả hai đã ngủ với nhau quá nhiều, khi dùng nhục dục để giải thích, sự tình liền trở nên giản đơn. Vì thế mà hấn mặc xác không thèm nghĩ nữa, cũng không dám đi sâu vào vấn đề mà suy ngẫm thật sự.

Biến Đỗ Du Dư thành ‘bạn gái’ rồi san sẻ mối tình cảm ấy với bạn bè, hấn cũng biết rõ nó ảo chết được, nhưng hấn không kiểm chế được. Khi bị Đỗ Du Dư chán ghét, không hiểu vì sao trong lòng liền trống trải đến khó chịu.

Vừa đi vừa tự vò đầu, da đầu bị gãi tới gãi lui có chút ran rát. Trong một tích tắc hấn bỗng cảm thấy sợ hãi khôn cùng, nói không chừng hấn đã thực sự thích Đỗ Du Dư rồi.

Biết rõ đó là một người đàn ông, nhưng vẫn cảm thấy rất thích.

Bất tri bất giác, hấn đi theo hướng đến nhà Đỗ Du Dư. Nhận thức được chuyện này, tuy Chung Lý thấy không muốn chút nào nhưng chân hấn vẫn ‘ma đưa lối quỷ dẫn đường’. Nhưng khi khu biệt thự đã ở ngay trước mặt, Chung Lý quanh quẩn ở ngoài hồi lâu, vẫn không thể điều khiển chân mình quay gót.

Đèn trong nhà Đỗ Du Dư vẫn bật sáng, Chung Lý kiên quyết đi tới bấm chuông cửa. Cửa mở ra nhanh chóng, nhưng nhìn sắc mặt của người kia, ngay cả nụ cười thường trực trên gương mặt cũng lười đeo lên.

“Anh còn chuyện gì nữa?”

Chung Lý thật sự thấy rất mơ hồ, những lời suy nghĩ trên đường cũng ào ạt tuôn trào, “Tôi có sai thật đấy, nhưng có đến mức vậy không? Người nói thích, nói muốn hẹn hò đều không phải là cậu sao? Tại sao chỉ có thể mà đã đòi cắt đứt?”

“Đúng là tôi từng có chút hứng thú với anh.” Đỗ Du Dư nhìn hần, cười lạnh lùng, “Nhưng anh cũng dừng vì quá được cưng chiều mà kiêu ngạo. Anh đã có bạn gái rồi làm sao có thể tiếp tục với tôi? Không lẽ thực sự coi tôi là máy mát-xa sao?”

Chung Lý bị mắng té tát đến độ choáng váng, sững sốt cả buổi mới run rẩy lên tiếng, “Đỗ, Đỗ Du Dư...”

“Còn chuyện gì nữa?”

“Tôi, tôi không có bạn gái!” Chung Lý nói cà lăm, hần giật mình vì sự thiếu thông minh xuất thần của Đỗ Du Dư, “Bạn gái xinh đẹp mà bọn họ nói, chính là cậu đấy! Sao cậu lại nghĩ lệch đi đâu vậy?”

Đỗ Du Dư nhìn hần, cằm nín im bật, mặt như đóng sập, hồi lâu mới dần dần giãn ra, từ từ để lộ vẻ mặt dờ khóc dờ cười, cắn răng nói, “Tôi con mẹ nó làm sao vậy?”

Chung Lý cũng rất lấy làm lo lắng, hần chưa từng thấy Đỗ Du Dư ngu ngốc đến thế, “Đỗ Du Dư...”

Đỗ Du Dư nghiêng răng nghiêng lợi ngồi xuống bậc tam cấp, tay đỡ lấy trán, “Tôi không sao.”

Chung Lý lo lắng lại lo lắng nhìn người kia, nhìn cậu ta thất thố ôm đầu, không hiểu đang vướng mắc chuyện gì. Thêm một lát nữa, người kia mới ngẩng đầu lên, Chung Lý lại nhìn thấy hình ảnh một Đỗ Du Dư quen thuộc.

“Giống như tôi bị anh lây bệnh.” Người kia cười nói, “Ừm, hóa ra bệnh gốc cũng có thể lây lan.”

Trong tình huống này cho dù có bị nói là gốc cũng sẽ không thấy bất mãn, ngược lại cảm giác từ việc giải tỏa hiểu lầm lại rất dễ chịu, không chỉ thấy nhẹ nhàng, mà còn mang theo một thoáng bất an ngọt ngào.

Đỗ Du Dư ôm lấy hần, còn dùng đầu gối kẹp chặt, bất kể là đang ở ngoài đường, cũng kéo hần xuống hôn nhau.

Sau khi nhiệt tình hôn vài cái, Chung Lý nghe người đàn ông dán mặt vào trong cổ hần, khẽ thì thào, “Phải làm sao bây giờ...”

Hần biết Đỗ Du Dư không phải hỏi hần, cũng không biết trong lòng người kia đang buồn phiền cái gì. Tuy rằng chẳng biết thế nào, nhưng ngay cả khi Đỗ Du Dư không phải là một Đỗ Du Dư ung dung nhàn nhã, cái gì cũng nắm trong tay, hần vẫn cảm thấy rất thích.

Đêm nay cũng vậy, không làm một lần là không được. Ở trong phòng ngủ ôm hôn âu yếm một lát, nhìn thấy Đỗ Du Dư cởi bỏ quần áo, Chung Lý đột nhiên lại thấy ngượng, “Ừ thì, tôi nghĩ, kể ra thì... Đến giờ tôi vẫn chưa lần nào được ở trên.” Thế nào thì cũng nên đến lượt hần giáp công đi chứ?

Đỗ Du Dư nhìn hần, cười nói, “Phía sau của tôi rất chặt.”

“Gì?” Chung Lý không biết chỗ đó của người kia là thế răng.

“Cho nên sẽ dễ dàng bị rách toạc.”

“...”

“Anh cũng biết rồi đó, một khi đã chảy máu thì có bôi thuốc cũng không cầm lại được.”

Cái này nhanh chóng hù Chung Lý xanh mặt, có chui vào trong xó nghĩ cũng hải. Bỏ đi, đã cùng làm chuyện đó với đàn ông, còn phân biệt anh trên tui dưới nữa làm gì? Cùng lắm là cười trên người Đỗ Du Dư coi như đó là nữ, còn mình thì có đáng vẻ đàn ông hơn, suy cho cùng cũng không đáng để so đo.

Lại nhìn Đỗ Du Dư trắng trẻo sạch sẽ, đáng vẻ như không chịu đựng nổi bị chèn ép, hần cũng không đành lòng cứng rắn về phương diện kia. Với lại đau như vậy, người trí thức nhả nhặn làm sao chịu nổi a?

“Vậy coi như...”

Đỗ Du Dư nhìn hần, “Ừ? Anh không muốn làm?”

“Ồ, không phải.” Chung Lý thật thà nói, “Đúng là tôi khỏe hơn, không dễ bị thương đâu. Nằm dưới thì cứ nằm dưới vậy. Nhưng cậu nhớ nhẹ một chút...”

Đỗ Du Dư nhìn hấn một chốc, ôm chặt lấy hấn, mỉm cười cắn mũi hấn một cái, “Đồ ngốc...”

Đối với sự dịu dàng của người này, Chung Lý tuyệt đối không có sức chống cự. Hấn nhận được hai nụ hôn, liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Đỗ Du Dư hôn hấn, cởi quần của hấn, hai người quần áo xốc xếch đứng hôn nhau, rồi sau đó để hấn chống người vào vách tường, từ phía sau âu yếm hấn.

Bàn tay của Đỗ Du Dư quả thật có thể khiến người khác mất hồn, chỉ vuốt ve một lát thì hai chân đã nhũn ra. Chung Lý không hiểu bị ve vãn từ khi nào mà chân đã rộng mở, chờ đợi vật kia lấp đầy mình.

“Tôi muốn vào.” Âm thanh thốt ra liền khiến cả vùng lưng run lên.

Khí quan vô cùng lớn luồn vào trong hấn một chút, tuy rất êm dịu, nhưng cảm giác đau vì bị căng ra vẫn không thể tránh khỏi.

“Đau không?”

Chung Lý lắc đầu, “Không đau.”

Đỗ Du Dư lập tức ôm chặt hấn. Chung Lý không nhịn nổi mà kêu lên, không hiểu vì sao bản thân lại trở nên nhạy cảm đến thế, nhưng tính khí bên trong cơ thể quả thật rất nóng, nóng đến mức hấn run rẩy cả người, lại kịch liệt di chuyển qua lại trong người hấn, dễ dàng khiến hấn đánh mất tự chủ.

“Đỗ Du Dư... A... Đỗ Du Dư...”

Qua nhiều lần va chạm thô lỗ và điên cuồng, hai chân dần mềm ra đứng không còn vững nữa, phải nhờ vào hai tay của Đỗ Du Dư giữ lấy eo, hấn mới miễn cưỡng đứng thẳng người, phía sau ngọn lửa nóng của người kia vẫn còn ra vào giữa hông hấn.

Giữa lúc tình triều hoang mang, bỗng nghe thấy Đỗ Du Dư ghé bên tai hấn, cất lên bằng chất giọng khàn khàn cùng với tiếng thở dồn dập, “Bé ngoan, có thoải mái không?”

“Có...”

Sau khi trả lời xong càng bị tàn ác xâm phạm, một bên đùi được nâng lên cao, càng dễ dàng hơn cho Đỗ Du Dư mặc ý ra vào. Chung Lý thở gấp, giữa cơn lay lắt bị động toàn thân như ngọn đuốc sống, run rẩy không ngớt. Mồ hôi không ngừng theo khuôn mặt chảy xuống ngực và lưng, sau đó bị Đỗ Du Dư liếm đi.

Dù rằng có một chút xấu hổ, nhưng vẫn không ngăn được sự ngọt ngào đầy tính cám dỗ, nơi hạ thân lại thêm căng phồng.

Nhác thấy đã đến lúc sắp lên tới đỉnh, Chung Lý gần như không khống chế được mà nghênh hợp với sự xâm chiếm phía sau của người kia, bỗng đứng phía trước đang sôi sục sắp sửa phun trào lại bị ngón tay ngăn chặn lại.

Chung Lý rất bối rối, “A... Đỗ Du Dư... Đỗ Du Dư...”

“Đứa ngốc...” Đỗ Du Dư vừa xấu xa dùng ngón cái mơn quanh phần đỉnh của hấn, vừa dùng sức đẩy hấn đến giây giữa không thôi, “Anh ngốc như vậy nhất định phải bị người ta khi dễ.”

Chung Lý đã bị kích thích đến toàn thân nóng đỏ, khó khăn chống cự lại, nhưng bị rơi vào tay người kia, chỉ có thể để mặc người ta an bày.

Đỗ Du Dư lại mặc sức hung hăng tra tấn hấn một lượt, thở hổn hển rút ra, tựa như chưa được thỏa mãn lại hôn hấn, một tay xoa vuốt bên trong đùi hấn, có vẻ như vừa lòng với phần bên dưới bị giày vò đến đáng thương kia, tận tình trêu chọc hấn.

“Đỗ Du Dư... Đỗ Du Dư...”

“Yên tâm, tôi sẽ không để người khác khi dễ anh.” Đỗ Du Dư hôn lên điểm nổi trên ngực hấn, Chung Lý bị day cấn có phần đau, sau đó thì bị đẩy ngã lên bàn, mặt đối mặt kết hợp với nhau.

“Chỉ có tôi mới được quyền khi dễ anh.”

Vừa nói xong liền thực sự khi dễ hắn. Đỗ Du Dư xoa bóp mông hắn, rất thông thả ở giữa hai chân mở toang của hắn mà di chuyển thất lưỡng, chậm rãi kéo dài thời gian lên đến cực cảm, đổ đầy thêm những khoái lạc. Chung Lý ngửa người trên bàn, miệng mở lớn đón lấy không khí, bị cơn hoang tình dài ngoắc ngoải này làm run rẩy cả thân xác, mồ hôi không ngừng tiết ra.

Trong thời gian ái ân không thể giải phóng, Chung Lý gần như thấy mình tiêu chắc rồi, ngay tại thời điểm hắn thấy bản thân sắp vỡ tan, Đỗ Du Dư rút cuộc mới không nhịn nổi nữa, bỏ ngón tay trỏ buộc hắn ra, ôm lấy hắn ác liệt đâm rút, như biến thành dã thú khiến hắn không nhịn được phải sợ hãi kêu lên, làm tới mức cả cái bàn cuối cùng cũng lật nhào.

Tuy bị tra tấn, nhưng không hiểu vì sao, Chung Lý cảm thấy Đỗ Du Dư đêm nay đặc biệt nhiệt tình cũng nhẫn nại, không hề giống với mọi khi.

Hắn cảm thấy thực sự rất thích.

Khi tỉnh lại, Chung Lý nhìn trần nhà như đang phình to ra, ngậy ngốc cả buổi trời.

“Chuyện này...”

“Ừ?”

“Cậu nói xem, đồng tính luyến ái với nhau, có được không?”

“Chuyện gì kia?”

“Không thể kết hôn, cũng không thể sinh con. Nhưng ai cũng phải lập gia đình cả, cứ sống vậy đến già thì chẳng thể nào chịu đựng nổi.”

Tuy hắn hiện tại có người bầu bạn, nhưng Âu Dương là người tốt, bạn bè và người yêu vốn dĩ không thể đánh đồng, Âu Dương sau này khi đã có người trong lòng rồi, bọn họ nhất định sẽ cần nhiều không gian riêng hơn, hai người không thể suốt ngày ở cạnh nhau được.

Bình thường dù cho hắn có vừa tự chế giễu vừa tự an ủi bản thân rằng, đàn ông đàn ông sao phải lo không có vợ, cũng không nên quý lụy nữ sắc, hơn nữa làm đàn ông độc thân cuộc sống cũng có hương vị riêng.

Nhưng trong tâm hắn thực sự rất muốn kết hôn, lấy một người vợ tâm đầu ý hợp, vợ chồng sống những ngày bình yên với nhau.

Ai cũng cần có người bạn đời, hắn cũng rất cần có một mái ấm gia đình.

“Ai nói vậy?” Đỗ Du Dư cười hân hoan tại hắn, “Đến Hà Lan tìm một giáo đường nhỏ là có thể kết hôn, còn có thể nhận con nuôi. Dù sao cũng chỉ là hình thức. Chỉ cần trong lòng có nhau, không có nghi lễ cũng chẳng sao, đàn ông với đàn ông cũng có thể lập gia đình, không phải ư?”

Những hình ảnh tốt đẹp được phác ra có tác dụng an ủi hắn rất lớn, viễn cảnh đồng tính yêu nhau vốn ư ám nhạt nhẽo, bỗng chốc sáng bừng lên.

Thế nhưng chưa kịp tự vấn gì nhiều, quần lót đã rơi vào tay Đỗ Du Dư. Bên dưới tênh hênh nằm trong chăn có cảm giác thật quái gở. Trạng thái thức tỉnh khơi dậy ham muốn bộc phát, Đỗ Du Dư vuốt ve, mơn trớn, rồi sau đó đi vào trong hắn.

Hai người cuộn trong chăn làm một hồi, sau khi làm tình vào buổi sớm qua đi liền thấy rất buồn ngủ, tay chân quẫn quýt lấy nhau, trong những nụ hôn nhỏ vun mà mơ màng thiếp đi, rơi vào giấc ngủ miên man.

Chung Lý thấy rằng bản thân cũng nên thừa nhận đi thôi. Còn e dè chuyện gì nữa? Đỗ Du Dư nhiều ưu điểm đến vậy, khiến hắn thích nhiều đến vậy, chỉ có giới tính là không phù hợp. Trong một kiếp người, có thể một lần yêu nhau trọn vẹn, yêu đến mãnh liệt thế kia đã là may mắn lắm rồi, cho dù đối phương có là đàn ông đi chăng nữa.

“Ngồi dậy không nổi nữa...” Mặt trời đã lên cao cả con sào, Đỗ Du Dư không hề biết tiết chế, tự làm bản thân mệt đến sắp tinh tấn nhân vong kia hãy còn nhủ người trên giường.

“Vậy ngủ thêm một chút nữa đi.”

“Ai, buổi chiều còn có việc nữa.” Đỗ Du Dư biếng nhác nói, “Đến bao giờ không còn phải lo công việc nữa, có thể ngủ thẳng giấc đến khi nào muốn dậy thì tốt quá.”

“Cũng có thể đấy.” Chung Lý mặc quần áo vào, “Để tôi nuôi cậu đi.”

Đỗ Du Dư nhìn hần, “Anh có thể nuôi tôi?”

Chung Lý thoáng ngượng ngùng, “Ừm, nuôi cậu như hiện tại thì chắc không thể rồi. Nhưng cuộc sống bình thường chúng ta vẫn có thể đi qua.”

Đỗ Du Dư mỉm cười nhìn hần, đợi hần đi đến trước giường, liền kéo hần xuống hôn hần.

“Đã thích tôi đến vậy rồi sao?”

Chung Lý đỏ mặt. Giữa cơn mưa hôn như trút, chỉ nghe vồn vện tiếng tim đập mạnh.

Hần nghĩ Đỗ Du Dư sẽ nói câu nào buồn nôn lắm, nhưng kết quả chẳng có gì, chỉ là thuần túy thân thiết với nhau.

24. ::24::

::24::

Nhưng Đỗ Du Dư sau đó đúng là bận rộn hần lên, người này không chỉ là chế tác cho bọn Chung Lý thôi, ca sĩ đợi cậu ta biến chì thành vàng còn rất nhiều.

Đỗ Du Dư thoát nhìn có vẻ biếng nhác cái gì cũng không màng, giấy tờ bày ra đầy chỉ liếc một cái liền quyết định sống chết của người khác. Nhưng kẻ đó không hề nhàn tản như bề ngoài, những chuyện thuộc bốn phận đều quyết định rất cân nhắc, lại rất nghiêm khắc. Những ca sĩ được biên tập đóng dấu, tác phẩm nhất định phải vượt qua mắt thẩm định của Đỗ Du Dư, để tránh bị hạ thấp danh tiếng của bản thân, không okê thì lập tức quảng trả trở lại.

Sói nhiều thịt thiếu, ca sĩ thì xếp cả hàng dài, Đỗ Du Dư thì chỉ có một, nên chuyện tranh giành xảy ra là tất yếu. Gần đây tuy Chung Lý chiếm hết thời gian trên giường của người kia, nhưng còn thời gian công tác thì không hần chiếm được là bao.

Hôm nay bọn Chung Lý lại đợi Đỗ Du Dư gần hai tiếng, cũng không thấy người kia xuất hiện, ngay cả A Trảng vốn tính khí nóng nảy nhất cũng không hề có dấu hiệu bực tức.

Đó là Đỗ Du Dư, cho dù không vất được chút thời gian rảnh cũng chỉ là chuyện bình thường. Trong công ty từ trên xuống dưới ai mà không đợi, bắt người ta phải làm sao đây?

Vẫn là Chung Lý đứng ngồi không yên hơn ai hết, “Để tao đi xem thử.”

Chung Lý chạy vài chỗ mới tìm thấy Đỗ Du Dư. Đỗ Du Dư đúng là đang rất bận rộn, vừa đi nhanh ra thang máy vừa nói chuyện điện thoại, cảnh tượng rất hối hả, còn người mới có triển vọng nhất năm nay là Nicolas đang theo sát người kia.

Chung Lý đuổi theo gọi, “Đỗ Du Dư!”

Đỗ Du Dư hướng mắt nhìn hần, khẽ cười một chút, nhưng vì vẫn chưa nói chuyện điện thoại xong, nên đưa đầu tay ra hiệu bảo hần chờ.

Nicolas có vẻ khó chịu liếc hần, “Anh có chuyện gì?”

“Trang phục quay MV của chúng tôi...”

Không đợi hần nói dứt câu, Nicolas đã cắt ngang, “Có chút chuyện con con vậy không biết kiểm người tạo mẫu sao? Đỗ Du Dư không dư thời gian lo cho nhóm các anh đâu.”

Chung Lý không hiểu lắm thái độ của cậu ta, chỉ thành thật trả lời, “Đỗ Du Dư luôn tự mình giám sát chuyện của chúng tôi, trước đây đã thống nhất vậy rồi.”

Nicolas cười nói, “Tôi chưa từng thấy ai được ưu ái đến mức đấy, anh xếp mình vào bậc nào vậy?”

Chung Lý bị hạch hỏi đủ điều, Đỗ Du Dư cũng nói chuyện điện thoại xong, nhưng chỉ cười cười, “Hôm nay tôi không có thời gian, lần sau đi.”

Lúc nói chuyện đã ra đến ngoài cửa công ty, hai người kia bước vào trong xe chờ sẵn, sau đó xe phóng đi để lại một mình Chung Lý đứng ven đường, thoáng ngỡ ngàng.

Chuyện bị cho leo cây cũng không phải lần đầu tiên xảy ra, nhưng Đỗ Du Dư trước kia dù bận thế nào cũng sẽ rất ưu ái với bọn họ, nguyên do là bởi vì Chung Lý. Cho dù có bận bịu cách mấy, người kia cũng sẽ đẩy đôn mấy người khác đi để lo cho bọn họ. Còn giờ đừng nói là ưu đãi, ngay cả thời gian bình thường cũng không sắp xếp được.

Chung Lý quay về thông báo cho mọi người không cần đợi nữa, ai nấy đều lặng im, hồi sau lão Ngũ mới cười cợt thờ ơ, “Ài, chúng ta bị thất sủng rồi. Cuộc sống sau này sẽ không được dễ chịu cho coi.”

Bị lão Ngũ mồm ăn mồm tôm nói trúng, quả nhiên hôm sau Đỗ Du Dư liền xác nhận sau này sẽ không giám sát chuyện của bọn họ nữa, ngay cả đợi cũng không cần đợi.

Có điều Chung Lý không cảm thấy có gì đáng bất bình, vốn dĩ đây không phải chuyện Đỗ Du Dư nhất thiết phải mó tay vào. Chuyên môn chính của người kia là chế tác album, còn mấy vấn đề râu ria, nếu có tâm tình thì tham gia hỗ trợ giúp sức, không có hứng thú thì rút tay lại, trước giờ vẫn vậy. Chỉ là bọn họ hưởng ít lợi đặc quyền mà thôi, chứ đâu phải bị hất hủi.

Mọi người tiếp tục từng bước tiến hành công việc, nhân lực staff đầy đủ, không có Đỗ Du Dư đích thân tới thì album vẫn được hoàn thành thuận lợi, bao giờ xong mang đi cho người kia xét duyệt là được.

Nhưng Chung Lý không thể phủ nhận, đời chẳng mấy khi đẹp như mơ, hóa ra mọi chuyện không hề suôn sẻ như bọn họ tự an ủi.

Trước đây chỉ là một ít thất vọng thoáng qua, còn lần này thì thật sự đã khiến mọi người cảm thấy bị đả kích.

Thương Kỳ vốn ngoan ngoãn chỉ im lặng, lão Ngũ vốn thích cười cũng chẳng thèm nhếch môi, còn sắc mặt của A Tràng thì rất u ám.

“Chuyện này là sao? Chẳng phải đã định là để chúng ta đến London quay MV sao? Sao giờ lại đổi thành thẳng nỡm Nicolas kia? Kế hoạch đã bố trí đâu ra đấy, giờ lại muốn đổi cái khác? Chúng ta còn phải đợi đến chừng nào?”

Chung Lý an ủi quần chúng, “Không sao đâu không sao đâu, Đỗ Du Dư đã nói là sẽ bố trí tốt cho chúng ta.”

“Hắn nói mà mày cũng tin?”

Lão Ngũ quát lên, “A Tràng!”

A Tràng ngậm miệng, ngược lại càng khiến Chung Lý cảm thấy bất an, “Làm sao vậy? Chỉ là MV thôi mà, chúng ta đổi địa điểm quay, chứ có phải không cho quay đâu.”

“Chung Lý, sự thật mắt lòng mày đừng để bụng. Thực tế mà nói, muốn tiếp tục đi lên thì cần phải có hậu thuẫn. Vì quan hệ của mày và người ta rất tốt, cho nên trước đây chúng ta mới được hưởng nhiều đặc cách đến vậy. Nhưng hiện giờ thì nó không còn đủ dùng nữa.” Lão Ngũ vỗ vỗ vai hắn, “Là thế đấy, đàn ông mà, trọng sắc khinh bạn cũng là lẽ thường, như tao chẳng hạn.”

Nói xong lão Ngũ lại cười khì, “Đừng để ý nhiều, không chừng tụi mình lại được chụp ở một chỗ oách hơn thiệt thì sao.”

Thương Kỳ cũng hòa giải, “Đúng vậy đó, nói ra thì em muốn đi Copenhagen của Đan Mạch hơn.”

Cái gì mà đàn ông đương nhiên trọng sắc khinh bạn, lão Ngũ cái tên này vốn quen thói trêu ong ghẹo bướm, nhìn thấy ai cũng nghĩ có máu dê (như nó), không đáng để tin theo.

Nhưng Chung Lý thật sự chột dạ, mấy hôm nay cả thời gian cá nhân Đỗ Du Dư cũng không đến tìm hắn, không giống trước đây mỗi khi rảnh rỗi lại hẹn với hắn.

Có điều bọn họ đúng là rất bạn, bạn tối mắt tối mũi còn thời gian đâu nghĩ đến chuyện hao tổn thể lực? Cho dù người khỏe như hắn, sau khi qua đêm ở nhà Đỗ Du Dư, ngày hôm sau khi phải thu âm quá lâu thì chất giọng liền kém hẳn, chân đứng không vững.

Phải nhanh chóng hoàn thành album, để còn nghỉ ngơi dưỡng sức. Chung Lý nghĩ, Đỗ Du Dư cũng chỉ vì muốn tốt cho hắn thôi.

Nhưng khi quyết định hoãn album đưa xuống, cả bọn Chung Lý đều cứng họng.

“Hoãn phát hành album cũng không vấn đề gì.” Vẫn là lão Ngũ phá ra cười trước, “Dù sao MV cũng chưa quay, dành nhiều thời gian thì chúng ta càng chăm chút tốt hơn, từ từ thì khoai mới nhừ mà lị.”

Thương Kỳ cũng e dè phụ họa, “Đúng đó đúng đó!”

“Album thứ hai của Nicolas phát hành trước thời hạn, dĩ nhiên phải đẩy chúng ta xuống. Có nhường cho nó cũng là chuyện bình thường, giờ nó đang nổi, đừng nói là bọn mình, đến đàn anh đụng tới sợ còn phải nhường nữa là. Mọi người đừng buồn bực, tối nay đi ăn lẩu đi, rảnh rỗi cũng tốt, anh có thể ngủ thả ga, còn có thời gian hủ hỉ với gái của anh.”

Thương Kỳ ngoan ngoãn nghe theo, “Đúng vậy, gần đây chúng ta chưa được nghỉ ngơi, nhân lúc này cùng nhau đi chơi xuân cũng hay.”

A Tràng vẫn không lên tiếng.

Chung Lý ngo bèn này một chút, ngo bèn kia một chút, nói, “Tôi đi tìm Đỗ Du Dư nói chuyện.”

“Bỏ đi, Chung Lý!” Lần này A Tràng và lão Ngũ đồng thanh la lớn.

Chung Lý đột nhiên thấy ngực mình như bị nhúng nước.

“Mày đừng đi. Bọn tao cũng hưởng ké đủ hào quang của mày rồi. Đây là chuyện của cả bốn người, không thể việc gì cũng xách đầu mày ra hứng hết.”

“Cứ thuận theo tự nhiên đi, có tính toán cũng chẳng đi đến đâu cả. Đã bảo bọn mình chờ thì cứ chờ thử xem sao.”

Thương Kỳ cũng vội góp vào, “Tình hình không xấu đến vậy đâu! Chúng ta đừng nghĩ đến những chuyện trục trặc nữa. Dù sao cũng chỉ dời có mấy tháng, ra mắt sớm chưa chắc đã tốt, album phải dời đến lúc thích hợp mới là vấn đề quan trọng nhất, phải không?”

“Đúng vậy, Tiểu Kỳ Kỳ của chúng ta coi vậy mà nói hay phết.”

Mọi người càng cố ra vẻ thản nhiên mà an ủi hắn, Chung Lý càng thấy không thoải mái. Sự tình hắn là phải nguy ngập lắm rồi, bọn họ mới thi nhau lo lắng cho mối quan hệ tốt đẹp của hắn với Đỗ Du Dư.

Dù sao bây giờ thời gian rảnh rỗi không có gì làm, ngoài Chung Lý cứ ngăn người ra, ba người kia chỉ ngồi ăn và tán dóc cho qua buổi.

Lão Ngũ lại phát huy tinh thần thông tấn xã con vịt gười của mình, “Lại nói tiếp, không ngờ Đỗ Du Dư vậy mà thích đàn ông nha.”

“Sao mày biết?”

“Nicolas đó bố, nhìn không đoán ra à? Cho nên giờ nó mới được ưu ái vậy.”

“Vớ vẩn nào, chế linh vừa thôi mày. Thăng Nicolas là cái thá gì chứ, mắt Đỗ Du Dư đâu đến mức bị bù lạch ăn vậy.”

Thương Kỳ cũng sợ hãi đề vào, “Chuyện này, không phải chúng ta cũng từng được ưu ái sao?”

“Dốt quá, chúng ta khác chứ, tiểu Lý với hần là bạn. Còn tên Nicolas chắc chắn đã được vào tầm đạn đạo rồi, cứ tin vào mắt của anh.”

“Nhưng mà, em thấy Nicolas đó thật khó ưa, vì sao Đỗ Du Dư lại thích được chứ?”

“Hắc hắc, ku không hiểu đâu, ánh mắt của đồng chí với đàn ông bình thường đâu giống nhau. Ví dụ như trong mắt của anh đây, ku chỉ là đứa em giai ngoan, chứ trong mắt đồng chí, với dáng em, thì...”

A Tràng quát lên, “Ê, thằng kia im ngay cho bố! Không được đầu độc trẻ con!”

Thương Kỳ có vẻ vỡ mộng, “Nhưng mà, tính cách của Nicolas thật sự rất không tốt, tại sao Đỗ Du Dư có thể thích cho được...”

Lão Ngũ gõ đầu cậu học trò, “Đã nói là ánh mắt không giống nhau. Ku cặp bồ có thêm care tâm hồn em thế nào không? Em đẹp em xinh mới là quan trọng chứ.”

Thương Kỳ ngơ ngác nói, “Em để tâm...”

“Bởi vậy mới nói ku chưa phải là đàn ông. Bao giờ thành đàn ông rồi sẽ hiểu. Nè nè, không cần phải tỏ ra suy sụp như vậy, Đỗ Du Dư không phải là thần tượng, hần chỉ là đàn ông thôi, mà đàn ông là động vật sống bằng thân dưới...”

Nói chưa dứt lời đã bị A Tràng mắng, “Đừng có ở đây tuyên truyền bậy bạ, còn đầu độc con nít nữa là tao đánh cho bõm đầu.”

Chung Lý ở một bên mặt đã đỏ bừng, cũng không chen vào được lời nào.

Hần muốn nói rằng Đỗ Du Dư và Nicolas căn bản không có chút quan hệ nào. Bỏ nhiều công sức chế tác cũng chỉ là yêu cầu công việc, người Đỗ Du Dư quen là hần.

Cho dù vĩnh viễn không thể nói ra, cũng không cho bất cứ ai biết đến, cũng không sao cả, hần biết Đỗ Du Dư đối xử tốt với hần, là đủ rồi.

Gã Nicolas hợm hĩnh này quả thật có ý thù địch với hần. Chung Lý không rõ nội tình thế nào, nhưng Nicolas dù kiêu ngạo ra sao cũng không nắm thóp được hần, mà hần cũng không phải loại người yếu đuối dễ bị ức hiếp. Chỉ lòng vòng trong mấy trò mèo đá thúng đụng nia, Chung Lý cũng mặc xác, so đo với loại người này cũng chỉ tổ nhục mình. Nếu thực sự làm hần cáu lên, hần nhất định sẽ không khách khí.

Hợp mặt những thành viên ra CD trong năm nay, có thâm niên lão làng dĩ nhiên vào ngồi trước, bọn Chung Lý là người mới chưa ra mắt liền nghiêm túc xếp hàng. Lúc Chung Lý định sải bước nhanh qua mặt Nicolas, liền thấy gã kia dường như cố ý chèn chân ra ngang.

Cái trò ngáng chân ấu trĩ như vậy, mặt già như trái cà mà cũng bon chen, còn không coi xem đang ngồi ở đâu, Chung Lý thấy gai mắt, nhất thời dẫm mạnh chân xuống.

Nicolas vốn đang đợi để chế giễu người khác bị bất ngờ, lập tức nhảy nhồm ôm chân la oai oái. Nhất thời bốn phía đều hốt hoảng, Chung Lý cũng không ngờ bị dẫm có một cái mà đã la như cháy nhà, hại hần cũng hết hồn theo.

Người đại diện của Nicolas lập tức xông lên mắng hần sa sả, “Cậu là dã nhân à? Đi ra ngoài có nhìn đường không vậy!? Thế mà cũng dẫm lên chân người ta cho được!!”

Nicolas càng gào rú thê thảm, làm sự việc thêm trầm trọng. Mấy nhóm đồng nghiệp bên cạnh lấy làm hốt hoảng, có hai người vội vàng đỡ gã đi bệnh viện.

“Nhỡ chân có vấn đề gì thì tiết mục tuyên truyền sắp tới phải làm sao đây?” Người đại diện tay chân cuống cuống, đồng thời khạc ra lửa, “Cho dù thời gian này cậu ta có đụng chạm gì đến các cậu, cũng đâu cần ôm hận trong lòng đi trả đũa như vậy!”

Mấy lời này nói ra, mọi người đều quay lại nhìn Chung Lý bằng ánh mắt ‘ra vậy’. Cho dù bọn lão Ngũ có cãi lại, “Anh nói bậy cái gì thế!” thì hần biết phen này bị chụp mũ là cái chắc.

Sau khi bị người đại diện làm cho một trận gà bay chó sủa, tổng kết lại vẫn là nếu Nicolas có bề gì ảnh hưởng đến công việc thì sẽ bắt bọn họ chịu hết trách nhiệm.

Lão Ngũ nói, “Nói chuyện nghe khảm dễ sợ! Công tử bột nó vừa vừa thôi chứ, đập một cái liền gãy xương? Nếu hai hôm nữa nó mà không lên sân khấu nhảy nhót được, tao chặt đầu xuống tặng cho nó.”

Kết quả là Nicolas vác cái chân băng bột khắp khiêng ra vào công ty.

Lão Ngũ mắng, “Móa thiệt đúng Mộ Dung tung chảo, nó đã giả chết mình cũng hết cách. Giờ thả sư tử ra dí sau lưng coi nó có chạy tóe khói không?”

Chung Lý cũng hiểu trên đời này không có gì là ngẫu nhiên, cho dù hần có giống tảng đá ven đường, ù lì kiên định đến mấy, cũng bắt đầu cảm thấy có đôi chút dao động.

Đã nhiều ngày trôi qua không gặp Đỗ Du Dư, hôm nay rốt cuộc cũng đụng mặt nhau ở cửa, Đỗ Du Dư vốn đã lên xe, thấy hần thì mở cửa xe, quày quả trở lại.

“Tối nay tôi rảnh, anh muốn qua nhà tôi không?”

Thấy hần không có phản ứng gì, Đỗ Du Dư cười khẽ, “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Chung Lý đột nhiên có chút sợ hãi, hần suy nghĩ một hồi, nhìn thẳng Đỗ Du Dư, dừng cảm hỏi, “Là chuyện Nicolas sao?”

Đỗ Du Dư thoáng sửng sốt, cười nói, “Không, là tôi nhớ anh.”

Trước khi đi còn nhanh chóng hôn lên mũi Chung Lý một cái, cơ thể hần vốn đã ngủ yên lâu rồi bỗng bùng một phát bị nhóm lên, mặt cũng cháy đỏ.

Bản thân đấu tranh hồi lâu, tối đến hần vẫn đi tới nhà Đỗ Du Dư. Vừa mở cửa ra đã bị Đỗ Du Dư chặn lại ôm lấy, không hiểu người đàn ông này lấy đâu lắm sức lực vậy, trước là đặt hần ở trên bàn, rồi sau đó tiếp tục từ tốn lần qua lần lại trở về phòng.

Cả đêm nhiệt tình cùng dịu dàng, khiến cho hần không định vị được phương hướng, khi được đặt trên giường làm tình dữ dội, bất an cùng hoài nghi đều được những âu yếm vùi sâu vào khuấy tan thành mây khói.

Sau khi làm xong Đỗ Du Dư vẫn hôn hần, tựa như có hôn bao nhiêu cũng chẳng đủ, hôn đến mức Chung Lý cảm thấy tựa như gần đây không hề xảy ra chuyện gì vậy.

MV cũng không phải không được quay, album cũng không phải cấm phát hành, chỉ là một vài việc cần điều chỉnh lại, trong công ty nhiều người vậy, việc điều chỉnh cũng chỉ là trình tự tất yếu, bọn họ chỉ là vừa lúc gặp trục trặc, không cần phải suy nghĩ theo chiều hướng xấu nhất làm gì.

Về phía Đỗ Du Dư, một khi đã bận rộn thì phải có lúc chảnh mắng. Nếu mỗi ngày đều nồng nhiệt thì sợ là cơ thể cũng chịu không thấu. Chỉ cần lúc rảnh rồi còn nhớ còn muốn hần, đã là tốt rồi.

Làm xong vài lần, được ôm vào trong ngực, Chung Lý mệt đến mức liền ngủ ngay. Mới mơ màng được chốc lát, đột nhiên bị Đỗ Du Dư lay tỉnh.

“Nè, cho anh cái này.” Đỗ Du Dư gọi nhỏ hần, gỡ chiếc nhẫn đeo trên tay xuống.

Chung Lý đang ngủ nửa chừng bị đánh thức, đầu óc còn đang mơ mơ màng màng, ngẩng người ra nhìn nhần.

Hần không am tường đồ trang sức, nhìn không ra quý cỡ nào, chỉ cảm thấy khối ruby này được chạm khắc thật tinh tế, khéo léo, màu sắc lóng lánh.

“Đây là món đồ tôi đeo bao lâu này.” Đỗ Du Dư hôn hần, xỏ qua tay hần, “Gần đây không có thời gian rảnh bên cạnh anh, để nó thay tôi cũng được.”

Tuy Đỗ Du Dư không nói gì thêm, nhưng khi ngón tay được xỏ qua, Chung Lý vẫn nhịn không được mà đỏ mặt.

Quá mức rõ ràng, cho dù hần có ngu ngốc cách mấy cũng hiểu được tâm ý của người kia. Đỗ Du Dư không cần phải nói ra, chỉ cần dùng hành động hần cũng đủ hiểu.

Chung Lý đỏ mặt siết chặt nhẫn trong tay, chui vào chăn, toàn thân đều đổ đầy mồ hôi. Hần không biết mình có gì để đưa cho Đỗ Du Dư, nghĩ ngợi tới lui, cũng chỉ có miếng ngọc Phật đang đeo trên cổ mà mẹ hần mua cho, phẩm chất cũng không kém, còn được cao tăng khai quang cho.

“Đỗ Du Dư.”

“Ừ?”

Chung Lý sợ động tác chậm chạp hẳn sẽ bị ngược, tay chân lạnh lẽo xoay một cái tháo miếng ngọc Phật xỏ bằng dây da xuống đeo lên người Đỗ Du Dư.

Đỗ Du Dư bất ngờ không kịp đề phòng, sưng sốt chốc lát, lấy miếng ngọc Phật để trong lòng bàn tay nhìn, sau đó cười ôm lấy hẳn, “Anh đó...”

Mũi Chung Lý bị cắn một cái đau điếng.

“Tôi phải ăn anh. Bằng không anh gốc như vậy, lỡ bị người khác lừa đi mất, tôi phải làm sao bây giờ?”

Chung Lý đỏ mặt để người kia hôn từng tấc từng tấc một trên người, dọ dẫm nghiên cứu ‘Bắt đầu ăn từ đây có vẻ ngon hơn’, cuối cùng dĩ nhiên bị ăn đến sạch sẽ không còn thừa một mẩu.

25. ::25::

::25::

Warning: bad language.

Hai người có thời gian rảnh thì gặp mặt, khó tránh được phải làm chuyện đó, dù sao cũng chỉ là vấn đề yêu nhau bình thường của hai người đàn ông huyết khí phương cương, ngược lại nếu không làm mới là kỳ lạ.

Nhưng trong lòng Chung Lý ít nhiều cũng có hột hăng. Đỗ Du Dư muốn tìm hẳn rất dễ, hẳn hầu như luôn ở trong trạng thái ‘sẵn sàng’, còn hẳn muốn tìm Đỗ Du Dư thật khó, có lẽ vì Đỗ Du Dư có chuyện bận rộn hơn hẳn nhiều lắm.

Hơn nữa điều hẳn bất an chính là, hẳn vốn đang yên đang lành làm một người đàn ông bình thường, hiện giờ lại hồ như ngày đêm chỉ nhớ mỗi người kia, đến khi gặp mặt lại cùng nhau dây dưa trên giường, thay đổi đủ tư thế làm tình đa dạng.

Cho dù cảm giác có tốt cách mấy, hẳn vẫn thấy đã tưng dục quá độ rồi.

Hẳn vốn dĩ không phải là người như vậy, từ trước tới nay hẳn chỉ làm những chuyện thực tế, cố gắng tiến tới phía trước, đập trên thực tế mà đi, vậy mà giờ lại bị quây cuồng trong tình dục, không thoát ra được.

Không hiểu vì sao lại ra nông nổi này, sa lầy đến mức cả bản thân cũng không đủ can đảm nhớ lại.

Nhưng mà chưa kịp có thời gian đem mối quan hệ yêu đương bất bình thường này ra sắp xếp cho rõ ràng, Chung Lý lại bất ngờ nhận tin mẹ hẳn vào viện, sợ đến mức không dám chậm trễ, lập tức xin nghỉ phép chạy về thăm mẹ.

May mà đến khi thấy bà Chung, hẳn mới phát hiện ra sự tình không quá đổi nghiêm trọng. Hóa ra bà Chung đi đến siêu thị mới khai trương tranh mua dầu đại hạ giá, vì người quá nhiều, chen chúc xô đẩy sao mà người ngã như rạ, cả bà cũng bị té. Cũng may xử lý kịp thời, cuối cùng không xảy ra chuyện lớn gì. Bên phía siêu thị cũng nhận trách nhiệm chi trả tiền thuốc men, giữ bà nằm viện lại một ngày theo dõi rồi sau đó cho xuất viện.

Tuy bị thương chân phải mười ngày nửa tháng mới lành hẳn, nhưng có thể chống gậy đi tới đi lui, không ảnh hưởng sinh hoạt hằng ngày. Bà Chung thấy nhờ vậy mà siêu thị tặng cho nguyên một túi quà lớn, còn cho là có lợi.

Chung Lý ở nhà phụ bà vừa coi tivi vừa quần len, rồi lột vỏ quýt, nhin không được bèn nói, “Má à, má chen không nổi với mấy người trẻ, đi đứng bất tiện thì đừng đến gần mấy chỗ đông người làm gì, có lợi lộc gì thì cứ để người ta lấy đi, về sau đừng đi nữa, cũng chỉ có mấy đồng tiền.”

“Coi mày nói kia, mấy đồng không phải là tiền sao?”

Chung Lý liền đem hết tiền mặt mang theo trên người móc ra, cả thẻ cũng đưa luôn, “Con có thể kiếm tiền cho má đường lão, má đừng nhọc công nữa.”

“Ai, đưa má tiền làm gì. Má đủ xài rồi. Có đưa thêm thì má cũng chỉ cất giùm mày mà thôi, cho mày sau này lấy vợ có của mà dành. Nếu mày muốn làm má vui thì nhanh nhanh đi cưới một cô về đây. Chỉ cần là con gái ngoan ngoãn tử tế là được, đẹp xấu gì gì đó má cũng không quan tâm đâu.”

Chung Lý cúi gầm đầu không nói năng gì, tiếp tục lột thêm hai trái quýt nữa. Cho đến giờ hán chưa từng sợ nghe đến chuyện phải kết hôn như bây giờ.

Bà Chung vừa đan len vừa nói, “Lần này con về cũng vừa đúng dịp, đi coi mắt một chuyến đi. Hai hôm trước dì Tư mới hỏi thăm con, bảo muốn giới thiệu cho một cô nhỏ hơn con hai tuổi, là giáo viên mẫu giáo, bề ngoài coi cũng khá, tính cách cũng tốt...”

Trong lòng Chung Lý chỉ thấy hoảng loạn.

“Ai, sao lại im như thóc rồi? Lớn tòng ngồng rồi, còn mắc cỡ cái gì. Trai lớn lấy vợ là chuyện bình thường, không việc gì phải xấu hổ. Tối nay hẹn người ta dùng cơm đi, má cũng đi với mày.” Bà Chung còn tự quyết định, tính toán chuyện tốt đẹp, “Nếu có thể xem vừa mắt, kết thân với nhau độ một tháng là có thể kết hôn rồi, nói không chừng sang năm má còn có thể lên chức bà nội.”

Chung Lý nhìn thấy bà vui vẻ mà trong lòng run rẩy, có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không nói nên lời.

“Đội tắm rửa xong xuôi, má sẽ lấy ra bộ quần áo ngon lành nhất cho con má mặc, sửa sang lại tóc tai, nhất định sẽ rất bảnh cho coi. Con của má đẹp trai thế này, không sợ người ta nhìn không vừa mắt.” Bà Chung nhìn hán, “Sao rồi? Mắc cỡ hả? Vậy hẹn qua ngày mai cũng được, có nhiều thời gian chuẩn bị cũng tốt...”

Lòng bàn tay Chung Lý toát đầy mồ hôi, hán nhớ đến Đỗ Du Dư, trên tay còn đeo nhẫn Đỗ Du Dư tặng cho, hán thật sự không có cách nào tiếp tục lừa dối mẹ mình nữa, “Má, con không thể kết hôn.”

“Hả?”

“Con không thể kết hôn với phụ nữ.”

Bà Chung hốt hoảng, “Tại sao? Con bị mắc bệnh gì à? Tại sao đến giờ không hề nói cho má biết?”

Chung Lý nghẹn đến sắc mặt thoát xanh thoát đỏ, cuối cùng vẫn thành thật nói ra, “Má, con, con đã thích một người đàn ông. Con muốn cùng người đó chung sống.”

Bà Chung hồi lâu không có phản ứng, chỉ trừng mắt nhìn thẳng hán. Cho đến khi hiểu được, đôi mắt đã trắng dã, hơi thở nghẹn trong cổ họng không thoát ra được, thiếu chút nữa thì tắc thở mà chết.

Chung Lý sợ cuống cuồng mà vượt ngực bà, không ngừng kêu lên, khó khăn lắm bà Chung mới từ từ phục hồi lại.

Vừa thở vào được, bà Chung lập tức rút nước mắt, cầm lấy cây kim móc len trong tay mà dùng hết sức quất hán, quất hơn chục bận cảm thấy chưa đủ tiêu tan tức giận, liền lấy cây gậy mà đánh hán, vừa đánh vừa mắng, “Thằng quỷ, tao nuôi mày lớn chừng này, tại sao không biết làm người tốt? Tại sao không biết làm người tốt?”

Dùng gậy đánh dù sao cũng quá nặng tay, âm thanh đập vào xương cốt nghe thấy đều có thể dẫn tới tai nạn chết người. Cuối cùng bà Chung cũng thấy đau lòng, khóc mà ném gậy đi, tiếp tục cầm kim móc len quất túi bụi vào người hán.

Chung Lý cũng không trốn, hán cắn răng chịu đựng để cho bà đánh, đánh đến bao giờ hết sức mới thôi.

“Tao nói mày không chịu làm người cho tốt! Sống không ra con người! Mày còn không trốn, có phải lì trơ ra rồi không!?”

Bà Chung vừa khóc vừa đánh hán, Chung Lý bị đánh trúng mặt rất nhiều, cả lưng cũng sưng lên, nhưng hán chỉ cúi đầu quỳ gối để cho bà đánh, cho dù bị đánh thế nào cũng không kêu rên một tiếng.

Đánh cho đến khi bà Chung mềm tay, mặt Chung Lý cũng sưng phù lên mấy đường, gần như chịu sắp hết nổi nữa, vẫn giống như con trâu đất hiền lành quỳ đó cho bà đánh, ngay cả cầu xin tha thứ cũng không, chỉ sợ bà có đánh chết cũng sẽ không thay đổi được.

Bà Chung vừa đau lòng vừa khó thở, không còn cách nào với hấn, chỉ đành vút kim đan lên đi mà khóc.

“Lúc còn nhỏ con là đứa biết nghe lời nhất, tại sao bây giờ lại thành ra thế này? Là ai đã làm hỏng con?”

“Má...” Chung Lý nhịn không được cũng khóc, hấn sống hiếu thuận từ nhỏ đến lớn, lần này thực sự rất khó chịu.

Chung Lý chỉ còn biết quỳ trước mẹ dập đầu một lần.

Đã hết cách rồi. Cho dù có bất hiếu, hấn vẫn thích Đỗ Du Dư, đã không còn có thể quay đầu lại được nữa.

Hấn chỉ hy vọng, sau này mẹ hấn biết bọn họ có cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc, thật lòng sống cùng nhau, giống như Đỗ Du Dư nói, đi đến giáo đường kết hôn, nhận nuôi một đứa trẻ, không khác gì những người một nhà bình thường, nói không chừng bà sẽ nghĩ thông suốt.

Kéo cổ áo khoác lên che đi gương mặt sưng phù, Chung Lý nén đau lưng mà ngồi xe máy tiếng liền, lúc về đến Thiên Tân thì cũng đã hơn nửa đêm.

Tuy có lẽ Đỗ Du Dư đã ngủ, nhưng Chung Lý đột nhiên rất muốn nhìn thấy người kia, dù không biết phải nói điều gì, chỉ là vội vàng muốn đến bên cạnh mà thôi.

Tới cửa nhà Đỗ Du Dư mới thấy người kia đi vắng, Chung Lý vốn nghĩ người kia đã nghỉ ngơi rồi, nhưng đứng ngoài chờ một hồi cũng không có phản ứng, gọi điện thoại thì không ai nghe máy, có lẽ đang ở nơi nào nhiệt nên không nhận được.

Trên người đau, lại còn rất lạnh. Chung Lý không dám vác bộ dạng này về gặp Âu Dương, tới chỗ bạn bè lại khó giải thích, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết đi đâu để đợi, cuối cùng ngồi xuống trước nhà người kia.

Bởi vì rất lạnh, nên dần dần chuyển qua tư thế ngồi thu lu, ôm lấy đầu gối, rồi không biết từ bao giờ dần dà ngủ gục luôn.

Lúc bị lay tỉnh cũng đã không quên mất mình đang ở chỗ nào, lúc ấy là mấy giờ, chỉ ngơ ngác giương mắt lên nhìn gương mặt kinh ngạc lẫn lo lắng của người kia.

“Chung Lý? Chung Lý?”

Chung Lý còn chưa kịp khôi phục lý trí thì Đỗ Du Dư đã bế hấn lên, cũng không biết lấy đâu ra khí lực mạnh mẽ. Đến khi đặt hấn nằm xuống ghế sofa, cơn đau từ lưng truyền lên làm hấn suýt nhảy dựng, lúc này mới tỉnh táo hoàn toàn.

Sắc mặt Đỗ Du Dư vô cùng khó coi, “Anh làm sao vậy?”

Chung Lý gượng gạo nằm sắp lại, không hiểu sao lại xấu hổ, “Không có gì đâu...”

“Lại bị đánh?” Đỗ Du Dư cẩn thận nâng mặt hấn lên coi, lúc xốc quần áo lên coi rõ ràng bị dọa cho giật mình, sưng sờ hồi lâu cũng không nói tiếng nào, sau đó mới nghiêng răng nói, “Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai đã đánh anh như vậy?”

Chung Lý nằm úp trên ghế sofa, buồn phiền nói, “Không có gì... Tôi chọc má tôi giận...”

Đỗ Du Dư thoáng kinh ngạc, đứng dậy đi lấy thuốc, chuẩn bị thoa cho hấn, “Tại sao vậy? Không phải anh rất hiếu thảo sao?”

Chung Lý yên lặng hồi lâu mới nói, “Tôi... tôi cũng không còn cách nào khác.”

Lòng của hấn đã ngã về phía Đỗ Du Dư, chính bản thân hấn cũng không thể kháng cự được, nếu như lúc ấy đừng nói thẳng thừng quá có lẽ sẽ đỡ hơn bây giờ, nhưng hấn chỉ là một người ngu ngốc, chỉ biết đi đường thẳng không biết quanh co.

“Tôi, tôi thích một người, muốn sống chung với người đó cả đời. Má tôi không cho phép.”

Đỗ Du Dư bôi thuốc cho hắn, trầm mặc một lúc lâu, mới hỏi, “Anh cảm thấy đáng giá sao?”

Chung Lý nén đau gật đầu, “Ừ... tôi đợi má hết giận. Đợi một thời gian ngắn tôi sẽ trở về, cùng lắm lại bị đánh nữa, tôi không né tránh đâu.”

Đỗ Du Dư vượt gương mặt sưng húp của hắn, “Anh phải thực tế. Muốn bác nguôi giận cũng không thể để mặc cho bác đánh. Người đang tức giận xuống tay sẽ không biết nặng nhẹ, lỡ bị đánh nghiêm trọng thì phải làm sao? Anh phải biết trốn, nhỏ nhẹ nói chuyện, bác gái có thể sẽ mềm lòng. Cứ giờ đầu chịu đòn sẽ bị đánh rất đau.”

“...Là tôi làm sai, tôi không muốn trốn tránh.”

Đỗ Du Dư cười thở dài, vượt tóc hắn, “Anh đó, quá mức thành thật.”

Chung Lý nghĩ ‘thành thật có gì mà không tốt’, nhưng nhìn Đỗ Du Dư, giống như đang khổ sở thay cho hắn, không hiểu thế nào, cũng có chút thương cảm vô danh.

“Anh ngốc như vậy, phải làm sao cho tốt đây...”

Đỗ Du Dư bôi thuốc cho hắn, sau đó ôm hắn, hôn hắn.

“Ngốc nghếch, tại sao anh lại ngốc như vậy?”

Đỗ Du Dư vừa nói hắn ngốc, vừa dịu dàng hôn hắn một lần, thế nên Chung Lý cảm thấy dù có bị gọi là ‘ngốc’ cũng không tệ lắm.

Mặt sưng đúng là thâm, hoàn toàn ảnh hưởng cả thị giác, chỉ hôn thôi mà dần dần thấy xao động.

Nhưng Đỗ Du Dư vẫn ngừng lại, cọ mũi hắn, “Tối nay không khiến anh vất vả đâu, mặc công anh lại đau hơn.”

Lưng Chung Lý đau ghê gớm, chỉ có thể nằm sấp ngủ, Đỗ Du Dư ôm lấy hắn, để hắn nằm trên ngực mình. Chung Lý cứ sợ là hắn quá nặng, sẽ đè người kia tức ngực mất, nên cứ thấp thỏm tìm cách đỡ bớt sức nặng của mình đi.

Mới rục rịch được một chút thì bị Đỗ Du Dư phát hiện, Đỗ Du Dư cười cắn mũi hắn, “Anh nghĩ nhiều quá, cũng đâu phải chưa từng cười trên người tôi. Mau ngủ đi.”

Hai người ôm nhau như vậy qua một đêm. Chung Lý chưa bao giờ cảm nhận rõ ràng tiếng tim người đàn ông này đập như khi ấy, tuy trên lưng giống bị hỏa thiêu, nhưng giữa tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ nơi ấy, dần nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Ở nhà Đỗ Du Dư tịnh dưỡng hai ngày, vết thương của Chung Lý đã khá hơn. Trong một chừng mực nào mà nói, thật ra Đỗ Du Dư rất thích tình trạng này, rất thích để cho hắn nằm sấp, dường như thuận lợi để khi dễ hơn.

Khi đọc sách cũng muốn hắn gối đầu trên đùi mình, sờ hắn giống như sờ thú cưng, còn động chạm những chỗ không nên động chạm, Chung Lý cũng hết cách chống cự; lúc làm loại chuyện gì đó, Chung Lý cũng chỉ có thể nằm úp trên người người kia, hoàn toàn không có đường lui mặc cho Đỗ Du Dư quậy phá hết lần này đến lần khác.

Đối với Đỗ Du Dư có phần xấu tính này, Chung Lý cũng cảm thấy thích. Có bị khi dễ mấy cái cũng không sao, hết thấy đều là tình thú trong cuộc sống. Hắn cảm thấy bọn họ đã bắt đầu có dáng vẻ của một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, nhớ tới những lời mà Đỗ Du Dư từng nói, trong lòng liền tràn đầy khao khát hạnh phúc.

Lúc ở công ty thay thuốc, hắn chỉ có thể nhờ tới Nhan Khả, nhờ mấy thằng bạn tụi nó sẽ thi nhau hỏi xoáy đáp xoáy, hắn không giải xoáy, thế nào cũng lộ chuyện. Chỉ có Nhan Khả dịu dàng lại không tọc mạch, là người cho cảm giác dễ chịu nhất khi ở bên cạnh.

Nằm sấp để cho Nhan Khả bôi thuốc, Chung Lý nghĩ mình và Đỗ Du Dư, lại nghĩ đến Từ Diễm và Nhan Khả, nhin không được mà hỏi, “Nhan Khả... anh sẽ đi Hà Lan kết hôn chứ?”

“A?”

“Anh và Từ Diễm, cũng quen nhau lâu rồi.” Chung Lý vụng về diễn đạt, “Có định cử hành nghi lễ hợp thức hóa quan hệ hay gì gì đó không?”

Nhan Khả không nói gì, trầm mặc rất lâu khiến Chung Lý cũng cảm thấy bất an. Rồi anh mới vỗ vỗ đầu hẳn, “Cậu đó, cậu định nghĩa mối quan hệ của tôi và Từ Diễm như thế nào vậy?”

Đến phiên Chung Lý khó hiểu, “Là sao? Không phải hai người sống chung à?” Hẳn cũng tận mắt thấy hai người họ hôn nhau, không lẽ có chuyện hiểu lầm sao.

“Đúng là sống chung, nhưng mà...” Nhan Khả tựa như không biết phải nói sao cho đúng, “Cậu ấy không phải yêu tôi như cậu nghĩ đâu.”

Chung Lý kinh ngạc, “Ý anh là, Từ Diễm bắt cả hai tay?”

Phản ứng của hẳn làm Nhan Khả thoáng buồn cười, nhưng dù sao cũng không cười nổi nữa, “Không phải vấn đề hai tay hay ba tay. Ở trong giới này ai có cơ hội mà lại không vui vẻ một chút chứ?”

“Anh...” Chung Lý quả thật không tưởng tượng nổi, “Cái gì anh cũng biết, vậy mà còn có thể ngồi yên được sao? Anh không cảm thấy tức giận chút nào à?” Nếu đổi ngược là hẳn, hẳn nhất định sẽ tấn Từ Diễm còn bầm dập hơn cả hẳn bây giờ.

Nhan Khả lại trầm mặc, cuối cùng trả lời không ăn nhập, “Từ Diễm là một người rất xuất sắc. Cậu ấy rất có sức hấp dẫn.”

Chung Lý không tin được, “Anh đang nói giúp cho Từ Diễm sao?”

Nhan Khả không nói nữa.

“Sao anh có thể nhịn được?” Chung Lý vẫn không thể hiểu nổi, “Cho dù cậu ta có giỏi cỡ nào đi nữa, một khi đã lựa chọn anh, thì phải chung thủy với anh, đối với anh một lòng chứ? Như vậy nghĩa là sao?”

“Chung Lý, cậu không hiểu đâu. Tôi không có gì đặc biệt cả. Cậu ấy cho tôi ở chung, chỉ là vấn đề tạm thời. Người có thể khiến cậu ấy yêu hết cả cuộc đời này không phải là tôi.”

“...”

“Chuyện này, cậu đừng nghĩ về cậu ấy xấu như vậy. Cậu ấy không phải người trắng hoa, cậu ấy rất ngây thơ, thật sự đấy.” Nhan Khả thở dài, trên mặt là đôi mắt đã thâm đen vì mệt mỏi.

“Bản thân cậu cũng hiểu, trên đời này có rất nhiều người tốt hơn tôi? Cậu cũng thấy tôi đã có tuổi rồi, mặt mũi cũng bình thường, có gì vượt trội hơn so với người khác? Cậu ấy cũng không phải mù, sao có thể cố tình vờ như không thấy ưu điểm của người khác để chỉ yêu một mình tôi? Không có chuyện như vậy đâu.”

Nhan Khả nói mà không thấy có vẻ gì khổ sở, rất những đạo lý mà bản thân anh đã thông suốt, nhưng Chung Lý cảm nhận được người này thật sự rất đau lòng.

Hai người tương đối không nói gì nữa, nhưng trong im lặng Nhan Khả có vẻ xấu hổ, bèn nói thêm, “Từ Diễm tốt lắm. Ít nhất so với gen nhà họ, so với anh họ của cậu ấy, thì cậu ấy đã một lòng một dạ lắm rồi.”

Chung Lý sững sờ trong chốc lát, rất muốn ngoáy tai mình, “Đồ Du Dư?”

Nhan Khả nói chuyện sau lưng người khác vậy cũng có chút ngại ngùng, “Đúng vậy.”

Chung Lý bỗng cảm thấy có cơn đau mãnh liệt xuyên qua từ lưng đến ngực, “Đồ Du Dư rất đa tình sao?”

“Cậu ta so với Từ Diễm, mới đúng là một Tình Thánh.”

Chung Lý thoáng mờ mịt, “Vì sao lại nói vậy?”

Anh cười khổ nói, “Vì cậu ta cao tay hơn Từ Diễm nhiều. Từ Diễm một khi bị kích động, muốn gì sẽ làm nấy, sau đó mới có chỗ cho lý trí. Đồ Du Dư phải cân nhắc kỹ càng rồi mới ra tay. Cậu ta thích cái gì mới lạ, tự động dâng lên đến miệng cậu ta sẽ thấy rất vô vị. Càng khó chiếm được cậu ta càng thích, chỉ cần cự tuyệt cậu ta, cậu ta sẽ dùng trăm phương ngàn kế để nắm lấy trong lòng bàn tay.”

“...”

“Cậu cũng cảm thấy rất kỳ cục phải không? Đến khi thành công rồi, cậu ta sẽ không còn thấy mới lạ nữa, tính cách đó thật tình cũng không khác mấy so với Từ Diễm.” Nhan Khả cười cười, có chút mỗi mệ, “Khi không chịu theo cậu ta, cậu ta đã sống chết bám theo, đến khi không thể xa rời được nữa, cậu ta sẽ chán ngấy thôi.”

Chung Lý không biết phải nói gì, chỉ ngậm người ra.

“Đỗ Du Dư rất am hiểu lòng người, cho nên có thể dễ dàng xoay chuyển trái tim của người khác theo ý mình. Có lẽ cậu ta cảm thấy như vậy là rất thú vị.” Nhan Khả nói xong, gương mặt vốn tái nhợt thoáng ửng đỏ, “Từ Diễm thì không nghĩ sâu xa vậy, cho nên cậu ấy rất dễ đoán, cậu ấy dù đối xử tốt với tôi hay không, đều rất thật lòng, tôi không cần phải suy đoán nhiều.”

Nói xong lại cười cười, anh cúi đầu nhìn hai tay mình, “Tôi chỉ cần nhìn cậu ấy hiện tại, là biết cậu ấy không còn hứng thú gì với tôi nữa.”

Cả hai đều ngậm người, Chung Lý cảm thấy cả xương cốt lẫn ngón tay của Nhan Khả đều lạnh buốt, ngơ ngác hồi lâu mới gắng gượng xốc lại tinh thần, “Ừm, anh hay ở chung với bọn họ. Đỗ Du Dư có hứng thú hay không, anh biết phải nhận ra bằng cách nào không?”

“A?” Nhan Khả ẩn hai bên huyệt thái dương, cười nói, “Tôi có biết đôi chút. Nhưng sao cậu lại hỏi chuyện này?”

Chung Lý đã thấy não bộ của hắn quá tải lắm rồi, đành phải cố mà viện cớ, “À thì, tôi nghe mấy đứa bạn nói là Đỗ Du Dư đang theo đuổi Nicolas, không biết có phải vậy không?”

“A, cả cậu cũng nhận ra à?” Nhan Khả lắc đầu nói, “Nicolas quá kiêu ngạo. Có điều Đỗ Du Dư lại thích người kiêu ngạo, càng khó chịu cậu ta lại cho là có cá tính. Còn quá thật tâm thì cậu ta thấy chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Cả lòng bàn tay Chung Lý đều toát đầy mồ hôi.

“Thử đoán theo đuổi người khác của Đỗ Du Dư cậu cứ nhìn Nicolas thì biết. Cậu ta thích tặng quà cho người khác, lúc đang theo đuổi sẽ rất bỏ nhiều công sức mà tặng quà cáp, khi chia tay cũng sẽ đưa cho một món quà cực kỳ quý giá. Nếu ngày sau có thiếu nợ tình cảm gì, cậu ta cũng sẽ dùng những thứ ấy để bù đắp, coi như là đến nơi đến chốn.”

“Cậu ta dùng trang sức quý giá như vậy, còn không kể đến biệt thự cao cấp, nói cho cùng cũng sẽ có người vì những thứ ấy mà đồng ý quan hệ với cậu ta.”

Chung Lý đột nhiên cảm thấy mọi lời nói đều mất đi trọng lượng, hắn muốn hỏi Nhan Khả rất nhiều, nhưng quá nhiều thứ tràn ra cùng một lúc, nghẹn cứng hết thấy, thế nên hắn không biết phải nghĩ thế nào, cũng không biết phải hỏi như thế nào cho đúng.

Hồi lâu hắn mới dờ dẩn hỏi, “Trước đây Đỗ Du Dư có mắc bệnh không cương được không?”

Nhan Khả ngạc nhiên, “Này, đó là bệnh mà cậu ta tuyệt đối không thể nào mắc phải ấy chứ.”

Chung Lý thất thểu quay trở về phòng tập, buổi luyện tập hôm nay coi như vứt, hắn cảm thấy bản thân vốn không phải là người dễ dàng bị đả kích, vậy mà không hiểu vì sao không thể lên nổi giọng.

Những lời ngọt ngào, căn bản tất cả chỉ là đồ chó má, chỉ vì mục đích lừa hắn lên giường. Hiện tại hắn đã bị chơi đùa chán chê, bị vứt bỏ rồi.

Những suy nghĩ này thật đáng sợ. Nhưng hắn không tài nào gạt bỏ được.

So với trước đây thì Đỗ Du Dư thích đụng chạm hắn hơn. Sau mỗi lần thân thiết xong đều phải ôm hắn ngủ, buổi sáng còn thức dậy sớm hơn cả hắn, còn kiên trì hôn cho đến khi hắn tỉnh lại mới thôi, những chuyện này đều là giả hết cả sao?

Trên đời này có thứ giả dối nào lại chân thật đến vậy?

Chung Lý một mình suy nghĩ ròng rã một ngày, nhìn chiếc nhẫn nằm trong lòng bàn tay hắn đã ra đầy mồ hôi.

Nhan Khả nói món quà chia tay đều rất quý giá. Viên đá quý của chiếc nhẫn này quá lớn, hẳn vẫn nghĩ có lẽ chỉ là hàng giả, là món trang sức phổ biến dễ dàng mua được, trông xinh xinh thể thôi, tặng cho hẳn cốt chỉ làm hẳn vui vẻ.

Đỗ Du Dư khi ôm hẳn nằm sấp trên người đã dịu dàng và chân thật đến vậy.

Con người vốn chỉ luôn tin vào cái họ muốn tin.

Chung Lý đứng trước khách sạn, ngẩn ngơ một hồi mới cảm thấy bản thân đang làm chuyện quá mức nhạt nhẽo. Đây là khách sạn mà Nicolas thích nhất, hẳn dạo qua dạo lại trước chỗ này là muốn phát hiện cái gì? Nếu muốn biết sự thật, cứ trực tiếp hỏi Đỗ Du Dư không phải rõ ràng hơn sao? Rốt cuộc vì cái gì mà lại trở nên khiếp nhược đến vậy, không giống một người đàn ông.

Ngồi trên bậc thang, ăn quấy quá một ổ bánh mì cho qua bữa, xong xuôi hẳn móc điện thoại ra gọi cho Đỗ Du Dư, “Cậu đang ở đâu?”

“Mới vừa dùng cơm xong với người trong công ty, sao thế?” Giọng của người kia không có gì bất thường, vẫn êm ái như mọi khi.

Chung Lý lập tức thấy vô cùng an tâm, chân hẳn từng đột nhũn xuống, “Đỗ Du Dư, tối nay chúng ta gặp nhau được không?”

Đỗ Du Dư im lặng một chốc, “Không được, tôi hơi mệt, muốn về sớm nghỉ ngơi.”

“Đỗ Du Dư.”

“Ừ?”

“Tôi có chuyện muốn hỏi cậu.” Chung Lý đang nói, bỗng có một tiếng ồn vang lên ngắt ngang, hẳn buộc phải đưa một tay lên che lấy bên tai.

Tiếng đài phun nước của khách sạn điểm giờ hoạt động, không có gì lạ, thế nhưng hẳn cũng nghe thấy chính âm thanh đó vang lên trong điện thoại. Chung Lý đột nhiên hiểu ra, quay đầu lại, xe của Đỗ Du Dư đang đậu ở một nơi thấp hơn, không quá bắt mắt, nhưng hẳn vẫn có thể nhận ra.

Từ trong xe đi ra hai người mà hẳn cũng quen biết.

Chung Lý chỉ cảm thấy đầu nóng lên, hẳn đã không còn biết mình đang nghĩ gì nữa. Đến khi hiểu được hẳn đã đi nhanh tới trước mặt hai người không kịp phản ứng kia, đâm thẳng vào mặt Đỗ Du Dư.

“Mày chết đi, cặn bã!”

Ngực đau như bị nghiền, tay cũng không vững, cho nên hẳn cảm thấy đám này hoàn toàn không đủ nặng. Còn muốn đánh tiếp cái thứ hai thì bảo vệ khách sạn đã ủa đến, không chế hẳn như một tên gây rối.

“Đồ khốn nạn!”

Hắn giống như dã thú đã nổi giận phát cuồng, hai người bảo vệ không ngăn nổi hẳn, coi tất cả những người trong mắt hẳn đều khoác lên bộ dạng hung ác, đánh đám hỗn loạn bất tuân quy tắc.

Ngay cả Nicolas cũng sợ ngây người, lập tức trốn sau lưng Đỗ Du Dư, để Đỗ Du Dư che chở cho gã.

Chung Lý giận đến mức ngực như muốn vỡ tung, “Tao giết mày, quân chó đẻ!”

Đám đông xung quanh xì xào, “Cần gì phải thế...”, “Quậy cũng khó coi quá đi...”

Trong mọi tình huống kể làm những chuyện khó coi hay nói khó nghe đều là hẳn, nhưng hẳn có thể làm tốt hơn sao? Hẳn chưa từng có thể đóng vai đẹp đẽ, người đẹp đẽ là Đỗ Du Dư, cho dù có làm bất cứ chuyện gì đi chăng nữa, cũng vẫn là một người sạch sẽ ung dung đứng ở đó.

Chung Lý vùng vẫy một trận, gào thét đến khản cả tiếng, những gã bảo vệ đều muốn ghìm hẳn lại như đối phó kẻ điên. Hẳn nghĩ thâm, đến tột cùng là mình đang làm gì thế này, giống như một ả đàn bà chanh chua vì bị phản bội.

Hắn đã phần nào bình tĩnh lại, thế rồi Đỗ Du Dư đi đến trước mặt, như định nói điều gì.

Chung Lý vùng nắm đấm muốn nện vào gương mặt vĩnh viễn đóng lên vẻ cao quý của tên khốn kia, “Cút mẹ đi!”

Bọn họ giữ chặt hắn lại cách Đỗ Du Dư một khoảng an toàn, cho dù hắn có vùng vẫy thế nào thì quả đấm ấy cũng không thể chạm vào Đỗ Du Dư. Hắn chỉ có thể dồn hết sức, phun nước bọt vào bộ đồ âu phục kia.

Chung Lý không đến công ty nữa. Tất cả đều khiến hắn ghê tởm. Hắn không thể nói chuyện với bất kì ai, cả người như bị nén lại, căng ra, như có thể vỡ tung bất cứ lúc nào. Trên đường đi mọi người đều có thể cảm nhận được sự ác liệt từ hắn tỏa ra, liền tránh xa hắn.

“Đ.m. nó!”

Hắn cảm thấy trong bụng có những thứ thi nhau bốc lửa, nhưng hơi nóng bốc lên tới ngực lại không thể phát tán đi đâu được. Trừ việc mắng chửi tục tĩu ra, hắn không thể làm gì hơn, dù tức giận đến run rẩy cả người, nhưng không có chỗ phát tiết.

Chung Lý đến phòng tập thể hình đấm bao cát liên tục mấy ngày. Cả người chảy đầy mồ hôi, toàn bộ hơi nước trong cơ thể đều tuôn ra, bao nhiêu hơi sức đều dùng cạn kiệt, sau đó ngồi trong góc thở từng hơi từng hơi một, mệt mỏi rã rời.

Mệt đến cực độ, ngay cả thời gian để đau lòng cũng không có. Mệt đến cái gì cũng không muốn nhớ tới. Về nhà liền lăn đùng ra ngủ. Suy nghĩ cũng vô ích, thực tế mà nói, đầu óc của hắn không thể nào bằng tay chân của hắn, bao cát đấm một cái là có thể dễ dàng đập tan tành, còn chuyện kia dù đơn giản cách mấy hắn cũng không phá nổi.

Bao nhiêu chuyện như vậy, hắn chẳng có chút tiến bộ nào cả. Dễ dàng coi người khác như bạn bè, cái gì cũng cho là thật, cái gì cũng dễ dàng tin tưởng. Cả cuộc đời chưa từng yêu một ai, đến khi gặp người này, cho dù phải biến thành người không ra nam không ra nữ, hắn vẫn cam tâm tình nguyện.

Kết quả người ta chỉ là vui đùa một chút.

Với đầu óc ngu độn của mình, hắn có cách sao? Hắn vốn không thông minh, cả Âu Dương học vấn cao thông minh như vậy còn bị người khác lừa, huống hồ là hắn.

Hắn chỉ là một thằng ngu mình đồng cốt thép thôi.

26. ::26::

::26::

Chung Lý biến mất vài ngày, chuyện đánh Đỗ Du Dư trước đám đông đã bị bóp méo đủ kiểu, đến khi đưa lên báo lại trở thành thực hư chuyện hắn và Đỗ Du Dư đánh nhau vì tranh giành bạn gái, dẫn đến sát mề tình cảm, còn có nhả làm bằng chứng. Mặc kệ thế nào, trong công ty ai cũng biết hắn và Đỗ Du Dư đã trở mặt với nhau.

Vốn dĩ chuyện ra đĩa của họ đã bị dời lại, giờ lại thêm nhiều tin tức xấu, ngày ngồi chơi xơi nước lại kéo dài ra, tương lai chẳng thấy gì là lạc quan.

Ai cũng lấy làm lo lắng, đi đi về về, khó khăn lắm mới gặp nhau ở công ty, không khí cũng rất nặng nề, Chung Lý liền giải thích rõ ràng với họ, “Là do tôi kích động, đã làm liên lụy mọi người.”

Anh-năm khó có khi đứng đắn thế này, “Đừng nói vậy. Tội tao đều biết mày là người thế nào, nhất định là do Đỗ Du Dư quá đáng lắm.”

A Tràng vẫn giữ nguyên lập trường, “Cứ thuận theo tự nhiên đi, chúng ta hà tất phải cầu cạnh người khác.”

Thương Kỳ nhỏ tuổi nhất, chỉ biết sợ hãi nói, “Đúng đó đúng đó!”

Lúc Chung Lý đi vào thang máy, bên trong đã có người đang đứng nghe điện thoại, gào thét inh ỏi, “Khốn kiếp! Không biết xấu hổ!”

Vốn dĩ Chung Lý không để ý người này, nhưng vừa nghe vậy bỗng nhớ lại một chuyện, liền quay đầu lại nhìn hắn một cái. Người này Chung Lý có ấn tượng, là con của một thành viên hội đồng quản trị trong công ty, cũng có chức vụ trong này, thường xuyên ra vào công ty đóng vai COCC, mặt mũi có thể cho là dễ coi.

Cúp điện thoại nhìn thấy Chung Lý, trên mặt gã liền lộ ra vẻ không tự nhiên, né tránh ánh mắt của Chung Lý, nhìn chăm chú vào bảng điện tử, làm bộ không có việc gì.

“Ê.” Chung Lý nói thẳng luôn, “Là chú sao?”

“Gì, gì hả?”

“Người đánh hội đồng anh mấy tháng trước, là chú phải không?”

“Anh nói bậy bạ cái gì!?”

“Mợ! Còn chối biến à!” Chung Lý xách áo gã kia lên, “Nói tiếng ‘tiện nhân’ cho anh nghe xem, cái giọng thế này, tưởng anh điếc không nghe ra sao!?”

Tên kia im lặng.

Thang máy dừng, Chung Lý túm tên kia lại, đóng cửa thang máy, “Chú nói anh nghe. Không thù không oán, tại sao lại đánh anh?”

Tình thế một chọi một làm đối phương sợ vãi tè, vội nói, “Còn phải hỏi nữa sao?”

Chung Lý thoáng một cái, “Là vì Đỗ Du Dư?”

“Tôi với anh ta chỉ vừa quen nhau nửa tháng đã bị đá đi, làm sao tôi nuốt trôi cục tức này? Điều tra ra mới biết anh ta theo đuổi anh, cho nên tôi mới...”

Chung Lý rất muốn nhốt thằng này vào thang máy tắm quất cho một trận.

Nhưng không hiểu vì sao nhớ lại bộ dạng điên cuồng của mình đêm đó trước khách sạn, trong lòng nhất thời cảm thấy rất xót xa, không nói gì thêm nữa.

Hắn hoàn toàn hiểu được tâm trạng của người này, gã đàn ông kia thật sự có thể khiến người ta phát điên lên.

Đỗ Du Dư nói hắn bị hội đồng là vì được ra mắt sớm, căn bản là cố ý nói dối hắn. Đáng lẽ lúc người ta muốn rạch mặt hắn chứ không phải dấm nát đầu ngón tay, hắn nên nghĩ ra mới phải. Với bề dày tình sử của người kia, giấu diếm hắn cẩn thận đến cỡ đó, làm sao hắn không bị lừa cơ chứ!

“Ê!”

“Gì, gì hả?”

“Đỗ Du Dư đã chú rất dứt khoát phải không?”

Tên kia xoắn một tiếng, “Dứt khoát, rất dứt khoát.”

“Haizz, còn anh đến một lời dứt khoát cũng không có!” Chung Lý thấy miệng đắng ngắt, “Ê, nó tặng chú quà chia tay gì vậy?”

“Một chiếc xe.”

“Ngay cả xe anh cũng đểch có.”

Tên kia phì cười, thang máy dừng lại, Chung Lý cũng không giữ hắn nữa. Hắn đi ra đến cửa thì ngoảnh đầu lại, “Làm quen chút đi, tôi tên là Matthew, không phải ê.”

Rất nhiều ngày qua Chung Lý đều ngủ không ngon. Hắn không muốn mình nhớ đến tên sở khanh khốn kiếp kia, nhưng mỗi khi nhắm mắt lại, chỉ có thể là người đó.

Đôi mắt biết cười ấy, vừa nói hần ‘đồ ngốc’ vừa nâng mặt hần lên hôn, dù có ôm cả người hần vào lòng cũng không than nặng, khi bị hần ngủ xấu cuốn hết chân đi cũng không nổi quạu mà ôm lấy cả hần lẫn chân.

Tại sao trên đời này có người giả vờ lại giống thật đến thế?

Nửa đêm giật mình tỉnh giấc hần vẫn ngỡ rằng còn Đỗ Du Dư bên cạnh, hốt hoảng một lúc mới bình thường trở lại. Nhớ ra mọi chuyện đã là quá khứ, cái hần đang ôm là cái gối. Rồi sau đó chỉ còn cách trùm chăn qua đầu tự dỗ mình vào giấc ngủ.

Hần thích Đỗ Du Dư. Không biết bắt đầu từ lúc nào. Có lẽ ngay khi Đỗ Du Dư nhận ra hần từ cái nhìn đầu tiên, hần đã không muốn rời xa người này thêm lần nữa.

Ngồi chơi xơi nước thêm một thời gian ngắn, đối với chuyện ra đĩa đã tịt ngòi hy vọng, cả ban nhạc lười chảy thây có tụ họp cũng chỉ gầy sòng đồ đen, đột nhiên cùng lúc bị gọi đến.

Bọn Chung Lý dù sao cũng lăn lộn nhiều năm trong giới, tim đã sớm được tôi luyện để chịu đả kích lớn, ai cũng dự phòng cho trường hợp xấu nhất. Chỉ có Thương Kỳ vẫn còn ôm ấp hy vọng, nhỏ giọng rụt rè nói, “Hình như là bàn chuyện ra đĩa cho chúng ta, không biết là tin tốt hay...”

“Đệt!” Chung Lý bực bội khó ở, thầm mắng trong bụng, “Tiên sư là ai có lỗi với ai chứ! Không quỳ xuống nhận lỗi trần tình với ông là đủ khốn lắm rồi, còn mặt mũi nào dám làm khó bọn này?”

Đến tới cửa, nghĩ đến cảnh bốn mắt nhìn nhau trào máu họng, Chung Lý lại thấy không thoải mái, “Bỏ đi, nếu có Đỗ Du Dư ở trong tao không vào đâu. Bọn mày đi bàn cũng được rồi.”

Vừa dứt lời, bên trong bỗng nói vọng ra, “Chung Lý cậu vào đi, Đỗ Du Dư đã lánh về trước rồi.”

Chung Lý không còn gì để nói. Đúng là không có chuyện gì mà Đỗ Du Dư không dự đoán trước được.

Vốn đã chuẩn bị sẽ chết trong tư thế ngẩng cao đầu để nghe thông báo, nào ngờ toàn tin tốt động trời: số bài quay MV tăng lên đến ba, dự toán chi cũng rất hào phóng, chỉ nội đồng trang phục dùng để quay MV thôi cũng đã làm mất cả bọn lời ra như mất ốc bươu.

Đúng là sống trong khổ đã quen với khổ, thành linh được sướng thì chẳng thể nào thích nghi nổi.

Chuyện tốt bất ngờ kéo tới khiến ba người kia sung sướng nhảy cẫng lên, chẳng khác gì vừa được tiêm ba liều thuốc kích thích.

Còn sự vui mừng của Chung Lý cũng chỉ lập lòe như que diêm, và rồi cũng nhanh chóng tắt ngóm.

Bọn họ dĩ nhiên không biết, đây mới chính là món quà chia tay. Hần đã ném chiếc nhẫn be bé kia lại, chắc chắn Đỗ Du Dư sẽ chìa ra thứ khác để bồi thường hần. Con người Đỗ Du Dư thật ra làm việc rất nhất quán.

Thế nhưng, cái giá phải trả cho việc làm tổn thương người khác, định giá kiểu gì đây?

Bị tống cho cái thứ ‘an ủi’ này, hần có gì đáng để vui mừng?

Bán tâm cầu vinh so ra còn thảm hại hơn cả bán thân cầu vinh.

Buổi tối hần đi về nhà, đang giờ cao điểm bỗng trời đổ một trận mưa. Đón xe bus cũng khó khăn, nhìn thấy cơn mưa có xu hướng nhỏ dần, hần bèn kéo mũ áo trùm sùm sụp lên đầu, định bụng sẽ đi bộ về nhà.

Đi được một đoạn, có chiếc xe tấp vào lề đường ngay phía sau hần. Chung Lý đang khó ở, bỗng nghe tiếng người gọi to, “Chung Lý.”

Nghe thấy giọng nói đó Chung Lý càng không muốn dừng, vội vã sải bước lớn đi nhanh hơn.

“Chung Lý, để tôi chở anh đi một đoạn. Không có ý gì khác đâu mà, trời mưa đi lại rất bất tiện.”

Mặt Chung Lý đỏ lên. Cái gì mà ‘không có ý gì khác’. Chỉ có loại người đủ tài giỏi để chưa từng biết bị tổn thương là gì mới có thể tỉnh queo nói một câu ‘không có ý gì khác’.

“Mẹ kiếp tránh xa tôi ra!”

“Chung Lý...”

“Còn dám đụng tới tôi, có tin tôi chém nát cái mặt giả nhân giả nghĩa của cậu xuống không?”

Chung Lý mắng xong lập tức rẽ sang ngõ khác, không đi theo đường lớn nữa, xe có muốn chạy theo cũng không được.

Đối với sự tổn thương của hắn, không phải chỉ cần ban phát một chút ân huệ là có thể hàn gắn được. Tốt nhất là đừng ném ra chút ân huệ nào dù là nhỏ nhất. Trừ phi căn bản chưa từng thích con người đó, bằng không sẽ chẳng thể nào vui vẻ nổi đối với sự ban bố này. Đỗ Du Dư thông minh như vậy, tại sao lại không hiểu được chuyện này?

Số lượng công việc khi tiến vào giới chuyên nghiệp tăng lên vùn vụt, bốn người bọn họ cũng từ bỏ kiếp đồ đen, bắt đầu lăng xăng chuẩn bị cho việc quay MV. Mấy cái kế hoạch chết yểu hồi trước đều có thể bỏ ra dùng lại, tuy nhiên do địa điểm quay thay đổi nên cần phải chỉnh sửa khâu chi tiết.

Thế là một lần nữa lại bắt đầu bàn bạc, mọi người quây quần sửa tới sửa lui. Chung Lý cũng dần cảm thấy việc trước đây không thể đi London không có gì là thiệt hại, quả thật đó không phải là chỗ thích hợp nhất.

Nhìn thấy tương lai trước mắt lại sáng từng bừng, anh Năm lại là người đầu tiên chấp hai tay trước ngực, hướng về Đỗ Du Dư đang ở nơi xa xăm nào đấy mà ca tụng công đức, “Lúc trước con không tin vào lời hứa của Thánh, hoài nghi thánh phẩm của Thánh, đều là lỗi của con, xin hãy thứ lỗi, thứ lỗi của con.”

Chung Lý thấy ngứa tai, “Hứa hẹn cái rắm! Chứ không phải làm ra chuyện tội lỗi, bị đánh cho một trận nên mới cho chúng ta một chút ưu đãi hả!”

“Hả? Không phải đâu Chung Lý nha, kế hoạch với dự toán lần này đều đã xin phép từ lâu rồi, chẳng qua là giờ bên trên mới phê xuống thôi.” Lão Ngũ vỗ vai hắn, “Chuyện này ít nhiều gì cũng nhờ Đỗ Du Dư mới xong, lần sau có ứnh thì ứnh nhẹ thôi nha.”

Chung Lý nghe mà sững sốt một lúc, sau đó yên lặng thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về.

Lần đầu tiên hắn không tin là Đỗ Du Dư lại tốt vậy, hóa ra lại chẳng hề xấu như hắn nghĩ.

Thật chẳng biết đường đâu mà lần.

“Chung Lý.”

Nghe có người gọi tên mình ở phía sau, Chung Lý theo phản xạ mà căng sống lưng. Song lần này không phải là Đỗ Du Dư, mà là Từ Diễn.

“Tối nay có tiện thì dùng cơm chung đi.” Từ Diễn nhìn phản ứng của hắn, nói thêm, “Có Nhan Khả nữa.”

Người đứng kế bên Từ Diễn đã sớm đỏ bừng mặt. Chung Lý chưa từng nhìn thấy vẻ khổ sở của người đó đến vậy, chính bản thân hắn cũng thấy khó xử.

Nhan Khả không phải loại người tọc mạch, vốn dĩ không biết mối quan hệ của hắn và Đỗ Du Dư. Chính vì nghĩ hắn là bạn thân của Đỗ Du Dư, nên mới đem hết tất cả mọi chuyện ra kể cho hắn nghe.

Mà chính bản thân hắn cũng muốn khai thác sự thật từ Nhan Khả.

Chuyện đã nát bét đến mức này, một khi truy cứu ra, dĩ nhiên người tiết lộ mọi chuyện là Nhan Khả sẽ không tránh khỏi bị chửi là đồ ngu dốt, ngồi lê đôi mách, không đáng tin cậy.

Thật ra có gì mà phải trách Nhan Khả, anh ta có làm sai cái gì đâu?

Kể thật sự khiến hắn đau chính là Đỗ Du Dư.

Nhưng trong chuyện này, dù có chia mũi dùi sai chỗ cũng là lẽ thường. Bản thân Từ Diễn có lẽ sẽ không cảm thấy việc anh họ của mình đùa giỡn tình cảm của người khác là ác như thế nào, nhất định sẽ chỉ chăm chăm trách mắng Nhan Khả lừa dối. Nói không chừng ngay cả việc chường mặt ra giải thích với hắn cũng sẽ dồn đẩy cho Nhan Khả.

Quả nhiên khi cả ba ngồi xuống được một lát, Nhan Khả đã lấp bấp mở miệng, “Chung Lý, thật ngại quá...”

Chung Lý không nhịn được, “Nhan Khả anh có sai chỗ nào đâu, cần gì phải giải thích với tôi? Kể sai là tên khốn kiếp Đỗ Du Dư kia, nếu cậu ta là người dám làm dám chịu, thì vác mặt đến đây gặp tôi.”

Từ Diễm khẽ nhú mày, “Đỗ Du Dư không biết chúng tôi hẹn anh, chúng tôi giấu anh ấy đến đây tìm anh.”

Hình ảnh của con người này đối với Chung Lý cũng đã nát bét từ khuya, cho dù đối phương có là thần tượng hạng nhất tiên hô hậu ủng đi chăng nữa hẳn cũng chẳng coi là cái thá gì, “Vậy tìm tôi có chuyện gì?”

Từ Diễm nhìn hẳn, “Đỗ Du Dư đã chia tay với Nicolas rồi.”

Chung Lý đột nhiên thấy tức giận vô cùng, “Chuyện này liên quan gì đến tôi?”

“Nói vậy rồi mà anh cũng không quay về với anh tôi à?”

Chung Lý không chỉ đơn thuần phẫn nộ, hẳn tức giận đến mức muốn hất bàn, thực tình muốn ngửa đầu lên trời cười khẩy ba tiếng để diễn tả sự khinh bỉ của hẳn vô cùng, “Bị đá rồi thì bảo tôi quay về? Cậu bảo anh cậu tránh xa tôi một chút. Tôi không dư sữa cho cậu ta uống đâu.”

Từ Diễm đã hơi nổi nóng, “Nói gì mà khó nghe vậy? Làm sao có chuyện Đỗ Du Dư bị đá, anh ấy vì anh nên mới chia tay với Nicolas. Cho dù anh là người sai trước đi nữa, giờ cũng đã chịu hối lỗi, anh cũng đâu cần hà tiện một chút cơ hội tới vậy?”

Chung Lý bị bọn người coi mình như lỗ rốn vũ trụ chọc tức, “Nói nghe độ lượng nhỉ? Đổi lại là cậu, cậu làm được không?”

Từ Diễm khựng lại, mặt hơi đỏ lên, rồi lại đáp không ăn nhập, “Đối với địa vị của Đỗ Du Dư, có trắng hoa cũng là lẽ thường. Chuyện này thường xuyên như cơm bữa rồi, ở trong giới này là vậy đấy, cần gì phải làm quá lên thế.”

Chung Lý một lúc lâu sau cũng không nói nên lời, mặt đã đỏ bừng, “Tôi không phải là người trắng hoa, tôi cũng chỉ muốn chung sống với một người không trắng hoa. Nếu cậu ta không làm được, thì cứ ta về ta tắm ao ta đi.”

“Anh đủ rồi đó! Đỗ Du Dư vốn không hề thật lòng với ai, chịu quay lại tìm anh đã là kỳ tích rồi, anh đừng có không biết điều nữa!”

“Thối lắm! Cái gì mà không biết điều hả!?” Chung Lý đã giận đến nổi gân xanh, “Vì cậu ta cái gì cũng hơn tôi mà chịu lên giường với tôi chính là ban ân hả? Tôi không bằng cậu ta nên phải chống mộng miên phí chờ cậu ta thượng sao? Chỉ cần cậu ta chịu đồng ý quay lại tôi phải kết cớ ngậm vành đội ơn chắc?”

Từ Diễm vừa giận vừa sợ, ngớ ra nửa ngày mới nói, “Anh, anh ấy tại sao có thể coi trọng kẻ thô tục như anh?”

Nhan Khả cạnh bên tuy rất sợ nhưng vẫn cố cứu vãn, “Mọi người bình tĩnh một chút đi, đừng bắt bẻ nhau từng chữ nữa, quan trọng là hiểu ý nhau được rồi.”

Từ Diễm bị Nhan Khả giữ lại, thay vì bình tĩnh thì lại lạnh lùng dứt khoát nói, “Rốt cuộc là anh muốn sao mới chịu tha thứ cho anh tôi? Từ trước đến giờ anh ấy muốn gì là được nấy, hiện tại cũng đã hối hận rồi, tôi biết anh vẫn còn thích anh ấy. Cần gì phải cố ý làm ầm ĩ lên vậy chứ? Đã bắc thang sẵn rồi thì cứ việc đi xuống thôi, đừng đánh thế làm gì!?”

Chung Lý không thể chịu đựng được nữa. Ở bên cạnh Đỗ Du Dư, cho dù là bất cứ chuyện gì, vĩnh viễn cũng là hẳn sai. Còn Đỗ Du Dư vĩnh viễn là một người hoàn mỹ không có lỗi lầm.

Có lẽ hiện tại Đỗ Du Dư đã hối hận muốn quay lại thật đấy, bị hẳn nói mấy câu phũ phàng thì đúng là có đả kích thật đấy, nhưng so với sự đau khổ của hẳn, có nghĩa lý gì?

Nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy Đỗ Du Dư chịu thiệt thòi.

Giá trị giữa người với người, quả thật rất khác biệt.

“Đừng đánh cái rắm! Tôi không phải con chó, ném cục xương ra thì chạy lại liếm!” Mắt Chung Lý đỏ lên, “Mẹ nó tôi không đồng ý đấy, cậu để cho anh cậu đi kiếm người khác đi, không phải cậu ta muốn gì được nấy sao?”

Nhan Khả thấy mà sợ cuống lên, vội khuyên ngăn, “Hai người đừng kích động, chúng ta đến đây để nói chuyện, không phải để cãi nhau. Có chuyện gì từ từ nói, nếu không chỉ phí công mà thôi.”

“Chung Lý, cậu cũng đừng tức giận. Từ Diễm có cái lý riêng của cậu ấy, ở trong giới này là vậy, vốn không có cái gọi là thật lòng. Người như Đỗ Du Dư có thể động lòng với rất nhiều người... nếu có chuyện gì đấy trái lẽ... cũng không phải chuyện lớn lắm. Cũng không phải chỉ mình cậu ấy mới...”

Chung Lý không dần được, run rẩy nói, “Tôi không giống như anh, tôi không hèn vậy.”

Lời vừa ra khỏi miệng hắn liền hối hận.

Nhưng đó cũng chính là suy nghĩ thực sự trong đầu hắn. Nhan Khả khiến hắn thấy thất vọng. Nhan Khả của bây giờ - so với một người có cảm thụ âm nhạc tuyệt vời, viết ra những ca khúc mang cho hắn cảm giác đầu có đang hoang mang, không tìm được phương hướng thì vẫn giữ vững niềm tin, sự kiên định và lòng dũng cảm, khiến cho hắn dù là đàn ông khi nghe xong vẫn phải rơi nước mắt - đã không còn giống nữa.

Gương mặt nhợt nhạt của Nhan Khả nháy mắt liên đồ lên, vẻ mặt xấu hổ pha lẫn tự ti ấy khiến Chung Lý lập tức thấy khó chịu.

Nhan Khả nhẫn nhịn và kiên cường vậy, vốn là một người nên được người khác yêu thương. Từ Diễm không trân trọng anh ấy thì thôi, hắn vì cớ gì mà góp phần tổn thương người ta? Chính hắn cũng là một tên khốn.

“Xin lỗi...”

Chung Lý còn chưa kịp nói dứt câu thì Từ Diễm đã động nắm đấm. Phút chốc biến thành cuộc ẩu đả.

Bữa cơm kết thúc trong không khí chẳng mấy vui vẻ. Từ Diễm đánh mặt mũi hắn bầm dập, hắn cũng không để cho Từ Diễm sống yên ổn. Chiều theo phép tính của bọn họ, Từ Diễm cao quý hơn hắn nhiều, coi như hắn cũng làm ăn có lời đi.

Trên đường về trong lòng Chung Lý vẫn còn rất nặng nề. Từ Diễm giống như đang bắt hắn căng mắt lên nhìn rõ vào hiện thực.

Tuy hắn biết mỗi người đều có một cái ‘giá’ riêng. Nhưng hắn không nghĩ ngay cả tình yêu cũng có thể định giá được.

Tình cảm ngang hàng đúng là rất xa xỉ.

Hắn vẫn kiên định với lập trường của mình, cho dù đối phương có cao giá cách mấy, địa vị lớn cách mấy, cũng không phải là cớ để được quyền một dạ hai lòng, đùa giỡn với tình cảm của người khác.

Nếu cảm thấy hắn không xứng, thì ngay từ đầu đừng tiến tới. Nếu đã yêu nhau, thì tình yêu ấy nên cần được bình đẳng, hết lòng với nhau, tôn trọng lẫn nhau.

Chuyện tình cảm của Âu Dương, ai cũng cho là bạn hắn đã trèo cao với tên thiếu gia con nhà giàu kia, cho dù có bị ruồng rẫy cũng không có gì phải kêu khóc.

Nhưng hắn không tài nào chấp nhận được. Nếu vì thân phận thấp hèn mà phải luồn cúi trong tình yêu, vậy thì dứt khoát không cần tình yêu đó cho xong?

Bị bố thí thì có nghĩa lý gì?

Thoáng chốc hắn như trở về những ngày thơ ấu. Sau khi nhà bị phá sản dọn đến sống ở một nơi tồi tàn, đến nửa đêm, hắn ngồi đàn bên chiếc piano bằng giấy vẽ phím đen trắng bên dưới ánh trăng, vừa khóc vừa hy vọng có thể trở thành người mạnh mẽ, một người xuất sắc bản lĩnh như Đỗ Du Dư.

Và khi trưởng thành, hắn sẽ tìm được tình yêu đích thực của mình.

27. ::27::

::27::

Chung Lý bắt đầu lên cơn điên cuồng lao vào công việc, hắn dốc hết sức lực mà làm, khiến tất cả đều sợ hãi.

Đúng là một khi đã lên lịch phát hành album thì sẽ bận bù đầu tới mắt, phải chạy đôn chạy đáo cho việc tuyên truyền rồi biểu diễn, nếu không muốn bị ‘chết yểu’, từ giờ còn phải chuẩn bị tiếp những bài hát có thể dùng được để đưa vào album thứ hai. Nếu như album đầu tay là để ra mắt công chúng, thì album thứ hai phải thể hiện được sự vượt bậc, cho nên chuẩn bị sớm âu cũng là chuyện tốt.

Nhưng hẳn lại làm bán sống bán chết thể này, khiến mọi người xung quanh không khỏi bị áp lực ề lên vai.

A Trằng dạy Thương Kỳ, “Anh bạn trẻ, hãy nhìn đi, đây là sự bùng nổ như hổ báo của người đàn ông ba mươi tuổi.”

Anh Năm khóc ròng, “Chài ai đến thời gian ăn uống chà cái răng cũng chả có...”

Mặc dù không ngừng gào khóc mắng chửi, mọi người đều rất hợp tác. Hiệu ứng lây lan chính là đây, ngay cả thằng bình thường cà lơ phất phơ như lão Ngũ cũng nghiêm túc hẳn lên, không ngừng thẩm định tới lui tác phẩm của mình, nếu cảm thấy nghe không vừa ý đến hoàn hảo thì liền lôi ra thu âm lại, thậm chí còn cải biên lại ca khúc.

Vốn dĩ công ty có thu xếp ký túc xá nhưng trước đây chẳng ma nào thèm ở, xong việc liền chạy biến về nhà vui vẻ với bạn gái, giờ mới ý thức được không chỉ bản thân không đủ phần dẫu, mà còn lười đến độ thiên lồi đánh xuống chấy mông cũng không hay, vì vậy chỉ hận không thể vác cả chăn đệm qua, ăn uống ngủ nghỉ trong phòng làm việc luôn cho rồi.

Đến lúc này mọi người mới nhận thấy may mà trước đây hoãn việc phát hành album. Đến khi xem xét tường tận mới thấy cả một rổ những khuyết điểm cùng thiếu sót, nếu lúc ấy mà phát hành, nhất định sẽ rất hối hận.

Không ngừng thay đổi bổ sung, đến khi bị tất cả tổng sỉ vả là ‘đồ biến thái’, ‘rối loạn ám ảnh cưỡng chế’, ‘tự ngược cuồng’, rốt cuộc Chung Lý cũng cảm thấy chẳng còn cái quái gì có thể chỉnh sửa nữa thì cũng vừa lúc cán mốc thời gian.

Đoàn người bị dí gần chết không kịp thở lấy một hơi, lập tức bị lừa như lừa vịt lên phi cơ bay qua nước ngoài tiến hành quay MV.

Chẳng mấy khi được ‘đài thọ miễn phí’ qua nước ngoài làm việc, tâm hồn ăn chơi của cả bọn đều trỗi dậy, chỉ có Chung Lý như bị quỷ nhập vào người, mắt trái bắn ra chữ ‘CÔNG’, mắt phải bắn ra chữ ‘TÁC’, ngay cả khi Thương Kỳ trong đó bụng lấy dao nĩa gõ bát đĩa đồ buồn, hẳn cũng đột nhiên đứng bật dậy nói, “Đoạn này có thể đưa vào!”

Vì thế liền bị tập thể ném đá.

Nhưng trong suốt hành trình Chung Lý quả thật đã dùng chút thời gian ít ỏi mà viết được kha khá những bài hay. Ngay cả anh Năm nhìn vậy cũng không khỏi chặc chặc cảm thán, “Nếu trước đây mày cũng pro vậy thì tại mình đã sớm được bốc vào công ty rồi. Cái này người ta gọi là đại khí văn thành, đại khí văn thành[1] a ~”

Chung Lý không chỉ tăng trình sáng tác, mà đi thử quần áo với các nhà tạo mẫu ở các tiệm thời trang nổi tiếng cũng hết sức ngoan ngoãn. Ngay cả kiểu thời trang phối hợp giữa phong cách cừ non hiền dịu với bờ già nổi loạn, ai nhìn thấy cũng phải ói mửa, vậy mà hẳn vẫn chịu đựng được.

Trước kia khi ở trong một không gian chật hẹp, cả bọn chỉ nghĩ làm thế nào để tạo ra thứ âm nhạc tốt nhất là được. Nhưng hiện tại hẳn vô cùng tin tưởng rằng, hình tượng lôi cuốn cũng chính là chất dẫn tốt nhất, nên hẳn dùng tất cả khả năng để khiến bản thân có thể tỏa sáng.

Tựa như người kia vậy.

Nhưng sau khi hoàn thành xong MV đầu tiên, không thích nghi được khí hậu lạnh giá khắc nghiệt ở vùng cao miền bắc Trung Quốc, chiến sĩ sườn sắt Chung Lý cuối cùng đã gục ngã. Quay thước phim trong tiết trời lạnh cắt da vừa xong, hẳn liền ngã bệnh, sốt cao đến mức thiếu chút nữa toi cả mạng.

Bị đá về nhà nghỉ ngơi, quặt quẹo nằm trong bệnh viện, lần đầu tiên Chung Lý hiểu ra rằng, muốn được thành công, muốn được những khán giả xa lạ công nhận, khen ngợi, thật không hề dễ dàng chút nào.

Hắn không phải là thiên tài hô mưa gọi gió như Đỗ Du Dư, muốn có thể trèo lên đến vị trí hiện tại của người đó, mỗi bước đều là đi trên gai hoa hồng. Mà bản thân hắn cũng không thực sự tin tưởng là ngày ấy sẽ đến.

Lão Ngũ lay lay hắn mà nói, “Mày làm ơn đi, đừng có chưa kịp ra mắt đã bỏ mạng sa trường rồi! Vocal vừa có nhan sắc vừa có giọng hát lại có thể sáng tác bây giờ hiếm lắm a, mày cứ như vậy, lỡ ‘đi’ thiệt thì bọn tao biết làm sao na?” Nói xong thì nâng vạt áo lên giả bộ như đang thấm nước mắt.

Chung Lý cũng biết bản thân đánh mất lý trí. Cứ lao loạn xạ về phía trước, gần như bỏ ăn bỏ uống, không màng đến nghỉ ngơi, chỉ mong đạt được thứ mình muốn.

Tại sao lại như vậy? Tự khiêu chiến với cực hạn của bản thân, hắn đúng là có hơi điên rồi.

Ngay cả lúc nằm trên giường ngất người ra, trong đầu của Chung Lý cũng chỉ là Đỗ Du Dư.

Người kia vẫn ở một vị trí vô cùng xa xăm mà hắn không thể tiến tới, sự nhận thức này khiến ngực Chung Lý quặn lên từng cơn.

Nghĩ đến sự kiêu hãnh ung dung mà bình thần của Đỗ Du Dư, Chung Lý chẳng còn thấy sợ nữa, cho dù có phải bốc cháy cũng chẳng có vấn đề gì. Chỉ ít cũng có thể để cho Đỗ Du Dư thấy sự tỏa sáng của hắn, biết rằng hắn thực chất cũng rất tài giỏi.

Sau đó sẽ giống như hắn, dùng hết mọi tình cảm quý trọng, thật lòng đối xử với hắn.

Hắn không hề biết rằng, hóa ra bản thân lại coi trọng sự chú ý của Đỗ Du Dư đến vậy. Chỉ vì muốn được người kia chấp nhận, ngay cả mạng sống hắn cũng mặc kệ.

Trong lúc nằm viện Nhan Khả có đến thăm hắn. Chung Lý vì lần lỡ lời trước đó mà rất ngại ngùng, nhưng Nhan Khả dường như chẳng để bụng gì nữa.

“Dù rằng khi ấy quả thật rất khó khăn.” Nhan Khả cười nói, “Bởi vì tôi vẫn luôn nhớ rõ trước đây cậu đã vô cùng thật tình nói với tôi rằng ‘Tôi rất thích nhạc của anh’, cậu vẫn luôn kính trọng tôi, nhưng rồi đến cậu cũng khinh thường tôi.”

Chung Lý trong lòng rất khó chịu, nhưng cổ họng không phát ra được âm thanh, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu thị sự xin lỗi nhìn người kia.

“Nhưng thật ra cậu nói rất đúng. Tôi quả thật rất hèn, có lẽ vì đã hèn thành quen, bản thân cũng không tự nhận thức được.” Sắc mặt Nhan Khả tuy tái nhợt, nhưng tinh thần không hề kém, “Tôi vẫn luôn sợ quay về thời điểm ấy, lúc Từ Diễn không coi tôi ra gì.”

“Nếu điều ấy xảy ra, thì thực sự rất kinh khủng. Mỗi ngày đều không biết ngày mai mình muốn làm gì, còn có thể tiếp tục sống hay không, giống như những cơn ác mộng triền miên. Tôi có được ngày hôm nay, hết thấy đều nhờ Từ Diễn, nếu không có cậu ấy, tôi sợ mình không thể đứng dậy nổi.”

Người kia nói đến đây thì thấp giọng xuống, “Nhưng giống như hiện tại, thì có ý nghĩa gì chứ?”

Trầm ngâm một lúc, Nhan Khả nói tiếp, “Cậu mạnh mẽ hơn tôi, còn trẻ hơn tôi. Tôi không biết bản thân sẽ ra sao ngày sau, nhưng cậu chắc chắn sẽ có ngày biết được bản thân mình muốn gì. Tôi cảm thấy Đỗ Du Dư thật sự thích cậu.”

“...”

“Bởi vì chuyện hai người quen nhau, tôi không hề biết chút gì.” Nhan Khả cười nói, “Cậu cũng biết quan hệ của anh em nhà họ rất thân thiết, chuyện của Đỗ Du Dư, tôi không muốn biết cũng khó. Nhưng chuyện hai người yêu nhau, tôi chưa từng nghe nói đến.”

“...”

“Bởi vì cậu rất đặc biệt, nên Đỗ Du Dư không thể chia sẻ với bất kì ai.”

Lúc Nhan Khả đi rồi, Chung Lý cảm thấy vô cùng đau lòng. Trên thế giới này so ra thì người kia còn phải vất vả, mất đi hy vọng hơn hắn nhiều lắm, ấy vậy mà lại cố ý đến an ủi hắn.

Vị khách viếng thăm mà Chung Lý không ngờ nhất lại là Đỗ Du Dư.

Thấy bóng dáng người kia ở ngoài cửa phòng, Chung Lý nhất thời không biết phải làm sao, không thể nói chuyện cũng không thể cử động, chỉ có thể nhanh chóng nhắm mắt lại giả vờ như đang ngủ. Sau đó nghe tiếng bước chân rất khẽ, tiếng ghế nhẹ nhàng xê dịch, và hơi thở như đang cố kìm nén.

Rồi sau đó Đỗ Du Dư mới cười nói, “Anh vẫn đang thức mà.”

Chung Lý cứng người.

“Tôi biết anh không muốn gặp tôi, nhưng cũng không cần phải ‘triệt để’ đến vậy.”

Chung Lý đành mở mắt ra.

Chỉ cần nhìn thấy đôi mắt mang theo ý cười của Đỗ Du Dư, tim hắn lại mất kiểm soát.

Tựa như đã rất lâu rất lâu rồi không được nhìn thấy khuôn mặt ấy, chẳng khác gì cách biệt hàng mấy năm trời, vô tình bắt gặp nhau trong khoảnh khắc, trong lòng đều sôi trào, cả cổ họng cũng nóng lên.

Cho dù biết rõ nhân phẩm tên khốn này xấu xa không chịu được, hắn cũng không cách nào coi Đỗ Du Dư như rác rưởi. Tại sao hắn lại trở nên mù quáng như vậy?

“Sao lại đến nông nổi này?” Đỗ Du Dư nhìn hắn, “Tôi biết áp lực ra mắt rất lớn, nhưng không thể nào trở nên liều mạng không muốn sống như thế? Có phải ai đã nói gì với anh không?”

“...”

Đỗ Du Dư nhìn hắn trong chốc lát, “Không lẽ lại là mấy câu hàm hồ ‘thân phận thua kém, có gì bị đùa giỡn cũng là bình thường’ sao?”

“...”

Đỗ Du Dư cười khổ, “Không phải như thế đâu, đồ ngốc ạ.”

Rồi sau đó Chung Lý bị hôn. Không thể nói rõ là hôn kiểu gì, hôn lên mắt, hôn lên mũi, hôn lên môi, lúc đầu lưỡi luồn vào trong, nội tâm Chung Lý gào thét: mẹ nó hôn cho virus bay đầy mồm luôn đi!

Nhưng Đỗ Du Dư dường như chẳng để tâm mấy, cũng không vì phản ứng lạnh nhạt như thầy ma của hắn mà dừng lại, còn nghiêm túc hôn hắn một lần, mặc dù trong đó cũng thoáng ít nhiều thất vọng.

Hôn xong, Đỗ Du Dư cũng rút xéo rồi, Chung Lý nghĩ, nếu hắn chỉ vì được hôn một chút mà đã động lòng thì mới kinh ấy. Ngay cả khi tình cảm mãnh liệt như vậy cũng chỉ là đùa giỡn, một nụ hôn thì có sức mạnh cái rắm!

Nếu không phải vì hắn bệnh nằm ngay đơ, đã sớm vùng dậy đánh chết rồi. Này thì đồ khốn chỉ biết chà đạp trái tim người khác!

Chờ đến khi Chung Lý xuất viện, dân tình không ai cho hắn làm loạn nữa.

“Nếu mày dám đi bán muối bảy bạ, hại bọn tao không ra mắt được, rứa là bọn tao sẽ không tha cho mày!”

Thế là Chung Lý bị mất đi quyền lực, một cước đạp về nhà nghỉ ngơi.

Nhưng hắn hiện tại rất sợ ở nhà, không hiểu vì sao gần đây Âu Dương cứ hỏi hắn đều như vắt chanh, rằng thì “Sao dạo này không đi ra ngoài nữa? Không hẹn Đỗ Du Dư đi chơi à?” hỏi đến mức hắn bắt đầu thấy đau não.

Chung Lý cảm thấy nên kiếm chút chuyện gì đó để làm, để cho đầu óc được bùng kín, không còn khe hở nào để suy nghĩ lung tung. Nhưng hồi trước hắn lỡ tay đâm vỡ bao cát, mấy người ở chỗ gym cấm tiệt không cho hắn đến nữa.

Đang đi lang thang trên đường, bỗng có người ở phía sau vỗ mạnh hắn, “Hi!”

Chung Lý dòm dòm gã, “Chú lại muốn đánh anh à?”

Tên kia cười xấu hổ, “Ha, cái này gọi là không đánh làm sao quen nhau.”

Người này chính là Matthew, kẻ từng dẫn nguyên đám hội đồng hấn trong hẻm.

“Bệnh tình khỏe lên chưa?” Matthew chà chà hai tay, “Mới đầu định thăm bệnh để bồi đắp tình cảm, nhưng giờ nếu anh xuất viện rồi, thì đổi sang cách khác vậy, mời đi ăn cơm được không?”

“...Tôi mới ăn xong.” Cách đó vài giờ.

Matthew hơi xấu hổ, “Haha... tối nay tôi có hẹn với đám bạn đi chơi bowling, mặc dù hơi bị chán, nhưng tôi thấy chơi mấy trò vận động vậy cũng hay hay, anh có muốn đi không?”

Chung Lý vốn chính là cần một chỗ để phát tiết sức lực, vào trong tiệm bowling, nghe âm thanh toàn bộ các ký đồ ầm một cái, liền thấy tinh thần lên cao vút.

Lực của hấn mạnh, mặc dù tư thế hơi có vấn đề, ném chưa thật chuẩn cho lắm, nhưng bóng cũng lao vun vút ầm ầm xô ngã một loạt, quả thực như cá gặp nước, làm cho bên cánh Matthew tăng thêm một nhân vật đáng gờm.

Nhưng tên Matthew này thật đúng là nhân vật ngàn chấm, đã không ngẫu còn thích làm màu, nhìn mặt sĩ diện vậy mà chơi dở không chịu được. Phi quả bóng xuống rãnh thì thôi không nói, sau đó còn ném bóng ngược ra đằng sau, vừa cười xấu hổ vừa chạy đi nhặt bóng, hại Chung Lý cười suýt té ghế.

Ban đầu vì chưa quen biết nhau nên ai cũng giữ kẽ, cho đến lúc Matthew bị kẹt ngón tay vào trong quả cầu, khiến tất cả đều bị té ngửa, nghĩ dù thế nào mình cũng không thể mất mặt hơn thằng này, cho nên mọi người bằng bất cứ giá nào, cũng phải ra sức thể hiện bản sắc song cầu vương[2].

Cuối cùng Matthew lại bắt cần trình diễn thêm một màn vồ ếch, quá mức xấu hổ vậy mà vẫn ráng tung chảo bằng cách nằm rạp xuống đất tạo dáng ném cầu sọc xy.

Đại cận thị tiên sinh vẫn không ném ngã được ký nào, then quá hóa giận bèn giật dít chai xuống, “Mẹ nó ông không tin nhiều chai vậy mà ông còn ném không trúng!”

Thật sự đã lâu rồi Chung Lý không vui chơi thoải mái thế, sức lực gần như cạn kiệt, nghĩ rằng đêm nay vậy là có thể ngủ ngon giấc rồi, hấn rất lấy làm cảm tạ Matthew.

Tuy trước đây là cựu tình địch, cũng trải qua chút kỷ niệm không lấy gì là vui vẻ, nhưng cười một cái coi như ân oán tiêu tan hết, không tính toán nữa.

Cá tính của Matthew kỳ thật không xấu, cũng là một tên phôi bò, chỉ cần để gã có thù báo thù xong rồi, tâm trạng vui vẻ, gã liền quăng hết mọi hiềm khích trước đây, thật tâm đối xử với Chung Lý như bạn thân lâu năm.

Hai người nhanh chóng thân tới bên, Chung Lý thì không câu nệ tiểu tiết, Matthew lại có hơi ‘tưng tửng’, suốt ngày trong công ty rảnh rỗi lại liền điên đại la lớn, “Ai Chung Lý Chung Lý, đi ăn cơm ăn cơm nào.”

“Chung Lý, đi đá bóng đá bóng nào.”

“Chung Lý, cùng nhau đi tiểu đi tiểu... à nhầm, đi vệ sinh...”

Làm hết thấy đều cho là hai người có tư tình mờ ám.

Hôm nay Matthew lại cười hì hì, cho Chung Lý coi xấp ảnh chụp hình cả nhóm đi chơi bowling, “Coi nè, thấy tư thế của tôi đẹp không?”

Chụp ếch chuẩn không cần chỉnh, chính là mất chuẩn.

“Ừm, hôm đó chú bảo trò vận động ấy cũng hay hay, đúng là vậy thật.”

Matthew cười hắc hắc, “Cho nên bọn này chỉ tuyển người mới vào thôi, cao thủ tuyệt đối không cho tham gia, nhưng nếu đẹp trai thì sẽ suy nghĩ lại, còn được free nữa nha.” Coi cái kiểu nói chuyện, thật là nhan sắc có hạn mà thủ đoạn vô biên.

Matthew tùm đầu lại với hấn, Đỗ Du Dư bước vào, thấy hai người thân thiết với nhau, có hơi sững sốt.

“Hai người quen à?”

Matthew gặp lại Đỗ Du Dư vẫn có chút mất hứng, ngượng ngùng tám thêm hai ba câu nữa thì vỗ vỗ vai Đỗ Du Dư, trốn biến.

Khi chỉ có hai người với nhau, Chung Lý liền thấy cả người đều căng lên, cười cũng cười không nổi. Hắn cảm thấy chán ghét bản thân yếu đuối vậy, chỉ cần nhìn thấy người này, tim như bị nhúng vào chảo dầu.

Đỗ Du Dư nhìn hắn, vẫn dùng ánh mắt dịu dàng khiến người khác đau lòng, khiến ngực hắn vô cùng khó chịu. Hắn chán ghét ánh mắt này.

“Có phải anh ốm đi không?”

“Mập ốm can hệ đếch gì cậu.” Chung Lý cảm thấy mình phản kích chẳng có chút cân nặng nào, rồi cố ra vẻ dừng dừng nói, “Cậu cũng đừng bận tâm thái quá, bỏ đây dù có không ăn nhưng vẫn thừa ký ra đó.”

Đỗ Du Dư hơi ngẩn ra, nhưng rồi lại cười có phần rụt rè, “Vậy thì tốt rồi. Chung Lý, anh có biết Matthew là...”

“Tôi biết.”

Đỗ Du Dư nhìn hắn, “Tôi biết sự việc khác nhau. Nhưng nếu anh có thể tha thứ cho cậu ta, vậy sẽ có một ngày anh chịu tha thứ cho tôi phải không?”

“...” Chung Lý không biết nên dùng ngôn ngữ nào để mô tả về người này. Matthew chẳng qua chỉ là gã chơi chơi cái mai của hắn một chút, còn người này đều đã phá nát từ trong ra ngoài của hắn.

Hắn không biết đối với loại tổn thương này, phải vác lên bộ dạng tôi-bị-tổn-thương thế nào cho phải. Chỉ biết rằng, chỉ cần nhìn thoáng qua người này một lát hắn đã cảm thấy mọi thứ xấu đi, mỗi ngày hít thở đều cảm thấy đau. Có lẽ hắn phải chờ đợi cho đến khi đối với người này không còn chút cảm giác gì nữa, hắn mới có thể quay lại như ngày xưa, mai cứng thịt dày, có bị đánh đau thế nào cũng có thể chịu đựng được.

“Kiếp sau đi.”

Lúc thu dọn đồ đạc xong xoay người định bỏ đi, thì Đỗ Du Dư ở sau lưng nói với hắn, “Chung Lý, tôi thật sự thích anh.”

Chung Lý tức đỏ mặt, nghiêng đầu nói, “Con mẹ nó cậu thực sự cho là tôi ngu thật à? Không thì nên đổi sang chiêu trò gì mới mẻ hơn đi!”

Dùng những trò cũ rích mà còn muốn hắn bị mắc lừa! Hắn có ngu thật đấy, nhưng không có rẻ mặt vậy.

Đỗ Du Dư trầm mặc một lát, mỉm cười nói, “Vậy anh thương tôi đi. Tôi chỉ cho anh.”

Chung Lý giận mặt đỏ bừng bừng, nửa ngày trời mới mắng được một câu, “Con mẹ nó cậu còn biết xấu hổ không vậy!?” Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Hắn tức không chịu được, cái tên này đùa giỡn người khác cũng nên có giới hạn, cái gì cũng mang ra đùa được à.

Càng tức hơn là hắn cư nhiên lại bị cá mồi!

Trước kia lúc nói với Đỗ Du Dư về chuyện ai trên ai dưới, hắn không chỉ một lần nghĩ đến chuyện muốn là người chủ động, nhưng chưa từng có dịp thực hiện được. Vì hắn không nỡ để Đỗ Du Dư chịu đau, với lại cũng rất xấu hổ.

Nghĩ đến chuyện không chừng hôm nay Đỗ Du Dư thật sự nghiêm túc, hắn liền bị cá mồi đến gần cả người ra, tâm tình rất lấy làm lộn xộn.

Hắn vốn muốn dùng sự phẫn nộ của mình để chống lại, có chết cũng không thể để cho bản thân lại bị Đỗ Du Dư mang ra đùa giỡn.

Hắn thậm chí phải dốc hết toàn lực, để hoàn thành giấc mộng của mình, đó là sau này có thể thành công hơn Đỗ Du Dư. Trở thành một người còn hấp dẫn hơn cả Đỗ Du Dư. Khiến cho Đỗ Du Dư hết lòng yêu thương quyến luyến hắn, nhìn thấy hắn tim sẽ đập mạnh, nghĩ đến hắn trong lòng sẽ rất đau, muốn quên cũng không thể quên được hắn.

Tựa như hấn bây giờ vậy.

Sau khi bị đùa giỡn, bị phản bội, muốn hấn quay trở lại làm người của Đỗ Du Dư, hấn cảm thấy bản thân rất yếu thế, vừa uất ức lại không ngẩng đầu lên được, trong lòng như có luồng ác khí không thể giải tỏa. Cho nên dù Đỗ Du Dư có nói gì dụ dỗ gì, hấn cũng nhất quyết không mắc mưu.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện ‘đặt Đỗ Du Dư bên dưới thân’, không hiểu vì sao máu huyết toàn thân lại lập tức sôi lên.

Hấn nhất thời không thể phân biệt rõ hai dạng này có gì khác nhau, khi nghe Đỗ Du Dư nói vậy, hấn liền trở nên mơ hồ giữa ý nghĩ muốn chiếm hữu Đỗ Du Dư, với việc Đỗ Du Dư chủ động để hấn chiếm hữu.

Nhưng mấu chốt là dù hấn có hận có giận đến đâu cũng không thể làm tổn thương Đỗ Du Dư, bởi lẽ tình cảm của hấn vẫn chưa hề thay đổi.

Vốn dĩ cứ tưởng đã luyện được trái tim cứng như sắt thép, thế nào lại trở thành nôi luộc trứng, cứ kêu ùng ục ục không ngừng đốt hấn, lần qua lần lại cả đêm không ngủ được.

Đỗ Du Dư đúng là một tên chết tiệt, gieo rắc tai họa.

Chung Lý ban ngày bận rộn, ban đêm lại vắt tay lên trán nghĩ ngợi lung tung, hôm sau tái xuất giang hồ với cặp mắt panda, hình tượng bèo nhèo, khiến người đại diện phải lên tiếng, “Cậu hết chuyện rồi sao lại nhè ngay lúc này dục cầu bất mãn hả? Tinh lực nên để dành lúc lên sân khấu, mấy ngày này cậu làm ơn giữ bình tĩnh cho tôi nhờ.”

Chung Lý đúng là oan thị Kính, vừa xấu hổ vừa tức muốn chết. Tất cả đều là lỗi của tên Đỗ Du Dư kia! Cả ngày đều bám dính lấy hấn, hấn đã chửi muốn nát nước, ngôn từ độc địa không chừa đường lui mà Đỗ Du Dư ngược lại trở nên hiền như bột, nhu mì đến mức càng chửi càng xán lại, hấn càng thô lỗ, Đỗ Du Dư càng nhẫn nhịn.

Hấn đã coi Đỗ Du Dư như kẻ thù không đội trời chung, chưa từng trưng ra gương mặt hòa nhã, khi mắng chửi dù có hơi thô tục nhưng đều mắng rất thật lòng.

Thế nhưng dẫu hấn có hung hăng công kích đến phát mệt thế nào, cũng như chưa từng đụng được vào vật áo của Đỗ Du Dư. Đỗ Du Dư chỉ cần cười một cái là đều có thể xoa tan hết thấy.

Hấn không thể thương tổn được Đỗ Du Dư, dù chỉ một chút.

Đỗ Du Dư không chỉ hoàn toàn không bị đả kích, còn nhắn tin mỗi ngày cho hấn. Nói toàn những lời có thể khiến người khác hai chân nhũn ra, lỗ tai phải nóng lên. Có khi lại đàn một đoạn piano, tiếng đàn tuyệt đối có thể khiến người ta hồn ngẩn ngơ. Hấn căn bản là không ngủ được!

Chung Lý rốt cuộc không nhịn được nữa, trước khi bản thân hồng mắt, đã như trâu húc lao vào phòng làm việc của Đỗ Du Dư, vỗ mạnh tay lên bàn, “Con mẹ nó đừng có gửi tin nhắn cho tôi nữa!”

Đỗ Du Dư ngẩn người, “Nếu tin nhắn khiến anh bức mình, có thể del thẳng đi mà.”

“...”

“Không lẽ anh đều nghe hết sao?”

Bị dễ dàng nhìn thấu khiến hấn vừa thẹn vừa giận, lại thêm căm ghét chính mình, mặt Chung Lý đỏ lên, “Chết tiệt cậu không thể đơn giản từ bỏ đi à?”

Đỗ Du Dư nhìn hấn, “Nhưng tôi muốn anh.”

Chung Lý thấy sắp lên tới cực hạn rồi, chỉ có thể ác ôn mắng, “Còn làm chuyện buồn nôn vậy, cần thận tôi làm chết cậu!”

Đỗ Du Dư mỉm cười, nâng mắt lên, hết sức nhỏ nhẹ nói, “Vậy tới đây đi.”

Thế là Chung Lý chạy trời chết.

Hấn cảm thấy hết sức ngạt thở, cả mắt cũng đã đỏ lên.

Hắn không có cách đối với Đỗ Du Dư, thực sự không có cách nào cả, đừng nói là vượt lên trên, căn bản là ngang hàng cũng không thể.

Đỗ Du Dư biết điểm yếu của hắn, giống như Nhan Khả nói, vô cùng hiểu lòng người. Cho dù hắn có tỏ ra hung thần ác sát thế nào, khua khoắng hai càn ra sao, cũng chỉ vô dụng, Đỗ Du Dư sẽ không bị hắn làm tổn thương.

Cái gọi là báo thù, vùng lên gì gì đó, căn bản chỉ là nằm mơ.

Chung Lý hận đến chết loại cảm giác tuyệt vọng này.

[1]Đại khí văn thành: người có tài nhưng thành công muộn

[2]Song câu vương: song câu là tên loại rượu mạnh, cho nên ném bowling mà quả bóng cứ dẹo qua dẹo lại không trúng ky thì được tôn là song câu vương.

28. ::28::

::28::

Đợt tuyên truyền album rất cuộc cũng bắt đầu. Công ty không rẻ rúng bọn họ, cả Matthew cũng lập công chuộc tội bằng cách góp một chân hỗ trợ, tung đủ chiêu trò quảng bá, MV chính tie-up (cộng tác) với một chương trình suy luận trinh thám mà ngay cả Chung Lý cũng dính mắt như keo vào xem, trước khi đĩa nhạc phát hành thì trên TV cũng đã chiếu được một cơ số lần.

Các show diễn phục vụ cho tuyên truyền cũng dày đặc khác thường. Ai cũng la lên là chịu không nổi. Chung Lý chỉ mong có vậy, thế thì sẽ không bị Đỗ Du Dư quần đến thần kinh bất ổn.

Số lượng tiêu thụ album ngay ngày phát hành vọt lên tới No.2, mọi người vui mừng phấn khởi, chưa nói đến mấy hôm sau chẳng những không rớt hạng, mà còn đá văng No.1 trước đó xuống dưới.

Nhưng có lẽ là do chờ đợi mỗi mòn cộng thêm vất kiệt sức lẫn ất, nên cảm giác vui sướng dường như có gì đó không thật cho lắm, tất cả đều bị thời gian dài dai dẳng cùng vất vả làm cho mơ hồ. Ngay cả khi mở tiệc khánh công cả bọn đều rû rượi xơ xác, lần đầu tiên ý thức được hóa ra chúc mừng cũng là đang làm việc.

Lâm thời chẳng hề có cảm giác hưng phấn rằng đã lột xác trở thành đại minh tinh, chỉ có lịch trình được sắp xếp dày đặc mới là thực tế nhất. Không ngừng biểu diễn như cái máy, Chung Lý đã mệt muốn chết, có cảm giác như chân không hề chạm đất vậy.

Người đại diện nói, “Sống qua thời gian này là ổn thôi”. Chung Lý nghe lời, chỉ còn ráng nốc trà thuốc để làm dịu thanh quản đã sử dụng quá độ, nhưng một chút cảm giác thoải mái hơn cũng chẳng thấy.

Chân chính bước chân vào cái giới này, đã gần hơn với Đỗ Du Dư so với trước kia, vậy mà trái lại hắn mới thấy được khoảng cách thực sự giữa bọn hắn và Đỗ Du Dư.

Quá xa! Chỉ mới là bước khởi đầu mà hắn đã thấy mệt đến vậy. Rốt cuộc còn phải mất bao lâu mới có thể đuổi kịp?

Hôm nay tham dự một show music festival tổ chức ở ngoại thành, mấy hôm nay Chung Lý liên tục hát live như máy, thật sự là mệt bã người, đến khi nghe tiếng đồng hồ vang réo rất, hé mắt ra thấy trời vẫn còn sớm lắm, liền tự nhủ nằm chợp mắt thêm mười phút cũng được.

Buồn ngủ đến độ cứ tự nhủ chợp mắt một lát, một lát thôi.

Kết quả là liền ngủ mê man.

Trùng mắt nhìn kim đồng hồ, Chung Lý hốt hoảng lăn từ giường xuống cái bịch, không thềm tắm rửa, khoác đại một bộ quần áo vớ lấy cái đàn guitar đeo lên lưng rồi phóng xuống lầu.

Xe rước bọn họ đã lên đường từ sớm.

Bọn lão Ngũ nghĩ là hắn ngồi xe của người đại diện, bọn kia thì ngồi xe của nhà tạo hình, phía đằng này đương nhiên cũng nghĩ tương tự, thành ra chẳng ai hay là vocal của bọn họ đang bị quăng tít ở nơi đâu.

Chung Lý đã hết xí quách, chỉ còn cách đón taxi ra đến bến xe, đi thêm hai chặng nữa mới đến nơi, không biết phải mất bao nhiêu thì giờ. Không có vocal thì còn làm ăn gì nữa, cứ nghĩ đến cái giọng lên cao như bị chọc tiết của lão Ngũ là chân hấn lại muốn sụm xuống.

“Chung Lý.”

“...” Ngay lúc này nhìn thấy xe của Đỗ Du Dư, không biết là xấu hay tốt.

“Bọn họ phát hiện ra không có anh trên xe, tôi biết chỉ có thể là anh ngủ quên.” Đỗ Du Dư mở cửa xe, mỉm cười nói, “Lên xe đi, hôm nay vừa hay tôi đang tiện đường.”

Chung Lý kháng cự kịch liệt, “Không cần, cậu trở về đi. Tôi đón taxi.”

“Sẽ không kịp đâu.”

“Thì có khác gì đâu. Không lẽ xe cậu biết bay chắc.”

Đỗ Du Dư vẫn nhỏ nhẹ như trước, “Tôi có thể đi đường tắt. Bọn họ đâu đi được.”

Dù sao đây cũng không phải là lúc mình mảy, Chung Lý quyết định lên xe, lạnh lùng tỏ ra khách sáo, “Phiền cậu rồi.”

Trên đường cũng rất yên bình, Đỗ Du Dư nhẹ nhàng tán gẫu, Chung Lý kiên quyết không đáp lời, không thèm nhìn tới, mặc cho tên kia tự nhảm.

Xét mối quan hệ hiện tại của cả hai, hấn nên coi như Đỗ Du Dư không hề tồn tại vậy mới đúng.

Giữa đường dừng lại mua đồ ăn tráng bụng, Chung Lý chìa tiền ra ngoài cửa xe, “Hai phần coca và hamburger.”

Đỗ Du Dư liền mỉm cười, “Cám ơn.”

Chung Lý nhất thời đỏ mặt, lập tức nói, “Cám ơn cái gì, có phải mua cho cậu đâu!”

Đỗ Du Dư ‘nga’ một tiếng, nói ‘xin lỗi’, nhìn hấn hung hăng cầm lấy hai cái hamburger to đùng cho vào mồm nhai phập phập, cũng không nổi xung.

Chung Lý xử hai cái bánh, tự nhìn tự nhai một hồi, cuối cùng vẫn không dẫn lòng được, đẩy một cái qua, buồn bực nói, “Này, tôi ăn không hết, muốn ăn không?”

Đỗ Du Dư cầm lấy, cười nói, “Cám ơn.”

Hai người cho xe đậu ở ven đường, giải quyết bữa ăn một cách đơn giản nhất. Chung Lý rầu rĩ ăn miệt mài, hấn chán ghét vẻ bao dung và dịu dàng giả tạo đến mức quá thật của Đỗ Du Dư, càng căm ghét hơn vì người này đã đùa giỡn với hấn một lần lại còn muốn làm tiếp lần thứ hai.

Nhưng chán ghét đến nhường ấy mà vẫn cảm nhận được bản thân đã xao động.

Ăn xong chùi miệng sạch sẽ rồi, quay sang thấy Đỗ Du Dư đang mỉm cười nhìn hấn. Loại biểu tình này làm Chung Lý hơi chột dạ, “Ê, lái xe đi chứ.”

“Còn nhiều thời gian, có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Nghỉ ngơi làm gì?”

Đỗ Du Dư nhìn hấn, “Đã lâu rồi chúng ta không nói chuyện riêng với nhau.”

“Nói, nói cái gì chứ!”

Đỗ Du Dư nghiêng người, khoảng cách giữa cả hai thu hẹp lại, cho dù biểu tình hết sức nhã nhặn cũng khiến Chung Lý cảm thấy bị áp bức.

“Tôi biết anh thích tôi.”

Chung Lý giận tím mặt, “Nhảm! Có tỉnh không vậy? Đang nằm mơ giữa ban ngày à!? Bớt tự kỷ đi!”

“Nếu không thì bác gái phải biết chuyện anh và ‘người đàn ông kia’ chia tay rồi chứ.” Đỗ Du Dư nhìn thẳng hẳn, “Anh thương mẹ như vậy, nếu có thể khiến bác ấy vui vẻ, vì sao lại không nói?”

“...”

“Bác ấy đã gọi điện thoại cho tôi, hỏi thăm tình hình của anh thế nào. Bác không hề biết chuyện của chúng ta.”

“...”

“Bởi vì anh vẫn còn thích tôi. Thật ra chính anh cũng hiểu chuyện của chúng ta vẫn chưa thực sự chấm dứt, có phải vậy không?”

Chung Lý đỏ mặt lên tức giận mắng, “Nhảm nhí!”

“Tôi thật lòng thích anh.”

“Mẹ nó có thôi đi không thì bảo!”

“Nếu anh thật tình ghét tôi, thì đã lấy lại món đồ này từ lâu rồi.”

“Tiên sư! Trả lại đây!” Chung Lý hai mắt đỏ rực, nhào tới định đoạt lấy mảnh ngọc phật Đỗ Du Dư lấy ra từ cổ áo, lại bị thuận thế bắt lấy, đè mạnh lên lưng ghé dũa.

Cho dù là bị nhìn gần chăm chú đến độ không thể lảng tránh, hay là sự áp bách do thân thể kề cận, tất cả đều khiến Chung Lý khó thở, “Cậu XX muốn làm gì?”

Đỗ Du Dư thấp giọng trả lời, “Tôi muốn hôn anh.”

“Mẹ nó! Tôi cho cậu biết, thiếu tự trọng vừa phải thôi. Đừng thấy Matthew đến gần tôi là liền coi tôi như miếng mồi!”

“Thân với Matthew một chút cũng không sao.”

“Cút ngay cút ngay!” Chung Lý giẫy giụa muốn đá văng tên kia ra, “Ông XX không ngồi xe máy nữa! Có phá hỏng show ông cũng không đi!”

Nhìn thấy Đỗ Du Dư thật sự đang định hôn hẳn, Chung Lý vịn vịn đến sắp gãy cổ, “Con mẹ nó nghe không hiểu tiếng người hả!?”

“Chung Lý...”

“Nghe không thủng thì ông lặp lại, ông XX có bị xe cán chết cũng không muốn bị máy đụng vào!”

Đỗ Du Dư bỗng dùng lực ngăn chặn môi hẳn lại.

Trong nháy mắt Chung Lý thấy thở không nổi, môi dán lấy nhau, trong đầu như có cái gì đó nổ tung, vỡ toác. Xúc cảm đầu lưỡi va chạm giống như có dòng điện chạy qua, hẳn liền dùng sức lực mạnh hơn bình thường hung hăng đá một cước tách ra khỏi Đỗ Du Dư, mở cửa xe chạy đi.

“Chung Lý!”

Trong đầu Chung Lý hốt hoảng, mờ mịt không nhìn đường mà lao ra, chạy được hai bước hẳn mới chợt nhớ ra, mình đang ở trên quốc lộ.

Khi ý thức được thì xe đã muốn lao đến trước mặt, hẳn chỉ còn theo bản năng mà né ra.

Sau đó là tiếng phanh xe thật gấp, và sau đó nữa, là tiếng nhả ga nhanh chóng bỏ chạy.

Chung Lý nằm một đồng ở ven đường, không thể động đậy, đảo mắt thấy tư thế Đỗ Du Dư đang chạy học tốc qua, hẳn còn cảm thấy rất buồn cười.

“Chung Lý...”

Gương mặt Đỗ Du Dư trắng bệch, môi cứng ngắc nhếch lên, Chung Lý thoát nhìn người kia giống như đang ngừng thở.

Vài giây đồng hồ đình trệ trong im lặng, Chung Lý còn đang chóng mặt, nhưng cảm giác choáng váng cũng dần lùi lại, có thể mở miệng nói, “Khụ...”

Thần kinh phản xạ của hắn quá tốt, trong tình huống vừa rồi, chỉ bị quệt một cái rồi ngã xuống lề đường.

Đỗ Du Dư cuối cùng cũng cử động được, mặt vẫn cứng lại tái nhợt, vẫn dằng vế không thở nổi, đưa tay tới chạm vào mặt hắn, ngón tay dừng lại trên gương mặt hắn hồi lâu vẫn vô cùng lạnh lẽo.

Chung Lý thấy so với hắn thì người này trông mới giống có bộ dáng người suýt nữa thì xuống suối vàng, “Khụ, cậu không sao chứ?”

“...”

“Tôi không sao, không bị đụng đâu.” Chung Lý nhắc một đầu gối lên, cử động cơ thể. Chỉ bị trầy trụa, ngoài đau ngoài da ra thì không có gì phải lo, “Shhh... thật đấy.”

Đỗ Du Dư rút cuộc mới thở ra một hơi, giống như vừa bị hạ đường huyết. Chung Lý nhìn người kia quỳ trên mặt đất điều chỉnh lại hô hấp, ngực phập phồng, trên mặt toát đầy mồ hôi, thở hổn hển một hồi mới ngẩng đầu lên.

“Sau này tôi sẽ không bao giờ... bám lấy anh nữa.”

“...”

“Anh đừng làm chuyện khiến tôi sợ.”

Lần này Đỗ Du Dư nói thật sự giữ lời, không còn tối ngày lượn lờ trước mặt Chung Lý, cũng không còn thấy điệu bộ sẵn đón rập sẵn tính toán như trước đây.

Chung Lý thấy như vậy thật nhẹ thở biết bao, hắn không cần nổi sùng lên hạ mấy đòn công kích vô dụng đối với Đỗ Du Dư, cũng không bị mấy thủ đoạn vụn vặt kia khiêu khích đến đêm về không ngủ được.

Hắn cần phải chuyên tâm chạm đất để tích lũy năng lượng cho mình, rồi một ngày đó trong tương lai mà không biết là ngày nào, hắn sẽ có thể khiến Đỗ Du Dư tay chân luống cuống, sau đó hắn sẽ ăn Đỗ Du Dư đến chết luôn.

Chung Lý vì giấc mộng Ngu Công dời núi của hắn mà phấn đấu, mệt đến chết dở sống dở, kể cả đứng cũng có thể ngủ được. Nhưng lại xuất hiện một đứa không biết phân biệt giờ giấc, hoàn cảnh, lấy chuyện nhỏ tí ti ra mà quấy rầy hắn.

Người này đương nhiên là trùu tưng chảo Matthew.

Nửa đêm Chung Lý mới lê xác lên giường nằm, vừa mới mơ màng ngủ thì bị Matthew gọi tới đánh thức, đang nổi khùng lên thì nghe thấy âm thanh như cha chết mẹ chết truyền qua, “Chung Lý anh mau tới đây, tới nhà tôi á.”

“Làm gì?”

“Tôi đang gặp nguy hiểm...”

Chung Lý đành vác theo cây gậy cầm thuận tay một chút đến chỗ của Matthew. Đã hơn nửa đêm, hắn nghĩ không ra vì sao cái chỗ của tên đó rõ ràng có hệ thống an toàn lắp bên trong, sao có thể nguy hiểm hơn ở cùng với hắn một thân một mình?

Vào tới nhà nhìn thấy bộ dáng của Matthew như đang gặp đại địch, quần một đồng lung nhùng.

“Này, rốt cuộc là chuyện gì?”

Matthew ra vẻ cầu xin, “Tên Nicolas khốn kiếp kia...”

“Làm sao?”

“Hôm qua hắn tìm tôi bàn về dự toán cho show diễn của hắn...”

“Ừ?”

“Tôi đương nhiên không thể phê chuẩn mức đó. Cái này cơ bản là lỗ vốn rồi, hấn còn muốn chi bạo. Anh cũng biết tôi vừa nhận chức không bao lâu, nếu không biết rành rẽ, tôi dĩ nhiên không dám...”

“Sau đó thì sao?” Nói chuyện không đúng trọng điểm.

“Sau đó hấn liền...”

“Cái gì?”

Matthew khóc lóc thảm thiết, “Suýt chút nữa là tôi bị hấn...”

Chung Lý hoảng sợ, “Chết chưa!? Phải không đó!! Nó dám tính chuyện giết chú? Chẳng phải nó tìm chú để xin xỏ sao?”

Matthew thấp giọng nói, “Chuyện này, hình như hấn đang muốn lấy sắc dụ tôi...”

“...”

“Nhưng tôi cũng không biết phải làm sao, liền hóa thành...”

“Vậy sao hôm qua không nói huych toẹt ra, đỡ người à!”

Matthew lí nhí nói, “Nhưng cảm giác ngày hôm qua cũng không tệ lắm...”

Chung Lý ho hai tiếng, “Vậy đêm nay chú bảo anh đến đây làm gì?”

“Hấn nói hôm nay lại đến đây bàn tiếp. Tôi sợ đuổi hấn không đi, mình lại bị thiệt.”

“Đừng mở cửa là được rồi.”

“Hấn đập cửa thì chòm xóm nghe hết.”

“...Nhưng anh cảm thấy hình như chú cũng không đặc biệt kháng cự lại a.”

“Nhưng hấn hoàn toàn không phải loại hình tôi ưng a!”

Chung Lý bó tay, “Được rồi.”

Thật sự quá mệt mỏi, hấn ngủ gục trên giường Matthew luôn, bảo tên kia chừng nào tới thì gọi hấn dậy.

Quả nhiên lúc Nicolas khệnh khạng đi vào, thấy hấn nằm trên giường liền tỏ ra sững sốt. Matthew cố sức lay hấn tỉnh, nhưng chưa cần đợi đến lúc hấn tỉnh, vẫn còn đang mơ mơ màng màng thì Nicolas đã hừ một tiếng rồi nghênh ngang bỏ đi.

Matthew lấy làm vui sướng, khen ngợi hấn, “Anh đúng là oai ghê nơi, không cần nói câu nào cũng có thể dọa hấn bỏ đi!”

Chung Lý có phần đắc dĩ, nhủ thầm chắc mẹ tên này quên cho iot vào canh, hấn buồn ngủ sắp chết rồi, “Tôi muốn ngủ. Không chết người thì đừng kêu dậy.”

Một đêm trôi qua sóng êm bể lặng, nhưng không hiểu sao trong công ty bắt đầu lan truyền tin lá cải về Chung Lý, nói hấn nhiều lần qua đêm ở nhà Matthew, đang mưu đồ bán rẻ nhan sắc để trèo cao, tranh thủ cơ hội. Càng đồn càng lan nhanh dữ dội, càng nói càng giống y như thiệt.

Nguồn cơn tin đồn từ đâu ra thật quá rõ ràng, Chung Lý cũng chẳng thèm tìm Nicolas tra hỏi.

Hấn cũng không quá để ý tới, một nam một nữ dù có ngủ chung với nhau thật còn sợ bị thiên hạ xào nấu chêm mắm tôm, đằng này hai thằng đực rửa ở chung một phòng, hử một tý là nghĩ đến chuyện kia thì chỉ có dân rảnh rỗi suốt ngày buồn dưa lê mới làm.

Theo thói quen hấn mua hai phần cơm, nào ngờ tên Matthew kia vì sợ tin đồn mà không dám đến tìm hấn ăn cơm. Chung Lý thâm mắng trong bụng một tiếng, đành ngồi xơi cả hai phần.

“Chung Lý.”

Nghe thấy giọng nói này, lưng Chung Lý lập tức run lên.

Phản ứng này khiến Chung Lý rất xấu hổ, chỉ đành nghĩ rằng, có lẽ vì đã khá lâu không nghe thấy mà thôi.

Sau lần bị quẹt xe ấy, Đỗ Du Dư rất tuân thủ lời hứa, không tìm đến hắn nữa, cũng không trêu chọc hắn. Chung Lý không nghĩ là Đỗ Du Dư lại bị dọa đến thế, chưa bao giờ hắn nhìn thấy dáng vẻ thất thố của người kia như vậy, ngay cả lúc nói ra câu ‘Sẽ không bám lấy anh nữa’ cũng hết sức chân thật.

Hắn đối với sự thất thố và nghiêm chỉnh của Đỗ Du Dư không hề có sức chống cự, mỗi lần gặp lại nhớ tới, trong lòng lại rối rắm.

Đỗ Du Dư nhìn hắn, mỉm cười nói, “Một ngày anh có ngủ đủ ba giờ không vậy?”

Chung Lý bỗng dưng không dám đối diện với người này, cũng quên mất dùng giọng gay gắt, “Ừm, tôi tranh thủ ngủ trên xe...”

“Trong lịch làm việc của anh có rất nhiều bố trí có thể bỏ đi, không cần tham gia cũng không sao.”

“Đó đều là cơ hội làm việc.”

“Anh thật sự không cần phải cố liều mạng như vậy. Anh vội vã thế là muốn chứng minh cái gì sao?”

“...”

Đỗ Du Dư nhìn hắn trong chốc lát, lại nhìn cái hộp cơm trên bàn, “Đúng là anh đang ở cùng Matthew sao?”

Chung Lý sững sờ một chốc, bỗng thấy nổi khùng. Trước kia hắn nghĩ rằng nếu Đỗ Du Dư trở nên ngốc sẽ thật dễ đối phó, hắn rất lấy làm vui vẻ, kết quả hiện tại khi chỉ số thông minh của Đỗ Du Dư hạ xuống rồi, hắn lại rất muốn lấy hộp cơm úp lên mặt tên này.

“Cậu cũng biết sao.”

Đỗ Du Dư nhìn hắn, “Tôi nghĩ là ngoại trừ tôi ra, anh sẽ không chấp nhận đàn ông khác.”

Có thể dả kích được tên này, Chung Lý vẫn lấy làm cao hứng, vì thế nói, “Cậu cũng có lúc tính sai đấy.”

Đỗ Du Dư cũng cười một cái, “Đúng vậy. Nhưng anh thích Matthew điểm nào? Đó không phải là mẫu người của anh.”

Chung Lý nhất thời không thể phán bừa được, hắn thích tên kia chỗ nào? Tưng tửng? Quyến rũ? Yêu ghét cũng không phân biệt rõ ràng?

Đỗ Du Dư nhìn hắn, Chung Lý cảm thấy đến cả đáy lòng hắn dù chỉ gợn nhẹ một chút cũng đều bị nhìn thấy rõ tường tận, không gì có thể dối gạt được đôi mắt ấy.

“Anh rõ ràng không hề thích cậu ta.”

Chung Lý không thể nghĩ ra lời nói dối khác, nên bắt chước y chang lời đồn thổi, “Ồ thì không thích, nhưng Matthew có thể giúp tôi thực hiện lý tưởng.”

Đỗ Du Dư tỏ ra ngạc nhiên rồi mới kêu lên, “Chung Lý!”

“Tôi ăn xong rồi, đi đây.”

Đi mới được hai bước đã bị Đỗ Du Dư nắm chặt lại, ngay cả độ ẩm từ lòng bàn tay truyền sang Chung Lý cũng không thích, con người này ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng muốn lừa người, không có việc gì tại sao lại nóng đến vậy?

“Lý tưởng của anh là gì?”

Đỗ Du Dư hỏi rất thật lòng, Chung Lý cũng đáp rất thật tâm, “Tôi muốn trở nên mạnh hơn cậu.”

Đỗ Du Dư sững sờ một lát, nhưng vẫn nở nụ cười, “Anh a...”

Chung Lý bị cười đến thẹn quá hóa giận, “Hừ, cậu cảm thấy tôi đang nằm mơ giữa ban ngày chứ gì?” Chết tiệt, cái này còn phải hỏi làm gì, vốn chính là như vậy.

Đỗ Du Dư bỗng nhiên dùng sức kéo hắn qua, như định ôm lấy hắn.

Chung Lý vội dùng một tay giật lấy tay còn lại ra, khó thở đỏ mặt nói, “Làm gì vậy? Chỉ cần tôi chưa chết, nói không chừng có ngày hất ngược được cậu. Chờ ngày chúng ta đổi vị trí cho nhau, lúc đó sẽ đến phiên tôi chơi đùa với cậu, cậu đừng có đắc ý.”

“Chung Lý...”

“Sao chưa chịu buông tay ra, tôi còn có việc phải làm!”

Đỗ Du Dư nhìn hắn trong chốc lát, cười thấp giọng nói, “Chuyện này chắc tôi có thể giúp được anh.”

29. ::29::.

::29::.

Chung Lý còn tưởng đâu Đỗ Du Dư muốn sử dụng quyền hạn để đưa cho hắn mấy thứ lợi ích gì đó, rốt cuộc không phải. May mà là vậy, hắn rất sợ Đỗ Du Dư xem hắn như con chó nhỏ mà dụ dỗ, coi sự liều mạng của hắn chẳng khác gì trò đùa.

Miệng nói muốn vượt qua Đỗ Du Dư, muốn đùa giỡn với Đỗ Du Dư, chính bản thân cũng hiểu chỉ là nói cho thích miệng. Hắn căn bản không phải muốn thành công vang dội gì cả, hắn chỉ muốn có thể đường đường chính chính đứng ngang hàng với Đỗ Du Dư mà thôi. Không cần phải quy lụy, không cần lo lắng bị đùa giỡn, lúc nào cũng có cảm giác an toàn.

Nếu muốn được an toàn, trừ việc tôi luyện cho vẻ ngoài thêm mai dầy thịt cứng, hắn còn biết làm thế nào khác nữa?

Hôm nay Chung Lý tiếp đãi một vị khách không mời mà đến.

“Xin chào, tôi là luật sư của Đỗ Du Dư.”

Nghe lời giới thiệu, tim Chung Lý giật thót, sau đó đập như lô-tô. Hắn sợ nhất là luật sư, nghe mấy lời thoại này đảm bảo chẳng có chuyện gì tốt lành.

“Ngài Đỗ ủy thác cho tôi đến hướng dẫn anh một vài thủ tục.”

Mấy xấp hồ sơ không hề mỏng đầy tới trước mặt Chung Lý, “Nếu không có vấn đề gì, xin anh ký tên vào.”

Chung Lý cầm một bộ lên đọc lần xuống dưới, lật qua lật lại, chưa đọc xong hết đã suýt lên cơn đau tim.

“Đây là cái gì hả?”

“Những cái này đều là của ngài Đỗ chuyển cho anh đứng tên.”

Chung Lý hóa đá toàn tập, não bộ choáng váng. Bánh từ trên trời rơi xuống là chuyện tốt, nhưng từng này bánh có thể chôn vùi hắn chết tươi luôn chứ đùa à.

“Đỗ Du Dư đâu? Người khác đâu cả rồi?”

Thật sự điên rồi, đem toàn bộ tài sản giao cho hắn. Đỗ Du Dư ăn gì? Chẳng lẽ hộp gió uống sương?

Không ai có thể trả lời vấn đề này, vì Đỗ Du Dư đã mất tích.

Từ Diễn đối với chuyện này đã hoàn toàn kệ thây, “Tôi không biết, đột nhiên anh ấy tuyên bố sẽ rút lui, sau đó không còn thấy tăm hơi nữa. Cái gì? Gặp chuyện không may? Anh nói là anh ấy gặp chuyện không may hay là anh ấy làm cho người ta gặp chuyện không may?”

Sự thờ ơ của Từ Diễn cũng không khiến Chung Lý thoải mái là bao. Hắn nghĩ chắc là Từ Diễn vì chuyện Nhan Khả bỏ đi mà chịu đả kích quá lớn, thành ra đầu óc chẳng còn mấy tỉnh táo nữa. Mất tích hơn 48 giờ còn có thể đi báo án, làm sao mà người ta không căng thẳng cho được?

Một ngày rồi lại một ngày trôi qua, thần kinh của Chung Lý dù thép đến mấy cũng sắp hỏng mất rồi. Hắn trầm nghĩ, phải chăng vì dây thần kinh của mấy tên nhạc sĩ giỏi đều đặc biệt tinh tế mỏng manh, vì quá nhạy cảm, cho nên cũng dễ dàng bị tổn thương. Không lẽ hắn đã lỡ miệng nói câu gì quá ác độc khiến tên kia bị thương tâm quá đổi chăng?

Tuy rằng trước kia mỗi ngày đều tuyên thệ với lòng là muốn lật đổ Đỗ Du Dư, chỉ cần Đỗ Du Dư bị đả kích một chút cũng đủ làm hắn vui cả ngày. Nhưng đến khi Đỗ Du Dư thật sự bị tổn thương rồi, hắn còn cảm thấy đau gấp trăm nghìn lần so với chính bản thân bị tổn thương.

Những cái dấm dớ gì đó hắn hoàn toàn không muốn, hắn chỉ muốn Đỗ Du Dư được bình yên. Cho dù Đỗ Du Dư đã làm ra chuyện xấu gì cũng không sao, hắn đã quen rồi. Khi còn nhỏ, không phải hắn cũng đã yêu một Đỗ Du Dư xấu xa chuyên môn chơi khăm hắn sao? Không phải khi đó hắn vẫn thích cả ngày chạy theo bên cạnh Đỗ Du Dư sao? Hiện tại như vậy thì có gì quá khó để chấp nhận đâu?

Sự xáo trộn trong công ty cũng rất chóng vánh, cho dù là thiếu ai thì công ty cũng phải vận hành đều đều. Ngày vẫn trôi qua như ngày thường, thế giới chẳng có gì thay đổi.

Chỉ có thế giới của Chung Lý là hoàn toàn thay đổi. Thiếu đi Đỗ Du Dư, hắn không còn có thể nhìn thấy bất kì cái gì. Hắn tìm Đỗ Du Dư ở khắp nơi, chẳng khác gì con ruồi không đầu bay loạn xạ khắp nơi, một mình chạy ngược xuôi trong thành phố kiếm tìm.

Nhưng vẫn không có chút tăm tích nào, nhiều lần Chung Lý thấy mắt mình nóng lên, như có cái gì sắp rơi xuống, nhưng hắn tuyệt đối không rơi nước mắt. Nếu cả hắn cũng khóc, nói không chừng Đỗ Du Dư thật sự không hay rồi. Hắn không thể trù ẻo Đỗ Du Dư được.

Vừa cảm thấy khóe mắt cay cay, hắn liền lập tức lao đầu vào công việc đồng thời tự tát mình một cái.

Hôm nay Chung Lý vác hai mắt đỏ bừng về nhà, đã thật lâu lắm rồi hắn không có quãng thời gian sinh hoạt bình thường ở nhà của mình.

Hắn vừa tìm đến nơi cuối cùng mà Đỗ Du Dư có khả năng đến, kết quả là một chút tia hy vọng mỏng manh cũng tan biến thành mây khói. Trong nháy mắt hắn cảm thấy bản thân không còn chút hơi sức nào nữa, cũng không dám ở lại lâu, trước khi bản thân mất đi bình tĩnh trước mặt mọi người hắn liền nhanh chân chạy về nhà.

Thất tha thất thủ lê bước lên cầu thang, đột nhiên nghe phía sau có tiếng bước chạy đuổi theo, Chung Lý vội vàng quay đầu lại.

Dĩ nhiên kỳ tích không xảy ra, người chạy qua người hắn chỉ là một đứa bé giao pizza.

Người trọ ở phía đối diện mở cửa ra nhận pizza, Chung Lý nhớ nhà đó vốn là do một cụ bà đã rụng hết răng thuê thì phải, từ bao giờ có khách trọ mới chuyển đến, hắn cũng chẳng hay biết gì cả.

Mà nói ra thì hắn làm gì có thời gian để ý tới?

“Tiền lẻ không cần thối lại, cảm ơn.”

Vốn đang tra chìa vào ổ tính mở cửa, toàn thân Chung Lý liền cứng ngắc.

Đứa bé giao pizza lanh lợi chạy vù xuống dưới cầu thang, Chung Lý quay đầu lại nhìn tên khách trọ mới, nhìn thiếu điều muốn nứt mắt ra.

Kẻ thuê nhà kia nhìn hắn mỉm cười, vẫy vẫy hộp pizza trong tay giống như lời chào hỏi, “Hi.”

Cả giọng của Chung Lý cũng biến đổi, “Tại sao cậu lại ở đây?”

“Hửm?” Khách trọ nở nụ cười, “Tôi đã chuyển đến lâu rồi, anh chưa phát hiện ra sao?”

Chung Lý sắp phát điên rồi, hắn lập tức hung ác nhào tới túm lấy tên kia, “Đồ chết tiệt! Đồ khốn kiếp!”

“Hả hả...”

“Ông giết mày ông chém mày!”

“Hả...”

“Đi chết đi đi chết đi! Đồ khốn!”

Đỗ Du Dư không hiểu rằng rứa là sao, nhưng vẫn đứng yên mặc cho hấn dầm đá, thỉnh thoảng chêm vào mấy câu an ủi, “Đừng nóng, đừng nóng mà, sao lại như vậy? Ai, anh khóc à? Đừng buồn đừng buồn mà, sao lại thế?”

“Buồn cái rắm!” Chung Lý đỏ mắt gào thét, “Đi chết đi! Đồ thôi nát ông không bao quan tâm đến mày nữa!”

“Ai?”

“Vương bát đản! Cậu đem toàn bộ tài sản sang tên hết cho tôi là có ý gì!? Con mẹ nó đây không phải là làm chuyện hậu sự xong chạy đi tự tử sao?”

Đỗ Du Dư ‘a’ một tiếng, cười nói, “Chuyện đó... không phải anh muốn mạnh hơn tôi, hai chúng ta đối ngược với nhau sao? Cho nên tôi sẽ trọ ở chỗ này, còn anh có thể nhanh chóng qua nhà tôi ở, chẳng phải luật sư cũng đưa chìa khóa cho anh rồi à?”

Chung Lý một bên nổi cáu lên mà đánh đập tên kia, một bên lại tức đến phát khùng, “Đồ biến thái! Mau đi chết đi! Trao đổi cái rắm! Tiên sư bố nó chắc chắn là cậu muốn tôi không được sống yên ổn mà!”

Đỗ Du Dư miễn cưỡng giơ pizza lên cao để bánh không bị đập nát bét, thuận tiện nắm lấy tay hấn, cười nói, “Sao anh lại trở nên ngốc như vậy? Anh cũng biết rằng, những gì anh muốn, tôi đều cho anh cả.”

Chung Lý quánh một trận đã đời xong, con người đỏ hoe đóng sầm cửa, trốn về nhà.

Càng khiến hấn tức muốn thổ huyết đó là khi nghe Âu Dương nói, “A? Đỗ Du Dư? Đúng vậy, cậu ta chuyển tới đây cũng hôm hôm rồi mà, lúc đến còn mang qua hai phần mỳ nữa, chẳng phải tối đó cậu đã mang ra ăn khuya còn gì.”

“...”

“A, tôi quên nói là Đỗ Du Dư mang đến sao? À... tại cậu về nhà muộn quá, lúc ra mở cửa tôi còn chưa tỉnh... Mà Chung Lý này, đã lâu rồi chúng ta không nói chuyện với nhau. Có nhiều chuyện cậu không nói cho tôi biết a... A, Chung Lý? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thấy Chung Lý rú lên một tiếng chạy về phòng ngủ đá cửa một cái, tình bạn vững bền bao năm của hai người cũng không khiến Âu Dương khỏi lo lắng, “Đúng là Tiểu Lý bây giờ có chuyện không chịu nói với mình... Chẳng lẽ chúng ta không phải là bạn bè thân nhất sao?”

“Con bà nó cậu cút về nhà ngay cho tôi! Đừng có ở đối diện nhà tôi! Mấy thứ chim lợn đó tôi cũng chưa ký tên vào, tất cả đều là của cậu, mau cút trở về biệt thự của cậu ngay!”

“Nhưng mà, tôi đã đóng tiền nhà cả năm đằng hoàng rồi.”

“Cút ngay cút ngay!”

Ngày kế tiếp màn chửi mắng đánh đập này lại tái diễn, Đỗ Du Dư không cần phải bảo vệ bánh pizza nữa, hai tay cũng thanh thoi hơn nhiều, đỡ đòn cũng thoải mái hơn.

“Như vậy rồi mà còn không thể cho anh cảm giác an toàn sao?”

“An toàn cái rắm!”

“Tôi cảm thấy, mình sang đây ở cũng không làm gì sai cả. Chỉ là không vác theo điện thoại ở nhà theo thói...”

“Ông không muốn nhìn thấy mặt nhà cậu!”

Bốn chữ ‘thẹn quá hóa giận’ không đủ xài đối với Chung Lý nữa. Cho dù Đỗ Du Dư không định đùa giỡn với hấn, hấn cũng bị xoay vòng vòng. Chính vì như vậy mà Chung Lý mới nổi điên lên, phàn là những chuyện có dính lứu đến Đỗ Du Dư, hấn liền y như dấm phải shit!

Đỗ Du Dư khẽ cười nhìn hấn, “Tôi biết anh vẫn còn thích tôi mà.”

“Thích cái búa!”

“Tôi sẽ vẫn ở lại đây thôi.”

“Thích thì cứ ở!” Chung Lý cũng hết cách với tên này, “Ở đây cũng vô ích, có giỏi thì bỏ vào được nhà tôi hăng nói!”

Dĩ nhiên là Đỗ Du Dư không thể vào nhà hắn được, chỉ cần mon men bò tới cửa đã bị hắn chặn lại đánh cho biến dạng!

Tối nay trời đổ mưa to, Chung Lý vui đầu trong phòng viết ca khúc, album thứ hai đã bước vào giai đoạn chuẩn bị.

Từ khi trở thành ‘sao’ rồi, hắn ở chỗ này cũng khó tránh khỏi việc làm phiền cuộc sống hằng ngày của hàng xóm. Nhưng dựa vào thu nhập hiện giờ, cũng chưa đến mức tiêu tiền như nước giồng các nhạc sĩ có tên có tuổi.

Cho nên hắn đã tính toán, chờ đến khi kiếm được một chút tiền, chịu khó tích cóp dần dần, sẽ dọn đến một chỗ riêng biệt hơn, dẫn Âu Dương theo, hai người yên ổn sống một cuộc sống hạnh phúc ở đó.

Còn về phần cái tên nhà đối diện xoay hắn mòng mòng đến suýt chết thì, XXXX!!!

Chung Lý vô cùng phiền não, hắn đối với Đỗ Du Dư, nói là tức giận, chi bằng nói là sợ hãi thì đúng hơn. Hắn hoàn toàn bó tay với tên ấy, trừ việc canh chừng cửa nhà cẩn thận ra, hắn cũng không biết phải đề phòng cách nào cả!

Chợt nghe tiếng động ngoài phòng khách, nhớ đến Âu Dương đã sớm lên giường ngủ, Chung Lý liền thoáng cảnh giác. Thuận tay cầm lấy cây gậy phía sau cửa, nhẹ nhàng nhón bước đi mở cửa phòng. Thời tiết vậy mà đạo chích cũng không nghĩ ngơi sao?

Quả nhiên là tinh thần vượt khó cao, không ngại cần cù làm giàu.

Tên đàn ông toàn thân ướt mẹp, bộ dạng có chút chật vật, nhìn hắn tươi cười chào hỏi, “Hi.”

Cửa sổ vốn đã đóng kỹ lại không biết bị tên khốn nào cạy ra, mặt Chung Lý nóng lên, “Đỗ Du Dư!”

“Ừ?”

“Tiên sư cậu làm gì đấy hả!?”

Đỗ Du Dư cười nói, “Theo như lời anh nói thì, tôi đã vào được rồi.”

Chung Lý sắp điên quá hóa rồi, “Cái gì!? Ai cho cậu trèo tường vào đây hả!! Trời thể này không sợ bị ngã chết à!! Cậu XX sợ sống lâu quá rồi phải không!?”

Đỗ Du Dư cười nói, “Anh đang lo cho tôi à?”

“...”

“Tôi vui lắm.”

“...”

“Những gì anh muốn tôi đều đã làm cả rồi, vậy mà anh vẫn chưa cảm thấy an toàn sao?”

“...”

“Những gì anh muốn tôi đều đã đưa hết. Anh muốn nhận nuôi bao nhiêu đứa trẻ cũng không thành vấn đề. Chuyện của bác gái, tôi sẽ đi thưa với bác, tôi sẽ thay anh chịu đòn.”

“...”

Đỗ Du Dư mỉm cười nghiêng nghiêng đầu, có lẽ vì vẻ cười e lệ đó, cho dù là bộ dạng ướt mèm nhưng Chung Lý vẫn cảm thấy... thích.

“Hãy nói cho tôi biết những gì khiến anh lo lắng. Tôi sẽ cho anh tất cả.”

“Con mẹ nó nếu cậu còn dám quậy nữa tôi sẽ bỏ cậu.”

Đỗ Du Dư nhẹ cười, “Không dám.”

Đỗ Du Dư khi đã ngoan ngoãn biết nghe lời liền trở nên vô hại, ngoài kia mưa vẫn tiếp tục rơi.

Chung Lý buông gậy xuống, thô lỗ ném cho người kia cái khăn lau tóc, “Lau sạch sẽ rồi rút nhanh!”

Đỗ Du Dư mỉm cười nhìn hắn, “Ai? Không thể ở lại sao?”

“Nếu cậu còn có ý định đó thì tôi sẽ bỏ cậu.”

Đỗ Du Dư cởi áo sơ mi ướt đầm ra, đường cong của xương quai xanh đẹp đến kì lạ, “Nga... được rồi...”

Chung Lý nghĩ, kỳ thật hắn có thể bỏ sao?

Chỉ cần có một chút dao động nho nhỏ liền cảm thấy xót xa.

Một ngày không lâu sau đó.

“Đỗ Du Dư... đằng sau của cậu... nếu mà tôi ấy ấy thì sẽ chảy máu không ngừng à?”

“Đúng vậy... nhưng nếu đưa đi bệnh viện xử lý chắc không sao đâu.”

“...Đệt! Vậy mà lúc ấy dám nói là sẽ cho ông lên top, là giở trò phải không!”

“Ai? Tuy là chảy máu nhiều thiệt, nhưng nếu anh thật sự muốn thì, tôi cũng không hẳn không làm được a...”

“...Bỏ đi.”

“...”

“...Đỗ Du Dư.”

“Àn?”

“Cậu biết tổng từ trước là tôi sẽ không ký tên vào giấy chuyển nhượng phải không?”

“Ai? Không có mà...”

“Mợ! Tôi biết rồi! Cậu tên khốn này! Lúc nào cũng tính kế với tôi!”

“Bảo bối à...”

“XXX ÔNG KHÔNG LÀM BẠN VỚI MÀY NỮA!!”

-Hết quyển hạ-

30. Phiên Ngoại 1: Khuy Tâm

Phiên ngoại 1

-Khuy Tâm-

()

Đối với Đỗ Du Dư, Chung Lý là một ngoại lệ.

Hắn không nghĩ rằng nhiều năm rồi mà hắn còn có thể nhận ra người kia, càng không nghĩ là sẽ nhận ra từ cái nhìn đầu tiên.

Về ngoại của Chung Lý so với trước kia đương nhiên không giống nhau. Bên cạnh việc người trở nên cao lớn, phơi nắng nhiều nên nước da hơi ngăm đen, đôi mắt cũng to hơn, chiếc mũi trước kia có hơi tẹt sau khi

trường thành đã định hình cao và thẳng, tất cả khi tổ hợp lại với nhau thì tạo thành một khuôn mặt đẹp đẽ.

Nhưng mặc dù thế, hắn chỉ lướt qua một chút là có thể nhận ra Chung Lý. Ngay chính bản thân hắn cũng vì trực giác chuẩn xác đến kì diệu này mà ngạc nhiên khó lý giải.

Sau này nghĩ lại, có lẽ bởi vì người này trước sau như một, đều mang một dáng vẻ ngốc nghếch.

Đỗ Du Dư cảm thấy Chung Lý rất ngốc. Con người đó tính tình chất phác, làm việc gì cũng đi theo một đường thẳng. Cho nên muốn đối phó thật sự rất dễ dàng, giống như biết rõ một người đi từ chỗ làm về nhà luôn tuân theo hai điểm cố định, muốn chặn lại, chỉ cần đứng giữa đường chờ là xong thôi.

Khi rồi rồi Đỗ Du Dư xem ban nhạc của họ biểu diễn. Không hề hoàn hảo, thậm chí tám phần còn chưa đạt đến.

Nhưng hắn thích vô cùng.

Đỗ Du Dư không bao giờ động đến những người mới đã bộc lộ rõ khả năng. Hào quang đã tỏa ra lấp lánh là thế, không nhìn thấy chỉ có kẻ mù, vậy thì còn cần gì đến hắn phải ‘khai quật’ nữa?

Mãi đá thành ngọc mới là quá trình mang lại cảm giác tuyệt vời nhất. Lúc Từ Diễn mới bước chân vào làng giải trí, đâu chỉ một người bảo hắn ‘cần bản là giọng vịt đực’, còn cho rằng em họ hắn chỉ cần phô mặt ra là được rồi, đừng mở mồm ca làm gì. Vậy mà ngày nay lại được tán dương là giọng ca trời sinh.

Nhan Khả thì bị toàn thể dân trong nghề coi là ‘rác tái chế’, kết quả lại là người có thành công muộn màng, mèo mù vớ cá rán ở tuổi ngoài ba mươi. Khắc trở gỗ mục nên hình nên dạng cây cảnh, mới là sự hưởng thụ thành công lớn nhất của hắn.

Ở trong tình trường cũng vậy, những người hắn theo đuổi đều là những đối tượng được dán mác ‘nhiệm vụ bất khả thi’, đến giờ vẫn là đánh khắp thiên hạ không địch thủ. Nhưng hắn chỉ công mà không thủ, sau khi hạ hết tòa thành này lại chuyển sang tấn công qua tòa thành khác, nói trắng ra là một kẻ vô tình bạc nghĩa.

Lúc đầu Đỗ Du Dư không hề có chủ định gì với Chung Lý. Hắn chỉ cảm thấy người kia rất đáng yêu, nom có vẻ ngon miệng lạ lẫm. Nhưng lại không đủ thông minh, không phải là đối tượng hắn nhắm tới. Chỉ cần hai đòn là gục ngã, thì còn gì là thích thú.

Cho nên hắn chỉ thật tâm giúp Chung Lý thực hiện đam mê. Tuy rằng người kia đã bị chôn vùi đến ngoài ba mươi tuổi, nhưng hắn biết người kia có thể thành công, có thể khiến cho lỗ tai đang ngái ngủ của mọi người bỗng chốc tỉnh táo.

Ngoại trừ tài hoa âm nhạc vẫn chưa hoàn toàn tỏa hào quang ra ngoài, Chung Lý cũng không thiếu những ưu điểm khác. Người kia giống như một con đại khuyển, có thể trông cửa, có thể bảo vệ chủ, vô cùng hữu dụng, ăn cũng chẳng nhiều nhặn gì, rất thích hợp để nuôi nấng. Chỉ cần cho một chút ánh sáng mặt trời liền trở nên rạng rỡ, nhưng lại không đủ thông minh, cho nên không hề khó để thuần dưỡng. Đem làm thú cưng để nuôi, để vui đùa cũng không tệ lắm.

Việc dần nảy sinh dục vọng với Chung Lý, cũng là chuyện bất khả kháng. Kẻ mang dáng vẻ ngốc nghếch chưa từng bị ai chạm tới thật khiến người khác muốn ném thử hương vị.

Không chừng ngốc đến một mức nào đấy, sẽ trở thành gợi cảm.

Cũng vì sự ngốc của Chung Lý, mà hắn ăn xong không cần phải trả tiền, thậm chí một lời hỏi lỗi cũng không cần phải nói ra, mọi chuyện đã giải quyết xong xuôi.

Ăn sạch sẽ từ đầu đến chân, chỉ phải trả giá một chút nhưng vẫn còn rất lời, vì thế hắn nhịn không được lại ăn thêm lần thứ hai.

Kỳ thật sau khi ăn lần thứ hai xong, hắn biết mình nên dừng lại đúng lúc.

Đối với bạn bè trong quá khứ hắn không bao giờ dụng tối, dù sao quen biết nhau thành ra trở mặt cũng chẳng có gì hay ho. Lại khó có người ngốc đến vậy, cho dù bị ăn rớt ráo nhưng vẫn coi hắn là bạn. Nếu hắn còn tiếp tục thì thật sự quá nguy hiểm.

Nhưng hắn không thể khống chế được.

Đến khi hắn ý thức được, thì hắn đã hướng tới tòa thành này mãnh liệt khai hỏa.

Hắn vì chính sự vô liêm sỉ của bản thân mà sợ hãi. Ra tay với bạn bè thật sự rất vô liêm sỉ, cũng vi phạm máu chốt đạo đức hành xử của hắn.

Nhưng ở thời điểm thật sự mất đi tự chủ, hắn chỉ có thể tự xoa dịu bản thân, rằng không chừng hắn không hề coi Chung Lý là bạn.

Nếu không phải là bạn thì tốt rồi.

Quãng thời gian theo đuổi Chung Lý, hắn đã quá đủ thỏa mãn, rõ ràng là một người ngây thơ dễ lừa đến thế, ấy vậy mà lúc thật sự muốn lừa thì lại chẳng dễ dàng chút nào, thậm chí còn có khi suýt thất bại.

Không chừng ngốc đến ranh giới nào đó, không chỉ gọi cảm, mà còn tiềm tàng một loại thông minh.

Khi bị đánh đến bẽ mặt trước mọi người, hết thấy đều hóa đen trong mắt hắn, thật sự hắn không thể tin được hết thấy mọi sự xảy ra.

Tâm trạng đó rất khó để định nghĩa, hắn chưa từng trải nghiệm qua, vì vậy từ ấy mà mọi quy tắc của hắn hoàn toàn rối loạn, toàn bộ đường đi nước bước vạch ra đều ném bỏ đi đâu mất. Thậm chí còn say rượu đến loạn óc, đem hết hết thấy những lời thật lòng ra nói sạch sành sanh.

Hại hắn sau khi tỉnh rượu rồi thiếu chút thì tự vả vào miệng mình.

Những gì cố kỵ hắn đều làm đủ hết rồi, sau này làm sao có thể theo đuổi người kia được nữa?

Cả đời chưa từng bị áp chế đến vậy, có lẽ chỉ chờ để ghi nổi nhục này vào bản danh sách thất bại đầu tiên trong đời hắn.

Nhưng không ngờ nhất là hôm sau, chính mình lại không kìm chế được mà hôn người kia.

Điều này căn bản không nằm trong kế hoạch của hắn.

Nếu tất cả đã hoàn toàn rối loạn, kế hoạch căn bản cũng không dùng nữa, vậy thì hắn sẽ không bao giờ hao tổn tâm tư để thiết lập đường nước nữa.

Cứ thế nào thì mặc thế ấy, muốn thế nào thì cứ làm thế ấy.

Kết quả là, Chung Lý lại cam tâm tình nguyện để hắn ăn.

Cho nên mới nói, người này đối với hắn, luôn mang lại bất ngờ.

Có một khoảng thời gian hắn thường xuyên nghĩ đến, nếu ngay tại lúc ấy hắn chịu dừng lại, thì sẽ tốt biết mấy.

Hắn không cần trải nghiệm qua những thứ hắn chưa từng trải nghiệm, và cũng không muốn trải nghiệm.

Sự lúng túng. Sự ghen tuông. Sự sợ hãi. Thậm chí là đau đớn.

Cảm giác trái tim vô cớ run rẩy tuyệt đối không tốt chút nào.

Hắn đã cảm nhận được đau là thế nào.

Thấm thoát ở bên cạnh Chung Lý đã được một khoảng thời gian tương đối, hắn nghĩ phải chăng đã đến lúc dừng lại rồi.

Theo như thói cũ thì đã sớm nên đổi người. Hắn thầm nghĩ, người kia đã hoàn toàn bị hắn chinh phục, chẳng còn gì có thể khai thác nữa, nếu không đổi người, thì kế đó hắn biết phải làm gì đây?

Vì thế mà hắn để mắt đến Nicolas. Rất phù hợp với thẩm mỹ trước nay của hắn. Xinh đẹp, kiêu ngạo, sắc sảo lại coi trời bằng vung.

Nhưng hắn tuyệt không thể nói lời chia tay với Chung Lý. Bởi lẽ mỗi lần hắn định mở miệng, thì bỗng phát giác ra cả người đều rất đau, cho nên lời trong đầu không thể bật ra thành tiếng.

Người kia rõ ràng thành thật đến dốt nát, ngốc ngốc ngốc như vậy, làm sao có thể tổn thương được hắn, Đỗ Du Dư thật sự không biết loại cảm giác đau đớn này bắt nguồn từ đâu?

Không chừng ngốc đến một mức độ nào đấy, sẽ trở thành nhát dao chí mạng.

Hắn chưa chia tay dứt khoát với Chung Lý, đã bắt đầu theo đuổi Nicolas. Điều này lại vi phạm thêm một nguyên tắc của hắn.

Thậm chí ngay cả món quà chia tay hắn cũng không đưa ra, không hiểu vì sao nửa đêm lại lay tỉnh người đang nằm trong ngực mình, tự tay xỏ chiếc nhẫn của chính hắn.

Món quà chia tay thật sự là chiếc đồng hồ gần cả triệu đô, vẫn còn đặt trong ngăn kéo.

Ngay lúc Chung Lý đeo cho hắn mảnh ngọc thô kia, hắn lại thấy đau, suýt chút nữa thì không thở được.

Cảm giác này quá tệ hại. Đến giờ chỉ có hắn là nắm lấy tâm người khác trong tay mà thao túng, chưa từng bị ai đó tóm lấy. Hắn tuyệt đối không thích.

Hắn thấy rằng càng phải sớm chia tay với Chung Lý càng tốt. Nicolas thích hợp với hắn hơn nhiều.

Nicolas là người rất có đầu óc, biết nắm lấy cơ hội mà tiến thân, và cũng hiểu rất rõ tính nết cũng như quy tắc cuộc chơi của hắn. Cự tuyệt giằng co, khiến cho hắn vui đùa rất thỏa thích, đương nhiên là phải tùy thời mà cho người đó không ít ưu đãi.

Hắn thích những kẻ thông minh lại có tâm cơ như vậy, mỗi giây mỗi khắc đều là thách thức cùng cảm xúc mãnh liệt, phải rất lâu mới có thể ngấy. Thành thật cùng dốt nát thì có cái gì mà thú vị.

Hắn cũng không muốn lập gia đình. Hắn ghét bị ràng buộc.

Thế nhưng nửa đêm tỉnh lại, hắn bỗng cảm thấy thật trống rỗng. Người nằm bên cạnh hắn không phải là Chung Lý.

Hắn muốn ôm lấy người kia, vùi trong mùi tóc nhàn nhạt ấy, cảm nhận làn da ấm áp ấy có hương vị dễ chịu thế nào. Tại sao lại thích đến vậy, cho dù là mỗi ngày đều ôm lấy cũng thấy không đủ.

Bản thân Đỗ Du Dư cũng thoáng sợ hãi.

Cho đến giờ hắn chưa từng như thế. Hắn tuyệt đối không thích đồ cũ, đối với hắn mà nói, trong tình cảm không tồn tại hai chữ ‘thói quen’, mà chỉ có ‘nhàm chán’. Hắn sẽ không vì thói quen mà luyến tiếc rời bỏ một người.

Hắn chỉ thích những thứ mới mẻ và thách thức.

Một buổi tối thật lâu sau đó, Đỗ Du Dư đột nhiên mơ thấy cùng Chung Lý nằm ngủ trên thảm cỏ. Tiết trời đẹp lắm, Chung Lý nằm sấp trên ngực hắn, giống như hai người thường làm mọi khi, bên cạnh còn có bé con riu rít huyền ảo. Hắn vậy mà đã cảm nhận được, thế nào là hạnh phúc tột cùng.

Rồi lập tức sau đó, hắn liền bừng tỉnh.

Chung Lý không ở đấy, chỉ có ánh trăng từ ngoài cửa chiếu rọi lên ngực hắn.

Rốt cuộc hắn không ngủ được. Hắn đau đến mức cả gối cũng không nổi nữa.

Hắn vẫn luôn kiêu ngạo vì có thể nhìn thấu tâm của người khác.

Thế mà lại không thấy được của chính hắn.

31. Phiên Ngoại 2: Bạn Gái

Phiên ngoại 2

-Bạn gái-

()

Mọi người đều biết Chung Lý có bạn gái, mặc dù hắn không hề lên giọng huênh hoang, luôn kín miệng như bưng về cô bạn gái hoàn hảo kia, nhưng làm sao có thể chạy khỏi pháp nhãn của mọi người, không chỉ trên tay đeo chết một chiếc nhẫn, mà trên cổ còn thỉnh thoảng xuất hiện mấy vết hồng hồng.

Một đám đàn ông trưởng thành sống chung một phòng, đến bữa nhịn không được đều đồng loạt vô sỉ đứng lên, “Hớ hớ, rốt cuộc thì mày với bạn gái đã tiến triển đến cảnh giới nào rồi?”

“...”

“Không lẽ đã xé rào toàn diện?”

“...”

Bọn kia đồng thời thóa mạ hắn, “Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, chó cắn là chó không sủa mà.”

“Kín gì kín thế không biết, uống công bọn tao coi mày là bạn bè tốt, ta khinh!”

Chung Lý then quá hóa giận, “Tiên sư! Chuyện này có gì hay ho đâu mà nói, tụi bây bỉ ổi vừa thôi!”

“Sao lại không có gì hay để nói?” Lão Ngũ chột nhả, “Hay là mày không cương được?”

Chung Lý phẫn nộ nói, “Sao lại không!!”

Vì thế bọn kia càng trở nên táo tợn, “Ê, khai thiệt đi, cảm giác thế nào?”

“...Tốt lắm.”

“Tốt là tốt sao? Tuyệt diệu hay xoàng xoàng thôi? Cỡ mấy phần chăm?”

Chung Lý lại nổi điên, “Tốt là tốt chứ sao. Tao làm sao có thể so sánh thế nào là tốt hơn với chả kém hơn.”

Anh Năm chắc chắn thở dài, “Tội nghiệp quá, tại sao cái giếng của mày lại chật hẹp đến vậy. Là đàn ông thì nên cần có nhiều trải nghiệm ở nhiều góc độ nha, thế mới biết thế giới này rộng lớn tươi đẹp nhường nào.”

“Nhưng mà phải nói nha, bạn gái Chung Lý hình như là một thiên kim tiểu thư, dịu dàng nhã nhặn.”

“Loại tiểu thư này chẳng phải bình thường sẽ hét lên chói tai rằng ‘cơ thể đàn ông gớm muốn chết’ rồi sau đó bịt mắt lại sao, thế này còn gì là hạnh phúc gối chăn nữa.” Lại là lão Ngũ đáng thương.

“Không đâu.” Chung Lý có phần miễn cưỡng nói, “Người đó sẽ không ngạc nhiên, bởi vì rất am hiểu.”

“Thế là hạnh phúc dầm dề phải không?”

Không hiểu sao Chung Lý lại có chút rầu rĩ, “Ồ, cũng không tệ lắm.”

“Nào anh em, bây giờ chúng ta sẽ lần lượt báo cáo tình trạng giường chiếu của từng đứa. Ê, Chung Lý đừng đi chớ, đàn ông với nhau cả na, chuyện này mà cũng ngại sao?”

“Tốt lắm, bắt đầu.”

“Có.”

“Không có.”

“Không có.”

“...Có.”

“Bồn tắm lớn.”

“...Oa.”

“...”

“...Ban công.”

“Chung Lý mày cũng kinh thật đấy, ở chỗ đó mà cũng...”

“Phát biểu cảm tưởng sau, tiếp tục đi.”

Vì thế...

“Tư thế đó bình thường mà.”

“ ... ”

“ ... ”

“...Đền treo Italy[1].”

Một khoảng lặng bỏ qua, lão Ngũ nói, “Chung Lý, thật ra mày chết cũng không có gì hối tiếc đâu. Thế giới của mày đã đủ rộng lớn rồi.”

“Chung Lý, để thiên hạ không ôm thắc mắc nữa, mày khai thật ra đi, mày với bạn gái mày ăn rơ vậy, mỗi tối có thể làm bao nhiêu lần hả?”

“ ... ”

“Không cần phải ngượng. Kỷ lục cao nhất của anh đây là năm lần. Tuy nhiên anh vốn không phải người thường, cho nên mày đừng có tự ti.”

Chung Lý có phần ủ dột, “Chuyện đó... bọn này...”

Cả bọn lại đồng loạt vô sỉ hóng tai lên.

“Khụ...” Chung Lý coi như hết biết xấu hổ là gì, chỉ ngượng tỳ teo khai ra, “Hơn năm lần có phải rất nhiều không?”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

Sau một khoảng lặng lại là một tràng ‘Phắc! Phắc! Phắc!’ bắn liên thanh.

“Mạnh vãi chưởng!”

“Con mẹ nó mày có phải là người không hả?”

“Giờ thì tao đã hiểu rồi, vị tiểu thư hoàn hảo kia coi trọng mày đến vậy, phải chăng là vì điểm này?”

“Coi như vén màn bí mật. Hô, cuối cùng thì cũng không đến nỗi không đào ra được một lý do.”

“Chí phải chí phải.”

“Phải rồi Chung Lý, truyền lại bí kíp đi.”

“Có bí kíp không thể giấu diếm anh em chứ?”

“Ế ế, không chia sẻ cũng được, mày đừng bỏ đi chứ...”

Điều khiến tất cả mọi người bắn khoăn đó là, vốn dĩ là chuyện đáng để tự hào, nhưng mỗi lần bàn về nó Chung Lý đều cực kì không cao hứng.

TOÀN VĂN HOÀN

(Hoàn thành – 16/01/2012)

[1] Đền treo Italy: một tư thế xxx đòi hỏi độ khó và độ dẻo cao :) search google nếu bạn có nhu cầu tìm hiểu kỹ càng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-huu>